

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of *Welcome to Harmony*

JODI THOMAS

"A masterful storyteller."

—Catherine Anderson,
New York Times
bestselling author

Somewhere Along the Way

A Harmony Novel

Çeviri Kitaplar

Telegram

Önsöz

STELLA MCNABB ÇILGIN HAYALLERİNİ Çingeneliğine BAĞLADI Kan.

Kırk iki yıllık kocası, rüyaların daha çok akşam yemeğinde yediği Meksika yemekleriyle ilgili olduğunu düşünmüş, ancak barış adına ona aldırmamış.

Bob McNabb, Mexican Plaza'da Salı gecesini spesiyali olan üç enchilada'nın tadını çıkardıktan sonra en sevdiği koltuğuna yerleşti ve Stella yatağa gitti.

Western Legends kanalındaki saat on filmiyle ilgilenmeye başladığı sırada Stella'nın bağırdığını duydu. Bob koltuğundan kalktı, koridorun ışığını açtı ve Stella'nın yatağının yanına yürüdü. 87'de acele etmeyi bırakmıştı.

Onu dışarıda ay gibi solgun ve terlemiş görünce şaşırmadı. "Bob, yine bir önsezi gördüm."

Adam tepki vermeyince, işitme cihazını çoktan kapatmış olduğunu tahmin ederek bağırdı. "Korkunç bir rüya gördüm ve bu sefer geleceğe dümdüz baktığımı biliyorum."

"Rüyan nedir, sevgilim? Belki yorumlamana yardımcı olabilirim."

Stella biraz sakinleşti ve memnuniyetle gülümsedi. "Her şey Harmony'nin eski kısmındaki sokaklarda bir gölgenin dolaşmasıyla başladı. Çamurun ölü bir deri gibi kıvrıldığı o dere yatağı boyunca bir karanlık süzülüyor gibiydi."

Bob onun elini okşadı. Yaşlılar merkezindeki yaratıcı yazarlık dersini aldığından beri Stella'nın rüyaları çok daha açıklayıcı hale gelmişti.

Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Sonra, sessizce, zehirli gazla dolu bulutlar gibi yayılmaya başladı ve yoluna çıkan herkes parçalandı. Zar zor görülebilen gaz yayıldı ve kasabaya doğru ilerledi."

Bob başını salladı, hatta kadın devam ederken çenesini çekiştirdi, ama içinden onu bu gece Metodist kilisesindeki balık kızartmasına götürmesi gerektiğini düşünüyordu. Filmine asla geri dönemeyecek gibi görünüyordu.

Bölüm 1

9 OCAK 2008 BLUE
MOON LOKANTASI

REAGAN TRUMAN GRİ YEMEK TELEFONUNU ÇOK SERT KIRDI

Parmak eklemleri beyazlaştı. "Hasta olsan iyi olur, Edith. . . gerçekten hasta. Vardiyanı devralmamı istediğinde entrikadan söz etmemiştin. Tek yapacağımın birkaç kola yapmak ve belki de pasta satmak olacağını düşünmüştüm."

Garsonun talimatlarını biraz daha dinledikten sonra Reagan ekledi: "Bunun işinizin bir parçası olduğunu bilmiyordum. Biri gelmediği sürece ödevimi yapabileceğimi sanıyordum."

Reagan diğer uçta Edith'in öksürdüğünü duydu ve pes etti. "Tamam, ben yaparım."

Telefonu kapattı ve boş lokantaya baktı. *Saat dokuz, Çarşamba gecesini* diye düşündü. Başka kimse gelmeyecekti, bu saatte, sis varken olmazdı. Eve de gidebilirdi. Huysuz ihtiyar Cass bile dükkânı kilitlemesi için onu bırakmıştı. Reagan'ın tek yapması gereken tezgahları silmek, donmuş hamuru buzdolabına koymak ve ışıkları söndürmektir.

"Ve," diye kaşlarını çatarak telefona baktı, "yerel seri katil için paket servis hazırla."

Görevini geciktirecek birinin geleceğini umarak mutfığa geçti ama kapının üzerindeki zil yarım saattir çalmamıştı. Harmony'nin güvenli bir kasaba olduğunu kendine hatırlatarak iki jambonlu sandviç yaptı ve bir litre acı biber kaşıkladı. Burada hiç kötü bir şey olmamıştı. Arka taraftaki derede yürümek, amcasının meyve bahçesinde dolaşmaktan farksızdı. Ağaç ağaçtır.

Yiyecekleri kahverengi bir torbaya koyduktan sonra Reagan kraker ve plastik bir kaşık attı. Tereddüt ederek katillerin peçeteye ihtiyacı olup olmadığını düşündü. Dürtüsel olarak, Cass'in ev yapımı yulafli kuru üzümlü kurabiyelerinden bir paket ekledi. Belki de Gabriel Leary'nin bu gece boğazını kesmemesi için onu yeterince tatlandırabilirdi.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı arka tarafa doğru giderken. "Bu ucube neden herkes gibi ön kapıdan giremiyor?" Okuldaki çocuklar Timber Line Yolu'ndan geçerken Gabriel'in kayalık arazisinde yürüdüğünü ve öldürme alıştırmaları yapar gibi toprağı bıçakladığını gördüklerine dair hikâyeler anlatırlardı.

Reagan, 1.80 boyundaki adamın onu öldürmek için fazla pratiğe ihtiyacı olmayacağını düşündü. Aslında kendisi için endişelenmiyordu. Büyürken birkaç kez ölümle burun buruna gelmiş, farelerin bile hayatta kalmak için savaştığı mahallelerde koruyucu aileden koruyucu aileye taşınmıştı ama ölmek ve onu ailesi olarak kabul eden yaşlı adamı terk etmek istemiyordu. Jeremiah Truman Amca'nın ona ihtiyacı vardı. Bu gece bile, eve sağ salim döndüğünden emin olana kadar onu bekliyor olacaktı.

Reagan paket servis çantasını sıkıca tutmaya çalıştı. Teslim eder etmez kapıyı kilitleyip eve dönebilirdi.

Arka kapıyı iterek açtı ve soğuk geceye adım attı. "Göründüğümde daha güçlüyüm," diye fısıldadı kendi kendine.

Çöplüğe giden yolun yarısında, bu sokağın bir suç mahalli için mükemmel olacağına karar verdi. Karanlık, dondurucu bir gece, tek başına yürüyen on yedi yaşında aptal bir kız. Gölgelelerin arasında bir yerde saklanmış, akşam yemeğini bekleyen bir kaçık. Tek ihtiyacı olan bir vampirdi ve bir hit filmde başrol oynayacaktı.

Arka kapının donuk ışığının kenarına ulaştığında, solunda bir hareket duyduğunu sandı. Bir çığlık atmamak için kendini zor tutarak, bunun sadece artık arayan sokak kedilerinden biri olduğunu söyledi. Sorun şu ki, *kendisi* dinliyor gibi görünmüyordu. Kuru derenin karşısındaki ağaçlara odaklanarak adımlarını ölçtü, topraktaki yarayı geçip ilerideki yaşlı pamuk ağaçlarına doğru koşmadan önce sağlam zemini test etti.

Oraya vardığında, gölgelerin kesiştiği yere adım atmak istemeyerek dondu kaldı. Gözleri geceye alışırken ağaçlarda bir hışırtı fısıldadı.

Bir adam rüzgârdan korunmak için büzüldüğü yerden yavaşça ayağa kalktı. Uzun boylu, zayıf ve siyah giyinmiş.

Reagan panik içinde yutkundu. "Paket yemeğini getirdim."

Ona doğru bir adım attı ve çantaya uzandı. "Teşekkürler." Fısıltısı rüzgârda dönüyor gibiydi, tehditkâr olmaktan çok utangaçtı.

Eldivenlerinin parmaklarındaki delikleri ya da kolundaki yamayı gözden kaçırmadı.

Boştaki eliyle cebine uzanarak buruşmuş iki dolar çıkardı.

"Hayır," dedi Reagan. "Sorun değil." Kadın arkasını döndü. "Ödeyebilirim," diye cevap verdi. "Ben her zaman öderim."

Ödemenin gerekli olmadığını söylemeyi planlayarak arkasına baktı ve sonra onun gözlerini gördü. Neredeyse donmuş su rengindeki soluk mavi gözler ona dik dik bakıyordu. Reagan paranın kısıtlı olduğu ve sadakanın kabul edilmesinin zor olduğu zamanları bilirdi. Onun gururunu incitemezdi.

Sanki ayakları kök salmış gibi öne doğru eğilerek iki doları aldı. "İşiniz için teşekkürler bayım," diye mırıldandı.

Doğruldu ve hafifçe başını salladı. "Adım Gabe Leary."

"Ben..." Bu adamla ilk isimleriyle anılmak istediğinden emin değildi.

"Reagan," diye boşluğu doldurdu.

"Evet, Reagan," diye cevap verdi, gariplik ölçeğinde bunun listelerin dışında olduğunu düşünüyordu. "Reagan Truman."

"Biliyorum. Edith bana senden bahsetti. Sen Jeremiah'ın yeğenisin. Yaşlı adama benim için teşekkür et, olur mu?"

"Ne için?" Neredeyse iki yıl içinde üçüncü kez birisi amcasına teşekkür ediyordu.

Gabe kıpırdamadan durmuş, gözlerinde hiçbir sıcaklık olmadan onu izliyordu. "Bilecektir, sadece söyle ona."

Arka kapının üzerindeki ışık ani bir rüzgârla titredi. Reagan bu adamdan kaçıp kaçamayacağını merak ederek lokantaya bir göz attı. Tüm konuşmaları tüketmiş gibi görünüyorlardı. Muhtemelen öldürmenin başlama zamanının geldiğini düşünüyordu.

Arkasına baktığında, Gabe Leary paket yemeğiyle birlikte ağaçların arasında kaybolmuştu.

Birkaç kar tanesi yüzüne çarpınca içeri koştu. Acele ederse kapıyı kilitleyebilir ve yağış yolları kayganlaştırmadan önce amcasının Lone Oak Yolu'ndaki evine doğru birkaç mil gidebilirdi.

On beş dakika sonra, tek gerçek evi olan çiftlik evine doğru sürdü arabasını. İlk geldiğinde burası Disney filmlerindeki hayaletli evlere benziyordu ama şimdi boya ve biraz çalışmayla ona muhteşem görünüyordu.

"Geri döndüm," dedi köpeğe, motor sesi kesilmeden önce kamyonetinden atlarken. Sırt çantasını sallayarak merdivenleri tırmandı ve her zaman kilitli olmayan ön kapıyı açtı. Duvarlardaki soluk fotoğraflardan neredeyse atalarının hayaletleri onu selamladı. Reagan hepsinin adını öğrenmişti ve bazen sanki ailesiyle dolu bir evde yaşıyormuş gibi her birine iyi geceler diyordu.

Reagan koridordan evin arka tarafına doğru ilerledi; burada onu geniş, sıcak bir mutfak karşıladı. Bir duvarı yıkmışlar ve alanı neredeyse iki katına çıkarmışlardı. Şimdi mutfak bir tarafta, ortada bir masa ve kimsenin izlemediği bir televizyonun bulunduğu sağlam kuzey duvarında kanepeler ve sandalyeler vardı. Reagan bir dergide kır mutfağının resmini görmüş ve amcasını bu ilaveyi yapmaya ikna etmişti. Eski evde pek çok oda vardı ama yemek pişirdikleri, yemek yedikleri ve konuştukları yer burasıydı. Yaşadıkları oda.

Jeremiah Amca masada oturuyordu, kahve fincanı bir haftalık kâğıt yığınının yanındaydı. Kadın ona sırtıttı; o da kaşlarını çatı. Ondan gelen her tepkiyi sevecenlik olarak görmeye başlamıştı. Seksenli yaşlarında olabilirdi ama iletişim becerileri açısından anaokulu ile anaokulu arasında bir yerde olduğunu düşünüyordu.

"Bir Çarşamba günü için eve geç geldim," diye homurdandı ve haftalık gazetelerine geri döndü.

"Edith'in lokantadaki vardiyasının son üç saatini ben aldım. Kendini hasta hissettiğini söyledi ama yüzünde bir morluk gördüğümü sandım." Reagan kitap çantasını yere bıraktı ve iki tabakla Pazartesi günü yaptığı son turtayı aldı. "Endişelenmen için çok yaşılanıyorum. Yakında on sekiz olacağım, biliyorsun."

"Sayabilirim," diye itiraz etti, "otuz yaşına geldiğinde ve silah taşıdığına senin için endişelenmeyi bırakacağım." Kadın turtayı yere bırakıp son büyük dilimi iki küçük parçaya böldüğünde kaşlarını çatmayı bıraktı. "Seni lokanta dedikleri o hamam böceği kafesinde beslemediler mi?"

Reagan güldü. "Hayır. Turtalarından birini yiyebileceğimi sanmıyorum. Dondurucudan donmuş olarak geliyorlar. Mayıs ayında okulu bitirir bitirmez, tam zamanlı bir iş olarak satmak için turta yapmayı düşünüyorum."

"Meyve bahçesinde çalışmak bütün yazımızı alacak ve sonbaharda sen üniversiteye gideceksin. Bunun küçük bir iş kurmak için fazla zaman bırakacağını sanmıyorum."

Tartışmak için ağzını açtı ama sonra turtayı yemeye karar verdi. Gelecek yıl okula gidemeyeceğini iddia etmek için aklına gelen her bahaneyi uydurmuştu. Onu nasıl bırakabilirdi? Artrit yavaş yavaş kemiklerini büküyordu ve sabahları gözlüklerini bulacak kadar iyi göremiyordu. Yüce Tanrım, kimse sahip çıkmazken onu akrabası olarak kabul eden bu yaşlı adamı seviyordu. Onu bırakamazdı, bırakamazdı.

Turta dilimini dikkatlice dörde böldü ve önce kabuk kısmını yedi.

"Bu gece Timber Line Yolu'nda yaşayan adamla tanıştım. Soyadı Leary'ydi."

Jeremiah Amca her zamanki gibi yemek yerken konuşmakla ilgilenmiyordu ve diğer insanlarla da pek ilgilenmezdi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"İyi değil," diye cevap verdi çiğnerken. "Gabriel Leary'yi kasabada görsem tanıyacağımdan bile emin değilim. San Antonio'daki bir hastaneden eve döndüğünde onunla konuştum ama bandajlar yüzünden pek bir şey göremedim. Adam mumya gibi görünüyordu."

"Onu tanıyor musun? Nasıl oluyor da orada tek başına?"

"Beş yıl kadar önce babası için bir motor tamir etmişim. Oğlunu hızlıca almak için ona ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de bütün gece çalıştım. Herkes tek çocuğunun on yıl önce, daha liseyi bile bitirmemişken gittiğini biliyordu. Şerif onu aramaya gelmişti. Kaçtığını söyledi ama ben hep Gabe Leary'nin öylece gittiğini düşündüm. Babasından yardım istediğine göre kötü durumda olmalı. Yaşlı Leary sert bir adamdı ve toprağı kadar değersizdi."

"Gabriel nasıl yaralandı?"

"Sormadım."

"Ne tür bir hastaneydi?"

"Sormadım." Jeremiah son lokmayı da yuttu. "Sadece arabayı tamir ettim." "Hepsi bu mu?"

Jeremiah soruyu anlamamış gibi bir an düşündü. "Yaşlı adam Gabriel'in eve döndüğü kış kasabadaki doktorun muayenehanesinde ölmüş. Söylediklerine göre kalabalık bir bekleme odasında oturuyormuş ve adını söylediklerinde artık doktora ihtiyacı kalmamış. Oğlu dahil kimsenin onun yasını tuttuğunu bilmiyorum."

Reagan tekrar denedi. "Gabriel'in neden bu gece sana teşekkür etmemi söylediğini söylemek ister misin?"

Jeremiah yalan söylemeyi düşündüğünde her zaman yaptığı gibi bakışlarını indirdi. Bulaşıkları toplayıp lavaboya doğru ilerlerken "Hayır," dedi.

Reagan ondan daha fazla bilgi alamayacağını biliyordu. Belki bir gün ona anlatacaktı ama bu gece değil. Ayağa kalktı, sırt çantasını kaldırdı ve onunla merdivenlerin dibinde buluştu. Tek kelime etmeden onun yanağına bir öpücük kondurdu ve odasına çıktı.

Koridordan evin arka tarafındaki yatak odasına doğru ilerlerken köpeğe "Hadi oğlum" dediğini duydu. Amcası topraklarına olduğu kadar sırlarına da sıkı sıkıya bağlıydı. Kasabadaki hiç kimseye onun aslında yeğeni olmadığını söylemediğinden hiç şüphesi yoktu. Ona göre, kız onun akrabasıydı. Kasabaya otostopla geldikten bir hafta sonra bir kaçak olmaktan çıkıp Trumanların yeni nesli olmuştu. Köksüzlükten, kasabayı kuran üç aileden birinin geleceği olmaya adım atmıştı.

Düşünmek için çok ağır olduğuna karar verdi, ama sonra okulu ve Noah'yı düşünmek de ona pek huzur vermedi. Noah McAllen onun en iyi arkadaşıydı ve son zamanlarda garip davranıyordu. Neden her şey olduğu gibi kalamıyordu? Neden dünya sürekli değişip duruyordu?

Yatağına uzanan Reagan cep telefonunu çıkardı ve en yakın arkadaşını aramak için hızlı arama tuşuna bastı. "Noah, uyanık mısın?"

"Artık öyleyim Rea," diye mırıldandı. Kadın güldü. "O kadar da geç değil."

"Biliyorum ama babam beni beşte kaldırıp okuldan önce sığırları hareket ettirdi. Bir fırtınanın yaklaştığını düşünüyor gibi."

Reagan ayakkabılarını çıkardı ve Noah ile gece konuşması için yerine oturdu. İkisi de arkadaş olmaları gerektiğine karar verene kadar ara sıra çıkmışlardı. Reagan bir erkek arkadaşına hazır değildi ve Noah da rodeoya o kadar odaklanmıştı ki çıkmaya vakit bulamıyordu.

Ancak son zamanlarda her zaman olduğu kadar açık değildi ve kız neyin yanlış olduğunu nasıl soracağını bilmiyordu. Çoğu zaman ona kızgınmış gibi davranıyordu ve Reagan'ın aklına yaptığı hiçbir şey gelmiyordu. Okuldan ve ev ödevlerinden konuştular ama Jennifer'la buluşmasından bahsetmedi ve Reagan da ona Gabriel Leary'den bahsetmedi. İyi geceler dediğinde, Reagan aramamış olmayı diledi.

Belki de sis yüzündendi ama bu gece tüm dünya yalnız görünüyordu.

Bölüm 2

KERESTE HATTI YOLU

GABE YÜRÜDÜĞÜ ZAMAN ÇİLEK SOĞUMUŞ OLACAKTI

Eve üç mil. Arka patikayı iyi biliyordu ve araziye dökülmüş petrol gibi simsiyah gölgeler arasında ilerlerken hiç sorun yaşamıyordu. Hayatı boyunca bu yollarda yürümüştü. Önce okul servisine binmek istemediği için okula gitmiş, sonra ordudan hem bedeni hem de ruhu yaralı olarak döndüğünde terapi olarak kullanmıştı. Şimdi de Çarşamba günü olduğu ve kendi yemeğini yemek istemediği için yürüyordu.

Sol bacağına tercih ediyordu ve bastonunu getirmesi gerektiğini biliyordu ama onu kullanmaktan nefret ediyordu. Baston ona vazgeçtiği bir hayatı hatırlatıyordu. Bir patlama, yanlış yöne bir bakış ve bildiği, başka bir adamın adı üzerine kurduğu dünya yok olmuştu.

Çıplak bir dala tutunarak kasabanın kenarındaki kuru dereden çıktı ve açık arazileri geçmeye başladı. Bu gece anılar yanında yürüyordu. Babası bitmek bilmeyen ev işlerini tamamlamadığı için onu son kez dövdüğünde on yedi yaşına yeni girmişti. Yanına yedek kıyafetlerini, en sevdiği çizgi romanlardan bir düzine ve yetmiş üç dolar almış, sonra da bütün gece yürümüştü.

Bailee'ye otuz milden fazla yol kat edip Amarillo'ya giden bir otobüse bindiğinde öğlen olmuştu. Oradan, tatlı bir bayan ona tren raylarından bir blok ötedeki Hickory Inn adlı küçük bir kahvaltı/öğle yemeği mekanında iş vermeden önce şehir merkezinde bir düzine işyerini denedi. Asgari ücret ve molasında yemek. Her sabah beşte ayık olarak gelirse ve öğle yemeği için kalacağına söz verirse ona nakit ödeme yapmayı kabul etti. Birkaç blok ötedeki bir barınakta duş alabileceğini ve öğleden sonraya kadar orada takılabileceğini anladı. Sonra Gabe, hava kararmadan önce sokaklardan uzaklaşmanın işe yaradığını zor yoldan öğrendi. Küçük kafenin arkasındaki bir depo, on sekiz yaşına gelene kadar bir yıl boyunca onun evi oldu.

Gabe o soğuk barakayı hatırlayarak ürperdi. Bazen normal hızda hareket edebilecek kadar ısınması yarım saatini alırdı. O süreyi

yıl planladı. Listesindeki bir numaralı şey Harmony'ye asla dönmemektir ama dönmüştü.

Timber Line Yolu'nu geçti ve uzakta babasının eski evini gördü. Yüz yıl kadar önce trenle taşınmış bir Sears Kit eviydi. Küçüktü, tek katlıydı; rüzgâr yıllar boyunca onu dövmüş ve manzaraya karışmasını sağlamıştı. Bu havanın etraftaki her şeye bunu yapmasının bir yolu vardı. Gabriel bazen tüm dünyanın sürekli esen toprağın renginde olduğunu düşünürdü.

Bir yanı geri dönmekten nefret ediyordu, babası çoktan ölmüş olsa bile. Bir yanı, gezegende saklanabileceği tek yerin burası olabileceğini biliyordu.

Birkaç dakika sonra eve girdiğinde alarm sistemini kontrol etti. Yoldan geçen çoğu insan eski ahır ve evin terk edilmiş olduğunu düşünebilirdi. Kendi kurduğu yüz bin dolarlık bir güvenlik sistemi olduğunu asla tahmin edemezlerdi.

Gabe sağlam bacağına bağlı Glock'u çıkardı ve kapının yanındaki rafa bıraktı. Orduda geçirdiği yıllar ona iyi öğretmişti. Asla hazırlıksız olma.

Klasik çizgi romanlar ve kendi çizimleriyle dolu çalışma masaları ve uzun masalar dışında tüm mobilyalardan arındırılmış odalarda yürüdü. Bir oturma odası ya da yemek odası onun için değersiz olurdu. Gabe'in çalışma alanına ve temel eşyalara ihtiyacı vardı. Daha fazlasına değil.

Birkaç yıl önce onun yanına yerleşmiş olan bir sokak köpeği koridordan içeri girdi ve Gabe'in onu uyandırmış olmasından rahatsız olmuş görünüyordu. Alman çoban köpeği boyundaydı ama tazi kadar inceydi ve ıslak kum rengindeydi.

"Ne bekçi köpeğisin sen, Korsan," dedi Gabe itin başını kaşırken. "Tek gözünle zaten bir hırsızın ancak yarısını görebilirsin."

Korsan onu mutfığa kadar takip etti, Gabe'in attığı her adımda burnu yiyecek çuvalına çarpıyordu.

Gabe köpeği görmezden geldi. Korsan, kaburgaları göğsünden dışarı fırlamış halde geldiği günden beri açtı. Muhtemelen biri onu yolda bırakmış, uyutmaktansa bir arabanın öldürmesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Sadece Korsan hayatta kalabilmişti.

Oturan Gabe çantasından yemeği çıkardı ve birkaç yıl önce bir gece Harmony'nin gece yarısı sokaklarında yürürken Mavi Ay'dan Edith Franklin'in onu nasıl fark ettiğini hatırladı

Onu. Okuldayken ondan birkaç yaş büyüktü ama onu tanıdı ve soğuğa doğru adım attı.

"Gabriel!" diye bağırdı bir annenin çocuklarını içeri çağırmak için kullandığı ses tonuyla. "Donmadan önce içeri gel de kahve iç. Atmak üzere olduğum bir cezve var."

Mavi Ay'ın arka kapısına doğru dönmüş ve kadın temizlik yaparken lokantanın mutfağında oturup kahve içmişti. Pek konuşmuyorlardı, eski dostlar gibi değillerdi. İkisinin de son bir düzine yıla dair paylaşmak istedikleri bir anıları olmadığını tahmin ediyordu. Hayat ona, ona davrandığından daha iyi davranmamıştı. Göğsünde geniş bir yara izi, çene çizgisi boyunca ince bir yara izi ve neredeyse bacağı boyunca uzanan bir yara izi daha vardı. Kızın hüznünlü gözlerine bakılırsa, yaralarının daha çok içeride olduğunu tahmin ediyordu. Otuz dördünden fazla olamazdı ama elli yaşında gösteriyordu.

Demek evden uzaklaşmak için on altı yaşında evlenen utangaç, nazik kızların başına bunlar geliyor, diye düşündü.

O gece ona ne sevdiğini sormadan paket yemek hazırlamış ve iki dolar hesap çıkarmıştı.

O zamandan beri her Çarşamba çantasına ne koyduysa almak için geri geliyordu. Bazen hava soğuksa onu kahve içmeye davet ediyordu ama çoğu zaman sadece iş için teşekkür ediyor ve kendisine iyi bakmasını söylüyordu.

Yüzündeki erken yaşlanma çizgilerinden ve yorgun gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla Edith'in keder kotası doluydu. Onunkine ihtiyacı yoktu. Bu yüzden yemek için teşekkür edip gecenin karanlığında kayboldu.

Bu geceye kadar bu düzen hiç değişmemişti. Genellikle kasabanın eski kısmından geçer, çocukluğundan beri hiçbir şey değişmediği için orada kendini garip bir şekilde evinde hissederdi. Sıcak gecelerde, şerifin ofisinin dışındaki rögarın yanında durur ve insanların konuşmalarını dinlerdi. Bağırın memurlar ve hikâyeler ve haberlerle vakit geçiren şerif yardımcıları arasında Gabe kasabada olup biten hemen her şeyi biliyordu. Serin gecelerde meydandaki eski ağaca sessizce tırmanmayı ve insanlar geçerken konuşmaları dinlemeyi severdi. Efsaneye göre kasabanın kurucusu Harmon Ely, torunlarının altında oynamasını umarak bu ağacı dikmişti. Ancak karısı ve çocukları batıya hiç gelmemiş ve Harmon öldüğünde tüm arazisini yanında çalışan üç adama bırakmış. McAllen'lar, Matheson'lar ve Truman'lar kilometrelerce uzaktaki tüm arazilere ya sahiptiler ya da satmışlardı.

etrafta. Zengin değillerdi ama köklülerdi. Gabe bunun daha önemli olabileceğini düşündü.

Üç aile aynı zamanda kasabanın en uzun soluklu pembe dizisiydi.

Gabe'in söyleyebildiği kadarıyla, gittiği on yıl boyunca Harmony'de pek bir şey değişmemişti. Kasabayı hâlâ üç aile yönetiyordu. Alexandra McAllen şerifti, Hank Matheson itfaiye şefiydi ve her aileden yarım düzine kişi kasaba meclisinde görev yapıyordu. Sadece Trumanlar yerleşmemişti. Bildiği kadarıyla, bu gece gördüğü kız yakında son Truman olacaktı.

Gabe, Reagan'ın kendisine verdiği paketten bir paket kurabiye çıkardı ve gülümsedi. "Teşekkürler Reagan," dedi yüksek sesle ve küçük kızılın kendisi hakkında ne düşünmüş olabileceğini merak etti. *Deli olduğuma* karar verdi. Neden olmasın? Gabe çoğu zaman onun deli olduğunu düşünüyordu. Beş yıl önce eve döndüğünde, yürüyebildiği anda gideceğine yemin etmişti ama sonra babası ölmüş ve dünyayla yeniden yüzleşmeye hazır olana kadar kalmaya karar vermişti. İki görev gezisi onu yalnızlığa hasret bırakmıştı.

Ancak hayata geri dönme zamanı hiç gelmemişti ve internet sayesinde ihtiyacı olan her şeyi sipariş edip teslim ettirebiliyordu. Çiftliğinin yalnızlığında geçimini sağlamanın bir yolunu bulmuştu ve etrafındaki hiç kimse bunu bilmiyordu. Çocukken yaptığı çizimler ve çizgi romanlara olan sevgisi, grafik romanlarda bir kariyere dönüşmüştü. Hayal dünyasına adım atabilir ve yara izleri ve korkuları olmadan istediği kişi olabilirdi.

"Bir gün dünyaya geri döneceğim," diye kendi kendine söz verdi akşam yemeğini yerken. Acılı biber, jambonlu sandviç ve kurabiye, ayrıca bu gece gerçekten biriyle konuşmuştu. Uzun zamandır ilk kez hayat neredeyse normaldi.

Yemek yerken Reagan'ı düşündü. Ufak tefekti ama muhtemelen olabileceği kadar uzamıştı. Saçları ona pas rengini hatırlatıyordu ve yüzünün etrafında dalgalanıyor gibiydi. Onu daha önce lokantanın yan penceresinden izlemişti. Tüm kâğıt eşyaların istiflendiği rafa ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde durması ve gerinmesi gerekiyordu.

O da cesurdu. Dışarı çıktı ve ona yemeğini verdi. Arada sırada birileri onu kasabada ya da tarlalarında dolaşırken görüyordu. Çoğu onu görmemiş gibi davrandı. Birkaçı korkmuş gibi kaçtı. Ama Reagan Truman, küçük bedenine rağmen, Truman'a kanını göstermiş ve dimdik durmuştu.

Gabe yemek yemeyi bıraktı ve akşam yemeğini masanın üzerine bıraktı. Truman'ın kızıyla ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu ve ne kadar çabuk başlarsa kasabaya o kadar çabuk dönecekti.

Daha mutfak kapısından çıkmıştı ki, Korsan başını masanın üzerine kaldırdı ve paket servisi bitirerek adının hakkını verdi.

Bölüm 3

10 OCAK 2008

MEYDANDAKİ OFİS

LIZ MATHESON TAŞINMA İŞİNDEN KALAN SON KUTUYU TAŞIDI kamyonla ilk ofisine girdi ve mobilyaları boşaltan iki kaslı adama ödeme yaptı. Harmony'de kimse onun hukuk diplomasını bitireceğini düşünmüyordu ama o hepsini kandırmıştı. Otuz yaşına bir ay kala, yarın dükkânını açacak ve ilk müvekkilini bekleyecekti. Hayatı bir dizi yanlış başlangıç ve kırık hayalden ibaretti ama bu sefer bir yerlere varacaktı.

Bir kutuyu açarken, kasaba meydanına bakan köhne ofis binasının metal merdivenlerinde ayak sesleri duydu. Bir an sonra birisi açık kapısına vurdu.

Liz, ağabeyinin davet edilmeyi beklemeden onun alanına girmesini izledi. Hank Matheson ailede her zaman her şeyi doğru yapan tek kişiydi. Yirmi beş yaşına bastığından beri çiftliği ve kadınlardan oluşan aileyi vaftiz babası olarak atanmış gibi yönetiyordu. Uzun boylu, yakışıklı ve her zaman ciddi olan bu adam, kadının kendisini sadece genç ve küçük değil, aynı zamanda bir şekilde aptal hissetmesine neden oluyordu.

"Selam, Hank. İçeri gelsene." Adam etrafındaki dağınıklığa bakarken kaşlarını çattı. "Ah, pardon, zaten içeridesin." Kardeşi onu sürekli rahatsız ediyordu. O mükemmel biriydi. Dürüst, sorumluluk sahibi, şefkatli, bilge. Liz karakter tablosunda geriye kalanları almaya zorlanmış gibi hissediyordu. Uçarı, ne yapacağı belli olmayan, dalgın, benmerkezci.

Sanki ofisinin duvarlarının üst üste yığılmış domino taşları gibi yıkılmasını bekliyormuş gibi duraksadı, sonra evcilik oynayan bir çocuk gibi ona gülümsedi. "Güzel görünüyor," dedi açıkça yalan söyleyerek.

Liz öfkesine karşı koydu. Ofisi kuru temizlemeci ve kitapçının üzerinde, bakımsız, küçük bir yerdi. Hiç de hoş bir yer değildi. Ama ailesi ona hiçbir zaman inanmamış olsa da onu her zaman cesaretlendirmişti. "Dağınık ve sen de bunu biliyorsun. Sanırım her şeyi düzene sokmam bir haftamı alır."

"Annem ve Claire gelip boyamaya yardım etmeyi teklif ettiler." Hank, üzerinde küçük boya parçalarının asılı olduğu bir çift hasır sandalyenin etrafında yavaşça manevra yaparken Stetson'ını önünde bir kalkan gibi tutuyordu. "Burası için harikalar yaratabilirler."

"Hayır, teşekkürler." İki ressamdan duvarları boyamalarını istemek Liz'in şu anda kaldırabileceğinden çok daha fazla drama yol açacaktı. Hukuk fakültesinden mezun olmuş, yattığı profesörden ayrılmış ve bu kez temelli olarak annesinin evinden taşınmıştı, hepsi de bir ay içinde olmuştu. İhtiyacı olan son şey çatışmaydı. Ablası Claire üç yıl önce küçük Saralynn'i de yanına alarak çiftlik evine taşındığından beri ablası ve annesi hiçbir konuda anlaşamıyorlardı. Ablası ve annesinin birbirlerine ihtiyaçları vardı, birbirlerini seviyorlardı ve post-it notları aracılığıyla yapılan konuşmalar her ikisi için de yeterli görünüyordu.

Hank omuz silkti, sanki onun herhangi bir yardım almasını beklemiyormuş gibi. Pencere duvarına doğru ilerledi ve kasaba meydanına baktı. "En azından manzara güzel. Buradan itfaiye istasyonunun çatısını ve lokantanın duvarındaki Mavi Ay'ın çatısının bir kısmını görebiliyorum. Sanki ay aramızdaki binaların üzerinden yükseliyormuş gibi görünüyor," dedi ondan çok kendine ve sonra formda bir adamın akıcı hareketiyle dönüp onun bakışlarıyla buluştu. "Nerede bir daire tuttuğunu söylemedin Liz. Annem kahvaltıda sordu."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yerleştikten sonra arayıp herkesi davet edeceğim." Bu büyüklükteki bir kasabada istese muhtemelen arabayla dolaşp her apartmanı kontrol edebilirdi ama Hank casusluk yapmayacak kadar dürüsttü.

Sadece benim şansım, dedi Liz neredeyse yüksek sesle. Bu kuşakta sadece bir tane mükemmel erkek doğmuştu ve o da onun ağabeyiydi. Çıktığı herhangi bir erkeğin onunla boy ölçüşmesi çok zordu.

"Paraya ihtiyacın var mı?" diye sordu, kadının da bildiği gibi.

"Hayır." Tereddüt etti, sonra tekrar yalan söyledi. "Ben hazırım." Ondan yeterince şey almıştı. Artık kendi başına bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. "Bir şeye ihtiyacım olursa ararım," diye söz verdi onu koridordan dış kapıya doğru geçirirken.

Liz kapı açık bir şekilde, o yarıya inene kadar izledi, değişimin yağmur gibi onu kapladığını hissetti. *Güle güle ağabey,* diye neredeyse bağıracaktı, o farkında olmasa bile ipleri kopardığını biliyordu.

Hank arkasına baktı. "Belki bir ara ögle yemeğine çıkabiliriz? Genelde Salı günleri şehirde olurum." Bu teklifi yaptığında, binanın ilk katını kiralamış olan kuru temizlemecinin ve ikinci el kitapçının önündeydi.

"Bu bir randevu." Adam gece yarısı saçlarını geriye atıp Stetson'ını rüzgâra karşı dikerken el salladı. Neredeyse adam için üzülecekti. Bir çiftlik işletiyor, gönüllü itfaiyenin şefliğini yapıyor ve hayatındaki kadınları mutlu etmeye çalışıyordu. Günlerini saksı tasarlayarak geçiren, eli ayağı tutmayan bir anne, boşanmış iki kız kardeş, iki büyük teyze ve çiftlikte yaşayan bir yeğenle Hank'in işi hiç de kolay değildi. Liz'in taşınması ona endişelenecek bir kadın eksiltmişti. Belki de hayatı boyunca sevdiği kadınla sonunda evlenecek zamanı olacaktı.

Ucuz mobilya ve ofis malzemelerinden oluşan dağınıklığa geri dönen Liz, neredeyse teslim olup herkesin ona yardım etmesine izin vermeyi dileyecekti.

"Hayır," dedi ilk kutuyu kenara iterken. "Kendim için bir şeyler yapmalıyım. Okula gitmenin yanı sıra bir şeylerde de iyi olmalıyım." New York ya da Chicago'ya taşınıp büyük bir avukat olmaya hazır olmayabilirdi ama Harmony'de bir kez olsun kendi ayakları üzerinde durabilirdi.

Öğleden sonra geç saatlerde Liz bütün mobilyaları yerleştirmeyi başarmıştı. Ofiste iki oda vardı. Küçük bir ön resepsiyon alanı ve yerden tavana kadar uzanan kuzey pencereleri olan büyük bir kare ofis.

Liz annesinin, "Kuzey pencereleri," dediğini duyar gibiydi, "en iyisi onlar. Değişmeyen ışık. Sanatçı ışığı."

Liz sadece onların da hafif bir avukat olduklarını kanıtlayabileceklerini umuyordu. Bir kez olsun bir şeyler yapmak istiyordu. Bir süre için değişiklik yapmadan yaşamak güzel olurdu.

Hasır sandalyeleri, küçük masayı, yarım daire şeklindeki masayı ve iki plastik bitkiyi resepsiyon alanına tıktırdı ve büyük ofisi doldurmak için sadece büyük bir masa, bir hurdacıdan aldığı altı dosya dolabı ve uzun mavi bir kanepi bıraktı. Hiçbir şey birbirine uymuyordu. Goodwill'de daha mantıklı oda düzenlemeleri görmüştü.

Ofisin güney duvarında küçük beyaz bir lavabo, kahve yapmak için küçük bir mutfak alanı, siyah bir mikrodalga fırın ve yeşil bir mini buzdolabı vardı.

Kadınlar tuvaleti koridorun sonunda, küçük bir otoparka açılan arka kapının yanındaydı. İkinci katı diğer üç ofisle paylaşıyordu. Hepsi de boş görünüyordu.

Boşandığından beri üç yıldır depoda duran bir kutuyu açmaya başladığında gözyaşlarına hâkim olamadı. Kocasını Eddie'den ayrıldığı gün, bulaşıkları birkaç kutuya atarken bağırışmalarıyla başlamıştı. Nereye gideceğini planlamamıştı, sadece gitmek istemişti, bu yüzden şimdi paketinden çıkardığı tuhaf bardak ve tabak çeşitleri ulaşabileceği ilk şeylerdi.

Sonunda Eddie, ona her zaman yardım ettiği gibi arabasını yüklemesine yardım etmişti. Onu son gördüğünde, Eddie'nin istediğini düşündüğü için satın aldığı apartman dairesinden uzaklaşıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama onu sevdiğini söylememişti. Sadece geri geleceğini söylemişti. Onu, parasını ve tüm eşyalarını özleyeceğini haykırmıştı. Eğer onu sevdiğini ya da ona ihtiyacı olduğunu söyleseydi, belki de geri dönerdi.

Liz lavabonun altına bir tencere attı ve kimsenin ona ihtiyacı olmadığını fark etti. O bir figürandı, herkesin yanında bulundurmaktan hoşlandığı ama hayati önemde görmediği bir aksesuardı. Eddie'nin şirket basamaklarını tırmanırken topladığı "şeylerden" sadece biriydi.

Çantasını kaptığı gibi dün yazıldığı spor salonuna doğru yola koyuldu. Oraya vardığında, egzersiz aletlerinin yanından hışımla geçti ve soyunma odalarına gitti. Jakuzide on beş dakika kaldıktan sonra duş aldı, kısa saçlarını yıkadı, buklelerini parmaklarıyla taradı ve çıktı. Kimse onun geldiğini ya da gittiğini fark etmemiş gibiydi. Bir şekilde o yaşa ya da o bedene, yani spor salonuna görünmez olarak girmişti. Bir ay sonra yirmili değil, otuzlu yaşlarında olacaktı ve bunun ölümden sadece birkaç adım uzakta olduğunu düşündü.

Ofisine döndüğünde gölgeler uzundu. Arabasını arka tarafa park ettiğini fark eden biri geç saate kadar çalıştığını düşünebilirdi. Kimse fark etmezdi zaten. Bir insanın otoparkın görüş alanından geçmesi için kurumuş eski derede yürüyor olması gerekirdi. Kitapçı dükkânının sahibinin, muhtemelen insanlara açık olduğunu göstermek için dükkânının önüne park ettiğini ve kuru temizlemecinin saat üçte kapandığını fark etmişti. Görünüşe göre otopark tamamen ona aitti.

Masasının üstündeki lambayı yakmadan önce tozlu perdeleri kapattı. Saat dokuz, yatma vakti, diye karar verdi. Televizyon ve kimse yokken

Konuşmak için tek seçeneği bu gibi görünüyordu.

Boş dosya çekmecelerinden yastık ve battaniye alarak kanepede yatağını hazırladı, tenis ayakkabılarını çıkardı ve içine tırmandı.

"Mükemmel." Kendi kendine kıkırdadı. Bir apartman dairesine parası yetmiyordu ama kıyafetleri için geniş bir deposu olan bu yer hem ofis hem de apartman dairesi olarak kullanılabilirdi. Kadınlar tuvaletini kullanması gerekecekti ama spor salonunda duş alabilmek sorunlarının çoğunu çözecekti.

Liz gülümseyerek içeri sokuldu. İlk kez yalnızdı. Evden yurda, yurttan evliliğe, evlilikten tekrar eve taşınmıştı. Artık zamanı gelmişti.

Bu hayat oyununda sadece bir figüran değildi, o bir avukattı. İnsanlar ona ihtiyaç duyacak, yardımına ihtiyaç duyacak, ondan tavsiye isteyecekti. Ailesi evsiz olduğunu öğrenmeden önce müvekkilleri olacak ve bir ev tutabilecekti. Belki bir ev satın alırdı. Bir blok ötedeki tarihi bölgede sadece tadilata ihtiyacı olan birkaç ev vardı. Winter's Inn gibi son üç sahibi tarafından pansiyona dönüştürülmüş büyük eski evler ve aradaki küçük bungalov evler onun tarzına daha uygun olabilirdi.

Masa lambası kahverengi halının, sararmış beyaz duvarların ve asker yeşili perdelerin üzerinde sıcak bir parıltı yayıyordu. "Kesinlikle gün batımı renklerine boyanmış bir ev." Hayalini fısıldadı. "Ön verandasında bir salıncak ve her yerde çiçekler olan."

Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve perde hafifçe dalgalanarak soğuk havayı içeri alıyordu. Liz battaniyeyi daha sıkı sararak yaşlı Bay Kaufman'ın neden evi "olduğu gibi" kiralamakta ısrar ettiğini düşündü. Anlaşılan tek gereken boya değildi. Kuzey pencereleri artık o kadar da mükemmel görünmüyordu.

Ertesi sabah saat altıda ısıtma sistemi devreye girdiğinde Liz battaniyesinin altına iki çift çorap ve montunu giymişti. Kanepesinden/yatağından kalktı, makyaj malzemelerini aldı ve tuvalete koştu. Otuz dakika sonra giyinmişti, yatağına dair tüm kanıtlar dosya dolabına geri dönmüştü ve kahvesi hazırды.

Saat sekizde, yeni tabelasını vitrine yerleştirdiğinde, müşterileri karşılamaya hazırды. Saat onda, biri ofisinin kapısını çaldığında, başını masasına dayamış uyuyordu.

Liz ayağa fırladı ve çılginca ayakkabılarını aradı. Sadece bir tane bulabildi ve birkaç dakikalık panik anından sonra resepsiyon alanından kapıya doğru topallayarak ilerledi.

Göbekli postacı kaşlarını kaldırarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü ama kayıp ayakkabısı hakkında yorum yapmadı. "Adım Jerry. Güzergâhımda yenisin." Konuşurken sakızını çiğnemeyi hiç bırakmadı.

"Evet." Liz postacıya adını söyleme gereği duymadı. Kapının üzerinde ve muhtemelen elindeki her posta parçasında adı yazılıydı.

Mektup yığınının ona uzattı. "Kira kontratını imzaladığından beri bunları senin için saklıyordum." Etrafında küçük bir masa ve plastik bitkilerin bulunduğu küçük ön ofise baktı. "Kapının yanına bir kutu bırakırsanız, postalarınızı oraya bırakırım ve resepsiyonist burada değilse sizi rahatsız etmek zorunda kalmam."

"Tamam," dedi onun bir sonraki ofisi görmeye çalıştığının farkında olarak. Bir resepsiyonist, karşılayabileceği şeyler listesinde o kadar alt sıralardaydı ki, bir resepsiyonist tutmayı düşünmemiştir bile.

"Teşekkür ederim." Kollarını kavuşturmuş, onun gitmesini bekliyordu. Postacı Jerry meraklı biriydi ve herkesin Matheson'lar hakkında konuştuğu küçük bir kasabada meraka ihtiyacı yoktu. "Başka bir şey var mı?"

Çantasına baktı. "Evet, G. L. Smith'in postalarını tutar mısın, böylece her gün buraya sürüklemeyi bırakabilirim? Koridorun karşısında oturuyor." Jerry kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Geçen haftaya kadar kapısını açıp postalarını içeri atabiliyordum, ama sen kiraladıktan sonra biri kapısını kilitledi."

"Belki de G.L. yapmıştır?" Liz komşusunun postasını aldı ve hasır sandalyelerden birinin üzerine attı. Boya parçaları fırladı ve halının üzerinde kepek gibi tozlandı.

Jerry başını salladı. "Yıllardır yapmadı. Şimdi neden yapsın anlamıyorum. Bahse girerim Bay Kaufman kilitlemiştir. Su sızıntısı falan olursa diye tüm ofislerin anahtarlarını yanında taşır."

"Bay Smith ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum. Adamla hiç tanışmadım. UPS ve Fed Ex teslimatlarını da alıyor. Çamaşırhanedeki kadın bana onları imzalayıp ofise getirdiğini söyledi. Bunu sadece kibarlık olsun diye yaptığını söyledi, ama ne zaman postayla yukarı çıksa, posta yuvasında birkaç dolar düşürülmüş buluyor." Jerry yine gür kaşlarını kaldırdı. "Onun orada öldüğünü düşünmüyorsun, değil mi?"

Liz, "Hayır," diye cevap verdi. "Şimdiye kadar kokusunu alırdık." Jerry başıyla onayladı.

Liz kapının çerçevesine tutundu. "Teşekkürler," dedi ve adam daha fazla soru sormadan kapıyı kapattı. G. L. Smith'in de onun kadar hakkı vardı.

mahremiyete sahipti. Kaufman'da anahtar olması mantıklıydı ama bu fikir hoşuna gitmemişti. Bu gece kapıya bir sandalye dayayacaktı.

Çoğunlukla faturalar ve "Yeni Komşu Hoş Geldin" bildirileri gibi görünen postalarını masasına attı ve sabah kahvesinin son fincanını mikrodalgada ısıttı.

Ayakkabısını aramayı akıl edemedi ön kapının tekrar açıldığını duydu. Topallayarak ön tarafa giden Liz, bir blok ötedeki lokantadan Edith'i görünce şaşırdı. Bütün mahalleli onu tanır ve severdi. Edith lise yıllarından beri Cass'ın Mavi Ay Lokantası'nda garsonluk yapıyordu. Tatlı ve nazik biriydi; tek kusuru koca seçimiydi. Harmony'de şehir çapında bir temizlik günü düzenlense, çıkarılan çöpler arasında o da olurdu.

"Günaydın Edith." Liz'in gülümsemesi bu kez dürüsttü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"İşteki ilk günün için sana Cass'ın yaban mersinli çöreklerinden getirdim. Hank bu sabah uğradı ve bana bir ofis kurduğunu söyledi. İşte bu heyecan verici, kızım." Hâlâ önlüklü olan kadın Liz'e peçeteyle örtülmüş bir tabak uzattı. "Eminim annen seninle gerçekten gurur duyuyordur."

"Teşekkür ederim." Liz annesinin bunu fark ettiğinden şüpheliydi ama bu Edith'in sorunu değildi. Başıyla masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. "Biraz kalmak için zamanın var mı?" Edith her zaman yorgun görünürdü ve Liz kadının oturduğunu hiç görmediğini fark etti.

"Hayır. Öğle yemeği başlamadan önce dönmem gerek. Sadece hukukla ilgili varsayımsal sorular için ücret alıp almadığınızı merak ediyordum."

"Hayır. Sor bakalım. Eğer baroyu geçebilirsem, bir cevap bulabilirim." Liz sorunun gelir vergisi formlarında bahşişlerin beyan edilmesiyle ilgili olacağını tahmin ediyordu, ki bu onun uzmanlık alanı değildi, ama elinden geleni yapacaktı.

"Peki burada söylediklerim, bir rahibe günah çıkarırken söyledikleriniz gibi bir şey mi? Asla söylenemez mi?"

"Bu doğru." Liz gülümsedi, Edith ona güvendiği için mutluydu.

Edith çamur rengindeki halıya baktı. "Merak ediyorum da, bir kadın kocasını kazara öldürse hapse girer mi?"

Liz onun sorusunun şokunu hiç irkilmeden atlattı. Garsonun gözlerinin altındaki koyu halkaların morluk olduğunu ilk kez fark etti. "Eğer bu bir kaza ya da nefsi müdafaa olsaydı, hapse girmezdi." Garson kızın

 rekleri yere bıraktı ve Edith'in elini tuttu. "İyi misin, Edith? Yapabileceğim bir Şey var mı?"

Edith başını öyle sert salladı ki tüm vücudu titrer gibi oldu. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece bir arkadaş arıyordum."

Liz birden kendini çok yaşlı hissetti. "Arkadaşına başka çıkıŐ yolları da olduğunu söyle. EĞer isterse, gelip benimle konuşabilir. Ziyaret için ondan para almam."

Edith ellerini önlüğüne sildi. "Ona söylerim. Benim gitmem gerek. Cass orada yalnız kalırsa ailesini kaçırır."

Liz bu değişikliği memnuniyetle karşıladı. "Ayı gibi bir adam. Bağırmak dışında konuştuğunu hiç duymadım."

Edith gülümsedi. "Evet, ama bu beni rahatsız etmiyor. O iyi bir adamdır. Kimseyi kandırdığını ya da yemeğe parası yetmeyen bir serseriye geri çevirdiğini hiç görmedim."

Liz'in adam hakkındaki düşünceleri biraz olsun deĐiŐmiŐti, özellikle de para karşılığı iş bulamazsa bedava yemek için uğrayan serserilerden biri olabileceği için. Eve gidip binlerce soru sormaktan ve kız kardeşinin ben sana demiŐtim tavrından daha iyi olurdu.

Bölüm 4

ÇARŞAMBA

16 OCAK 2008 BLUE

MOON LOKANTASI

REAGAN, EDITH'I LOKANTADA YINE KORUDU. BU SEFER

Edith, üşüttüğü için doktora görünmek üzere Amarillo'ya gitmesi gerektiğini söyledi. Bu sefer Reagan garsona inanmış gibi davranmaya bile çalışmadı.

Hava, kış fırtınaları arasında tereddüt eden buz gibi bir durgunluk içindeydi. Saat sekizde Reagan kaç kişinin içeri girdiğine şaşırmişti. Çoğu sadece kahve istemiş, bir saat kalmış ve çeyrek bahşiş bırakmıştı. Noah ona eşlik etmek için uğramıştı ama o kadar meşguldü ki çok az konuşmuşlardı. Sonunda oturacak zamanı olduğunda, Noah ev ödevine dalmıştı ve ona sadece cebirle ilgili sorular sormak istiyordu.

Edith'in kocası kapanıştan yarım saat önce geldi. Karısını aradığını söyledi, doktora gittiğini unuttuğunu iddia etti. Lloyd Franklin orta yaşlarda biriydi. Reagan onu, gençliğinde yakışıklı olabilecek ama kilolu, aptal ve pasaklı bir tipe dönüşmüş ezik tiplerden biri olarak tanımladı. Sanki onunla konuşarak ona bir iyilik yaptığını düşünüyormuş gibi göz kırptı, sonra da gitti. Reagan onun caddenin karşısındaki bara doğru yürüdüğünü fark etti.

Tekrar Noah'nın karşısına oturdu ve ödevini kontrol etmeye devam etti. Onun aksine, Noah geleceğini planlamıştı. On yıl kadar rodeo turuna çıkmak, sonra da arazisine yerleşip at ve sığır yetiştirmek istiyordu. Noah için cebir gerekli bir beceri gibi görünmüyordu ama üniversiteye gidebilmek için notlarını yüksek tutması gerekiyordu ve üniversiteyi sadece Texas Tech takımında ata binebilmek için istiyordu. Reagan sık sık Tanrı'nın *Rodeo'yu* yerleştirmeden önce Nuh'un beynine dövme yapmış olması gerektiğini düşünürdü.

Reagan Noah'a geçen hafta Gabriel Leary ile görüşmesinin ayrıntılarını anlatmaya karar verdiği sırada Noah kitaplarını toplayıp aceleyle dışarı çıktı. Pencereden onun merdivenlerden iner inmez cep telefonunu çıkarışını izledi ve onu kimin aradığını merak etmekten kendini alamadı. Bir yıl önce, hatta altı ay önce

daha önce ona söyleyebilirdi. Onunla Gabe hakkında konuşurdu, ama şimdi dünyanın en yavaş depremi aralarındaki toprağ ı ayırıyor gibiydi ve fark ettiklerinde aradaki boşluk atlanamayacak kadar genişti.

Hükümetle ilgili her sorunu çözmekle meşgul olan çoğunlukla yaşlı adamlara kahve doldurmaya geri döndü.

Geçitten geçerken Cass'e bağırdı: "Basamak koyduğunuz için teşekkürler. Tüm kâğıt eşyalara ulaşmamı çok kolaylaştırdı."

Lavabodan başını kaldırıp baktı. "Ben koymadım. Edith koymuş olmalı."

Reagan duvara yaslandığı yerden aşağıya doğru sallanan basamağa baktı. Basamağı ayakkabısının burnuyla yukarı ya da aşağı çevirebiliyordu ve yukarıdayken tamamen yoldan çekilmiş oluyordu. Aşağıdayken ise boyuna beş santim ekliyordu.

Cass geçide doğru yaklaştı. "Kilitleyebileceğini mi sanıyorsun? Başka kimse gelmiyor ve şimdi gidersem şovumu izleyebilirim."

"Kilitleyebilirim." Reagan, Cass'in en sevdiği programın *Project Runway* mi yoksa timsah güreşi mi olduğunu merak ederek neredeyse kıkırdıyordu.

Ceketini kaptı. "Kahve kaplarını yıkamayı ve silmeyi unutma-"

"Biliyorum. Unutmayacağım." Adam yanından geçerken ekledi: "Peki ya paket servis?"

Cass, "Beşten sonra paket servis yapmıyoruz," diye cevap verdi ve gitti.

Reagan onun gidişini izledi ve Çarşamba gecesi teslimatı hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

Son iki yaşlı adam dokuzdan biraz önce ayrıldı. Reagan mutfağa gitti ve bir köfteli sandviç, güveç ve iki tarçınlı kek hazırladı. Burası CSI dizilerinden bile daha fazla gizem barındırıyordu. Belli ki Cass ve Edith'in bir iletişim sorunu vardı. Yeni garsonların sadece birkaç hafta kalmasına şaşmamalı.

Nefesini donduran gecenin durgunluğuna doğru yürüdü. Zayıf bir adam figürü arka ışığın hemen kenarında duruyordu. Ağacların arasından geçtiğine göre ona güveniyor olmalıydı. Leary'nin de belki geçen hafta ondan korktuğu kadar korkmuş olabileceği aklına geldi. Birdenbire o kadar da korkutucu gelmemişti.

"İyi akşamlar Gabe," dedi onun bıyıklı yüzünü görünce. "Paket servis için güzel bir gece."

"İyi akşamlar" demeden önce biraz kekeledi.

"Eğer yürüyeceksen seni eve bırakabilirim." Adamın yanaklarının soğuktan kızardığını fark etmişti ve evine dönmek için uzun bir yol vardı.

"Hayır teşekkürler, seni araba kullanırken gördüm."

Güldü. Hızlı araba kullanmayı severdi ve birden fazla kez Noah'yı çağırıp onu bir çukurdan çıkarmasını istemişti.

"Araba kullanıyor musun?" diye sordu, eğer bu gece yürüseydi, arabası olmadan kendi evinde yaşayabileceğini tahmin ediyordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Herkes öyle değil mi?" Çantayı ondan aldı. "Ama çoğunlukla yürümeyi seviyorum. Bir daha asla yürüyemeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oldu." Cebini karıştırdı ve iki banknot çıkardı. "Yemek için teşekkürler."

"Bir şey değil." Ayağa kalktı, adamın vadiden aşağıya, kıştan ölmüş ağaçlara doğru ilerleyişini izledi ve bu adamın da bir parçasının ölü olup olmadığını merak etti. Sormadan adamın kendisiyle uzun zamandır kimseyle konuşmadığı kadar çok konuştuğunu biliyordu.

Gabriel Leary artık onu korkutmuyordu. Reagan sadece onun için üzülüyordu. Deli ya da başıboş dolaşan bir deli değildi, sadece yalnızdı ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bir keresinde bir grup evinde bir kişi bile onunla konuşmadan bir ay geçirmişti. Evin annesinin çocukları itip kakmak ve sığır güder gibi işaret etmek gibi bir alışkanlığı vardı. O kış on iki yaşına girmişti ve o kadar çok ağlamıştı ki bir ömür boyu gözyaşı dökmüştü.

Lokantaya geri döndüğünde, bir kadın ortadaki kabinde büzülmüş, bavulu yanında duruyordu.

Reagan bir bardak su doldurdu ve masasına doğru ilerledi. "Size ne ikram edebilirim?"

İnce, buruşuk bir yüz ona baktı. "Sadece su ve patates kızartması." "Acılı mı peynirli mi?" Reagan birkaç yıl öncesini hatırlayarak gülümsedi Edith de ona aynı soruyu sormuştu. "Gecenin bu saatinde acı biber ya da peynir için ekstra ücret alınmaz."

Kadın başını salladı ve ısınırken doğruldu. "O zaman sakıncası yoksa ikisini de alacağım."

"Şehre yeni mi geldin?" Reagan kadının altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ederek sordu. Yaşlı değildi ama bazı insanların o yaşlarda olduğu gibi yıpranmıştı.

Kadın başını salladı ve yüzünü pencereye doğru çevirerek Reagan'a konuşmak istemediğini söyledi.

Reagan yemeği getirdiğinde, "Acılı biberi bir kâseye koydum, üstüne de peynir koydum. Her zamanki garson Edith, buraya ilk geldiğimde bana böyle vermişti."

Kadın gülümsedi, eldivenlerini çıkardı ve yavaşça yemeye başladı.

Reagan tezgâha doğru ilerledi ve bir yandan tek müşterisine göz kulak olurken bir yandan da temizlik yapmaya başladı. Bu kasabada ona kendini iyi hissettiren bir şeyler olduğuna karar verdi. Buradaki insanlar kalplerini kollarına takmışlardı. Kadının bavulu varsa, geç gelen bir otobüsle gelmiş olmalıydı. Kimse onu karşılamadığına göre, bir otel bulmak için soğukta yürümesi gerekecekti.

Kadının suyunu doldurduktan sonra, "Birazdan kapatacağız. İsterseniz sizi bir yere bırakabilirim. Bu kasabada yolumun dışında pek bir yer yok."

"Teşekkürler. Otobüs şoförü dört blok ötede, mezarlığın yakınında bir otel olduğunu söyledi. Yürüyebilirim ama böyle bir gecede beni bırakacak birini geri çeviremem."

Reagan boş tabakları topladı ve ışıkları kapattı. Kapıyı kilitlediğinde kadın kamyonetinin yanında bekliyordu. Otele giderken konuşmadılar ama Reagan otelin otoparkına girdiğinde, "Eğer kalmayı planlıyorsanız, sanırım lokantanın en azından yarı zamanlı bir garsona ihtiyacı olabilir," dedi.

"Teşekkürler, ama iş aramıyorum." Kadın dışarı çıktı. "İyi geceler, canım."

Reagan onun köhne otelin küçük ofisine girmesini izledi. Kadın bir oda bulmakta zorlanmayacaktı; otoparkta sadece bir araba park etmişti. Reagan kadının hikâyesinin ne olabileceğini merak etmekten kendini alamadı. Giysileri iyi yapılmış ama günlerce giyildiği için buruşmuş görünüyordu.

"Edith'i korumayı bırakmalıyım," dedi yüksek sesle. Her yaptığında başka bir karakter buluyordu. İnsanlar, onların hayatları ve hayalleri onu büyülemeye başlamıştı. İlk geldiğinde sokaktaki herkesi umursamadan geçip giderdi, ama şimdi Reagan elini uzatıp yardım etmek istiyordu.

Eve dönerken eski şehir meydanının etrafından dolaştı. Binalardan birinin ikinci katındaki bir pencerede ELIZABETH MATHESON, ATTORNEY AT LAW yazan bir tabela vardı. Tekrar daire çizdi ve küçük yazıyı okudu. HUKUK DAVALARI PRATİğİ - YANINIZDA BİRİNE İHTİYACINIZ OLDUğUNDA.

Reagan birkaç dakika boyunca tabelaya baktı. Belki de üniversiteye gitmeliydi. Avukat olursa insanlara yardım edebilirdi. İnternette ders alabilir ya da Bailee'nin devlet üniversitesine gidip gece dersleri alabilir ve Jeremiah Amca'ya göz kulak olmaya devam edebilirdi.

Kamyoneti geri vitesine taktı ve eve doğru yola koyuldu. Ne çılgın bir rüyaydı. İngilizceyi zar zor geçiyordu. Muhtemelen avukat olmak için heceleyebilmek gerekiyordu. Ayrıca kimse avukatları sevmezdi. Zaten hayatının büyük bir bölümünü kimsenin onu umursamamasıyla geçirmişti.

Karanlıkta Lone Oak Yolu boyunca ilerlerken, Reagan peşinden gidebileceği başka bir hayal düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir gelmedi. Bir şey dilemek onun için yeniydi. Bir gün bir huzurevinde odaları temizlerken Bayan Beverly ile tanışana kadar Harmony gibi bir kasabanın var olduğunu bile düşünmemişti. Bayan Beverly ona Harmony hakkında her şeyi anlattı ve Reagan'ın ilk dileği böyle bir yerden olmak oldu. Daha önce hiçbir yerden gelmemişti. Sonunda otostopla Harmony'ye vardığında, evini bulmuş gibi hissetti.

Eve giden toprak yoldan aşağı dönerken cep telefonu çaldı. "Rea." Noah'ın sesi heyecanlıydı.

"N'aber Vaiz?" Gülümsedi, boğalara bindiğinde spikerlerin ona her zaman Vaiz dediğini düşündü çünkü bin kilodan fazla alçaklığın üzerine her tırmandığında Noah McAllen dindarlaşıyordu.

"Sana tüm haberleri vermek zorundaydım, Rea. Birine söylemezsem patlayacakmışım gibi hissediyorum. Babam beni gelecek ay Oklahoma City'deki finallere götüreceğini söyledi. Lise rodeosu değil, büyük bir rodeo. Yakında profesyonel olmaya hazır olabileceğimi düşünüyor."

"Bu harika," diye yalan söyledi Reagan, onun adına mutlu olabilmeyi diliyordu ama ne zaman onu ata binerken izlese, bir boğanın onu ezerek öldürmeye çalıştığı hastanedeki geceyi hatırlıyordu.

"Ve bir şey daha." Tereddüt ediyormuş gibi sesini alçalttı. "Stephanie Summer baloya benimle gitmeyi kabul etti. Bir düzine başka teklif almalı ama beni seçti. Buna inanabiliyor musun?"

"Müthiş." Reagan gözyaşlarına karşı koydu. Ona biriyle çıkmak istemediğini söylemişti. Hatta ona kızlara nasıl çıkma teklif edeceği ve ne söyleyeceği konusunda koçluk bile yapmıştı ama içten içe kimseyle çıkmayacağını umuyordu. Sonsuza dek en iyi arkadaş olmalarını istiyordu ama on sekiz yaşındaki bir erkek için sonsuzluğun umduğu kadar uzun olmadığını tahmin ediyordu.

"İyi misin, Rea?"

"Elbette," diye cevap verdi.

"Gitmeyi mi planlıyorsun? Birçok çocuğun randevusuz gideceğini söylediğini duydum."

"Elbette." Arabayı durdurdu. "Stephanie Summer ile dans etmeye çalıştığını görmeyi kaçırmazdım."

Reagan eve girerken ona iyi geceler diledi. Reagan mutfığa kadar gitti ve amcasına iyi geceler dileyip merdivenleri tırmanırken kendini tuttu. Yatak odasında yalnız kalınca çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Baloya Noah ile gitmek istediği için değil, onun başka biriyle gitmesini istemediği için.

Kasları nihayet gevşediğinde, delilerin avukat olmasına izin verip vermediklerini merak ederek hıçkıra hıçkıra güldü. Kendisi bile anlayamazken başkalarına nasıl tavsiye verebilirdi ki?

Bölüm 5

17 OCAK 2008

HARMONY İTFAİYE İSTASYONU

HANK MATHESON ŞÖMİNEDEKİ KAĞIT İŞİNİ BİTİRDİ

ve gözlerini saate dikti. Alex McAllen'in işten çıkmasını beklemek için hâlâ bir saati vardı. Onu görme ihtiyacı içini kemiriyordu. Kendini bildi bileli onu seviyordu. Neredeyse iki yıldır nişanlılardı ve bırakın evleneceği tarihi, nerede yemek yiyeceğine bile karar veremiyordu. İlçe şerifinin ofisini büyük bir ustalıkla yönetiyordu. Onu sevdiğinden, istediğinden, ona ihtiyacı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Neden onunla evlenmek istemiyordu? Hank kendine bininci kez sordu.

Tek yapması gereken itfaiyeden çıkıp caddenin karşısına geçerek ilçe şerifinin ofisine gitmekti. Cipi park yerinde olduğuna göre, ofisinde olacaktı. Ona doğrudan sorabilirdi. Alex açık sözlülüğü severdi.

Ancak Hank kalbinin bu cevabı kaldırabileceğinden emin değildi. Eğer hayır derse eğer hoşçakal derse . . . Mantıklı bir adamdı -işinin bir parçası da acil durumlar için plan yapmaktı- ama Alex veda ederse yedek planı yoktu. Bu yüzden bir oyun oynadılar. O zorlamadı, Alex de hiç plan yapmadı.

Pencereye doğru yürüdü ve aralarındaki caddede ilerleyen trafiğe baktı. Eğer şimdi onun yanına giderse insanlar konuşacaktı ve ikisi de kasabadaki konuşmaların konusu olmaktan bıkmıştı. Buffalo's Bar'da evlenip evlenmeyeceklerine dair bir pot kırıldığını bile duymuştu.

Pencerenin çerçevesine yaslanan Hank zaman öldürmek için bir şeyler düşünmeye çalıştı. Küçük kız kardeşini arayıp nasıl olduğunu sorabilirdi ama Liz ailesinin onu rahat bırakmasını istediğini açıkça belirtmişti. Kendi başına adım attığı için onunla gurur duyuyordu ama bu, içindeki ağabeyin onun nasıl olduğunu merak etmesini engellemiyordu. O en küçükleriydi ve hepsi ona bebek gibi bakıyordu. Onun neredeyse kalp krizi geçirdiğini görmüştü.

Kırık bir tırnak ya da dondurucuda dondurma kalmaması. Yalnız yaşamayı nasıl başarabilirdi ki?

Küçük kız kardeşi ona on yıl önce üniversitede çıktığı bir kızı hatırlatıyordu. Priscilla Prescote. O kadar muhtaçtı ki, United Way formunda işaretleyecek kendi kutucuğu bile olabilirdi. Liz büyüyorsa, belki Priscilla da büyümüştü.

Hank, Priscilla'nın onu sevdiği ve hayatının geri kalanını onunla geçirmek istediği için değil, herkese söylemenin eğlenceli olacağını düşündüğü için nişanlanmaya ikna ettiğini hatırlayarak güldü. Şimdi bunca yıl sonra yeniden nişanlanmıştı ve görünüşe göre evlenmeye hâlâ yaklaşamamıştı.

Hank eve gitmeyi düşündü ama bugün kasabadaki günüydü ve altı yaşındaki yeğeni de dahil olmak üzere çiftlikteki her kadın sorunun ne olduğunu bilmek isteyecekti. *Bu benim sorunun, diye* karar verdi Hank, *çok tahmin edilebilirim. Kasabaya Salı ve Perşembe günleri geliyorum. Saralynn'i kahvaltıya, sonra da okula götürüyorum, ofiste çalışıyorum, sonra da Alex'i yemeğe çıkarıyorum.* Haftanın geri kalan günlerinde çiftliğinde çalışıyor ve hava karardıktan sonra Alex'in evine uğrayana kadar onu görmüyordu.

Geçen hafta ona öğle yemeği sürprizi yapmak için şehre indi. Başını kaldırıp onu görür görmez, "Bugün Çarşamba olmalı" dedi. Son dört çarşambadır ona sürpriz yaptığını fark etti.

Ceketini aldı ve aklında gerçek bir görev olmadan yola koyuldu. Biri ona ihtiyaç duyarsa, cep telefonu kemerine bağlıydı. Aksi takdirde, Hank Matheson değişiklik olsun diye farklı bir şey yapmayı planlıyordu. Spontanlığı bile tahmin edilebilir olmaya başladığında, tahmin edilebilirlikten sıkıcılığa doğru ilerlediğini düşündü.

Telefonu çalmadan önce caddeye doğru geri geri gitti.

"Ben Matheson," diye cevap verdi kaldırırma yanaşırken.

"Hank, ben Tyler Wright. Mezarlıkta bir sorunun var ve başka kimi arayacağımı bilmiyorum."

"Yangın mı?" Hank buna inanmakta zorlandı. İki yıl önce bir ömre yetecek kadar ot yangını yaşamışlardı ve Tyler'la birlikte elleri çok doluydu. Her nasılsa, o baharın sıcaklığı ona her zaman güvenilebileceğini bildiği bu adamın içindeki sağlam çeliği göstermişti.

Tyler Wright kırk yaşının üzerindeydi, yakın arkadaşıydı ve kasabanın cenaze işleri müdürüydü. Hank onun hayatı boyunca hiç şaka yapmadığından şüpheleniyordu.

"Hayır, ateş yok." Tyler'ın sesi sinirli geliyordu. "Sadece bir kadın. Banklardan birinde oturuyordu ve yanına gittiğimde, önünde durduğumu fark etmiş gibi bile davranmadı." Sesini alçalttı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Yasadışı bir şey yapmıyor ya da çılgınca davranmıyor, sadece oturuyor."

"Hasta mı?" Hank kamyoneti vitesine taktı ve birkaç blok ötedeki mezarlığa doğru yola koyuldu.

"Hayır, hiç sanmıyorum." Tyler'ın normalde sakin olan sesi gergindi. "Burada daha fazla kalırsa hasta olacak. Çiseleyen yağmur ve güneşin batışı arasında, hava neredeyse donmak üzere olmalı. Ona gitmesi gerektiğini söyledim ama beni duyduğunu bile sanmıyorum ve onu dışarı sürükleyemem."

"Onu daha önce hiç gördün mü?"

"Hayır. Bu sabah bir mezarın yerini kontrol etmek için geldiğimde orada oturuyordu ve birkaç dakika önce geri döndüğümde hala oradaydı. Bütün gün o banktan kalktığını sanmıyorum."

Hank eski ve güzel mezarlığın ön kapısından içeri girdi. Kıraç dalların altındaki mezar taşları havayı on derece daha soğuk gösteriyordu. Tyler'ın cenaze arabasının yanına park etti ve mezarların en eski bölümünde oturan kadına doğru yürüdü; burada dev karaağaçlar nöbet tutuyordu, çıplak kollarının gölgeleri örümcek ağı dantelleri gibi ölü çimenlerin üzerinden geçiyordu.

Tyler bankın yanına varmadan birkaç adım önce onunla karşılaştı. Tombul cenaze levazımatçısı kimsenin duygularını incitmek istemezdi ama her zamanki gibi kalp acısını hissediyor gibiydi. Hank arkadaşının yüzündeki endişeyi gördü.

Hank kadının önünde diz çöktü. Kadın kır saçlı, zayıftı ve özel dikim yün bir paltoya sarınmıştı. "Merhaba." Hank elini uzattı. "Ben Hank Matheson. Eğer bir mezar arıyorsanız, bulmanıza yardımcı olabiliriz. Atalarımın çoğu buralara dağılmış durumda ve bu mezarlığı Bay Wright'ın ailesi kurdu."

Sanki onu duymamış gibi dümdüz önüne baktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Hank sordu.

"Geç oluyor." Tyler Hank'in yanında durmuş, endişeli görünüyordu. "Birkaç saat içinde burada olmak istemezsin. Bu yağmur karla karışık yağmura dönecek."

Kadından hala cevap yok.

Hank elini onun birbirine kenetlenmiş eldivenli parmaklarının üzerine koydu. "İyi misin?" Kadın sadece önüne baktığında, Hank de etrafındaki taşlara baktı.

ve çoğunun üzerine kazınmış isimleri seçti. "Size yardımcı olabilir miyiz, Bayan Biggs?"

Yavaşça başını çevirdi. "Yıllardır kimse bana böyle seslenmedi."

Önünde duran ve küçük taşına BRICE ANDREW BIGGS adı kazınmış olan mezara baktı. Doğum 1968. 1998'de ölmüş. Hank tarihlerin kocasına ait olamayacağını düşündü ama oğlu da olabilirdi. Etraftaki diğer Biggs mezarlarına baktı ve doğum yılları kırklı yıllarda olan birkaç mezar gördü. Onlardan biri kocası olabilirdi.

Hank gülümsedi. "Size başka bir şekilde hitap etmemi ister misiniz?" "Hayır. Sanırım bana yine Bayan Biggs denmesini istiyorum."

Tyler ilerledi. "Arabamda sıcak kakao var. Bir fincan ister misiniz, Bayan Biggs?"

Kadın başını salladı ve adam aceleyle Cadillac'ına doğru yola koyuldu.

Hank bankta, biraz sıcaklık sunma umuduyla onun yanına hafifçe dokunabilecek kadar yakın oturdu. Kolunu arka barın üzerine koyarak saçlarını savuran rüzgârı biraz olsun kesmek istedi. Hiç konuşmadılar. Kızın onu bu kadar yakından fark ettiğinden bile emin değildi.

Tyler termosu ve iki fincanı getirdi ve onun diğer tarafına oturdu. Ona bir fincan doldurdu, Hank'e de bir tane ikram etti ve sonra kapağı kullanarak kendine de biraz doldurdu. Uzun bir süre sessizce oturup kakao içtiler ve güneşin alçalmasını izlediler.

Hank oradan geçen insanların ne düşündüğünü merak ediyordu ama pek de umurunda değildi. O ve Tyler sadece Bayan Biggs'in ya da her kimse onun yalnız kalmasını istemiyorlardı. Daha önce Tyler ve babasını yas tutarken izlemişti. Tyler cenaze levazımatçısı neslinden geldiği için, ne söyleyeceğini bildiğini sanırdınız ama Hank'in en çok dikkatini çeken şey Tyler'ın hiçbir şey söylememesiydi. Sadece ihtiyaç duyulduğunda oradaydı.

Hank arkadaşına şöyle bir baktı. Tyler okulda hiç popüler olmamış, fazla kimseyle çıkmamış ve spor yapmamıştı. Büyük şehre servet yapmak ya da ünlü olmak için gitmemişti ama Hank bu sessiz adama herkesten daha fazla saygı duyduğunu fark etti. Tyler Wright kimseye zarar vermemişti ve bu dünyada bu bir hediye idi. Alex bir gün biriyle çıkarsa, Hank Tyler'dan sağdıcı olmasını istemeye karar verdi.

Sonunda Bayan Biggs elindeki bardağı Tyler'a geri uzattı. "Teşekkür ederim. Çok güzeldi."

"Rica ederim. Bu gece için mezarlığı kilitleme vaktim geldi. İsterseniz sizi eve bırakabilirim."

"Yarın tekrar gelebilir miyim?" "Elbette."

Hank ayağa kalktı ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı, sonra onu çimlerin üzerinden kamyonetinin ve Tyler'ın arabasının beklediği yere götürürken parmaklarını dirseğine sıkıştırdı.

Tyler aceleyle önden gidip arabasını çalıştırdı, sonra da kapıyı kilitlemek için geri çıktı. Hank, Bayan Biggs oturduktan ve kalorifer açıldıktan sonra onu dışarıda bekledi. "Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye ön koltuktaki kadına arkasını dönerek sordu.

"Hayır. Bildiğim kadarıyla Biggs'lerin hepsi öldü. On yıl ya da daha uzun süredir oraya bir mezar kazmadık. Hiç kimse çiçek bırakmadı."

"Peki"-Hank omuz silkti- "konuşmak istemiyor ve ben onun deli ya da hasta olduğunu düşünmüyorum, o halde ne yapacağız?"

Tyler basitçe, "Yarın için daha fazla kakao getireceğim," dedi.

"Muhtemelen bir battaniye ve şemsiye bulabilirim. Eğer burada oturmak istiyorsa, onu rahat ettirmeye çalışabiliriz." Hank kamyonetine tırmandı. Saat beşi geçiyordu; Alex onu bekliyor olacaktı.

İlçe müdürlüğüne giderken, bir ailenin son ferdi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Mathesonlar yüz yıl önce buraya yerleştiklerinden beri çoğalıyorlardı. Sayamayacağı kadar çok kuzeni vardı. Alex ve ailesi McAllens da aynı şekildeydi. Kasabada en az bir McAllen ya da Matheson'un çalışmadığı bir işyeri yoktu. Alex'in suç aramak için dışarı çıkmasına gerek yoktu; suçu ihbar eden akrabaları vardı. O ve Alex sonunda evlendiklerinde, aileyi bir arada tutabilmek için düğünü kasabadaki en büyük kilisede yapmak zorunda kalacaklardı.

Hank, Bayan Biggs'e hiç akrabası kalıp kalmadığını sormasına gerek olmadığını fark etti. Eğer olsaydı, mezarlıkta oturuyor olmazdı.

Bölüm 6

17 OCAK 2008 WRIGHT

CENAZE EVİ

TYLER WRIGHT OFİSİNİN KAPISINI KAPATTI VE

Bilgisayar. Her gece günün kaydını tutardı. Hiç bozmadığı bir rutin. Sadece kayıtları saklamıyor, iki yıldır hiçbir mesaja cevap vermeyen bir e-posta adresine postalıyordu.

Sevgili Kate,

Bugün rüzgâr kışın buz tutmuş nefesiyle esiyor gibiydi. Altmış yaşlarında, muhtemelen ailesinin son ferdi olan bir kadınla tanıştım. Bana her gün gelip mezarlıkta oturup oturamayacağını sordu. Yapacak başka bir işi olduğunu sanmıyorum.

Konuşurken Kate, bir ailen olup olmadığını hiç sormadım. Umarım vardır.

İyi geceler. İyi uykular,

Ty

Şimdiye kadar ona cevap vermeyeceğini biliyordu ama mesajlar geri gelmediği sürece bir umut olduğunu düşündü. Tüm dünyanın sırları olduğu bir zamanda, Tyler'ın ne bir ilişkisi, ne gizli tuttuğu bağımlılıkları, ne de garip takıntıları vardı. Sadece her gece bir kadına yazıyor ve ona hala beklediğini söylüyordu.

Bölüm 7

18 OCAK 2008

MEYDANDAKİ OFİS

GÜNLER GEÇTİKÇE, G. L. SMITH İÇİN POSTALAR TOPLANMAYA BAŞLADI

Liz Matheson'ın hasır sandalyesine. Postacı Jerry birkaç gün sonra kapıyı denemeyi bıraktı ve "Bugün size yine posta yok Bayan Matheson" diye bağırmadan önce Smith'in mektuplarını yere bıraktı.

Bir süre dinler, sonra cevap vermezse giderdi. Her zaman konuşacak zamanı vardı, bu yüzden Liz her zaman meşgul görünme alışkanlığı geliştirdi.

Cuma öğleden sonra Liz artık işinin bu olduğuna karar verdi... meşgul görünüyordu. Bir haftadır açıktı ve postacı dışında gelenler genellikle varsayımsal soruları olan meraklı insanlardı. Alt kattaki kitabevi sahibi havlayan bir köpeği öldürmenin suç olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Kadın evet deyince adam kaşlarını çattı, masasına bıraktığı yüzde 20 indirim kuponunu geri aldı ve gitti. İki lise öğrencisi ona uğrayıp bir seri katili temsil edip etmediğini sordu. Kadın hayır deyince kaykaylarını alıp kaçtılar.

Böylece Liz en iyi yaptığı şeyle, meşgul görünmekle baş başa kaldı. Bu gece eski evlerin ağaçlarının arkasından gün batımını seyretmekle meşguldü ve gidecek bir yeri olmasını diliyordu. Cuma gecesiydi. Üniversitedeyken hafta sonları randevuları olurdu. İşte o günlerdi. Kalemmini görünmez resepsiyon görevlisinin masasına doğru fırlatırken gülümsedi.

Koridorda hareket eden bir gölge Liz'in irkilmesine neden oldu. Çürük merdivenlerden kimsenin çıktığını duymamıştı. Ofisinin hemen ötesindeki zemin gıcırdadı ve ne kadar yalnız olduğunun farkına vardı.

"Kim var orada?" diye bağırdı ve etrafta bir silah aradı.

Kışlık iş kıyafetleri giymiş uzun boylu bir adam önünde duruyordu. Kapüşonlu paltosu ve sakalı arasında görebildiği tek şey adamın gözleriydi. Kış mavisi, diye düşündü. Mavi-gri çelik kadar soğuk.

Katil gözler, diye karar verdi.

Kadın ılık atamadan, adam elindeki birkaç sarı kâğıt karesine baktı. "Böldüğüm için özür dilerim hanımefendi ama hâlâ burada olmanıza sevindim. Kapıma yapıştırdığınız bu şeyler postalarımı aldığınızı gösteriyor."

Liz kalbini dakikada bin atışın altına düşürmeye çalıştı. "Oh, siz G. L. Smith'siniz." Ayağı kalktı ve yaklaştı.

Onun sorusuna cevap vermedi. "Kaufman kapımı kilitlemiş olmalı. Teslimat için kapıyı açık bırakıyorum ama arada bir uğrayıp kapıyı kilitliyor."

"Birinin postalarınızı çalmasından korkmuyor musunuz?"

Hasır koltuğunun üzerindeki kutu ve kâğıt yığınınına baktı. "Şimdiye kadar hiç kimse yapmadı."

"Oh, özür dilerim. Lütfen, alın."

Bir kucak dolusu yüklendi ve koridoru geçti. O kapının kilidini açarken Liz de bir deste aldı ve onu izledi. Liz, Bay Smith'in ofisinde ne olmasını beklediğinden emin değildi ama üzerinde *Posta* yazan bir kutu o değildi. Ofis onunkiyile aynı büyüklükte görünüyordu ama hiçbir şeyi yoktu. Ne masa, ne dosya dolapları. Değersiz bir hasır sandalye bile yoktu.

"Yeni mi taşındın?" diye sordu yükünü ona uzatırken.

"Hayır," diye cevap verdi ve kalan teslimatları için geri dönmeden önce postayı kutuya attı.

"Tadilat mı yapıyorsun?" Belki de boya yapabilmek için her şeyi dışarı taşımıştır. "Hayır."

"Anladım. Sen bir minimalistsin. Üniversitede öyle olan bir kız tanıyordum. Sadece bir çift ayakkabısı vardı, düşünebiliyor musunuz? Bir çift ve onlar da SAS'tı. Bana sorarsan bu doğaya aykırı."

Sonunda ona baktı. "Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum hanımefendi."

"Oh, özür dilerim. Pek tanışmadık. Ben Elizabeth Matheson. Koridorun karşısındaki ofisi yeni kiraladım. Avukatım. Ne tür bir iş yapıyorsunuz?"

Adam kaşlarını çatıı ya da en azından o öyle olduğunu düşündü. Yüzünü kaplayan kahverengi saçlardan bunu anlamak zordu. "Bakın bayan, ben sadece postamı istiyorum. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Liz kendini mükemmel bir iletişimci olarak görüyordu. Yurttaki ve kız öğrenci yurdundaki herkesle iyi geçinirdi ve hatta sahip olduğu tek işte bile

eve gelmeden önce. Bu yüzden bu adamda büyük bir sorun vardı. Belki de bir tür konuşma engeli vardı.

Doğruldu, meydan okumaya hazırды. "Ah, özür dilerim."

"Bunu zaten iki kez söyledin." Sanki onu ezmek için beklediği bir kurmalı oyuncakmış gibi izledi. "Tekrar teşekkürler."

Kapıyı yüzüne kapattı.

Ayağını yere vurma isteğiyle savaştı. "Teşekkürünüzün bir karşılığı yoktu." Son noktayı koymuş gibi başını salladı ve ofisine geri döndü.

Ertesi sabah koridorda boş kutular ve posta zarflarıyla dolu bir çöp torbası duruyordu. Liz dayanamayıp kapıyı denedi. Kapı kilitli değildi ve üzerinde *Mail'in* bir kalemle çizik attığı karton kutu dışında boştu.

Günler geçtikçe, Bay Smith onun projesi haline geldi. Her sabah ofisini kontrol ediyordu. Kutuda posta yığılıydı ve gece büyük bir teslimat geldi, ancak hiçbir şeyi almak için geri dönmedi.

Kuru temizlemecideki kadına Bay Smith'i sormuş ama kadın omuz silkerek onu hiç görmediğini ama sevdiğini söylemiş. Hoş ve sessiz. Müşterileri sıraya koyarken bile kitap okuyan kitapçı sahibinin ekleyecek bir şeyi yoktu. Ancak Liz'e herhangi bir Perşembe gecesı ya da Cumartesi sabahı el falına baktırması için yarı fiyatına bir kupon verdi. "Dükkânda buluşan bazı yazar özentilerimiz var ve içlerinden biri avucunuzu şimdiye kadar gördüğümünden daha iyi okuyabilir."

"Çok şey gördün mü?" diye sordu, dostça davranmaya çalışarak.

Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı ve kitabına geri döndü.

Liz omuz silkti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Bu kasabada avuç içlerini okumak zor olmazdı. Herkes herkesin hayat hikâyesini hemen hemen biliyordu. Herkesin kendisi hakkında ne söylediğini biliyordu. *Okul söz konusu olduğunda zeki ama başka hiçbir şeyde mantıklı değil. Bir adamı sebepsiz yere terk etmiş.* Hatta bir keresinde Liz'in dinlemediğini düşünen bir kadının fısıldadığını duymuştu: "Birisi kocasını terk ettiğini çünkü evliliğinde tutku olmadığını söylemişti. Bunu bekleyen bir kadının kaderi soğuk bir yatakta uyumaktır."

Liz merdivenlerin tepesine ulaştı ve dönüp şehrin kış grisine baktı. Gerekirse hayatının sonuna kadar yalnız uyurdu. Yerleşmeyecekti -ya da daha kötüsü, bu dünyada bir yerlerde önemsendiğini hayal etmekten vazgeçmeyecekti ... önemsendiğini.

İçeri girdi ve karşısındaki ikinci kattaki ofise baktı.

Görünmez adam Bay Smith yıllardır ofisi kiralamış ve ondan başka kimseyle tanışmamıştı. Kendini şanslı mı yoksa lanetli mi sayması gerektiğini bilmiyordu. Belki de el falına baktırmalıydı.

Liz meşgul olmaya çalıştı ama bütün gün sadece bir müşteri geldi. Kız kardeşinin yedinci çocuğunu evlat edinmek isteyen bir kadın. Görünüşe göre hamile kalamıyordu ve kız kardeşi evden her çıktığında bu duruma düşmeyi başarıyordu. Liz grup toplantısının hassas geçebileceğini düşünmüştü ama kız kardeşler yanlarında altı çocuk daha olduğu halde ortaya çıktıklarında bunun her ikisi için de mükemmel bir cevap olduğu anlaşıldı. Çocuksuz kız kardeşin kocası bile aynı fikirdeydi. Yedi çocuklu annenin kocası iki hamilelik boyunca ortalıkta görünmemişti. Anlaşılan kadının üremesi için onun varlığına ihtiyaç yoktu.

Liz ders kitaplarından birinin yardımıyla belgeleri hazırladı ve adliyede gerekli formları doldurdu.

Sonra ofisine döndü ve Bay Smith'i düşündü. Sinek kâğıdı koymak dışında, onu tekrar postalarını kontrol ederken nasıl yakalayacağını düşünemedi. Adam koridorda sessizce ilerliyor olmalıydı. Onun yaşlarında görünüyordu ama okulda onun gibi birini hatırlamıyordu ve kendisinden iki sınıf üstte ve altta olan çocukların çoğunun adını biliyordu.

O da yabancı birine benzemiyordu. Ne yaptığına dair bir ipucu bulmak için mektuplarını incelemeyi düşündü ama bunun yasadışı olduğunu o bile biliyordu. Her nasılsa ilk davasının kendisi olması kulağa pek de cazip gelmiyordu.

Sinirli bir şekilde koridoru geçti, ofis kapısını açtı ve kilit düğmesine bastı. Şimdi, eninde sonunda, onu tekrar görecekti.

Üç gün sonra Liz her gece spor salonunda aldığı duşu bitirdi ve ofisine geri döndü. Bir aylık ücretsiz üyelik için imza atmıştı ve neredeyse iki hafta geçmesine rağmen kimse onun burayı banyo olarak kullandığını ve hiç egzersiz yapmadığını fark etmemişti. Gelecek ay bir daire kiralamak için yeterli geliri olmazsa, altı aylık bir kulüp üyeliği satın alıp hayatta kalabilirdi.

Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Ailesinin onu kontrol etmesi sayesinde ikinci hafta neredeyse hiçbir şey almadan yaşamayı başarmıştı. Hank onu iki kez öğle yemeğine götürdü; annesi Joyce Matheson bir akşam teyzeleriyle dışarıda yemek yemesi için ısrar etti; ve kız kardeşi Claire ev yapımı ekmekle uğradı. Ayrıca, genç bir çift için vasiyetname hazırlayarak yüz elli dolar kazanmıştı.

Adam ona eski kocası Eddie'yi hatırlatıyordu. Çiftin pek bir şeyi yoktu ama Eddie tüm evli insanların bir vasiyetnameye ihtiyacı olduğunu okumuştı, bu yüzden yapılacaklar listesinden bunu işaretliyordu.

Liz, Eddie'nin listesindeki on dört numaranın *karısıyla haftada bir kez sevişmek olduğuna* yemin ederdi. Eğer yedi gün içinde iki kez teklif ederse, Eddie ona aşırı seks yapmış gibi bakardı. Eğer yedi gün geçtiyse, hiçbir şey onu saatinden alıkoymazdı. Bir keresinde karısı grip olmuştu ve adam onun katılmadığından şikâyet etmişti, o da gribini paylaşmıştı.

Arabasından fırlayıp arka merdivenlerden yukarı koşarken rüzgâr Liz'in hâlâ nemli olan sarı buklelerini savuruyordu. Ofisine girdiğinde, hırdavatçıdan aldığı çantayı dolabından çıkardı ve tezgâhtarın pencereleri kalafatlamak için "ihtiyacı olan her şey" olduğunu söylediği şeylere baktı. Liz onarımları sadece sokak lambasının ışığında yapacağını söylemeyi unutmuştu çünkü kimsenin ne yaptığını görmesine izin veremezdi. Eğer biri onun tamirat yaptığını fark ederse, saat onda Kaufman'ın binasındaki ısıtma ünitesi patladıktan sonra neden evine gitmediğini soracaktı.

Her şeyi açtıktan sonra Liz siyah taytını ve yurttan kaldığı yıllarda giydiği siyah tişörtünü giydi. Aklından, görülmemesi için yüzüne kömür sürmesi ve siyah bir pelerin giymesi gerekebileceği düşüncesi geçti, ama biri onu fark ederse hırsız olarak vurulabilirdi. Ofisinde uyumak düşündüğünden çok daha karmaşıktı ama cereyan yapmadan uyuyabilmek için işi bitirmenin zamanı gelmişti.

Tam da tezgâhtardan daha fazla yol tarifi istemiş olmayı dilerken, biri kapısını çaldı.

Liz paniğe kapıldı. Bir an etrafına bakındı, sonra derin bir nefes aldı ve kalafat tabancasını arkasına alarak kapıya yöneldi. Resepsiyon bölümüne doğru yürürken kendi kendine bunun muhtemelen genç bir çiftin bir soru daha sormak için uğraması olduğunu söyledi. İki gündür vasiyetnameye küçük noktalar ekliyorlardı. Dün köpeklerini kuzenlerine vasiyet etmişlerdi.

Kapı tokmağına dokunduğunda, mantık ona saatin dokuzu geçtiğini hatırlattı. Dışarıya açılan iki kapı da kilitliydi. Bay Kaufman muhtemelen çok fazla elektrik kullanmadığından emin olmak için onu kontrol ediyordu. Kitapçıdaki adam, ev sahibinin tuhaf saatlerde dükkânına uğramayı sevdiğini söylemişti.

Birkaç saniye düşündükten sonra kapıyı açtı.

Bay Smith koridorda eskisi gibi giyinmiş, Harmony Mugger gibi simsiyah olmuş ve hiç de mutlu görünmüyordu. İstenmeyen Yeni Komşu grubu için çalışmak için biçilmiş kaftandı.

"Kapım yine kilitliydi," dedi, postasına doğru bakarak.

Liz neredeyse, "*Özür dilerim*," diyecekti ama tekrar düşündü. "Sorun değil. Mektuplarınız güvende." Kalafat tabancasıyla işaret etti.

Bir kaşını kaldırdı. "Baskın mı planlıyorsunuz yoksa tadilat mı?"

Liz kıyafetini ölçtü ve soyguncunun ikizi gibi giyindiğini fark etti. Gerçek onun tek savunması gibi görünüyordu. "Köhne pencerelerimden gelen cereyandan bıktım. Bunu kendim yapabileceğimi ve paradan tasarruf edebileceğimi düşündüm. Elbette, potansiyel müşterilerimden hiçbirine birine para ödeyemeyeceğimi düşünmesin diye geceyi seçmek zorundaydım. "

"Anladım." Saçma sapan itirafını durdurdu. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Hiçbir ipucu yok."

Postayı sandalyeye geri bıraktı, ceketini silkti ve silahı aldı. "Bir denememe ne dersin? Eğer daha önce hiç yapmadıysan, bu gerçek bir karmaşa olabilir."

"Yani bunu daha önce yaptın mı?" Kollarını sıvayan adamın kollarındaki kasları fark edince bir kaşını kaldırdı. Kasaba soyguncusu spor yapıyordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi pencereye doğru ilerleyerek. "Evimi ayakta tutan tek şey koli bandı ve kalafat."

Liz'in ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın ofisine geçişini ve perdeleri aralayışını seyretmekle yetindi. Bir koşucunun zayıf vücuduna sahipti ve tüm o saç ve sakalın altında fena sayılmazdı. Tavrının bu kadar düşmanca olması çok kötüydü. *Kurtlar tarafından yetiştirildiği* her halinden belliydi.

Bay Smith ona baktı ve yüzünü okuyamadığına sevindi. Muhtemelen onu üzerinde çalışılacak bir deli olarak ihbar etmeyi düşünüyordu. O mavi gözler her ayrıntıyı yakalıyor gibiydi.

Sokaktan görülebileceklerini fark edince masanın ışığını kapattı.

"El fenerin var mı?" diye fısıldadı, sanki kaçakçıymışlar gibi. "Sokak lambası bu tür işler için yeterince parlak değil."

"Anahtarlığında," diye cevap verdi ve çantasından çıkardı.

Kadın adamın yanına gidip ışığı çerçevenin köşesine tuttuğunda, adam ondan daha yakına gelmesini istedi. Kadın bir adım attı.

"Daha yakına," dedi tekrar tekrar, ta ki kadın kolunu okşayana ve küçük ışık huzmesi çalışması gereken yeri aydınlatana kadar. Masadaki tüm malzemeleri toplamıştı ve ne yaptığını biliyor gibiydi.

Pencere pervazı boyunca ilerlediler; adam kalafatı yönlendiriyor, kadın da ışığı adamın omzunun hemen üzerinden tutuyordu. Birkaç garip çarpışmadan sonra, onun yakınlığı karşısında sakinleşti. Kadın ona yakın durmazsa, adam çalışmak için yeterli ışığa sahip olamayacaktı. Bu kadar basitti.

Liz onun nasıl kokmasını beklediğinden emin değildi; belki toprak, belki de kamp ateşi ve sigara, ama adam hiç de öyle kokmuyordu. Daha çok sabun ve deri ile açık hava kokusu karışımı bir kokusu vardı. Fena değil, diye karar verdi, hiç de fena değil. Adamın pazen gömleğinin koluna değmesi bile hoşuna gitmişti.

Adamın ellerinin uzun, güçlü parmaklarla kalafatı düzeltmesini izledi. Piyano çalacak ya da ressam olacak türden parmaklardı ama yara izleri, elleriyle yaptığı işin zor olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı ama ilk kez aklına hiçbir şey gelmedi. Onu yeterince yakından takip etmediğinde, elini kapatıyor ve feneri gereken yere doğrultuyordu. Her seferinde eli bir öncekinden birkaç saniye daha uzun süre kızın elinin üzerinde duruyordu.

Liz pek çok erkekle çıkmış, birkaçıyla arkadaş olmuş, birkaçıyla da iyi anlaşmıştı ama hiçbir zaman bu geceki gibi hissetmemişti. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Evli ve çiftlikte on çocuğu olabilir ya da bütün kadınlardan ömür boyu uzak durmaya yemin etmiş olabilir. İyi bir adam da olabilir, taş kadar aptal da. Kesin olarak bildiği tek şey onun tipi olmadığıydı. Pahalı takım elbiseli erkeklerden hoşlanırdı. Evrak çantası taşıyan erkekleri severdi, yırtık pırtık sırt çantalarını değil.

Gözlerini devirerek bu adam hakkında kesin olarak bildiği bir şeyi daha düşündü. Ondan etkilenmişti. Muhtemelen mağarada yaşayan atalarından hafıza hücrelerinde kalan bir tür temel hayvani çekim, çünkü kesinlikle mantıklı değildi.

Elini çekti. "Dikkatini ver, Elizabeth. Neredeyse bitirdik."

"Ellerim yoruluyor," diye yakındı, sonra ekledi, "Bay Smith."

"Burada sıcak kalmak mı istiyorsun? Şikayet etmeyi bırak." Birkaç santim ilerledi ve ekledi, "Gabriel, Bay Smith değil."

"İnsanlar sana Gabe mi diyor?"

"İnsanlar genelde beni aramaz ama önemli değil. Şimdi, eğer sessiz olursan bu işi halledebiliriz."

Nefes nefese kaldı. Bu adam onu tanımıyordu bile ve ona patronluk taslıyordu. Adamın koluna vurmayı düşündü ama adam ona yardım ediyordu ve ne de olsa silahı vardı, gerçi şimdiye kadar kimsenin ölümüne kalafatlandığından şüpheliydi.

Yavaş yavaş daha az soğuk hava içeri giriyordu. Isı kapatıldığında oda artık yavaş yavaş soğuyordu. Gece boyunca donmadan uyuyabilmeliydi.

Sonunda doğruldu ve ellerini bir kağıt havluya sildi. Bir saat sürmüştü ama iş bitmişti. Perdeleri kapatırken el fenerini kapattı, sokak lambasının ışığını boğdu ve koridordan gelen sadece ince bir ışık şeridi bıraktı.

"Biraz daha sıcak uyuyabilirsin."

Onu düzeltmeye başladı ama yalan söylememeye karar verdi.

"Teşekkürler, Gabe." "Rica ederim, Elizabeth."

"Herkes bana Liz der." Koridora doğru ilerledi ve onun da onu takip ettiğini biliyordu. "Borcumu nasıl ödeyebilirim?" Hiç parası olmadığını biliyor olmalıydı, yoksa işi kendi başına yapmaya çalışmazdı. "Belki ucuz bir yerde akşam yemeği?"

"Unut gitsin." Eğildi, postalarını aldı ve kapının yanında bıraktığı eski sırt çantasına tıktırdı. "Kaufman'a söyle, eğer onu görürsen ofisimi kilitlemeyi bıraksın."

Hiç düşünmeden yaklaştı ve yanağında bıyıklarla kaplı olmayan küçük noktayı öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Hafifçe doğruldu ve onu tekrar öptü, dudaklarını onunkilere değdirdi, daha fazlasını değil.

Bütün mantığı ona geri çekilmesini söylüyordu ama mantık ona hiçbir zaman hükmetmemişti. Liz daha da yaklaşarak vücudunu onunkine sürttü ve öpüşmenin devam etmesini istedi. Bir erkeğin onu ne zaman istediğini ve nasıl karşılık vereceğini biliyordu.

Gabe onun dileğini yerine getirdi. Kıpırdamadan, onu nazıkçe kendine doğru bastırdı ve öpücüğü devam etti.

Kollarını adamın omuzlarına kaldırdı ve orada dinlenmelerine izin verdi, tutmadı ama nefes alışını hissedecek kadar yaklaştı. İkisinden biri bir santim uzaklaşıp büyüü bozabilirdi.

Öpücüğü yavaşça açılığa dönüştü. Kolu kadının beline dolandı ve onu kendine çekti; kadının şaşkınlık çığlığı adamın açık ağzında kayboldu. Randevularından evliliğine kadar tüm hayatı boyunca hiç onun onu öptüğü gibi öpülmemişti. Oyun oynamıyor ya da sınırları test etmiyordu. Ona nasıl hissettiğini söylüyordu. Bu tek öpücük onu tüketti ve tüm vücudu ihtiyaçla ısındı.

Sonra, bir şimşek çakmasından sonra karanlığın göz kırpması gibi, onu hasır sandalyeye itecek kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunu yapmamalıydım..."

Cümlesini bitirmeden gitmişti. Liz sandalyede oturmuş, onun koridordan aşağıya ve arka kapıdan dışarıya doğru koşan ayak seslerini dinliyordu. Kalbi yavaş yavaş normale döndü.

Uzun bir süre sonra ayağa kalktı ve ofisinin kapısını kilitledi, ardından sandalyeyi otomatik olarak tokmağın altına itti. Eğer yapabilseydi, hayatının son bir saatini geri sarar ve ne olduğunu anlamaya çalışırdı.

Gizliden gizliye, kendini her zaman oldukça sığ bir insan olarak görmüştü. Lisedeyken arabaları, üniversitedeyken beyinleri için erkeklerle çıkıyordu. Ama bu farklıydı. Gabe ona çıkma teklif bile etmemişti. Sunacak bir şeyi varmış gibi görünmüyordu, olsa bile zaten sunmuyordu.

Onu geri çevirmişti. Kız onun kollarında hazır ve istekliydi ve o sanki yeni bir veba türüymüş gibi kaçmıştı.

Liz masasına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Reddedilmişti. Hayır reddedilmemişti, neredeyse bir kenara atılmıştı. Neredeyse otuz yıllık hayatı boyunca hiçbir erkek ondan ayrılmamıştı. Ama Gabriel daha ilk randevuları bile olmadan onu terk etmişti.

Liz'in dünyasının artık bir merkezi yoktu.

GABRIEL EVİNE NORMALDE GEÇİRDİĞİ SÜRENİN YARISINDA ULAŞTI, sol bacağı zonkluyordu. Kapısının kilidini açtı, sistemi kontrol etti ve silahını postalarıyla birlikte rafa çarptı.

"Lanet olsun!" Tek kelimesi odanın içinde çınladı, duvarlarda yankılandı.

Tişörtünü çekiştirerek duşa yöneldi. Ama sıcak su başından aşağı döküldüğünde bile, az önce büyük kurallarından birini çiğnediği hissinden kurtulamadı. Onu hayatta tutan kurallar. Ordu ile yıllarca süren seyahatleri boyunca onu güvende tutan kurallar. Onun gibi adamlara bazen "dumanlı" denirdi. Kökleri yoktu, aileleri yoktu, evleri yoktu.

Nerede olduklarına dair hiçbir iz bırakmadan bir görevden diğerine süzıldüler.

Asla bulaşmayın! Asla!

Bir havlu kaptı ve koridordan evin penceresiz tek odasına, yatak odasına doğru yürürken kurulanmaya başladı. Bir çift eşofman giydiğinde, gerçekten de çizgiyi aşmadığına kendini ikna etmişti. Bir öpücük muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu hâlâ tanımıyordu. Adının Smith olduğunu sanıyordu.

Gabe gülümsedi. Çoğu zaman adının ne olduğunu bilmiyordu. Kaçana kadar Leary'ydi. On sekiz yaşına basmadan önceki o aylarda, kanun onu eve geri göndermeye çalışırsa diye herkese adının Smith olduğunu söylemişti. Orduya katıldığında Gabe Leary'nin yerine geçmişti ama temel eğitimde başka bir Gabriel'le soyadlarını değiştirmişti. Neredeyse on yıl boyunca Wiseman adını kullandı ama iyileşmek için eve döndüğünde Gabe Leary ayakkabıları onu bekliyordu. İşiyile ilgili tüm yazışmalarda Smith adını kullanıyordu. Hatta ikisini ayrı tutmak için bir ofis bile kiralamıştı.

Evinin ana odasına geçerek ışığı yaktı ve üç çizim masasından birine oturdu. Bir parça müsvedde kâğıdı aldı ve Elizabeth'in yüzünün taslağını çizdi; çenesi yukarıda, iri parlak gözleri, büzülmüş ağzı ve yüzünün etrafında güneş ışığı gibi kıvrılan açık sarı saçları.

Sonuçta, bu gece muhtemelen rüyalarına girecek olanın onun ağzı olacağını biliyordu.

Bölüm 8

CUMA

25 OCAK 2008

WINTER'S INN ODA VE KAHVALTI

MARTHA Q PATTERSON KASABANIN SÜRTÜNMESİ OLARAK
GÖRÜLÜYORDU

bu unvanı benimsemeyi öğrenmişti. Ergenlik çağındayken her türlü cesareti gösteriyordu. Yirmili ve otuzlu yaşlarında, insanlar onun kasabadaki uygun erkeklerin yarısıyla evlendiğini ve diğer yarısıyla yattığını iddia etti.

Martha herkese bunun doğru olmadığını hatırlatmayı severdi. Kocalarından ikisi Bailee'den, biri de Oklahoma City'dendi. Ama "evlilik dönemi" olarak kabul ettiği yirmi yıl içinde, Bobby Earl Patterson'ı iki kez saymazsa, yedi kez evlenmişti; Patterson hem ikinci hem de yedinci kocasıydı.

Başka erkeklerle yatma kısmı düpedüz yalandı. Martha'nın ahlaki değerleri vardı. Önce evlenmeye inanırdı. Kırklı yaşlarında Bobby Earl kansere yakalandı ve on yıl boyunca onunla sevgili, arkadaş ve nihayet hemşire olarak kaldı. Martha onu hayatının büyük aşkı olarak görmüyordu ama Bobby onu kendi aşkı olarak görüyordu ve bazen bu bir erkekle birlikte kalmak için yeterli oluyordu.

Martha elli bir yaşındayken öldü ve ona hastalığı boyunca işletmeye devam ettiği işini ve North Street'te büyükanne ve büyükbabasının inşa ettiği eski bir evi bıraktı. Martha lastik ve yağlama işini sattı ve eski evi, Bobby Earl'ün yılın en sevdiği zamanı kış olduğu için Winter's Inn adını verdiği bir pansiyona dönüştürdü.

Ayda ortalama üç ya da dört ücretli misafiri oluyordu ama bu da ışıkları açık tutmak için yeterli görünüyordu.

Martha Q şimdi elli üç yaşındaydı - hayatının en güzel dönemiymiş, diye karar verdi - ve bir görevi yoktu. Gerçek bir işi yoktu. Bir nedeni yoktu. Yapacak bir işi olmadığına, genellikle onu meşgul edecek belaların ortaya çıktığını tecrübe etmişti. İşe gitmesine gerek yoktu. Aradığı son şey başka bir adamdı. Kilo verme davasından on kez vazgeçmişti ve çocuklar başkasına ait oldukları sürece çok beğeniliyordu.

Çok çeşitli sperm bağışlarını kabul etmesine rağmen, hiçbiri ona bir çocuk vermemiştir ve herkese bunun hoşuna gittiğini söylemişti.

Ocak sabahının kasvetli soğukunda Martha antikalarının arasında oturuyor ve giyinmek için bir neden bulmaya çalışıyordu. Gelecek aya kadar B&B'de rezervasyonu yoktu ve salonunda öğle yemeği yiyen Kırmızı Şapkalılar'ın da bugün randevusu yoktu.

Son soğuk kahvesini de içtikten sonra gazeteye baktı ve kendi kendine mırıldandı.

Büyük tekir kedisi başını kaldırdı ve ona baktı.

"Seninle konuşmuyorum, şişko kedi." Martha aslında kedileri pek sevmezdi ama biri ona her pansiyonda bir kedi olması gerektiğini söylemişti. Bay Dolittle adlı tekir kediyle iki ay yaşadıktan sonra, kedinin üçüncü kocasının reenkarnasyonu olduğuna karar verdi. Saatlerce yemek yiyor ve banyo halısına işiyordu. Ayrıca gözleri yarı açık uyuma alışkanlığı vardı, bu da onu ürkütüyordu.

Sayfayı çevirdi ve Elizabeth Matheson'ın bir hukuk bürosu açtığına dair küçük bir ilan gördü. Martha gülümsedi ve bir ziyarette bulunmaya karar verdi. Bir avukatı tanımaktan asla zarar gelmeyeceği konusunda hayat tecrübesi vardı. Belki Elizabeth'i öğle yemeğine bile davet edebilirdi. Hiçbir zaman kadınları arkadaş olarak arayan biri olmamıştı ama bir kadın avukat farklı olabilirdi.

Martha ayağa kalktı. "Pekala, Bay Dolittle," dedi kediye. "Malayı çıkarıp biraz makyaj yapsam iyi olacak. Ziyaret etmem gereken bir yer var."

Şişman kedi hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Başını pencerenin hemen ötesindeki kuş yemliğine çevirdi, Martha oraya sırf ona işkence etmek için koymuştu ve Martha ikisinin de bunu bildiğini hissediyordu.

Bölüm 9

HARMONY İTFAİYE MÜDÜRLÜĞÜ

HANK CUMA SABAHİ KASABAYA GELDİ, NADİREN BİR ŞEY

yaptı. Çiftlikte çalışmayı severdi ve çalışma haftasını Cuma'dan Pazartesi'ye kadar olarak kabul ederdi. Salı ya da Perşembe günleri itfaiye istasyonunda çalışır, Çarşamba gününü ise evde defterleri tutarak geçirirdi. Hank neredeyse hiç izin kullanmazdı ve Şükran Günü ya da Noel nedeniyle izin kullanmak zorunda kaldığında da genellikle vaktini dışarıda işleriyle ilgileniyor olmayı dileyerek evin içinde dolaşarak geçirirdi.

Ama Ocak ayının bu yağmurlu Cuma gününde çiftlikten uzaklaşması gerekiyordu. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilemiyordu. Belki de Alex'in her zamanki Perşembe akşamı yemeklerini, yetiştirmesi gereken çok fazla evrak işi olduğunu söyleyerek iptal etmiş olmasıydı. Belki de kız kardeşi Liz'in neredeyse bir aydır eve gelmediğini ve onunla lokantada öğle yemeğini kaçırdığını fark etmişti. Belki de Bayan Biggs'in yağmur çamur demeden her gün mezarlığa gidişini izlemek ruh halini değiştirmişti. Sanki mezarlık çitinin diğer tarafında onu ilgilendiren hiçbir şey yokmuş gibi ölülerin arasında yaşıyordu.

Kendini kötü hissediyordu, fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Düzeni severdi. Her şey mantıklı olmalıydı. Dünyasında hiçbir şey değişmemişti ama değişiyordu ve bundan hoşlanmıyordu ya da bunu nasıl durduracağını bilmiyordu.

Saat dokuzda yağmurun altında koşarak ilçe ofislerine girdi. Alex ona yetiştiğinde muhtemelen üçüncü kahvesini içmiş, dinlenme odasından çıkıyordu.

"Seni buraya getiren nedir, yabancı?" Gülümsedi, bir kadının bir erkeği tamamen tanıdığını düşündüğünde ona verdiği o sıcak, bilgili gülümseme.

Cevap vermedi. Sadece ofisine girdi, onu takip etmesini bekledi, kapıyı kapattı ve ıslak şapkasını en yakındaki sandalyeye fırlattı. Sonra fincanını dikkatlice elinden aldı, onu duvara doğru itti ve sanki sadece onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyormuş gibi öptü.

Onu bıraktığında yemin etti ve dedi ki, "Evlen benimle, lanet olsun. Sensiz uyanmak istemiyorum."

Giysilerindeki yağmuru fırçaladı. "Size de günaydın."

"Bana cevap vermiyorsun. Alexandra, seni hatırlayabildiğimden daha uzun süredir seviyorum. İki yıldır nişanlıyız ve evliliğe yaklaşamadık. Gecenin bir yarısı gizlice evine gelmekten hoşlanmıyorum. Her gece seninle yatmak ve her sabah seninle uyanmak istiyorum."

Alex masasının etrafından dolaşarak aralarında biraz boşluk bıraktı. "Kulağa çok heyecan verici geliyor. Bana bir şey söyle Hank, eğer evlenirsek nerede yaşarız? Benim iki odalı kulübemde mi, yoksa annen, teyzen ve kız kardeşinle birlikte senin evinde mi?"

"Şehirde bir yer bulabiliriz. İkimiz de her yerde olabildiğimiz kadar çok saat buradayız."

Başını iki yana salladı. "İkimiz de kasabada hayatta kalamayız."

"Senin kulübende yaşayabiliriz." Sırıttı. "Benim arazimin sınırında. İşe yürüyerek gidebilirim."

"Bu çok küçük. Olduğumuz gibi mutlu olamaz mıyız?"

Hank her zaman yaptığı gibi pes etti. Onu seviyordu ve bu şimdilik yeterli olmalıydı. Evdeki tüm kadınların ona ihtiyacı vardı, ona bağımlıydılar. Annesi ve kız kardeşi Claire sanatlarına o kadar dalmışlardı ki elektrik faturasını ödemeyi unutuyorlardı ve iki yaşlı teyzesi sadece yazın bahçe işlerini, kışın da yorgan dikmeyi düşünüyorlardı. İnsanlar kadar pembe dizilerdeki karakterler için de endişeleniyorlardı. Altı yaşındaki yeğeni evde akıllı olan tek kişiydi. On yaşına geldiğinde evi o yönetecekti.

Şapkasını aldı ve kapıya doğru bir adım attı. "Mecbur kalırsam Alex, senin arazinle benimki arasındaki hatta bir ev inşa edeceğim. Sen yanımdayken yaşlanacağım."

"İyi bir plana benziyor. Akşam görüşürüz." Gülümsedi. "Sıcak bir akşam yemeği hazırlayacağım."

Başıyla onayladı. "Izgara peynirli sandviç ve domates çorbası?" Pişirebildiği birkaç şeyden biriydi ama Cuma geceleri evde kalmaya karar verdiklerinde menü pek de dikkate alınmamıştı.

"Ateşi yakacağım."

Ona iki anlamlı göz kırptı ve kapıyı açtı. "Liz ve benimle öğle yemeği yemek için vaktin var mı?"

"Hayır, bugün olmaz, çözmem gereken çok fazla sorun var. Bu sabah iki hırsızlık olayı rapor edildi bile. Garip, ikisi de hasar vermiş, camları kırmış ve kapıları tekmeleyerek içeri girmişler ama kayıp bir şey yok gibi görünüyor."

"Şüphelendiğin bir şey var mı?" dedi, onun hareketlerini izlemekten ne kadar hoşlandığını düşünerek.

"Belki de izlediğim bir grup çocuktur. Kanıt yok, sadece bir his. Birkaç hafta önce onları sincaplara ateş ederken yakaladım. Vurabildikleri tek şey pencere camlarıydı." Alex pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı. "Tuhaf, hırsızlık olayları hiç mantıklı değil. Neden biri boşu boşuna tutuklanma riskine girsin ki?"

"Kurbanların ortak bir noktası var mı?"

"Evet." Gülümsedi. "Şunu dinle, ikisinin de adı Smith." Bir adım daha yaklaştı. "Şehirde kaç tane Smith var?"

"Çoktan kontrol ettim. Sekiz ailenin evi, iki bekârın dairesi ve üçünün de iş yeri var."

Santral bağırdı. Birisi şerifle konuşmak istiyordu. "İşe gitmem gerek." Gözleri sözlerinden çok daha fazlasını söylüyordu.

"Bu gece," diye fısıldadı ve arkasını döndü. Eğer ona biraz daha uzun süre bakarsa, ikisi de işle ilgili her şeyi unutacaktı.

Evi o kadar küçüktü ki, mutfaktan bozma dolabında kahvaltı yapmaya çalıştıklarında çoğu zaman onun yerine sevişiyorlardı. Onu sevmek nefes almak kadar kolaydı, ama onunla evlenmesini sağlamak daha çok kaşıkla çift sürmeye benziyordu.

Hank kamyonetine atladı ve mezarlığın yanından geçmeye karar verdi. Elbette Bayan Biggs böyle bir havada dışarıda olamazdı. İlk kez rüzgâr esmiyordu ama buz gibi yağmur yağıyor, kasabayı küçük kasaba Amerika'sının eriyen bir tablosu gibi gösteriyordu.

Birkaç dakika sonra Tyler Wright'ın bankının üzerine cenaze çadırlarından birini kurduğunu ve Bayan Biggs'in de bütün hafta olduğu gibi orada beklediğini görünce şaşırdı.

Dışarı çıktı ve banka doğru koştu. "Seninle biraz oturabilir miyim?"

"Hayır," dedi ama gülümsemesi her zamanki gibi hüznüydü.

Onun fazla konuşmayacağını biliyordu. Kişisel sorulara cevap vermeyecekti. Orada sessizce durmak istiyordu, ince bedeni bazı mezarları çevreleyen demir çitler kadar bükülmezdi.

Onun yanına oturarak, çadırdan damlayan ve onları dünyadan perdeleyen yağmuru izledi. Yapması gereken yüzlerce şey vardı ama şu anda hiçbir şey burada, bu bankta olmaktan daha önemli görünmüyordu. Ona arkadaşlık ettiği yanılmasına kapılmadı. Kasabanın yarısı Wright Cenaze Evi'nin çadırının altında toplansa bile Bayan Biggs yine de çok yalnız olacaktı.

Tyler, aile görüş gecelerinde cenaze evinde ev sahiplerinden biri olarak görev yapan Stella McNabb ile birlikte geldi. Hank ve Tyler çadırın arka tarafına geçerken, Stella o tatlı üslubuyla Bayan Biggs'i kendisiyle birlikte cenaze evine gelmeye ikna etti. Onu öğle yemeğine götürmeye çalışmışlar ama başarılı olamamışlardı, ama Stella yağmurlu bir günde yapılan bu cenaze töreninden sonra aile yemeği için yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyince, Bayan Biggs birkaç saatliğine gitmeyi kabul etti.

Hank, Tyler'ın kadınları Cadillac'a götürmesine yardım etti. Kamyonetine bindikten sonra, başka bir öğle yemeği randevusu ayarlamaya çalışmak için kız kardeşi Liz'i aradı.

Hattı meşguldü.

Sadece uğramaya karar verdi. Claire ile aralarında yaş farkı olmasına rağmen çocukken birbirlerine çok yakındılar. Liz onu takip etmeyi ve gördüğü her şey hakkında sorular sormayı severdi. Her zaman zeki bir kız olmuştu. Dekanın onur listesine girebilirdi ama arabasına benzin koymayı hatırlayamazdı. Onu hem güldürebilir hem de öfkelendirebilirdi.

Geçen ay Hank onun nasıl olduğundan emin değildi. Kendisine bir şeyler kanıtlamaya çalıştığını hissediyordu ve ona iyi dileklerde bulunuyordu ama ağabeyi olarak yine de ona göz kulak olma ihtiyacı hissediyordu.

Bölüm 10

MEYDANDAKİ OFİS

LİZ UZUN PENCERESİNE DAYANDI VE BAYAN'I İZLEDİ.

Patterson 98 model Lincoln'ünden inerken şemsiyesini açmaya çalışıyordu. Şehirdeki hiçbir kadının adı Martha Q Patterson kadar "ne yapması gerektiğini ben söyleyeyim" şeklinde kullanılmamıştır.

Liz kendini bildi bileli insanların Martha Q'ya öğütler verdiğini duymuştu - elbette yüzüne karşı değil, arkasından. Yıllar önce çoğu kadın alev alev yanan kızıl saçlıdan nefret eder, çoğu erkek de onu izlerdi çünkü güzel olmasa da erkekleri kokusuyla kendine çeken ender kadınlardan biriydi.

Yaş Martha Q'nun saçlarını kızıldan çok kahverengiye çevirdiğinde, insanların ona karşı duyduğu nefret de köreldi. Belki kısmen Bobby Earl'le birlikte yaşadığı ve ona baktığı için, ama Harmony'li kadınlar yavaş yavaş onu evlerine, döşemedeki rahatsız edici bir gıcırtıyı kabul edebilecekleri türden yorgun bir omuz silkmeye kabul ettiler. Onu arkadaş çevrelerine dahil etmediler ya da kapıda bağış yapılmayan hiçbir şeye davet etmediler ama artık adı geçtiğinde ölüm tehdidi tonlarında konuşmuyorlardı.

Martha Q ofisine giden merdivenleri çıkarken Liz sırtıttı. Liz gizliden gizliye bu kadını hep sevmişti. Martha Q hayatını kendi kurallarına ve standartlarına göre yaşıyordu. Bugün bile yapay elmas kırmızısı kovboy çizimleri giyiyor ve zeytin yeşili eşofmanına uygun bir şapka takıyordu. Liz, Martha Q'nun on altı yaşındayken ve sadece B bedenken su kulesine tırmanıp kasabaya hava attığı hikâyeleri hatırlıyordu. Bunu yirmi yaşında çift D ile tekrar yapmıştı. Yıllar önce o kadar çok nişanlanmıştı ki, insanlar onun her Pazar sosyal sayfada kendi köşesi olması gerektiğini söylüyorlardı. Üçüncü kocasıyla evlenmişti çünkü kocası ona öleceğini söylemişti. Altı ay sonra, kocası daha da hasta görünmezken, süreci hızlandırmak için onu vurmuş. Adam o kadar sinirlenmişti ki, kadını telefonla dövmeğe başlamadan önce 911'i aramıştı. Ne zaman

Polis geldiğinde onu tutukladı ve kurşun yarasını rapora yazmayı unuttu.

Liz kıkırdayarak ofisinin kapısının açık kalmasını bekledi. Martha Q onu görmeye geliyor olmalıydı. Sabah artık kesinlikle sıkıcı değildi.

Kadın aceleyle içeri girdi, parfüm ve mücevherden oluşan bir pudra bulutuydu. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur hanımefendi, ama avukat Elizabeth Matheson'ı görmeye geldim." Damlayan şemsiyesini hasır sandalyeye bıraktı, kırmızı kovboy şapkasını çıkardı ve başını salladı. Nemli, spreyli saçları kıpırdamadı.

"Ben Liz Matheson." Liz gülmemek için kendini zor tutarak masasının etrafında döndü. Kadın kask takmış gibi görünüyordu.

Martha Q tek kaşını yukarı kaldırdı. Kaşın boyalı bir gölgesi hemen yukarıda bir yankı gibi kıpırdandı. "Avukat olacak yaşta olduğuna emin misin? At kuyruğundan ve diş tellerinden bir dakika bile geçmiş görünmüyorsun."

Liz daha dik durmaya çalıştı. "Söz veriyorum." Duvardaki diplomayı işaret etti. "Kanıtım var."

Martha başıyla onayladı. "Pekâlâ o zaman, Bayan Elizabeth Matheson. Beni görmek için vaktiniz var mı?"

Liz çok aç görünmek istemedi. "Sabahki mahkeme randevum ertelendi." "Meşgul görüldüğü" öğleden sonraları boyunca "meşgul görünme" alıştırımları yapıyordu. "Neyse ki sizi de dahil edebilirim Bayan Patterson."

Martha Q, Liz'in masasının önündeki sandalyeye doğru ilerledi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Anlıyorum." Liz yerine oturdu. "Şimdi, Bayan Patterson, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Martha başlamadan önce bir süre eşarbyla oynadı. Pembe eşarby yeşil çivili koşu ceketiyle, o da botlarıyla, o da neredeyse küçük bir arabayı taşıyacak kadar büyük görünen kanarya sarısı çantasıyla çarpışıyordu. Kadın bir kâbusun gökkuşağı ikiziydi.

Liz ona kahve ikram etti. Martha Q kahveyi getirirken yüzünü kuruladı ve nefesini tuttu.

Liz sandalyesine geri oturduğunda Martha Q söze başladı: "Öncelikle Bayan Matheson, arkadaş olabiliriz ve bu olasılığı göz önünde bulundurarak iki şey öneriyorum. Birincisi, sizi öğle yemeğine götürmeme izin vermeniz, ikincisi de bana Martha Q demeniz."

"Çok isterim," diye kabul etti Liz. "Bana Liz de."

Kuluçkaya yatmış bir tavuk gibi sandalyeye yerleşen Martha Q, "Artık bu işi hallettiğimize göre, yemekten önce işimizi yapabiliriz. Sizi tutmam için ne kadar ücret talep edeceğinizi bilmek isterim."

"Başınız bir tür yasal belada mı?"

Martha Q başını salladı. "Hayır, şu anda değil, ama yasal sorunlar benim düşünce tarzıma göre tiftik gibidir. Her ikisini de kendime çekecek bir yolum var. Sadece bir konuda bir sorum olduğunda seni arayabileceğimi ve her zaman telefona cevap vereceğimi bilmek isterdim."

Liz dürüstçe, "Avukatlık ücreti olmadan da cevap verirdim," dedi.

"Ama" -Martha kaşlarını çatı- "eğer sen bir avukatsan ve kötü bir şey olursa, sadece cevap vermekle kalmaz, aynı zamanda benim yanımda olmak zorunda kalırsın."

Liz onu o zaman gördü. Işıktaki bir titreşimden fazlası değildi ama oradaydı. Martha Q Patterson yalnızdı, tamamen yalnızdı, belki de hayatında ilk kez. Muhtemelen bunu kendine bile itiraf etmeyecekti ama birinin yanında olacağını bilmeye ihtiyacı vardı.

Ne kadar fatura keseceğini bilmediği için tahmin yürüttü. "Ayda üç yüz avans alıyorum. Eğer yasal bir konu olursa, sizi temsil eder ve saatlik ücretimi alırım, ama ne olursa olsun, aradığınızda cevap veririm. Ve"-Liz gülümsedi-"Hesabı siz ödediğiniz sürece öğle yemeğindeki tartışmalar için ücret almıyorum."

Martha rahatladı. "Yeterince makul. Haftada bir kez dışarıda yemeyi severim. Bu senin için uygun mu?"

Liz sırtıttı. "Seni de dahil edebilirim, ama seni uyarıyorum, hafif bir yiyici değilim."

Martha bir kahkaha attı. "Aferin sana. Bu hayatta hiçbir şeyden küçük ısırlıklar almaya inanmıyorum. Şimdi, ilk soruya gelelim. Öğle yemeğini nerede yiyeceğiz?"

Liz ofisi kilitlediğinde hâlâ olasılıkları tartışıyorlardı ve havada kalan yağmur sisine aldırmandan merdivenlerden aşağı indiler. Doğrudan bir sağanak dışında hiçbir şey Martha Q'nun saçlarını etkilemezdi ve Liz'in kısa bukleleri daha da kıvrılmıştı.

Martha Q kasabadaki bütün yerleri biliyor gibiydi ama Liz kadını hiçbirinde yemek yerken gördüğünü hatırlamıyordu.

Kitapçının önündeki park alanına vardıklarında Liz kardeşinin kamyonetinden indiğini görünce şaşırmadı.

"Günaydın hanımlar," dedi şapkasını çıkarırken.

Liz, Martha Q'nun Hank'in kim olduğunu zaten bildiğini tahmin etmesine rağmen onu yeni müşterisiyle tanıştırdı. Kardeşinin hakkını vermek gerekirse, Martha Q'ya karşı herkese olduğu gibi kibar davranmıştı. İnsanları duyduklarına göre değil, gördüklerine göre değerlendiren bir adamdı.

Diğer yandan Martha Q, kendisiydi. "Çok yakışıklı bir adamsın, Hank Matheson. Yirmi yaş daha genç olsaydım, seninle işim bittikten sonra serinlemek için karakoldaki yangın hortumunu kullanırdın."

Kardeşi kadınların yanında her zaman rahat olmuştu ve şimdi de Liz'i hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Bayan Patterson, yirmi yaş daha genç olsaydınız ve bana doğru baksaydınız, kalbim bu darbeyi kaldırabilir miydi bilmiyorum."

Martha Q güldü. "Nasıl oluyor da evli değilsin? Bu kasabadaki kadınlar kör mü?"

Liz onun bakışlarındaki kararsızlığı gördü ama Hank'in dürüst tavrı galip geldi. "Son zamanlarda ben de bunu merak ediyorum. Uzun zamandır aynı kadının peşindeyim ve onu yakalamaya yaklaşıp yaklaşmadığımı bilemiyorum."

"Belki kovalamayı bırakırsan, arkasını döner ve sana gelir."

Hank başını salladı ama Liz onun değişmeyeceğini biliyordu. Onu da kendilerine katılmaya davet etti ama o reddetti. Liz, Martha Q'nun tekne gibi arabasına atladı ve öğleden sonrayı öğle yemeği yiyerek, B&B'yi gezerek ve Harmony'nin ana caddelerinde bir aşağı bir yukarı giderek geçirdi.

Martha Q onu bıraktığında güneş çoktan ufka değmişti ve Liz Harmony halkı hakkında tarih kitaplarında olmayan şeyler öğrenmişti. Ofisine çıktı, masasının tek kilitli çekmecesine üç tane yüz dolarlık banknot koydu ve rahatladı. Martha Q sayesinde Liz en kârlı gününü geçirmişti.

Liz duşunu bitirdiğinde, kasabanın yarısı muhtemelen Martha Q. ile geçirdiği öğleden sonrasını konuşuyordu. Ne de olsa avukatların her tür insanla öğle yemeği yemesi gerekirdi.

Gece duşundan sonra ofisine döndüğünde giyecek temiz bir şeyler bulmaya çalıştı. İki haftadır spor salonuna gidip gelirken giydiği eşofman ya da sweatshirtlerle uyuyordu. Ayrıca her gün işe giderken biri gelirse diye özenle giyiniyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, çamaşır torbalarında askılardan daha fazla kıyafeti vardı.

En eski kot pantolonunu ve tişörtünü giyerek bu gecenin çamaşır gecesi olması gerektiğine karar verdi. Kitapçının kapandığını öğreninceye kadar bekleyecek, sonra da arka merdivenlerden gizlice inip apartmanın çamaşırhanelerinden birine gidecekti. Şansı yaver giderse iki saat içinde dönebilirdi.

Merdivenlerden üçüncü inişinde, açık sandığının yanında duran karanlık bir figür gördü. Bir an için adrenalın kaslarında patladı ve sonra Gabe'in zayıf formunu tanıdı.

Ona yardım etmeyi teklif etmedi. Sadece kadının giysilerle dolu bir çöp torbasını merdivenlerden aşağı indirmesini izledi.

Liz adamla konuşmaya nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Konuşmak onun yapılacaklar listesinin ilk yüzünde değildi, diye tahmin etti, ama son konuşmayı onu terk ederek bitirmişti, bu yüzden başlama sırasının onda olduğunu düşündü.

Kadın son çantayı da küçük bagajına doldurana kadar bekledi. "Parçalanmış bir ceset taşıyor olabileceğini düşündüm," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kayıtsızca.

"Hayır, sadece çamaşır." Ona bakmadı. "Cesetleri genellikle Pazartesi geceleri çıkarırım. Cuma günleri ise hep kirli çamaşırlar."

"Biliyorum, kontrol ettim," dedi.

Adamın karanlık gölgesine bakarak, "Çamaşırlarıma mı baktın?" diye çıkıştı.

"Emin olmalıydım." Yaptıklarının çok mantıklı olduğunu düşünüyor gibiydi. "İnsanlar genellikle göründükleri gibi değildir."

"Doğru," dedi, hâlâ çantalarını içeri tıkıştırıyordu.

"Bunun kimin mavi Mustang'i olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Binanın önü ile arkası arasındaki yan sokakta park etmiş bir arabayı işaret etti. "Bir sapık olabilir. O park yeri, arabadaki kişinin her iki merdiven boşluğunu da görmesini sağlıyor. Gerçekten ön tarafa park etmelisin, Elizabeth. Orası daha güvenli."

Liz bagajı çarptı. "Bu konuşma bitmiştir, Bay Smith. Beni korkutmaya çalışmayı bırakın."

Geri çekilmesini durdurmak için kolunu tuttu, ama bir an sonra hatasını fark etmiş gibi bıraktı. "Bunu yapmak istememiştin. Geçen gece olanlar için üzgün olduğumu söylemeye geldim. I . . ."

Liz onun devam etmeyeceğini anlamadan önce birkaç saniye bekledi. "İşini kolaylaştırmama izin ver, Gabe. Çoktan seçmeli bir soru deneyelim. A. Beni öptüğün için üzgünsün. B. Durduğun için üzgünsün. C. Başka biriyle ilişkin var ve karınla çocuklarının seni öpmeyeceğini düşündün.

onaylıyorum. Ve tabii ki *D*. Sadece arkadaş olmalıyız." Uzaklaştı. "Bekle, biz zaten arkadaş değiliz, o yüzden *D*'yi unut."

Onu takip etti ve arabasının kapısını açarken hemen arkasında durdu. "*B*," dedi kadın kapısını açmaya çalışırken ona çarptı. "Durduğum için özür dilerim."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Arkadaş olmak istemiyorsun. Konuşmak ya da takılmak istemiyorsun. Sadece arada sırada uğrayıp beni öpmek istiyorsun."

O kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordu. "Hepsi bu kadar," dedi adam kapıyı iterek kapatırken ve onu arabasına yaslarken. "İlgileniyor musun, Elizabeth?"

"Sen delisin," diye cevap verdi.

Uzaklaştı. "Evet, haklısın ama o kadar uzun zamandır yalnız yaşıyorum ki, haftada bir öpücük şu anda kaldırılabileceğim tek şey ve sen tanıdığım en öpülesi kadınsın."

Döndü ve binanın yakınındaki gölgelere doğru yürüdü. "Denemek zorundaydım. Gücenmek yok."

Liz, adam merdivenleri çıkmaya başlamadan önce onun kolunu yakalamak için acele etmek zorunda kaldı. "Bir pazarlığa ne dersin?" diye fısıldadı. "Bir öpücük. Cevaplanmış bir soru." Öpücük istediğini itiraf etmeye hazır değildi ama bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini biliyordu. Kendi dünyasında erkekleri genellikle birkaç dakika, bazen saniyeler içinde çözerdi ama bu adam farklıydı. Onunla oynamıyor ya da flört etmiyordu. Arkadaşça davranmaya bile çalışmıyordu. Sadece ondan etkilenmişti.

Kımıldamadı ama karanlıkta bile gözlerinin onu izlediğini hissedebiliyordu. "Ne sorusu?"

Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Bu topallığı nereden aldın?" "Yol kenarındaki bombadan," dedi yavaşça, sanki kimseye söylememiş gibi.

"Ne zaman?"

"Bu iki soru demek," diye yanıtladı elini kaldırıp kızın boynunun arkasına götürürken.

Dudakları yanağına değmeden hemen önce Liz onun sıcaklığını hissetti ve yavaşça dudaklarına doğru ilerledi. Bir an için, sanki ne istediğini bulmaya çalışıyormuş gibi tereddüt etti ve sonra Liz'in o güne kadar hissettiği en lezzetli öpücükle dizlerini büktü. Tüm düşünceler yerini duygulara bıraktığında, onu nazikçe merdivenin üçüncü basamağına itti ve onu terk etti.

Zihni geri döndüğünde adamın gitmiş olduğunu fark etti. İnsanların böyle bir öpücükten sonra yatağa gittiği bir dünyada, o çekip gitmişti. Garip bir şekilde aynı anda hem reddedilmiş hem de el üstünde tutulmuş hissetti.

Vücudu nihayet soğuduğunda, çamaşırlarını tamamen unutarak üst kata çıktı. Bilgisayarını açtı ve Gabriel, nam-ı diğer G. L. Smith hakkında bildiği tüm gerçekleri listelemeye başladı. Bir ofisi vardı. Ev tamirati yapabiliyordu. Paranoyaktı.

Profesyonel bir öğrenci becerisiyle araştırmaya başladı. Hiçbir şey bulamadı. Gabriel L. Smith, Amerika'da tamamen izole yaşayan tek kişi gibi görünüyordu. Yüzlerce G. L. Smith. Biri Oregon'da yayıncı, biri çizgi roman yazarı, biri New York'ta şarkıcı. Birkaç Gabriel Smith bile vardı ama hiçbirisi buralarda yaşamıyordu.

Gabriel L. Smith hakkında bildiği bir şeyi daha ekledi. O bir yalancıydı.

Bölüm 11

CUMARTESİ

26 OCAK 2008

HARMONY RODEO ARENASI

REAGAN TRUMAN KÖPRÜLERİN KENARINDA DURDU

Boğa binişi başladığında kimse onu fark etmeyecekti. Noah "Vaiz" McAllen bu gece biniyordu. Belki de büyük günlere gitmeden önceki son binişiydi. Onu görmek istiyordu. Onun iyi olduğunu bilmek istiyordu.

Ellerini kot ceketinin içine sokarken, dün okulda Noah ile tartışmamış olmayı diledi. İkisi de istemedikleri şeyler söylemişlerdi. Jeremiah Amca'nın yanına taşındıktan sonra uzun süre tek arkadaşı o olmuştu. Onu ne kadar başından savmaya çalışırsa çalışsın kızgın kalmayan tek kişi oydu. Gerçekten öptüğü ilk erkek oydu.

Ve şimdi, onun ilk kalp kırıklığı olacağını düşünüyordu. Arkadaştan daha fazlası olmak istiyordu ve Reagan kimsenin bu kadar yakınlaşmasına izin verebileceğini sanmıyordu. Harmony'de geçirdiği iki yıl boyunca büyük ölçüde iyileşmişti ama yaralar hâlâ oradaydı, yüzeyin hemen altındaydı ve ona insanların her zaman gördükleri gibi olmadıklarını hatırlatıyor, onu uyarıyordu.

"Vaiz'in ata binmesini mi bekliyorsun?" dedi arkasındaki gölgelerin içinden bir ses.

Reagan arkasını dönmedi. Dönmesine gerek yoktu. "Evet, burada ne yapıyorsun Brandon?"

Brandon Biggs on sekiz yaşındaydı ama bir süre önce küçük kardeşi Border'la tanıştığundan daha az haydut değildi. Sigara kokusu kıyafetlerine sinmiş olmalıydı. Saçlarının yıkanması ve kesilmesi gerekiyordu. Onunla ilgili her şey ona yıl boyunca hava koşullarıyla yüzleşmesi için dışarıda bırakılmış büyük, tüylü bir köpeği hatırlatıyordu.

Cebinden bir paket sigara çıkardı ama yakmadı. "Harmony'deki değersiz serserilerin bu gece ne yaptıklarını görmek için geldim. Bailee Cumartesi geceleri o kadar ölü ki, sokakları temizleme işini kimin alacağı konusunda bir sıra olmalı."

Reagan Brandon'ın onunla konuşmaktan hoşlandığını tahmin ediyordu çünkü Brandon ondan korkmayan birkaç liseli çocuktan biriydi. Bir keresinde ona sert çocuk numarası yapmaya çalışmış ama işe yaramamıştı. Reagan, Brandon gibi çocukların ikinci ligde olduğu yerlerde yaşamıştı.

İlk boğa binicisinin paraşütü geçmeden boğasından düşmesini izlediler. Dikkatini tekrar Brandon'a çevirdi. "Okulu bıraktığını duydum."

Güldü. "Üvey babam bilmem gereken her şeyi öğrendiğimi söyledi. İki ay önce beni kovdu. Daha fazla beklemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, hala pislikten daha aptal olacağımı ve onun yemeğini yiyeceğimi söyledi."

Reagan ona baktı, gölgeler arasında yüzünü okumaya çalıştı. "Annen ne dedi?"

"Bir şey söyleyemeyecek kadar sarhoştur." Brandon doğruldu. "İkisi olmadan daha iyiyim. Küçük kardeşim dışında sahip olduğum tek gerçek akrabam o. Pek tutunmak isteyecek biri değil ve Border her fırsatta kaçıyor. Çoğu zaman insanlara iki oğlunun hiç doğmamış olmasını dilediğini söylüyor. Ben gittiğimden beri muhtemelen anne tarafından akrabalarımın yanında kalıyordur. Hiçbiri çok değerli değil ama üvey babamla kalacağı herhangi bir yer, benim onun işine karışmamdan daha iyidir."

"Eğer o da senin gibiyse, dayanıklıdır. İyi olacaktır." Bir sonraki atlıyı izlediler. Sekiz saniyeyi tamamlayamadı.

Atlılar arasındaki sessizlikte Brandon sigarasını yaktı, sonra ışığı elinin kıvrımına sakladı. "İnşaat işinde çalışmak için bir şans yakaladım. Harmony'nin hemen kuzeyinde çalışacağız. Bayraklarla başlayacağım, ama düzenli ve ayık olursam on dokuz yaşına geldiğimde bir makineyi çalıştırabileceğimi söylediler. O zaman gerçek para gelir. Saatte on iki, belki on beş dolar." Konuyu değiştirdiği için mutluydu. "Harika. Bu iyi para. Eğer işi alırsan, işten sonra bir ara Blue Moon'a uğra. Görünüşe göre her Çarşamba gecesi orada çalışıyorum. İş için başvurmadım, iş bana paslandı ama madem oradayım, sana bir dilim turta ısmarlarım. kutlayın."

Karanlıkta onun başını salladığını gördü. "Bunu yapacağım. Hâlâ Vaiz'le birlikte misin?" "Kimseyle *birlikte* değilim. Olmayı da hiç düşünmüyorum."

Patlayacak yer arayan bir dinamit topu gibi gergin görünüyordu. "Gitmem gerek," dedi sigarasını çamurda söndürürken.

"İrtibatı koparma Brandon ve beladan uzak dur."

"Sen de." Güldü. "Görüşmek üzere."

Reagan başını salladı, sonra da Brandon Biggs'e sırtını döndü. Noah için ata binme vakti gelmişti. Her zamanki gibi nefesini tutarak zihninde saniyeleri saydı. O iyiydi, çok iyiydi. Babasının koçluğu sadece bir profesyonel gibi binmesine yardımcı olmakla kalmamış, aynı zamanda ona nasıl daha güvenli olacağını da öğretmişti, tabii bu boğa biniciliği sporunda herkes güvende olabilirse.

Noah McAllen'ın babası zamanının en iyisiydi. İnsanlar onun ata bindiği günlerden bir efsaneymiş gibi bahsederdi. Bazıları ata binmenin Vaiz'in kanında olduğunu söylüyordu ama Reagan yanıldıklarını biliyordu. Bu onun kalbindeydi. Noah McAllen rodeoyu hayatında başka hiçbir şeyi sevmediği kadar seviyordu. O ata binip atlarken tribünlerdeki herkesle birlikte o da bağırdı. Şapkasını havada salladı ve boş oluk çitlerinden birinde oturan babasına doğru bir kez başını salladığını gördüğünü düşündü ve sonra

Vaiz ağılın köşesindeki sarışın kıza doğru ilerledi.

Reagan kızın yüzünü görmedi. Görmesine de gerek yoktu. Kim olduğu Reagan için önemli değildi. Tribünlerin arkasındaki gölgeleri geçip eski pikabına doğru yürüdü. Amcası onu bekliyor olacaktı.

Bölüm 12

SALI

29 OCAK 2008

WINTER'S INN ODA VE KAHVALTI

MARTHA Q KAYDIRILMIŞ İÇİNDE
YIKAYICI-SÖNÜK SİYAH

HER

Pantolon, hiç koşmadığı mavi koşu ayakkabıları ve Bobby Earl'un kulaklı avcı şapkası. Birkaç saat içinde şafak sökecekti ve yapması gereken işler vardı.

Daha önce hiç denememiş olmasına rağmen, insanlara yardım etmek için gerçek bir arzu duyuyordu ve bugün başlamak için en iyi gündü.

Beş numaralı kocasına ait olan eski bir evrak çantasını kaldırırken kıkırdadı. Onu terk ettiğinde almıştı çünkü makyaj malzemelerini koyabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Beş numarayla evlenmişti çünkü onun bir işadama olduğunu, takım elbise giydiğini ve her zaman çanta taşıdığını düşünüyordu. Ama altı ay boyunca çılgınca seks yaptıktan sonra nihayet soru soracak kadar sıkılmış ve adamın çalıntı arabalardan topladığı kullanılmış araba parçalarını sattığını öğrenmişti. Tam olarak düşündüğü gibi bir bankacı değildi. Bu yüzden çantadaki Play- boys ve çikolataları boşaltmış ve daha iyi bir amaç için kullanmıştı.

Bu gece, siyah çanta kendi bastığı posterler için mükemmel boyuttaydı.

Arka kapıdan çıktı ve eski şehir merkezini bir yara izi gibi zikzak çizerek geçen dereye doğru kayd. Birkaç yerli dışında kimse kurumuş dereyi bilmiyordu. Tam olarak turistik bir yer sayılmazdı. Sadece iki avantajını görmüştü. Birincisi, dere birçok arka bahçeye ve arka otoparklara gölge sağlayan devasa yaşlı ağaçlarla kaplıydı. İkincisi, kök kütüklerine ve gevşek toprağa dikkat eden herkes için kestirme bir yoldu.

Bobby Earl'le ilk evlendiğinde, Bobby her zaman seksen yaşındaki teyzesini ziyaret etmek için eski eve gideceğini söylerdi. Sonra arka kapıdan çıkar, kuru dereyi geçer ve bir blok ötedeki dul kadınla öğle yemeğinde şipşak bir ilişki yaşardı. Bileği burkulmuş olarak eve üçüncü gelişinde Martha Q onu takip etti.

Bobby Earl yalvardı ve ağladı ama kadın onu boşadı. Daha sonra, ölmek üzereyken onunla tekrar evlendiğinde, dul kadına hiçbir zaman gerçekten ilgi duymadığını itiraf etti; sadece gizlice kaçmanın heyecanını seviyordu. Martha Q uyku haplarını iki katına çıkardı ve yalan söylediğine karar verip onu tekrar affetmesi iki gün sürdü.

Şimdi dere yatağında yürürken, belki de onun haklı olduğuna karar verdi. Şehrin merkezinde olmak ve kimsenin bilmemesi heyecan vericiydi.

Martha Q, özel işaretlerini asarak ve kıkırdayarak telefon direğinden topluluk ilan panosuna taşındı.

Yaramazlık yapmayı çikolatadan daha çok sevdiğine karar verdi.

Son poster de kütüphanenin önündeki panoya zımbalandığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. Martha Q adımlarını geri takip etti, çantayı çöpe attı ve aceleyle eve geri döndü. Kimse onu görmemiş olabilirdi ama tüm kanıtları ortadan kaldırmayı bilecek kadar suç programı izlemişti.

Bir saat sonra Hank Matheson içeri girdiğinde Blue Moon Diner'da oturmuş arka masalardan birinde üçüncü kahvesini içiyordu.

Yeğeninin koltuk değneklerini taşımasına yardım etti ve şapkasını kapının yanındaki askıya asmak için yürürken etrafı sarıldı.

Mekândaki her kadın onu öpmek için acele ederken Martha Q fincanına kıkırdadı. Bazıları utangaçça yanağından, bazıları da cesurca dudaklarından. Hank tepki veremeyecek kadar şaşırılmış görünüyordu.

Tyler Wright içeri girdi ve Hank'in oturmasına yetecek kadar uzun bir süre Hank ile kadınların arasında durdu ama bu, kadınların masasının önünden geçerken eğilip onu öpmelerine engel olmadı.

Martha ne konuşulduğunu duyacak kadar yakın değildi ama Hank'in yüzünden henüz bir poster görmediği anlaşılıyordu. Cenaze müdürü Tyler Wright gülmekten kendini alamıyordu.

Şerif bir dakika sonra içeri daldı ve el ilanlarından birini öpücöklere boğulmuş Hank'in önüne bıraktı. Martha Q'nun tek kelime duymasına gerek yoktu; Alexandra McAllen'in yüzünden Hank'in hayatının aşkının kim olduğunu ve bu aşığın mutlu olmadığını anlayabiliyordu. Kıskançlık gözlerini öylesine ateşlemişti ki Martha Q bunun tüm lokantadaki kızarmış ekmekleri kolayca yakabileceğini düşündü. Belki Alex ipucunu alır ve o yakışıklı adamla evlenirdi.

"Biraz daha kahve ister misin?" Edith iki elinde birer cezveyle yanlarından geçerken sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Martha Q. "Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Pek bir şey yok. Birisi kasabanın her yerinde bugünün Ulusal İtfaiyecini Öp Günü olduğunu söyleyen tabelalar olduğunu söyledi. Kimse bunu daha önce duymamış gibi görünüyor ama bu kasabanın kadınlarını görevlerini yapmaktan alıkoymuyor. Mutfakta Willie Davis var. Birkaç yıldır itfaiyeci ama dışarı çıkmaya korkuyor. Bu sabah istasyona bayrak asmak için dışarı çıktığında kalabalığa karıştığını ve aşırı öpülme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söyledi."

Martha Q gülümseyerek eşyalarını topladı, on dolar bahşış bıraktı ve Hank'e göz ucuyla bile bakmadan lokantadan çıkıp gitti.

Haftalık çikolata ve diyet yemek ihtiyacını karşıladıktan sonra marketin önündeki tabelalardan birine hayranlıkla bakmak için durdu. Pansiyonun önüne geldiğinde Tyler Wright onu bekliyordu.

"Ben öldüm mü?" diye sordu, orta yaşlı nazik adamın önce anne babasını, sonra da üç kocasını gömmesine yardım ettiği onca zamanı düşünerek.

Gülümsedi, soruyu daha önce birkaç bin kez duymuş olabileceğini ima eden o kibar gülümseme. "Hayır, Bayan Martha Q, bana çok canlı göründünüz."

"Eğer ölmediysem, beni aramaya gelmiş olmalısın ve sana söylemeliyim ki Tyler Wright, senin için çok yaşlıyım ve sana bir şans vermek istesem bile, bunu yapmazdım. Görüyorsun, dul olmak hoşuma gidiyor. Heceleme *boşanmaktan* daha kolay ve banyoyu ya da kumandayı kimseyle paylaşmak zorunda değilim."

Sırıttı gerçektir. "Bir iyilik istemek için buradayım. Asla aramaya gelmezdim Bayan Martha, çünkü ikimiz de biliyoruz ki hiç şansım olmazdı."

İltifatı başını sallayarak kabul etti ve "İstedğini söyle. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Bir saat sonra Stella McNabb Martha'nın kapısına incecik bir kadın getirdi. Tyler Martha'ya Bayan Biggs hakkında her şeyi anlatmıştı. Cenaze evindeki küçük mutfığa yardım ettiğinde, inanılmaz biriydi. Stella cenazeye katılması beklenen altı aile üyesi için rosto getirmişti. Cenazeye katılanların sayısı otuza yaklaşınca Stella telaşlandı ve Bayan Biggs işe koyuldu. Rostoyu doğradı, sebzeleri attı ve emekli bir ev işleri öğretmeni olan Stella McNabb'ın bile o güne kadar tattığı en iyi yahniyi yaptı. Aile mezarlık törenine giderken, Bayan Biggs

mısır ekmeği ve çikolatalı turtalar yapardı. Tyler ve Stella o anda bu kadının Winter's Inn Bed-and-Breakfast'da çalışmak için mkemmek olacağına karar verdiler.

Martha Q yaşamı boyunca bazıları yasal, bazıları yasal olmayan bir dizi kurala göre yaşadı, ancak her zaman tercih ettiği bir kural, bir erkek ya da kadından zor durumdayken asla yararlanmamaktı. şimdi de öyle yapmayacaktı.

"Bayan Biggs," diye başladı. "Benimle kalmayı dşnmenizden onur duydum."

Kendisinden belki on yaş büyük olan kadın, sadece kemik ve deri gibi görünen bir el uzattı. "Bay Wright bana bu pansiyonun kahvaltı bölümü için bir aşya ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"yleyim," diye yalan söyledi Martha Q. "Burası kalabalıklaştığında her şeyi yapamayacağımı biliyorum. Haftada bir temizlik için gelen iki kızım var ama yine de yapılacak yüzlerce şey var. Eğer her sabah kahvaltı hazırlama işini sen yaparsan, ben de sana yatak kısmını veririm ve deşmiş oluruz."

Bayan Biggs bir kez başını salladı. "Kulağa fazlasıyla adil geliyor."

"Güzel. Seni yerleştirdikten sonra mutfağı göstereceğim. Yarın kalabalık gelene kadar tarifler üzerinde çalışmaya başlayabilirsin." Martha onu mutfağa en yakın odaya götürdü. "İnsanların kahvaltıda yediklerini hatırlayacakları özel bir şey arıyorum. Onları Winter's Inn'e geri getirecek bir şey."

Bayan Biggs valizini, büyük bir cumbanın içine sıkışmış küçük bir oturma alanı olan rahat bir odadaki bir sehpanın üzerine koydu.

şışman kedi sanki odasını kiralamaya çalışıyorlarmış gibi iki bayana baktı.

"Umarım bir kediye aldırılmazsınız. Ona Bay Dolittle diyorum ama adını Bay Hiçbir şey koymalıydım. Buranın sahibi olduğunu sanıyor."

Bayan Biggs'in gülümsemesi hüzünlü gözlerine ulaşmadı. "Mutfak tezgahlarından uzak durduğu sürece iyi geineceğiz."

Martha Q güldü. "O kadar yükseğe zıplamak için çaba göstermez. Bay Dolittle fareleri bile kovalamaz, hele şu arka tarafta pme girip duran serseriye hiç kovalamaz. Ne olduğunu bilmiyorum ama çok büyük ve savaş ilan etmek üzereyim."

Bayan Biggs ona köpek barınağında hayvanları yakalamak için kafesler olduğunu söylediğinde, Martha Q bunu bir görev olarak kabul etti. İki kız evi temizlerken, bir bahçe görevlisi çimenleri yapraklardan arındırırken ve Bayan Biggs mutfağı devralırken, Martha Q beladan uzak durmaya çalıştı.

Martha Q hayatı boyunca belanın iri göğüslü kadınları, dünyanın A ve B kuplarından daha kolay bulduğuna inanmıştı. Sekizinci sınıfa geldiğinde B beden olmuştu. Onuncu sınıfa geldiğinde erkekleri keşfetmiş ve onların nelerden hoşlandığını çabucak öğrenmişti.

Artık evde yapacak hiçbir şeyi olmadığından, belanın çok uzakta olamayacağından korkuyordu. Birkaç yaş daha büyük olsaydı, yaşlılar merkezini deneyebilirdi. Böyle bir yerde karanlıkta meşgul olabileceğine dair bir his vardı içinde. On yaş daha genç olsaydı, doğrudan Buffalo's Bar'a giderdi. Öğleden sonra içenler her zaman konuşkan, genellikle yalnız ve ya zengin ya da işsiz olurdu. Ama en son bara girdiğinde, bir çocuk ona annesini hatırlattığı için içki ısmarlamak istemişti. Martha Q onu tokatladı ve içki günlerinin sona erdiğine karar vererek dışarı çıktı.

Martha Q hayvan barınağına gidip ellerindeki en büyük kafesi aldı, sonra da bela aramak için kasaba meydanına gitti.

İkinci el kitapçada bulduğu tek şey, "BUGÜN PALM OKUMALARINA ÖZEL" yazan bir tabelaydı. BİR EL FİYATINA İKİ EL.

Martha Q arabayla geçti ve eve geri döndü. Bahçedeki adamdan kafesi boşaltmasını istedi. Adam her an Tanrı'ya küfredecekmiş gibi görünen huysuz adamlardan biriydi.

Her zaman olduğu gibi, kadın ona ne yapması gerektiğini söylediğinde, adam şikayet ediyor ve bunun işinin bir parçası olmadığını söylüyordu. Sonra kadın belki de para almak istemediğini söyler, o da ona o *ölü, kadın* bakışlarından birini atar ve işi yapardı.

Martha Q onu sevmeyen pek çok insan tanıyordu, birkaçı da ondan nefret ediyordu ama bahşiş için onu öldürmeye hazır görünen tek kişi bahçeci Lloyd Franklin'di.

Onu kovabilirdi ama o zaman da başka birini bulma zahmetine katlanmak zorunda kalacaktı, o da kısa sürede kendisinden nefret edecek ve şimdi olduğu yere geri dönecekti. Bu yüzden Lloyd'un kafesi arka bahçeye taşınmasını, alet ve bahçe kulübesinin yanına koymasını ve arkasına bile bakmadan uzaklaşmasını izledi.

Merdivenleri tırmanırken biraz kestirmeye karar verdi. Avludaki adamın onu öldürmesinden endişe etmek onu çok yormuştu.

Yatakta fazladan bir saat kalarak başına ne kadar bela açabilirdi? Kendi sorusuna cevap vermeyi reddederek kıkırdadı. Dört numaralı koca onun uyuklama alışkanlığından hiç hoşlanmamıştı. Bir keresinde akşam yemeğinin geç kaldığından şikâyet etmişti ve o da hem uyuklamaktan hem de kocasından vazgeçmişti.

Üçüncü sabah Bayan Biggs, Martha Q'nun aradığı mükemmel kahvaltayı yaptı. İlk ısırıkta cenneti yeniden yaratan ince bir karamel orta ile katmanlanmış ceviz-elma krepleri. Mükemmellik, tarçınlı balla fırçalanmış taze muz ve çileklerin yanında servis edildi.

Martha Q o kadar memnun olmuştu ki, ertesi sabah Tyler Wright ve avukatını kahvaltıya davet etti ve onlar da cenneti bir tabakta bulduğu konusunda hemfikir oldular. Ertesi gün Tyler arkadaşı Hank Matheson'ı davet etti ve yanında aşkı Şerif Alexandra McAllen'ı da getirdi. Liz kardeşinin Winter's Inn'de kahvaltı ettiğini öğrenince, kendisinin de gelip gelemeyeceğini sordu ve masa bir anda doldu.

Martha Q'nun yemeğinde hiç bu kadar çok arkadaşı olmamıştı. Bayan Biggs mutfakta kalmakta ısrar ederken o da hepsinin üzerine titriyordu, böylece saat dokuzda temizlenmiş ve mezarlığa gitmeye hazır olacaktı.

Bir hafta sonra rezervasyonlar gelmeye başladı. Alex'in B&B'de kalmasını tavsiye ettiği eyalet müfettişleri. Oklahoma'dan gelen bir itfaiyeci, itfaiye departmanı için bir program yapıyordu. Bir cenazeden sonra vasiyetin okunması için kalan akrabalar.

Konuklar arasında Bayan Biggs yeni yemekler denemeye devam etti ve Martha Q kısa süre sonra eşofmanlarının bile dar gelmeye başladığını fark etti. Her sabah kapıyı kontrol ettikten sonra yürümeye karar verdi ama sokak asla işe yaramayacaktı. Çok fazla insan onu makyajsız görebilirdi.

Böylece Martha Q, bahçe işlerine bakan adama evinin arkasındaki kurumuş dere yatağına inen basamaklar yaptırdı. Orada, rüzgârdan uzakta ve yalnız yürüyebiliyordu.

Yürürken, insanlara yardım etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşündü ve bu konuda çok iyi olmaya başladığına, bir ders vermesi gerektiğine karar verdi.

Bölüm 13

PERŞEMBE

31 OCAK 2008 WRIGHT

CENAZE EVİ

Güneş bugün buraya gelmeye karar verdi. Umarım sen neredeyse oradadır. İki yıl önce her akşam yemeğimizde e-posta gönderirken güneşli günleri sevdiğini söylediğini hatırlıyorum.

O bahardan ve ot yangınlarından bu yana, kasabadaki insanlar eski haritaları ne kadar çok sevdiğimi anladılar. Nasıl duyuldu bilmiyorum ama şimdi ne zaman biri tavan arasında eski bir harita bulsa bana getiriyor. Hepsine teşekkür ediyorum ama çoğu değersiz. Birkaç tanesi çok ilginç. Geçen gün elime geçen bir tanesi, buraya çok fazla yerleşimci gelmeden önce elle çizilmiş. Eski bir çiftliğe teslim edilecek yüz baş koyun için bir makbuzun arkasına çizilmişti. Çiftlik sahiplerinden bazıları koyunların sığırlardan çok daha önce burada olduğunu öğrendiklerinde çok şaşıracaktı.

Neredeyse unutuyordum, Winter's Inn'i işleten dul Martha Q bugün tuzakta küçük bir border collie yakaladı. Onu hayvan barınağına teslim etme düşüncesine dayanamadı ve benden ona bir yuva bulmamı istedi. Köpek yarı aç, ama sanırım bir zamanlar birinin özel evcil hayvanıymış. Gerçekten çok kibar. Şu anda çalışma odamın köşesinde bir örtünün üzerinde uyuyor. Yarın ona bir yuva bulacağım.

Kate'ciğim, bu gecelik seni yeterince sıktım herhalde. Keşke heyecan verici mektuplar yazabilseydim, ama gerçek şu ki ben zamanının çoğunu çalışarak geçiren sıradan bir adamım.

Yarın Şubat olacak. Bazı yıllar en kötü havalarımızı yaşadığımız zaman. Sırf sen sevdiğini söylediğin için mezarlığa bir manolya diktim. Rüzgârdan korundu ve kış için sarıldı ama baharda canlı olur mu bilmiyorum. Umarım yaşar. Büyüdükçe seni düşüneceğim.

Yarına kadar,

Ty

TYLER GÖNDER'E TIKLADI VE DENEMESİ GEREKİP GEREKMEDİĞİNİ DÜŞÜNDÜ

Binbaşı Katherine Cummings'i bul. Onun hükümet için çalıştığını ve her yere seyahat ettiğini biliyordu. Ot yangınları sırasında Harmony'ye bile gelmişti.

Alex'e sorsaydı, muhtemelen Kate'i bulabilirdi. Özel bir dedektif tutabilir ya da herkesi bulabildiğini iddia eden internet sitelerinden birine girebilirdi.

Ama *onunla* iletişime geçmesini istiyordu. Çekip giden o olmuştu. İkisi de e-posta göndermeyi bıraktığında buluşmak için anlaştıkları yere hiç gelmeyen oydu. Bir gece ne yazdığını hatırlıyordu, çünkü isimlerini ya da yerlerini değiştirmemişlerdi. Eğer bir şey olur da iletişimi kaybederlerse, ikisinin de fırtınalı bir gecede buluştukları yere gitmeleri gerektiğini söylemişti. Quartz Mountain Lodge. Ayın ilk pazartesi günü. Hatta "*Bana bir kadeh şarap söyle, çünkü orada olacağım*" diye eklemişti.

Pazartesi günü Oklahoma'nın güneybatısına bir kez daha gidecek ve yine bekleyecekti.

Onu arayamazdı. Onun kendisine geri dönmesini istiyordu.

Bölüm 14

CUMA

1 ŞUBAT 2008

HARMONY KASABA MEYDANI

GABE RÖGAR İLE PENCERE ARASINDA DURDU.

ilçe şerifinin ofisi. Aysız gece onu binanın gölgeleri arasında görünmez kılıyordu. Dinledi, her zamanki gibi bilgi topladı. Ancak bu gece ilk kez yazabileceği bir hikaye için bilgi toplamıyordu. . . bu sefer kişiseldi.

Bu hafta üç ev ve bir apartman dairesine zorla girilmişti. Dördünde de Smith'ler oturuyordu. Beş yıldır korktuğu şey gerçekleşiyor gibi görünüyordu. Birileri onu arıyordu ve av konusunda ihtiyatlı davranarak zaman kaybetmiyorlardı. Hızlı bir şekilde içeri giriyor, çamur izlerini takip ediyor ve hiçbir şey almadan çıkıyorlardı.

Arayan her kimse gerçek adını bilmediği için içi biraz rahattı. Eğer ofisi bir şekilde onların listesindeyse, G. L. Smith'i Gabe Leary ve çiftlikle ilişkilendirecek hiçbir şey bulamazlardı. Gabe takma adını gerçek hayatıyla karıştırmamaya çok dikkat ediyordu. Üzerinde Smith adresi olan zarfları eve bile getirmiyordu ve ofisin parasını nakit olarak ödüyordu.

Mantık ona derin bir nefes aldırdı. Belki de yanıliyordu. Biri onu takma adıyla arıyor olsa bile, beş yıl önce bir gece askeri hastaneden çıkıp ortadan kaybolan Gabriel Wiseman adlı çavuşla arasında hiçbir bağlantı bilmeme ihtimalleri vardı. Onu takip edemezlerdi. Ordudaki hiç kimse onun gerçek adının Leary olduğunu ya da o gece gelip kendisini alması için babasını aradığını bilmiyordu. Eve döndüğünde, çok yaygın olduğu için tüm iş anlaşmalarında kullanmak üzere Smith'i seçmişti. Hayatında üç isim kullanmıştı ... üç hayat ... ve hepsini ayrı tutmuştu.

Beş yıl öncesi gözünün önünden geçti. Yatağının yanında iki adamın konuştuğunu duyduğunda ölmek üzereydi.

Biri "Wiseman'ın iyileşme ihtimali var mı?" dedi.

"Olabilir." Diğerinin sesinde New York aksanının izleri vardı. "Danışmadaki hemşire, önümüzdeki birkaç günü atlatırsa bir şansı olacağını söyledi. Ayrıca adamın ailesi olmadığını da söyledi. Şansımıza, Devrim Savaşı'nda ölmeye kadar uzanan uzun bir general soyundan geliyor ve klanın son üyesi. Ölümünün bildirilmesini istediği tek ismin Sam Amca olduğunu söylediler."

"Güzel, bu işimizi kolaylaştırır. Daha az soru. Ziyaretçi yok. Kimse otopsi istemez. Ama ben birkaç gün bekleyelim derim. Doğa işimizi bizim için yapacaksa onu susturmanın anlamı yok."

"Sanırım haklısın," dedi New Yorklu. "Üç gün sonra gece geç saatte geri geleceğiz. Sen hemşirenin dikkatini sorularla dağıt, ben de içeri girip Çavuş Wiseman'ın son nefesini vermesini sağlayayım. Bombanın patlamasından bir dakika önce gördüklerini kimseye anlatmamasını sağlamanın tek bir yolu var."

"Ya hiçbir şey görmediyse?"

"Bu riski göze alamayız. Açık ve net. Son Wiseman öyle ya da böyle ölmek zorunda."

Gabe'in zihni ilaçlardan dolayı o kadar bulanıktı ki zar zor düşünebiliyordu. Yatağının yanındaki telefonu kullanabilecek kadar odaklanması iki gününü almıştı. Hemşireye o kadar sık tarih sormuştu ki hemşire onun aklını kaçırdığını düşünmüştü ama zihni her açıldığında saatleri sayıyor ve plan yapıyordu.

Babası ödemeli aramayı kabul ettiğinde şaşırdığını hatırlıyordu. Babası onu almak için San Antonio'ya kadar saatlerce araba sürmeyi kabul ettiğinde daha da şaşırmıştı.

Yaşlı adam Gabe'in talimatlarını izleyerek hastanenin arka tarafına geçerken tek bir soru bile sormadı; sadece Gabe'in talimatlarını dinledi, oğlunu arabaya taşıdı ve eve gitti.

Çiftliğe vardıklarında Gabe o kadar yorgundu ki Jeremiah Truman'ın verandaya yaptığı rampayı ya da kendini yukarı çekebilmesi için yatağa çaktığı destekleri fark etmedi bile. Gabe'in hatırladığı tek şey nefesinin altında evde olduğuna dair yemin etmek, sonra da gözlerini kapatıp güvende olduğunu fark etmekte.

Takip eden haftalarda, Gabe'e ağrı kesiciler olmadan iyileşmekten daha fazla işkence eden şey, iki adamın

onu öldürdü ve nedenini bilmiyordu. Bomba patlamadan önce hiçbir şey görmemişti.

O gece hastaneden çıkarken Gabe Wiseman adını bıraktı ve on yıl önce terk ettiği hayatına geri döndü. Harmony'de Gabe Leary'ydi ama grafik roman yazarı olarak çalışacak kadar iyileştiğinde G. L. Smith adını aldı. Hiçbir zaman birden fazla kişi olduğu hissine kapılmadı. Çoğunlukla, içinde hiç kimse olmadığını hissetti ve isimler giydiği kıyafetlerden daha az önemliydi. Leary korkmuş bir çocuk, Wiseman bir asker, Smith ise bir yazardı. Hiçbiri onu yansıtmıyordu.

Mantık ona iki ölüm meleşinin onu Smith ya da Leary olarak bulmasının mümkün olmadığını söylüyordu. Smith'e ait tek kayıt, postalarını teslim aldığı bir ofisin kira kontratıydı ve bu ofisi sadece işiyle ilgili postalar için kullanıyordu.

Gölgeden gölgeye geçerek kasaba meydanının uzak tarafına doğru ilerledi. Kitapçının ışıkları hâlâ yanıyordu. Elle yazılmış bir tabelada şöyle yazıyordu: ÖZEL CUMA GECESİ KAHVESİ VE OKUMALARI. Kuru temizlemeci

Dükkân karanlıktı ve sıkıca kapatılmıştı.

Etrafında dönerken Elizabeth'in arabasını fark etti ve arka merdivenlerden çıktı. Ofisinin ışığı kapısının altında parlıyordu. Kapıyı tıklattı.

Biraz zaman almış gibi görünüyordu ama sonunda kapıyı açtı.

İçeri girdi. "Mesai saatleri dışında ofisinizin kapısını açmayın. Güvenli değil."

"Tamam," diye cevap verdi kadın, ama gözlerinde öfke parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi. "Dışarı çık ve kapıyı çal, ben de tavsiyene uyayım."

Gülümsemesini gizleyemedi. "Pekâlâ. Bu yorumu düzelteceğim. Kapıyı benden başka kimseye açma."

"Ama sen olduğunu nasıl anlayacağım?"

Kapıya baktı. "Yarın bir gözetleme deliği açarım, isterseniz bir de sürgü takarım."

Kadın rahatladı. "Bunu çok isterim. Bay Kaufman'ın bir gece kapıyı açıp içeri gireceğinden endişe ediyorum. Eğer beni burada uyurken yakalarsa, muhtemelen benden iki kat ücret alır."

Gabe masasının üzerindeki kâğıtlara baktı. "Çalışmanızı bölmek istememiştim. Sadece dikkatli olmanı söylemek istedim. Ofisime zorla girilmesinden endişe ediyorum."

"Alex bana kasabadaki Smith hırsızlıklarından bahsettiğinde ben de bunu düşündüm. Şerif departmanı bunda bir mantık göremiyor. Hırsızlar değerli bir şey bile almıyorlar. Bir şey arıyor gibi görünüyorlar ama aradıkları her neyse onu bulamıyorlar."

Gabe onu ofisine kadar takip etti ve masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ayrıntıları duydun."

Elizabeth gülümsedi. "Herkes duydu. Burası Harmony, yerel bir radyo istasyonuna asla ihtiyaç duymayacak tek kasaba." Gözlerini ona dikti. "Ama ben olsam endişelenmezdim, Bay Smith. Kimse kapınızı çalmak zorunda kalmayacak. Kilitli değil ve bir kutu dışında çalınacak bir şey yok."

Sakin konuşuyordu, fazla sakın. Ters giden bir şeyler vardı.

"Başka ne duydun?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Bildiğim bu, Bay Smith."

"Bana Bay Smith demeyi kes."

"Neden, adın bu olmadığı için mi?" Kadın gülümsedi ama adam onun gülümsemesinin, her şeyi bilen tavrından daha çok hoşuna gittiğinden emin değildi.

Ayağa kalkarak masanın etrafında döndü. "Biraz araştırma yaptım. Burayı yaklaşık dört yıl önce kiralamışsınız. Bir yıl önceden peşin ödemişsiniz. Burada

G. L. Smith bu ilçede yaşıyor ve hiç gitmemiş. Araba kaydı yok. Kütüphane kartı yok. İlçe kayıtlarında seçmen kaydı yok."

Kadın ona doğru ilerlerken, adam ondaki avukatı gördü ama kürsüde tanığı oynamaya hiç niyeti yoktu. Sadece onu izledi.

Odanın yarısını dolaştı, onu işaret etti, sonra diğer yarısını dolaştı. "Yalan söylüyorsunuz Bay Smith, kabul edin."

Yavaşça gülümsedi. "Gecenin sorusu bu mu Elizabeth?"

Kadın gözlerini kırıştırdı ve geri adım atacaktı ama adam onu işaret eden eli yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

"Yalan söylüyorum. Benim adım Bay Smith değil. Bu sadece postaları bırakmak için kullandığım bir isim." Kız başka bir soru soramadan, adam onu dizine çekti ve ağzını kızın ağzının üzerine kapattı.

Bir an için kollarında kaskatı kesildi, sanki savaşıp onu bırakmasını mı yoksa teslim olmasını mı sağlayacağına karar vermeye çalışıyordu. Adam kollarını gevşeterek, eğer gitmek isterse onu tutmayacağını sessizce söyledi.

Kararını vermesi için gereken tek şey bu küçük jest gibi görünüyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

Gabe yıllar boyunca birkaç kız tanımıştı. Çoğu, çok fazla soru sorana ya da verebileceğinden fazlasını isteyene kadar öylesine çıkmıştı. Birkaç tek gecelik ilişkiyle yatmıştı ama ertesi sabah kendini onlarla hiç tanışmamış gibi boş hissediyordu. Ama Elizabeth farklıydı. Onun tadından, hissinden asla bıkmayacağından şüpheliydi.

Ondan uzaklaştığında, sonsuza dek onun için acı çekeceğini hissetti. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Adam öpüşmeyi bitirip teninin tadına bir kez daha bakmak için boğazına yöneldiğinde küçük bir zevk sesi çıkardı. Dilini narin köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdikten sonra boğazının kenarından hafifçe ısırdığında teni kaymak gibiydi.

Elini çekmeden bir an önce göğüs kafesi boyunca gezdirirken onun mırıldandığını duyduğuna yemin etti.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı boğazından bir santim uzakta. Ona dokunmuyordu ama sıcak nefesini nemli teninde hissedebileceğini biliyordu. "Yarın gece gözetleme deliğini ve sürgüyü takmak için geri geleceğim."

Suratı asık bir çocuk gibi kucağından indi ve kapıya yöneldi. "Daha bitirmemiştim," dedi.

"Biliyorum." Gülümsedi, muhtemelen doğduğundan beri istediği her şeyi, istediği zaman elde ettiğini biliyordu. "Yarın gece öpücükle başlayacağız ve soruyu sona saklayacağız."

"Belki." Kollarını kavuşturdu. "Eğer kapıyı açarsam. Yalan söylenmesinden hoşlanmam."

"Sana yalan söylemedim, Elizabeth. Sadece bana Bay Smith dediğinde seni düzeltmedim." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Kendim hakkında konuşmakta pek iyi değilimdir."

Gülümsedi. "Şaka yapmıyorum ama bazen gözlerine baktığımda bir şeyler görüyorum."

Bir kaşını kaldırdı.

Gülerek ekledi, "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanırım sende beni korkutan ve ilgimi çeken bir dürüstlük görüyorum."

Onu kendine doğru çekerek tekrar öptü, derin ve uzun. Bu kez kolları onu kendine yakın tutuyordu ve elleri daha cesurdu, onun kıvrımlarını hissediyordu. Ona bunun sadece oynadıkları bir oyun olmadığını söylemek istiyordu ama her ikisi de kelimeleri söylemek için çok erken olduğunu fark etseler bile onun bunu bildiğini tahmin ediyordu.

Sonunda geri çekildiğinde fısıldadı, "Sana bir soru borçluyum. Şimdi kapıyı arkamdan kilitle."

Kız cevap vermeden önce içeri girip kapıyı kapattı ve arka merdivenlere yönelmeden önce kilit sesini duyana kadar bekledi.

Bölüm 15

ÇARŞAMBA, 20:30 6
ŞUBAT 2008 MAVİ AY
LOKANTASI

REAGAN BOŞ LOKANTAYA BAKTI. mekan yemek yiyen ve konuşan insanlarla doluydu, kabinlerin ne kadar eski püskü olduğunu ya da duvarların bir zamanlar ne renk olduğunu hatırlayan kimse olmadığı için nasıl griye dönüştüğünü fark etmedi.

"Bugün benim doğum günüm," diye fısıldadı boş lokantaya. "Ve kimse bilmiyor."

Geçen yıl Jeremiah Amca'ya bundan bahsetmemişti. Ona bir ev vererek o kadar çok şey yapmıştı ki, "*Hey, bugün benim doğum günüm, bir hediyeye ne dersin?*" diyememişti. Reagan doğduğu günü gerçekten kutladığını hiç hatırlamıyordu. Muhtemelen annesi onu o gün evlatlık vermişti ve doğum belgesindeki babası No Name de nafaka ödemek zorunda olmadığı için rahatlamıştı.

Doğum belgesinden bahsetmişken, onu koruyucu aileden koruyucu aileye yanında taşımıştı ve şimdi bulamıyordu. Jeremiah Amca'nın yanına taşındıktan sonra, artık hayatta olduğundan emin olmak için sık sık bakma ihtiyacı hissetmiyordu. Onunla birlikte, tek bir üyesi olsa bile bir ailesi vardı.

"Eski evi ıvır zıvırla dolu," diye mırıldandı dolabı silerken. Jeremiah her şeyi saklamıştı. Muhtemelen onun dosyasını, tüm kâğıtlarıyla birlikte bir posta yığınının üzerine koyardı. Onları atmazdı; o asla hiçbir şeyi atmazdı. En azından senetlerini bir kasaya koymasını sağlamıştı. Bu sadece bir tahmindir ama ev yanarsa, yeniden inşa etmeye yetecek kadar parası olacağını düşünmüştü.

O zamana kadar, küçük değişiklikler yapardı. Şikayet ederdi ama hiçbirine hayır demezdi.

Telefonunun sesi onu yerinden sıçrattı. "Alo." İkinci çalışta yakaladı.

"Eve ne zaman geliyorsun, kızım?"

Reagan sırtıttı. Amcası, ona kurdurduğu ev telefonunu nadiren kullanırdı ve *merhaba* ya da *hoşça kal* demekle hiç uğraşmazdı. "En fazla on dakika. Sadece bir şey daha yapmam gerekiyor, sonra kapatıyorum."

"Dikkatli sür. Radyo yolların kayganlaştığını söylüyor."

"Kullanacağım."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Paket yemeği aldı ve arka kapıya yöneldi. Biraz erkendi ama eve gitmek istiyordu. Böyle bir gecede Gabriel'den başka kimse uğramazdı.

Arka kapıda onu göremeyince boştaki eline bir el feneri aldı ve arka arsaya doğru yürüdü. Soğuktan çok on sekizinci doğum günü olduğunu düşünerek, donmuş otların üzerinden eski dere yatağı boyunca uzanan ağaçlara doğru yürüdü. Eski evlerin ve işyerlerinin derelerin hafızası boyunca kıvrıldığı kasabanın bu kısmı her zaman tuhaf görünürdü. İnsanlar ve trafik, binaların hemen arkasında vahşi bir doğanın beklediğinden habersiz, sokak lambalarının olduğu tarafta ilerliyordu.

Büyük bir çınar dalı sallandı, çatırdadı ve üzerine küçük buz parçaları yağdırdı.

Reagan yoldan atladı. Sol ayağı sağlam zemine değdi ama sağ ayağı iki ağacın arasında aşınarak oluşan çukura kaydı.

Çılgılık atarak geriye doğru yuvarlandı.

Rüzgâr çılgılığını donmuş dalların arasından geçirdi. Yere daha fazla buz cınlayarak sesleri bastırdı ve sonunda kaya gibi sert köklerin arasına inene kadar sert toprağın üzerinde yuvarlandı.

Reagan bir an kıpırdamadan yattı, soğuğu, sırtına batan engebeli zemini, yüzüne bulaşan ılık kanı hissetti. Hareket etmeye çalıştı ama tüm dünya protesto için dönüyordu. "Bana yardım edin," diye fısıldadı. "Biri bana yardım etsin."

Bir kolu arkasına sıkışmıştı. Kazağı bir şeye takılmış olmalıydı çünkü boğazını sıkıyor ve hava geçişinin çoğunu engelliyordu. Bir bacağı sanki dizinin derisini yüzmüş gibi hissediyordu ve dehşet içinde diğer dizini hiç hissedemiyordu.

"Yardım edin," diye tekrar fısıldadı. "Yardım edin."

Cevap gelmeyince Reagan gözlerini kapadı ve acıdan uzaklaştı.

Bölüm 16

ÇARŞAMBA, 9:15 6

ŞUBAT 2008

İLÇE ŞERİF OFİSİ

ALEX MCALLEN ÇALIŞIYOR GEÇ İÇİNDE HER OFİS EN ÇOK

Çarşamba günleri, ama bu gece yağmurun camlarında buza dönüşmesi sinirlerini geriyordu.

Haftanın ortası genellikle sakin geçirdi ve bir türlü bitiremediği evrak işlerini halledebilirdi. Şerif olmak onun için bir işten çok bir çağrı gibiydi. Eğer kolluk kuvvetleri eski zamanlardaki gibi yeniden canlansaydı, koridorda yürür ve hayatını rozetine teslim ederdi. Bazıları kariyerine, otoyol devriyesi olan kardeşinin öldürüldüğü gece karar verdiğini söylerdi ama bu iş zaten onun kanında vardı. Kardeşinin ölümü onu sadece eve dönmeye ve şerifliğe aday olmaya yönlendirmişti.

Sandalyesinde arkasına yaslanarak Warren'ı ve onun rutin bir mola sırasında nasıl öldürüldüğünü düşündü. Büyük bir silahlı çatışma ya da savaş yoktu, sadece bir el ateş edilmişti, bir gece geç saatte ıssız bir yolda ve o gitmişti. Warren'ın dosyalarını yüzlerce kez okumuştı ama hayatındaki en önemli davayı çözmenin bir yolunu bulamamıştı. Bir yerlerde katili hâlâ dışarıdaydı ve Alex bir gün onunla yüzleşecek kadar şanslı olmayı umuyordu. Karşılaştığında da tereddüt etmemek için dua etti.

Katil iki ipucu bırakmıştı. Bazen, ülkenin dört bir yanında cinayet yöntemine uyan vakaları araştırıyordu. Ama beş yıl olmuştu... beş uzun yıl. Bir suç mahallinde aynı ayak izini bırakma ya da aynı marka sigara içme ihtimali neydi? Paket Warren'ı vuran adam tarafından düşürülmemiş olabilir ya da Warren'ın ölümüyle hayatının sonsuza dek değiştiği geceden bir ya da iki gün önce yoldan geçen bir arabadan atılmış olabilirdi.

"Şerif?" Gece memuru onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Evet, Jess, ne oldu?"

Jess uzaylı saldırılarına aşırı tepki vermezdi ama ilk kez endişeli görünüyordu. "Lone Oak Yolu'ndaki Jeremiah Truman'dan bir telefon aldık. Yeğenin yarım saat önce evde olması gerektiğini söyledi." Jess tereddüt etti. "Yaşlı adam eğer oraya gidip onu bulmazsak aşağı inip beni eşek sudan gelinceye kadar dövmekle tehdit etti."

"Neredeyse doksan yaşında," dedi Alex, paltosunu giyerken. "Ama onu bulamazsak, yerinde olsam endişelenirdim. Phil'e ulaşabildin mi? Bu gece radarla birlikte o yönde olmalı."

"Bir trafik kazasında çalışıyormuş, ama Truman onunla konuştuğunda kızın bulunduğu Blue Moon'a kadar olan yolu kullanacağını söyledi. O sadece bir çocuk. Muhtemelen eve dönerken bir arkadaşının evinde mola vermiştir. Yaşlı adama endişelenmemesini söylemeye çalıştım ama telefonu yüzüme kapattı."

Alex başını sallayarak Jess'e doğru olanı yaptığını söyledi ama bu onun panikle mücadele etmesini engellemedi. Reagan'ı tanıyordu. Bir yerde duracak tipte biri değildi. Kız yaşlı adama karşı en az onun kendisine karşı olduğu kadar korumacıydı. "Lokantadan başlayıp Truman'a doğru ilerleyeceğim. Phil'e gözlerini izler için açık tutmasını söyle. Truman'ın kızı hızlı araba kullanmaya meyillidir ve eski pikabı bozulmuş ya da yoldan çıkmış olabilir. Ona mümkün olduğunca çabuk bana doğru gelmesini söyle."

Colt'unu kılıfına soktu ve muhafazasını kapattı. "Hank'i de ara. Yan çiftlikte yaşıyor. Truman'ın evine gitmesini söyle. Eğer kız yaralıysa, yaşlı adamın bu buzlu yollarda araba kullanmasını istemiyorum."

"Anladım," dedi Jess masasına geri dönerken. "Kim bu çocuk, kasabanın prensesi falan mı?" diye eklediğini duyar gibi oldu.

Oldukça yakın, diye düşündü Alex ofisten çıkarken. Yüz yıldan fazla bir süredir, haritadaki bu küçük noktayı üç aile yönetiyordu. Yüz yıl boyunca üç aile birlikte çalışmış, tartışmış ve birbirlerine yardım etmişlerdi. Reagan, Truman soyunun sonuncusuydu ve bu yerde, hiç kimse bunu düşünmemiş olsa bile, bu onu neredeyse kasabanın prensesi yapıyordu.

Alex'in arabası buzla kaplıydı. Öğle yemeğinden döndüğünde onu garajın altına park etmeliydi. Bir an için kendi cipini almayı düşündü ama buz onun üzerinde belediyenin arabasından daha kalın olacaktı.

Ön camı temizlemek ve kaloriferin ısınmasını beklemek için harcadığı zamana küfretti. Arabaya binip geri geri gittiğinde, soğuktan parmaklarının ucunu hissetmiyordu ama eldiven almak için tekrar içeri koşmak zorunda kalacağı zamanı göze alamazdı.

Beş dakika sonra lokantanın önünde durdu ve Truman'ın genellikle kızın kullandığı eski pikabının fırtınadan uzakta, kenara park edilmiş olduğunu gördü.

Alex telsizine bastı. "Jess," dedi adam cevap verdiğinde. "Phil'e benimle lokantada buluşmasını söyle. Kız hâlâ burada."

"Şu anda yolda. Az önce onunla konuştum. Lone Oak Yolu'nun temiz olduğunu söylemek için aradı."

Buna içgüdü diyebilirsiniz ya da belki de sadece kasabasındaki insanların alışkanlıklarını biliyordu ama bir şeyler doğru gelmiyordu. Eğer belanın bir kokusu varsa, Alex motoru kapatmadan arabasından atlayıp lokantanın girişine doğru koşarken havadaydı.

Kapı kilitli değildi. Işıklar hâlâ açıktı. Alex yavaşça içeri girdi ve etrafındaki her detayı inceledi. Kafenin yarısına geldiğinde, telefonun yanındaki tezgâhta bir sırt çantası gördü.

"Reagan?" dedi sesini sakın tutmaya çalışarak. "Reagan, burada mısınız?"

Cevap yok.

Mutfağın sallanan kapısına ulaştı ve bir eliyle kapıyı iterek açarken diğer elini silahının kabzasına dayadı.

Mutfak aydınlıktı, temiz görünüyordu ve gece için kapatılmıştı ama neredeyse dışarısı kadar soğuktu.

Alex bir nefes verdi ve alanın ortasındaki iş istasyonunun yanından geçerek içeri doğru adım attı. Tencereler ve spatulalar sabah kahvaltısı için sıraya dizilmişti.

Açık arka kapıdan içeri soğuk hava girdi. Alex çamur ve kanın kapıdan içeri doğru aktığını görünce gerildi.

Alex bir an için sahnenin tamamını değil, sadece anlamsız gelen parçalarını gördü. Yere atılmış eski bir iş önlüğü. Kana bulanmış beyaz havlular karoların üzerine kâğıt mendil gibi serpilmişti. Bir kızın kar botu yan yatmış, çamurlu ve terk edilmişti. Tıpkı beş yıl önce Alex'in kardeşinin başının etrafında biriken kan gibi.

Geçmişi bir kenara itti ve gözlerini dikti.

Sonra her şeyi gördü. Sakallı ve kan lekeli bir adam Reagan'ın üzerine eğilmişti. Kızıl saçları kanla kaplı yüzünün etrafında uçuşuyordu. Vücudu yıpranmış fayansların üzerinde cansızdı.

Alex tepki gösterdi. "Kımıldama!" diye emretti ve silahını çekip iki eliyle önünde tuttu. "Ondan uzak dur."

Adam başını kaldırdı. Biraz tanıdık geliyordu, bir zamanlar tanıdığı birine benziyordu ama gözleri sert, buz mavisiydi. Katil gözleri, diye düşündü.

Arkasından birinin girdiğini duyunca, "Ondan uzak dur yoksa ateş ederim," dedi.

"O zaman vur," diye bağırdı. "Çünkü gitmesine izin vermeyeceğim."

Gözleri Reagan'ın şakağındaki havluya bastırılmış kirli elin avuç içini gördüğünde soğuk parmağı tetikte sıkıldı. Adamın kıza yardım mı ettiğini yoksa zarar mı verdiğini anlayamadı.

"Phil!" Alex bağırdı.

"Evet, Şerif." Kapı açıldı. "Ben buradayım."

Alex silahını Reagan'ın yanındaki yabancıya doğrulttu. "Bir ambulans çağırın." Şerif yardımcısı çağırıyor yaparken ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Eğer bu yabancı bir basınç noktasını tutup kanın akmasını engelliyorsa, ondan uzaklaşmasını isteyemezdi. Yaklaşırsa ve bunu kıza o yapmışsa, onu etkisiz hale getirmeye çalışabilirdi.

Evsizden biraz daha iyi görünüyordu ama gençti ve belki de silah için onunla dövüşebilecek kadar güçlüydü. Eğer o kazanırsa, hepsi saniyeler içinde ölebilirdi. Yapılması gerekenin silahı olup olmadığını sormak olduğunu biliyordu ama silahı olsa bile şu anda kimliğini ve silahını verecek gibi görünmüyordu.

"Burada ne oldu?" Soruyu bağırarak sordu.

"Bilmiyorum." Yabancı başını kaldırıp bakmadı. Korkmuş da görünmüyordu, bu da Alex'i, elinde bir silah olmasından daha çok korkutuyordu. "Onu bu şekilde dere yatağında buldum."

"Sen kimsin ve burada ne yapıyorsun?" "Ben kimse değilim. Sadece ambulansı buraya getirin."

Alex bir adım daha yaklaştı ama silahını indirmede. "Onu buraya sen mi sürükledin?"

"Onu taşımaya çalıştım ama bacağım ağırlığı kaldırmadı," dedi Alex'i sadece yarı yarıya dinleyerek. "Sanırım bacağı kırıldı. Çok kan kaybetti."

Alex sağlık görevlilerinin ön kapıdan içeri girdiklerini ve Phil'in onlara acele etmeleri için bağırdığını duydu. Onlar Reagan'a doğru ilerlerken silahını yabancıya doğrulttu.

Yabancı yavaşça ayağa kalktı ve onların işi devralmasına izin verdi. Alex'e doğru bir bakış bile atmadan arka kapıya yöneldi.

"Bekle," diye bağırdı. "Bizimle gelmeniz ve birkaç soruya cevap vermeniz gerekiyor."

Durmadı. Sanki ölümden korkmuyormuş gibi yürümeye devam etti.

Sağlık görevlileri Reagan'ı sedyeye taşıdı ve dışarı çıkmaya başladı. Phil önden koşarak kapıyı tuttu.

"Dur!" Alex arka kapıya yaklaşan yabancıya bağırdı. "Dur yoksa ateş ederim."

Yaşamak ya da ölmek umurundaymış gibi tereddüt etti, sonra onunla yüzleşti, soğuk gözleri ne kadar kaçmak istediğini gösteriyordu. Yenilgiden çok hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı.

"Bana burada ne olduğunu anlat."

"Sana zaten söyledim. Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Üzerinde kimlik var mı?"

"Hayır," dedi adam hâlâ ona bakarak.

Alex kelepçeleri kemerinden çıkardı. "O zaman hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu işi yoluna koyana kadar bizimle geliyorsun."

Phil geri dönmüştü. Adamın arkasına geçti ve onu kelepçeledi. "Tutuklu mu Şerif? Ona haklarını okuyayım mı?"

"Henüz değil. Reagan'ın ne kadar kötü yaralandığını görene kadar onu tutun."

Phil zayıf adamı birkaç adım çekti ve Alex topalladığını fark etti. Bacağı hakkında yalan söylememişti.

"Eğer bu kıza zarar verirsen..."

"Ben yapmadım." Kelimeleri neredeyse tükürüyordu.

Phil'e el salladı. Yabancıнын arkasından, "Size daha sonra sorularım olacak," diye ekledi.

Arkasına baktı ve ona herhangi bir cevap vermeyi planlamadığını söyledi.

Arka kapıyı kilitledi, sonra ışıkları söndürdü ve ön kapıyı kilitledi. Eğer burası bir suç mahalliyse, ki kesinlikle öyle görünüyordu, birkaç saat için yeterince güvenli olabilirdi. İlk endişesi Reagan Truman'dı.

Hank'i hızlı aramaya başladı.

"İyi akşamlar sevgilim," diye cevap verdi ilk zilde. "Truman'ın evindeyim."

Alex telefonu daha sıkı kavradı, keşke Hank de yanında olsaydı. "Onu hastaneye g ö t ü r e b i l i r m i s i n ?"

"Elbette." Sesi endişeyle çatallaştı. "Sorun nedir?"

"Emin değilim." Alex aklına gelen tek şeyi söyledi. "Bacağı kırılmış olabilir. Doktor onu gördüğünde daha fazlasını öğreneceğiz."

"Yola çıkıyoruz."

Telefonu kapatırken Alex'in eli titriyordu.

Bölüm 17

ÇARŞAMBA GECESİ 6

ŞUBAT 2008

MATHESON ÇİFTLİĞİ

LIZ MATHESON SONUNDA DAYANAMADI VE AKŞAM YEMEĞİNE GİTTİ aile çiftliğinde. Arabayı sürdüğünde, bininci kez buranın eski bir misyonun başıboş güneybatı görünümüne değil de Eski Güney'den çıkmış bir antebellum evine benzemesini dilerken yakaladı kendini.

Evin ana gövdesi iki katlıydı ve çatı katında kız kardeşinin resim yaptığı bir tavan arası için yeterince yer vardı. Büyük teyzelerinin odaları sola doğru uzanıyordu ve artık kıştan grileşmiş ve kemikli bahçelerle çevriliydi. Hank'in odası üç arabalık garajın üzerine inşa edilmişti. Ayrıca ana evin alt katındaki büyük ofisi de sahiplenmişti. Dışarıda verandalı bir girişi vardı, böylece herhangi biri ana kapının zilini çalmadan içeri girip Hank'i ziyaret edebilirdi. Annesinin eski misyon tarzında inşa edilmiş, bir tablo kadar büyüleyici atölyesi evin bir düzine metre ötesindeydi. Annesi Liz'in tüm hayatı boyunca çömlekçilik yapmıştı. Bazıları onun Güneybatı'nın en iyisi olduğunu söylerdi ama annesi çalışmalarını hakkında nadiren konuşurdu. Çömlekleri mükemmel olabilirdi ama çocuklarının her zaman tavsiyeye ihtiyacı vardı.

Liz arabasını ön taraftaki daire şeklindeki yolun sonuna çekerken kaşlarını çatı. Frankenstein buranın mimarı olmalıydı. Şirketten başka kimse ön yolu kullanmıyordu. Aile Noel'de çelenk koymak dışında ön kapıyı hiç açmazdı. Belki de şirket girişinden eve adımını atarsa ailesi ipucunu anlar ve ne zaman aklının başına geleceğini ve geri taşınmayı planladığını sormazdı.

Annesi Joyce akşam yemeği için her şeyi yapmıştı. Teyzeleri aslında iki jöle yemeği yapmış, altı yaşındaki yeğeni de kurabiye pişirdiğini iddia etmişti. Gerçek güney tarzında, geç vakitte yemek yediler.

Hank ilk ders için onlara katıldı, sonra cep telefonuna bir çağrı geldi ve izin istedi. Sık sık bir mutfak yangınına söndürmek ya da istasyondaki diğer gönüllü itfaiyecilerden birinin vardiyasını karşılamak için çağrılıyordu. Evdeki kadınlar

Ev uzun zaman önce ona soru sormaktan vazgeçmişti ama Liz kapı kapandığı anda onun yokluğunu hissetti.

Matheson klanında ona sürekli annelik yapmaya çalışmayan tek kişi Hank'ti. Belki de endişelenmesi gereken çok fazla kadın olduğu içindi.

Claire, ablası, tavan arasındaki atölyesinden aşağı indi, herkes ana yemeği bitirdikten sonra tabağını doldurdu ve Dallas'ta bir galeri açma planlarıyla onları eğlendirdi. Claire birden fazla kez, resimlerinin tuttuğunu ve çok para kazandığını ya da her an kazanabileceğini söylemişti.

Liz onun taşınmaktan hiç söz etmemiş olmasını gözden kaçırmadı. Claire yapmazdı. Eğer kızı Saralynn'i başka bir yere götürürse, neredeyse yirmi dört saat bebek bakıcısı tutmak zorunda kalacaktı. Zaten tüm aile Saralynn'in okula, doktora ve terapiye gitmesini sağlamak için seferber olmuştu. Nadiren, Joyce çömlekçilik işi için Dallas'a gitmek zorunda kaldığında, Saralynn'e bakması için genç bir hemşire tuttu. Diğer tüm Mathesonlar ona iyi bakabilirdi, ancak Joyce tek torununu aşırı korurken, en büyük kızını sanatıyla daha da zorlamaya teşvik etti.

Claire bir sanatçı ruhuna sahip olduğunu ve ruhların kol saati takmadığını herkesin bildiğini iddia etti. Diğerleri de aynı fikirdeydi, çünkü kimse, anneleri bile Claire'den bir zaman çizelgesine uymasını istemiyordu.

Claire'in başarı öykülerine ara verildiğinde teyzeler masayı topladı ve Liz Saralynn'in yanına eğilerek "Nasılsın evlat?" diye fısıldadı.

Küçük kız gülümsedi. "Peki."

Liz ona göz kırptı. Birkaç yıl önce bir ot yangını yüzünden çiftliği boşaltmak zorunda kalmışlardı. Claire koridorda Liz'in yanından koşarak geçmiş ve ona Saralynn'i arabasına almasını söylemişti, çünkü resimler için minibüsteki tüm odaya ihtiyacı vardı. Saralynn garaja geri dönmemişti, bu yüzden Liz onun diğerlerinden biriyle geldiğini düşündü. Koltuk değnekli dört yaşındaki küçük çocuk yalnız bırakılmıştı. Neyse ki yangın eve ulaşmamıştı ama hepsi Liz'i suçladı.

Saralynn hariç herkes. Ailedeki diğer herkes sırayla ona bağıırırken Liz'in elini bile tutmuştu.

Liz tekrar çelimsiz küçük meleğin yanına eğildi. "Seni seviyorum, evlat."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Saralynn. "Bana kitap okumanı özledim." "Bu gece kasabaya dönmenden önce sana kitap okumama ne dersin?"

Liz'in annesi son kısmı duydu. "Böyle bir gecede kasabaya dönmene hiç gerek yok. Kendi odanda da uyuyabilirsin."

Liz, annesinin onu oltaya getirme çabası karşısında hayali bir oltanın derisine takıldığını hissetti.

"Kimseyle çıkmıyorsun, değil mi? Seni bekleyen kimse yok mu?" Claire kıkırdarak sordu. "Boşanalı üç yıl olduğunu biliyorum ama sen de benim gibiysen biriyle çıkma düşüncesi bile beni titretiyor. Tabii ki ben boşanmış ve çocuklu bir kadını... randevu havuzunun en tepesinde sayılmam ama Harmony'de uğruna makyaj yapmaya degecek tek bir erkek bile düşünemiyorum." Odanın köşesine bir göz attı ve geri dönüp baktığında Liz aklına başka bir tablonun geldiğini anladı. Bu değerli sanat eserinin adı muhtemelen *Saatın Öldürdüğü Adam* ya da onun gibi bir şey olacaktı. Claire'in bütün resimlerinde ölü adamlar vardı.

Saralynn Liz'in kolunu çekiştirdi. "Ne havuzu?"

Liz şaşkın şaşkın baktı, sonra cevap verdi, "Bu gerçek bir havuz değil. Gen havuzu gibi bir şey. Bu sadece insanların söylediği bir şey."

"Gen havuzu nedir?"

Liz cevap vermekten mutfaktan içeri giren Pat Teyzesi sayesinde kurtuldu. "Elizabeth," dedi kaşlarını kaldırarak. "İlçe hapishanesinden bir adam seni çağırıyor."

Liz ayağa fırladı, neredeyse sandalyesini devirecekti. Herhalde Martha Q kendini çoktan tutuklatmamıştı ve bir avukata ihtiyacı vardı. Liz'in tek müvekkili o olduğuna göre, bu küçük yuvarlak efsane kadın olmalıydı. Başka kim arayabilirdi ki?

"Ben oturma odasında alacağım," dedi. Liz koridorda yürüdü, telefonu aldı ve konuşmadan önce mutfaktan gelen tıkırtıyı bekledi.

"Elizabeth Matheson," dedi en profesyonel sesiyle.

"Yardımaınıza ihtiyacım var."

Adını söylememişti; söylemesine de gerek yoktu. Gabriel'in sesini nerede olsa tanırdı.

"Neredesin?"

"İlçe şerifinin ofisi," dedi. "Beni bir nezarethaneye götürmek üzereler. Gabe Leary'yi sor, Elizabeth, Smith'i değil ve olabildiğince çabuk buraya gel."

Smith'in muhtemelen onun gerçek adı olmadığını çoktan anlamıştı. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Ama birini öldürmüş olabileceğimi düşünüyorlar."

Liz kendine avukat olduğunu söyledi. Suçu işlemiş ya da işlememiş olsun, avukat tutma hakkı vardı. Ama eğer suç işlemişse bunu yapabileceğinden emin değildi. Hangisinin onu daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi: yalan söylüyor olması mı, yoksa eğer öyleyse bir katili öpmüş olması mı?

Bir dakika boyunca telefona sarıldı ve düşünmeye çalıştı.

"Elizabeth," diye tekrar fısıldadı. "Hâlâ orada mısın? İnsanların yanında hiç iyi değilim. Yardım etmekten çok başıma bela açıyor gibiyim." Sanki onun nefesini dinliyormuş gibi sessizdi ve sonra ekledi, "Sana ihtiyacım var."

Doğruldu. "Hemen geliyorum."

Telefonu kapattı ve herkesin tatlı yediği yemek odasına geri döndü. "Gitmem gerekiyor. Hapishanede bana ihtiyaç var."

"Bir müşteri," dedi Claire. "Oh, ne kadar heyecan verici. Küçük kız kardeşin gerçek bir müşterisi var."

Liz ceketini ve çantasını aldı. Kapıdan çıkarken, "Hayır. Bir randevu." diye bağırdı.

Bölüm 18

6 ŞUBAT 2008

ÇARŞAMBA, SAAT 10:00

HARMONY HASTANESİ

ALEX ACİL SERVİSİN YANINDA DURAN HANK'E DOĞRU KOŞTU

bekleme odasının uzun siyah pencereleri. Adrenalin hâlâ kanını pompalıyordu. İçeri girip Reagan'ın cesedinin üzerine eğilmiş o adamı gördüğünde neredeyse ateş edecekti.

Yapacağını bildiği gibi, Hank tek kelime etmeden önce ona sıkıca sarıldı.

"İhtiyar nerede?" diye fısıldadı onun yanağına, bu hissi seviyordu ondan.

"Sanırım tuvalette kusuyor." Hank geri çekildi ama kolu kızın belinde kaldı ve başparmağı kızın servis kemerine sokuldu. "Şimdiden zor durumda ve hiçbir şey bilmiyoruz. Eğer kötü yaralandıysa, yaşlı adamın kalbinin buna dayanabileceğinden emin değilim."

"Doktor şu anda onunla birlikte. Yakında bir şeyler öğreniriz." Alex erkeğine sıkıca sarıldı. İlk kez, halka açık bir yerde bile olsa, kimin izlediğini umursamıyordu. Ona yaslanmaya, ondan güç almaya ihtiyacı vardı.

"Ne oldu? Buzda mı kaydı?"

Alex başını salladı. "Bilmiyoruz. Uyanır uyanmaz onunla konuşmalıyım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Alex, Hank'e yalan söyleyemezdi. "Saldırıya uğramış olabilir. Yanına gittiğimde başında bir adam duruyordu. Ona yardım mı ediyordu yoksa zarar mı veriyordu bilmiyorum."

Adam soru soramadan, kadın aceleyle devam etti. "Başka bir şey bilmiyorum. Hiçbir şey."

"İçindeki his ne?" Hank sordu.

"Ona yardım ediyordu," diye itiraf etti. "Ama kaçmak için büyük bir acelesi vardı, bu da beni meraklandırıyor."

Hank her zamanki gibi onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "O zaman yaşlı adama kızın düşmüş olabileceğini söyleriz. Onu görüp iyi olduğunu anladıktan sonra, saldırıya uğrama ihtimalini göz önünde bulundurabilir."

"Katılıyorum."

Başını kaldırdı ve Yaşlı Adam Truman'ın yavaşça ona doğru ilerlediğini gördü. Bir asker gibi dimdik yürümek için elinden geleni yapıyordu ama yaşlılık vücudunu bükmüş, eklemelerini sertleştirmiş ve artık hareket etmesine izin vermiyordu. Gözleri şiş ve sis gibi griydi. Derinliklerinde yüz yıllık bir hüznün yüzüyor gibiydi. Hayatında çok az insana değer vermiş bir adama benziyordu ve şimdi sonuncusunu da kaybetmekten korkuyordu.

"Nerede o?" dedi onlara ulaştığında. "Ona dikkatli olmasını, yolun buzlu olduğunu söyledim..." Sözüünü yarıda kesti, artık ona ne söylediğinin bir önemi olmadığını fark etti.

"Doktor onunla birlikte. Sağlık görevlisi bana sağ dizinin hemen altında bir kırık ve alnında bir kesik olduğunu söyledi." Alex sessizce yalan söylediği için üzgün olduğunu söyledi. Kesik bir yaraydı ve kırık muhtemelen birden fazla yerdeydi.

Truman başını kaldırdı. "O güçlüdür. Kırık bir bacak ve bir kesik onu fazla yavaşlatmaz." Kendini ikna edencesine başını salladı. "Biz Trumanlar darbe alıp hayatta kalabiliriz."

"Artık beklemekten başka yapacak bir şey yok." Alex onun koluna girdi ve bekleme alanına doğru ilerlediler.

Hank ikisine de kahve ikram etti. O kahve almaya giderken Alex de Truman'ın yanına oturdu. Adamın iki yıl önce kapısında beliren bu yeğenine gösterdiği ilgiyi daha önce hiç kimseye gösterip göstermediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Anne babası genç yaşta ölmüş, kız kardeşi onunla hiç konuşmamış, hiç evlenmemiş ya da çocuk sahibi olmamıştı. Reagan tüm ailesini tek bir kişide toplamış gibi görünüyordu.

Oturup beklediler, kahve içtiler ve duvardaki saatin tik taklarını dinlediler. Kimse konuşmak istemiyordu.

Sonunda doktor içeri girdi ve doğrudan Truman'ın yanına gitti. Yaşlı adam haberi almak için ayağa kalktı.

"İyileşecek." Doktor aceleyle devam etti. "Başındaki kesiğe on bir dikiş atıldı. Sadece saç çizgisinde bir yara izi kalacak. Bacağı yerine oturtmadan önce röntgenleri ve şişliğin inmesini bekliyoruz ve iç hasar olmadığından emin olmak için birkaç test yapmak istiyorum." Yaşlı adama gülümsedi. "Çok kötü düşmüş."

Alex yankıladı, "Düşmek mi?"

Doktor ilk kez ona baktı. "Uyanık ama ağrı kesicilerden dolayı sersemlemiş. Bana bir paket yemek teslim etmek için dışarı çıktığını ve kazayla vadiye yuvarlandığını söyledi. Gabriel Leary adında bir adamın onu bulduğunu söyledi." Doktor tekrar yaşlı adama baktı. "Eğer bulmasaydı, kan kaybından ölebilirdi."

"Yeğenimi görmek istiyorum." Yaşlı adam kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Kimse onu durdurmadı. "Bunu yaptıktan sonra, bulabilirsem Gabriel Leary ile konuşmak ve bana borçlu olduğunu düşündüğü her borcun bu gece ödendiğini söylemek istiyorum."

Alex aceleyle Truman'ın yanına koştu. "Nerede olduğunu biliyorum. Reagan'ı kontrol eder etmez seni oraya götüreceğim." Yaşlı adamın muhtemelen onu dinlemediğini biliyordu ama yine de ekledi: "Benim de dilemem gereken bir özür var."

Jeremiah yavaşlamadı ama "Bu çocuk insanlarla konuşmayı sevmiyor," dedi. "Bana mı söylüyorsun," diye ekledi Alex.

Bölüm 19

6 ŞUBAT 2008

ÇARŞAMBA, 10:45

İLÇE ŞERİF OFİSİ

GABE LEARY, MIS GIBI KOKAN NEZARETHANEDE VOLTA ATIYORDU.

eski kusmuk, bacağı her adımda ağrıyordu. Bombanın ardında bıraktığı zayıflıktan nefret ediyordu. Orduya katıldığından beri, on sekiz yaşına bastığı gün, kendini bir makine olarak görmüş ve bu makineyi en iyi şekilde tutmuştu. Bir koşucuydu, geçmişinden sonsuza dek kaçabileceğini hissettiği uzun mesafeleri seviyordu.

Bu gece bir kızı kaldırıp içeri taşıyacak kadar bile güçlü değildi. Onu kaldırmış, hatta dere yatağından birkaç basamak çıkmayı bile başarmıştı ama bacağı yükü kaldıramamıştı. Sonunda ceketini çıkarmış ve kız için bir kızak yapmıştı. Pek işe yaramamıştı. Zemin engebeli ve pürüzlüydü, onu savuruyor ve paltosunu yırtıyordu ama işe yaramıştı. Onu hâlâ nefes alırken içeri sokmuştu, böylece neresinin yaralı olduğunu görebiliyordu. Gabe hücrenin penceresine doğru ilerledi. Parmaklıklıydı ve kalın cam tavuk teline benzeyen bir şeyle kaplanmıştı. Dışarıyı göremiyordu ama zihninde hâlâ kanı görebiliyordu. Bir yaradan yüzüne doğru akan kanı. Bacağındaki bileşik kırıktan dolayı kot pantolonunu neredeyse siyaha boyayan kan. Sırtındaki sıyrıklardan ve kesiklerden damlayan kan, yokuştan aşağı inerken dallara ve kayalara çarpmıştı

dere yatağında.

Alnını soğuk cama dayadı. Bir şekilde bu onun suçuydu. İnsanları görmekten bu kadar korkmasaydı, kadın ona yemeği ön kapıda verebilirdi. Her zaman yaptığı gibi erkenden gelseydi, kadın onu aramaya gitmezdi. Eğer daha güçlü olsaydı, onu daha hızlı içeri taşıyabilirdi.

Gözlerini kapatarak, yaralandığı geceyi hatırladı. Günün erken saatlerinde hiçbir uyarı olmamıştı. Belaya dair hiçbir ipucu yoktu. Ekibi, adını hiç duymadığı bir grup senatör için rutin bir koruma görevindeydi. İsimleri

önemli değildi, sadece onların güvenliği önemliydi. Üçüncü görev turuna yeni başlamıştı, işini iyi bildiğini, hiçbir şeyin onu şaşırtmayacağını düşünüyordu. Ama yanılmıştı.

Senatörlerden biri fotoğraf çekmek için durmak istedi. Gabriel hayır dedi. Emirleri vardı. Ama adam arabanın sürücüsünü durmaya ikna etmiş olmalı ki, tüm devriye şehrin hızla geçmeyi tercih edeceği bir bölümünde kenara çekildi.

Gabe ve iki adamı tamamen silahlı ve tetikte dışarı çıktılar. Ondan sonra her şey bir anda oldu. Üstlerindeki çatıdan silah sesleri geldi. Adamlar araçlara doğru koşuşturmaya başladı. Ateşe karşılık vermek için silahını kaldıran senatörü vücuduyla engellediğini hatırlıyordu. Sonra bir bomba patladı ve tek hatırladığı siyah bir acıydı.

Saatler sonra, adamlar onu uçağa bindirirken kısa bir süre için uyanmış olabileceğini düşündü.

"Sakin ol asker," diye bağırdı bir sıhhiye eri gürültünün üzerine. "Seni Amerika'ya geri gönderiyoruz. Durumunuz stabil ama yolculuk boyunca sizi uyutacağız."

"Adamlarım mı?" Gabe fısıldadığını hatırlıyordu.

"Sanırım hepsi öldü, dostum. Yardım oraya ulaştığında hayatta kalan tek kişinin sen olduğunu duydum. Şanslısın sanırım."

Gabe bir çılgılığa karşı koydu. Max, Nathan, Jack, hepsi gitmişti. "Şanslıyım sanırım," diye fısıldadı, özel eğitimin ilk gününden beri çoğuyla nasıl birlikte olduğunu düşünerek. Birlikte çocukluktan erkeklığe geçmişlerdi. Birlikte savaşçılara dönüşmüşlerdi.

Bir hafta sonra San Antonio'dayken iki adamın baskından sağ kurtulan tek kişi olan kendisini öldürmeyi planladığını duydu. Odasının gölgesinde duran adamlar bir şekilde onun görmemesi gereken bir şey gördüğünü ya da duyduğunu düşünmüşlerdi. Eğer Gabe beynindeki sisi temizleyebilseydi, onlara yanıldıklarını söylerdi.

Hücresinin kapısı tıklandı ve onu şimdi geçmişim dediği cehennemden geri çekti.

Döndüğünde Elizabeth Matheson'ın içeri girdiğini görünce şaşırdı. Üzerinde beyaz sahte kürkle kaplı pembe bir kayak ceketı vardı ve bir avukattan çok Playboy tavşanına benziyordu. Evrak çantası yerine, bir dosya klasörü ve bütün bir masa takımını alabilecek kadar büyük bir çanta taşıyordu.

"Beni gördüğüne o kadar şaşırmış gibi bakma," diye tersledi. "Ben senin avukatınım. Beni sen çağırdın, hatırladın mı?"

"Geleceğini düşünmemiştim," diye cevap verdi. "Ve gelsen bile seni buraya alacaklarını sanmıyordum." Etrafına bir göz attı.

Elizabeth de aynısını yaptı. "Tabii ki gelirim. Avukatlar böyle yapar. Filmlerde görmüştüm."

"Bilmiyor musun?"

"Sen benim ilk vakamsın." Çantasını çelik masanın üzerine bıraktı. "Bu kadar garip bakma; biri benim ilk vakam olmak zorunda. Sen sadece şanslı olansın."

"Harika." Tekrar pencereye baktı. Hayatının büyük bölümünde kötü şans yağmuru yağmıştı ve bulutlar yakın zamanda geçmeyecek gibi görünüyordu.

Hâlâ odada olsa bile onun konuşmanın dışına çıktığını fark etmemiş gibiydi. Hücrenin etrafında dolaşarak ona ne kadar kötü koktuğunu, burayı gerçekten boyamaları gerektiğini ve onun yerinde olsaydı odada hiçbir şeyin üzerine oturmayacağını anlattı. Onun etrafında dönüp bir korku filminde Çamur Adam'ı oynayabileceğinden şikayet ettiğinde nihayet dikkatini çekebilmişti.

"Bana soru falan sorman gerekmiyor mu? Bu gece ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Elizabeth omuz silkti. "Ne olduğunu zaten biliyorum. Kardeşim beni hastaneden aradı ve Reagan'ın her şeyi açıkladığını söyledi. Görünüşe göre Gabriel *Leary*, sen bir kahramansın."

"Kahramanların olmadığını, sadece hayatta kalanların olduğunu uzun zaman önce öğrendim."

"Doktor Reagan'ın hayatını kurtarmış olabileceğinizi söyledi. Alnındaki yaraya beş dakika daha müdahale edilmeseydi ölebileceğini söyledi. Eğer soğukta daha fazla kalsaydı, ıslak ve kanlar içinde, donarak ölebilirdi. Beğenin ya da beğenmeyin, onun hayatını kurtardınız."

"Madem o kadar kahramanım, neden buradan çıkmama izin vermiyorlar?"

"Kardeşim şimdi oraya gideceklerini söyledi, böylece Alex seni neredeyse havaya uçurduğu için özür dileyebilir." Elini kaldırdı ve adamın saçından bir toprak parçası kopardı, sonra yüzünü buruşturarak onu köşeye fırlattı. "Ne yaptın, derede mi yuvarlandın?"

"Onun gibi bir şey." Gabe kaşlarını çattı ve başka bir kesek için uzandığında elini itti. "Onlarla konuşmak istemiyorum. Sadece buradan gitmek istiyorum. Sen benim avukatımsın, çıkar beni buradan. Bir tavşan bile bunu yapabilmeli."

masum bir adam için." Hâlâ yüzüne dolanmış olan kapüşonunun sahte kürkünü kabarttı.

Kollarını göğüslerinin hemen altında kavuşturdu ve suratı asıldı ... kesinlikle bir avukatın bakması gerektiği gibi bakmıyordu. "Ben bir tavşan ya da şişeden çıkan bir cin değilim. Doldurulması gereken evraklar var ... muhtemelen ... ve kim bilir başka neler var."

"Kim bilir?" diye tersledi. "Senin bilmen gerekmez mi?"

"Bana bağırmayı kes," diye bağırdı. "Bir yolunu bulacağım." Kapıya doğru ilerledi. "Jess." Kapıyı tıklattı. "Müvekkilimi temizlenmesi ve sakinleşmesi için bir yere götürebilir misin? Eğer konuşması daha da zorlaşırsa, çantamla onu dövmek zorunda kalabilirim."

Jess kilitli olmayan kapıyı açtı. "Binayı terk etmediği sürece istediği yere gidebilir. Şerif onunla birkaç kelime konuşmak istediğini söyledi. Şimdiye kadar burada olmalıydılar. Sanırım kar fırtınası onları biraz yavaşlattı."

"Blizzard mı?" Gabe sordu.

"Evet, deli gibi yağıyor. Bu gece burada kalmak isteyebilirsiniz. Bir sürü boş hücremiz var."

Gabe ve Elizabeth aynı anda, "Hayır, teşekkürler," dediler.

Gabe ikisini de iterek koridordan geçip tuvalete doğru ilerledi. Ellerindeki ve Reagan'ın başını göğsüne yasladığı boynundaki kanın bir kısmını yıkadı ama hâlâ kokusunu alabiliyordu. Birkaç saat önce, eve dönerken karı yeneceğini düşünerek oraya kadar yürümüştü ama şimdi paltosuz kalmıştı ve akşam yemeği muhtemelen dere yatağı boyunca bir yere dökülmüştü.

Birkaç saat önce sadece soğukta yürümeyi ve yemek yemeyi düşünüyordu. Bütün gün çok çalışmıştı ve zihnini ve Elizabeth'le ilgili düşüncelerini temizlemek için temiz havaya ihtiyacı vardı. Hatta üzerinde çalıştığı bir çizgi romanın taslaklarından birine onun resmini çizdiğini bile fark etmişti.

Gabe kendine onu haftada sadece bir kez göreceğini söylemişti. İzin verirse bir kez, bir öpücük. Tüm umudu buydu. Ama içten içe, kasabaya her gelişinde ofisin önünden geçeceğini biliyordu. Mektuplarını kontrol etmek için değil, ışıklarının açık olup olmadığını görmek için. Adliye binasının gölgesinde durup onun ofisinin ışıklarını söndürmesini izlemeyi severdi. Perdeleri kapalı olsa bile, gece lambasından gelen birkaç küçük ışık noktasını görebiliyordu. Onun orada uyuduğunu biliyordu. Güvende olduğunu biliyordu.

Çoğu gece sadece orada olduğunu bilmek yeterliydi.

Gabe parmaklarını saçlarında gezdirerek kurumuş çamurları silkeledi. Tuvalet aynasında kendine baktı. Beş yıl önce olduğu askerin çok azı şimdi ona bakıyordu. Gabe Wiseman olmayı çok sevmişti. Acemi birliğinde bir gece gerçek Wiseman'la isimlerini değiştirmişti. Wiseman gizlice kaçıp kafayı bulmayı planlıyordu. Adam uyuşturucudan kafayı bulmuştu, orduda olduğunu hatırlamakta bile güçlük çekiyordu. İki Gabriel birbirine o kadar benziyordu ki insanlar onları sürekli karıştırıyordu, bu yüzden Wiseman yakalanma ihtimaline karşı gezintilerinde Leary'nin üniformasını giymenin eğlenceli olacağını düşündü. Basitçe şöyle demişti: "Ben uzun bir ölü kahramanlar soyundan geliyorum. Yakalanırsam gazetelere çıkarım ama sen varken, Leary, kimsenin umurunda olmaz."

Gabe bu fikirden hoşlanmamıştı ama Wiseman rüşvet olarak arabasını kullanmayı teklif etmiş ve asla yakalanmayacağına yemin etmişti. On sekiz yaşındayken, araba riske değer görünüyordu.

Sadece Wiseman yakalanmadı. Mezun olup gitmelerine üç gece kala ölmüştü. Ertesi sabah eğitim çavuşu Gabe'i uyandırdığında ona Er Wiseman diye seslenmeye devam etti. Gabe geçmişini üniformasıyla birlikte tabuta gömdü ve yeni adını, beraberinde getirdiği avantajlarla birlikte aldı. Gençti ve bir kahraman olmayı hayal ediyordu. İsim değiştirmek ona bu şansı verdi.

Kapılar onun için açılmaya başladı. O artık savaşçıların oğlu, torunu, torununun torunuydu, Gabe Leary gibi faturaları ödeyecek ve daha fazla içki alacak kadar çiftçilik yapan değersiz, tembel bir ayyaşın oğlu değildi.

Bu yüzden Gabe ismini ve ağzını kapalı tuttu. Kimse fark etmedi. Arkadaşını gömdükten bir gün sonra uçağa atlayıp ülkedeki en iyi eğitim kamplarından birine, Wiseman'ın adının onu soktuğu bir programa gitti. Çantasında geçmişinden kalan tek şey bir düzine çizgi roman ve bir eskiz defteriydi. O zamanlar Leary ismine sonsuza dek veda ettiğini düşünüyordu ama bir bomba onu eve kadar geri götürdü.

Gabe omuzlarını dikleştirdi. Bu gece olanlar yüzünden insanlarla konuşmak zorunda kalacaktı. Onu bir Leary olarak yargılayacak insanlarla. Onun nasıl bir asker, nasıl bir kahraman olduğunu bilmeyeceklerdi. Bu küçük kasabada, bir sarhoşun oğlundan başka bir şey olamayacaktı.

Tuvaletten çıktı ve koridordan geçerek masalarla dolu büyük bir odaya girdi.

Elizabeth ona bir fincan kahve uzattı. "Jess, Alex'in ofisinde bekleyebileceğimizi söyledi. Bu arada, beni nerede bulacağını nereden biliyorsun?"

"Jess bana avukatımı aramak isteyebileceğimi söyledi. Numaranızın yanımda olmadığını söylediğimde bana çiftlikte olduğunuzu söyledi. Görünüşe göre Hank'i aramak için orayı çoktan aramış ve teyzelerden biriyle görüşmüş."

Güldü. "Orası senin için küçük bir kasaba. Nasıl oldu da bu kadar uzun süre ortalıkta görünmedin?"

Tereddüt etti. Beş yılını Harmony halkından kaçarak geçirmişti. Ona nasıl davranacaklarından korkuyordu. "Sadece şanslıyım sanırım," diye yalan söyledi. "Beklemek zorunda mıyız? Gitsem de olur."

Elizabeth anlamış gibiydi. "Her şey yolunda. Burada senin yanıdayım." "Avukatım olarak mı?"

"Arkadaşın olarak." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Ama bu, seni serbest bırakmadan önce yaptığım danışmanlık için senden ücret almayacağım anlamına gelmiyor."

"Ne danışmanlığı? Hatırladığım tek tavsiye nezarethanenin yeniden dekore edilmesi idi."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama kasabaya kadar yol boyunca senin sorununu düşündüm. Bu da sayılmalı. Arabamı kazıyıp buraya gelmek için harcadığım yarım saat için size elli dolar fatura edeceğim."

Gabe ona ters ters baktı. "İyi ki kıyafet değiştirmek için durmadın yoksa iki kat borçlanırdım."

Onu şerifin ofisine kadar takip etti ve uzun bir pencere sırasının yanındaki yuvarlak masaya oturdu. Gabe karın sert bir şekilde yağdığını görebiliyordu. "Bu gece buraya geldim," dedi ondan çok kendi kendine. "Bu gece bir oda kiralayabileceğim ve belki yemek yiyebileceğim bir yer biliyor musun? Duş ve yatak olan sessiz bir yer. İnsanların arasında olmayı sevmiyorum."

"Bunu çoktan anladım. Birkaç dakika önce arka kapıdan çıkıp gitmediğine şaşırdım."

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Neden düşünmedin?"

"Pa l t o m yok. Kar yağıyor. Sen." Gülümseyerek ekledi, "Bu sırayla olması şart değil."

Cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi. Beklerken "Paran var mı?" diye sordu.

"Param var," diye cevap verdi.

Başka tarafa baktı. Diğer uçtaki biri telefonu açmış olmalıydı. "Martha Q," dedi telefona. "Bu gece için birini ayarlayabilir misin? Acil bir durum var."

Bir dakika dinledi ve sonra ekledi, "Onu birazdan getireceğim. Seni uyandırmadığıma sevindim."

Elizabeth'in telefonunu kapatmasını izlerken odanın sessizliği sona erdi. Üç kişi aceleyle ofise girdi: Penceresinin önünden yüzlerce kez sesini duyduğu ve bir keresinde aralarında bir silahla karşılaştığı şerif Alexandra McAllen, Harmony'nin itfaiye şefi Hank Matheson ve Jeremiah Truman olması gereken yaşlı bir adam.

Gabe ayağa kalktı ve onları selamlarken başını salladı. Önce yaşlı adam Reagan'ı kurtardığı için ona teşekkür etti ve durumu hakkında bilgi verdi. "Bu dünyada sahip olduğum tek şey o, evlat." Jeremiah'nın sesi hafifçe çatallaştı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa... herhangi bir şeye, sana borçluyum."

Gabe yaşlı adama, beş yıl önce babasının hurda arabasını tamir etmeseydi ve babası onu hastaneden çıkarabilseydi, Gabe'in ölmüş olacağını söyleyebilmeyi diledi.

Jeremiah onun elini tuttu, titremiyordu, sadece kavıyordu. Birbirlerine baktıklarında, Gabe yaşlı adamın gözlerinde bir savaşçı imgesi gördüğünü düşündü ve Jeremiah'nın da kendi gözlerinde bunu görüp görmediğini merak etti.

Sonra Hank yaşlı adamı eve götürmek için ısrar etti ve o an yok oldu. Hank Gabe'e veda edip Alex'i yanağından öptü ve Liz'e onu takip etmesini işaret ederken Jeremiah ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı.

Birdenbire Gabe şerifle yalnız kaldı.

"Lütfen, Bay Leary," diye başladı. "Oturun. Sadece rapor için ayrıntıların üzerinden geçmek istiyorum. Bir dakika bile sürmez."

Emirlere uydu.

"Bana ne olduğunu kendi kelimelerinizle anlatın."

"Çarşamba günleri her zaman lokantadan paket yemek almaya giderim," diye başladı. "Hava soğuk olsa bile yürümeyi severim. Reagan benimle eski derenin yanındaki ağaçların orada buluşacağını düşünmüş olmalı."

"Bunu daha önce de yaptım mı?" "Evet."

"Devam edin, Bay Leary."

"Dere yatağını takip ederek şehre inmeyi seviyorum. Caddelerden uzak ve daha az insanla karşılaşıyorum."

"İnsanları sevmiyor musun?" diye sordu.

"Ondan değil," diye yalan söyledi. "Sadece yalnız olmayı seviyorum. Blue Moon'un arka tarafındaki yokuştan yukarı tırmanmak üzereydim ki onu hareketsiz yatarken gördüm. Bir an için öldüğünü sandım ama başını kaldırdığımda sıcak kanı hissettim. Onu sakat bacağımla taşıyamazdım, bu yüzden ceketimin üzerinde kafeye sürükledim. Siz içeri girdiğinizde acil yardıma yeni başlamıştım."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Ona ne soracağını tahmin ediyordu. "Seni vurmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Ben gördüm. Gergin insanlar kazara ateş eder, ama senin elin sabitti. Gözlerini gördüm. Silahsız bir adamı öldürmek için gereken özelliklere sahip değilsin Şerif."

Öne doğru eğildi. "Silahlıydın. Jess bacağına bağlı bir silah buldu."

Gabe başını salladı. "Ama sen bunu bilmiyordun ve ben de sana asla silah çekmezdim." Onu etkisiz hale getirebilecek ya da ateş etmeden önce vurabilecek kadar eğitimini hatırladığını biliyordu ama o günler çoktan geçmişti.

"O zaman neden silah taşıyorsunuz Bay Leary, madem silah çekmeyecektiniz?"

Soruya nasıl cevap vereceğini düşünerek gözlerini kaçırdı. Yalan söylemekten nefret ediyordu ama onun gerçeği anlayacağından emin değildi. "Doğru hissettiriyor. Orada olduğunu bilmek beni tamamlıyor." Onun bakışlarıyla buluşmak için döndü. "Hazırlıklı olmam gerekiyor. Belki hayatım boyunca hiçbir şey olmayacak ama olursa, hazır olduğuma inanmalıyım."

"Peki ya silahını çekersen?" diye sordu.

"Gerekirse ateş ederim."

Onun gözlerindeki anlayış pırıltısını gördü. Hayatında korkunç bir şey olmuştu. Şiddet içeren bir şey. Belki de her zaman hazırlıklı olması gerekiyordu, tıpkı onun gibi.

Sonunda arkasına yaslandı. "Silah ruhsatlı mı?"

"Hayır."

Şaşırmış görünmüyordu. "Sanırım senden bunu isteseydim..."

"Göle düşmek," dedi ikisi de aynı anda.

Alex gülümsedi, tüm Teksaslıların silahlarını kaydettirmelerini sağlamaya çalışmanın balık ağıyla pire yakalamaya çalışmak gibi bir şey olduğunu biliyordu. "Arazinizde taşıyın ama şehre geldiğinizde evde bırakın."

İkisi de onun emrine uymayacağını bildiği için başını sallama zahmetine girmedii.

Elini uzattı. "Hatalıydım. Size bağırdığım için özür dilerim Bay Leary. Bu kadar hızlı davranarak bir kızın hayatını kurtardınız.

Teşekkür ederim." "Teşekküre gerek yok." Kızın elini tuttu.

"O benim arkadaşım."

Alex'in tutuşu güçlüydü. "Umarım bu geceden sonra beni de arkadaşların arasında sayarsın."

Sonunda gülümsedi. "Bunu yapacağım."

Başka bir şey söylemeden ofisten çıktı ve Elizabeth'i küçük spor arabasında beklerken buldu.

Camı indirdiğinde Gabe onun kapısına yaslandı. "Yürümenin daha güvenli olacağından emin değilim."

"Atla," dedi. "Sadece birkaç blok ötede. Buradan oraya kadar kaç tane elektrik direğine çarpabilirim?"

Gabe arabanın etrafında döndü ve arabaya tırmandı, arabaya sıkışırken sakat bacağını destekliyordu. Gabe daha kapıyı kapatmadan, kadın sokağın bir tarafından diğer tarafına doğru kayarak uzaklaştı.

Kıkırdayarak, "Daha önce hiç nezarethaneye gidip bir müvekkilimi çıkarmamıştım. Kendimi gerçek bir avukat gibi hissediyorum."

"Beni sen çıkarmadın. Ben hiçbir şey yapmadım. Beni serbest bıraktılar."

Dilini ona doğru uzattı. "Ben en iyi avukatım. Unutmayın, bu gece beni aramak için tek telefon hakkınızı kullandınız."

Gabe güldü. "Tanıdığım tek avukat sensin. Artık annenin evi de bildiğim tek numara."

Liz, Winter's Inn Pansiyonu'nun garaj yoluna girdi.

Gabe eğilerek iki katlı eski malikâneye baktı. "Şaka yapıyor olmalısın. Bana burada bir oda mı ayırttın?"

Kadın motoru durdurup arabadan inerken ve verandaya doğru yönelirken onu görmezden geldi. Onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

On dakika sonra çamurlu kıyafetlerini çıkarmış ve banyodaki her yüzeye dizilmiş komik küçük şişeleri ve askılardan sarkan maymunlara benzeyen el havlularını görmezden gelerek sıcak duşa girmişti. Duş harika hissettirdi. Ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti. Saçını ve sakalını yıkadı, sonra suyu kapatmadan önce bir süre buharlı sağınağın bacak ağrısını hafifletmesine izin verdi. Derin bir nefes aldı ve artık sisli olan odada duşun kapısını kaydırarak açtı.

Martha Q, kolları giysilerle dolu halde kapıda duruyordu.

Gabe bir havlu kaptı ve etrafına sardı. Utanmıyordu ve kızın ona bakışından, sözünü kestiği için utanmadığı da anlaşılıyordu.

"Sana birkaç kıyafet getirdim. Sana uyacak bir şeyler bulmalısın. Ben kocalarımı farklı bedenlerde severdim, onları karıştırmamı engelliyordu." Kıkırdadı. "Yatağında pijama var, eğer onlarla uyursan."

"Hayır," dedi adam giysileri ondan alırken. "Her zaman misafirlerinin yanına mı gidersin?"

"Sorun edeceğini düşünmemiştim. Kapıyı kilitlememişsin."

"Bunu unutmayacağım," dedi onun paytak paytak yürüyüşünü izlerken.

"Terbiyeli olduğunuzda," diye bağırdı, "mutfakta Liz ve senin için sandviçlerim var."

"Hemen geliyorum." Kapıyı kapattı, kilitledi ve kurulanırken hâlâ kadına gülümsüyordu. Kendisi mütevazı olmayabilirdi ama kadın kesinlikle cesurdu. Beyaz bir tişört ve neredeyse üzerine oturan, iyi yıpranmış bir kot pantolon seçti. Çılgın kadın çorapları düşünmüş ama iç çamaşırını unutmuştu. Bedenini iyi tahmin etmişti ama ne de olsa yaşlı kız onu baştan aşağı süzmüştü. Elizabeth'in Martha Q'nun ne kadar kaçık olduğunu bilseydi burayı tavsiye edeceğinden emin değildi.

Birkaç dakika sonra mutfığa girdiğinde Elizabeth ona baktı ve kızardı. "Martha Q bana yara izini gördüğünü söyledi." Liz kıkırdadı. "Diğer her şeyle birlikte. Senin çok yakışıklı bir adam olduğunu söyledi."

"Yaşlı cadı nerede?" diye mırıldandı.

"Yatmaya gitti ama bize yiyecek bıraktı." Tatlılar, sandviçler ve meyvelerden oluşan bir ziyafeti ortaya çıkarmak için masadan uzaklaştı.

Gabe doğruca Liz'e yöneldi ve onu kendine doğru çekti. "Eğer bir itirazın yoksa, önce başka bir şeyin tadına bakmak istiyorum." Dudakları hafifçe Liz'in dudaklarına değdi ve bir davet bekledi. "Beni öpecek kadar uzun süre müşterin olduğumu unutabilir misin?" Dilinin ucu kızın üst dudağı boyunca kaydı.

Ona doğru eğilmeden önce küçük bir şaşkınlık çılgılığı attı. Adam onun dilindeki çileklerin tadını aldı ve geri çekildi. "Yemek," diye fısıldadı, "sonra daha çok sen."

Küçük mutfak masasına oturdular ve yemek yemeye başladılar. Sandalyeleri birbirlerine açılı bir şekilde çevrilmişti ve bacaklarının

tabaklarını doldururken fırçaladılar.

Bir şeylerden bir ısırık alıyor, sonra bir tane de ona ikram ediyordu. Çilek kasesine odaklandı, yemeden önce her birini pudra şekerine batırdı. Ona bir ısırık vermeye başlıyor, sonra tam tadına bakacakken geri çekip ağzına atıyordu. Bunu üçüncü kez yaptığında, adam başının arkasını kavradı ve onu kendine çekti, meyveyi tadarken onu öptü.

Bitirdiğinde dudaklarında pudra şekeri vardı. "Şimdiye kadar sahip olduğum en lezzetli avukatsın," diye alay etti.

"Çok tattın, değil mi?" Kıkırdadı.

"Hayır, genelde menüde bulunmazlar." Bir çileği daldırdı ve ona yedirdi.

Gece büyülenmiş gibiydi. Bir kez olsun konuşmak istemediğini, sadece annesinin evinde sorgu olarak adlandırdığı bir akşam yemeğinden sonra rahatlamak istediğini söyledi. Gabe bir gecede, normalde bir ayda yaptığından daha fazla konuşmuş gibi hissediyordu. Anılar peşini bırakmıyordu ve tek çare bu gece Elizabeth'e yakın kalmak gibi görünüyordu.

Tüm dünyayı dışarıda bırakmış gibi görünen bir fırtınanın içinde, tuhaf bir evdeydiler. Mutfağı temizlediler, kadehlerini doldurdular ve Martha Q'nun hayatı boyunca topladığı hazinelere bakarak alt katta dolaştılar.

Sonunda Martha Q'nun salon dediği yerdeki kanepeye uzandılar. Gabe eski taş şöminede bir ateş yaktı ve Elizabeth bir yorganı paylaşabilmek için onun yanına kıvrıldı. Ateşin ona ailesinin büyüdüğü çiftlikteki Noelleri hatırlattığını söyledi.

Onu dinledi, sadece konuşmaya devam etmesi için arada bir soru sorma ihtiyacı duydu. Ona çocukluğunu, erkek ve kız kardeşlerini anlattı. Ona, sadece birkaç mil ötedeki çocukluğuyla kıyaslandığında bir peri masalı gibi gelen bir hayattan bahsetti. Babasının ölümü dışında, Elizabeth Matheson istediği her şeyi elde etmiş bir çocuk gibiydi. Kahretsin, diye düşündü Gabe, bir midillisi bile vardı. Gerçek bir sanatçı olan bir annesi, ona göz kulak olan bir ağabeyi ve ablası ve liseyi bitirdiğinde bir spor araba alacak kadar kendi parası vardı.

Onun hayatını hayal etmekte zorlanıyordu ama dinlemek güzeldi. Sonunda yavaşladı ve ısınmak için daha yakına sokuldu. Kolunu ona doladı ve uykuya dalmasını izledi, bu kadar güzel bir şey nasıl olur da ona bu kadar yakın olabilir diye düşündü.

Pencereden dışarı bakarken mavi bir Mustang'in buzlu caddede yavaşça ilerlediğini gördüğünü sandı ama yağan kardan dolayı emin olamadı. Bu gece dışarı çıkan herhangi bir araba kısa sürede çukura düşerdi.

Yıllarca aldığı eğitimden gelen içgüdü, Mustang'i Liz'in ofisinin önüne bir kez park etmiş görmesinin bir şey ifade etmeyeceğini, ama iki kez görmesinin birinin onu izlediği anlamına gelebileceğini söylüyordu. Gabe bu fikri bir kenara itti. Kimse onu izlemiyordu. Sadece paranoyaklaşıyordu.

Gecenin durgun havasında, kasaba meydanındaki kulede bulunan saatin fısıltısını duydu. Gündüzleri kimse saati fark etmezdi ama geceleri havada sürüklenen, sessizliği çalan yalnız bir ses gibi görünürdü.

Birbirlerine ve birkaç el yapımı yorgana sarılarak, nefeslerinin zamanı tutmasını dinledi ve sonunda uykuya daldı.

Bu gece için... Bu tek gece için... Yalnız değildi.

Bölüm 20

7 ŞUBAT 2008,

PERŞEMBE, 21:00

HARMONY HASTANESİ

REAGAN KAPININ AÇILDIĞINI DUYDU VE BİRİNİ BEKLEDİ

hemşireler onu rahatsız etmeye başladı. Hastanede kaldığı yirmi dört saat içinde yüzlerce kez annelik yaptığına yemin edebilirdi. Bazıları başındaki yarayı kontrol etti; diğerleri şimdi alçıda olan bacağının üst kısmına baktı; diğer hemşireler ateşini ve tansiyonunu ölçtü; ve birkaçı sanki yeterince kan kaybetmemiş gibi sadece kanını istedi.

İçeri girdiklerinde hep konuşmak ister gibiydiler, onun uyumaya çalıştığını fark etmemişlerdi. "Nasıl hissediyorsun? Başın mı dönüyor? Miden mi bulanıyor? Aç mısın?" Soruları bittiğinde, genellikle hava durumu sunmaya başlardı. "Gerçekten kar yağıyor. Yıllardır yaşadığımız en kötü kar fırtınası."

Onu her uyandırıp gittiklerinde Reagan cep telefonuna uzanıyor ve amcasını arıyordu. Onu mutfakta oturmuş saat başı aramasını beklerken görür gibi oluyordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu ve gelip onu görmeye çalışmasına gerek olmadığını söylüyordu. Sonra Jeremiah ona bir hava durumu raporu verecek ve telefonu kapatacaktı.

Reagan tek gözünü açtı. Kapıdan birinin geldiğini duymuştu ama kimse ona dokunmamış ya da dürtmemişti.

Odanın gölgeleri arasında adamı seçmesi birkaç saniyesini aldı. Uzun boylu, zayıf ve kışın Alaska'ya uygun giyinmişti. Sadece gülümseyen kahverengi gözleri onu ele veriyordu.

"Merhaba Vaiz," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Noah yaklaştı, kayak şapkasını ve eldivenlerini çıkardı. Saçları her yöne uçuşuyordu. Eğer mümkünse, kayak şapkası her zaman taktığı kovboy şapkasından daha fazla zarar vermişti. "Seni kız kardeşimden duydum. Şerifler her şeyi bilir ama otoriterdirler. Bana yemin ettirdi.

Bana hastanede olduğunu söylemeden önce kamyonetimi bu yollara çıkarmıştım. Sanırım bu yöne gideceğimi biliyordu."

Reagan gülümsedi. "Peki buraya nasıl geldin?"

"Sokakları küreyen kamyona bindim. Hangi yöne gittiğinin bir önemi olmadığını, karın zaten yarım saat içinde yaptığı işi örteceğini söyledi." Noah ceketinin fermuarını açtı. "Bugün ve muhtemelen yarın okulu tatil ettiler."

"Duyduğuma üzıldüm," diye yalan söyledi. Çoğu gün eve gidene kadar okulda hayatta kalmaya çalışıyordu. Onun yaşındaki herkes nereye gidebileceğini düşünmeye çalışırdı ama Reagan için ev her zaman doğru yer gibi görünürdü. Mutfakta yemek pişirmeyi ve eski evin odalarını karıştırmayı seviyordu. Jeremiah'ın Harmony'ye üstü kapalı bir vagonla getirildiğini söylediği eski bir masanın üzerinde ödevlerini yapmayı bile seviyordu. Söyleyebildiği kadarıyla üç kuşaktır hiçbir Truman bir şey atmamıştı.

Noah yatağının kenarına oturdu. "Bacağını kırdın, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Sadece başımdaki yarayla etrafta dans etmemi istemediler, bu yüzden bacağımı sardılar."

Noah güldü. "Oldukça aptalca bir soru sanırım. Hava karardıktan sonra buz fırtınasında lokantanın arkasında ne yaptığını anlatmaya ne dersin?"

"Polis gibi konuşuyorsun." Kaşlarını çatı.

"Belki bir gün olurum. Kim bilir, bu benim kanımda var. Ağabeyim otoyol devriyesi, kız kardeşim de şerif oldu. Belki rodeodaki işim bittikten sonra Texas Rangers'a başvururum."

"Bunu gerçekten istiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım büyük paralar kazanıp buraya çiftliğe geri dönmek istiyorum. Araziye taşınacağım, eski evi yeniden inşa edeceğim, böylece içinde farelerden daha fazlası yaşayabilecek ve sadece atlarımın koşmasını izleyeceğim."

"Bu şekilde asla zengin olamazsın."

"Biliyorum, ama her gün bir macera olacakmış gibi geliyor."

"Keşke bir planım olsaydı." Gözlerini karlı geceye dikti. "Burada kalmak istiyorum ama amcam üniversite konusunda ısrar ediyor. Umarım uzlaşır ve internetten ders almama izin verir. Buradan ayrılırsam geri dönüş yolunu bulamayabilirim diye korkuyorum."

Noah öne doğru eğildi ve başını onun yanındaki yastığa yasladı. "Rea, üniversite için yeterli beynin kalmadığı ihtimalini göz önünde bulundurmalısın. Muhtemelen dün gece dereye sahip olduğun azıcık şeyi de kaybettin."

Ona vurmak için kolunu kaldırdı ama serum tüpleri araya girdi.

İkisi de güldü. Ne olursa olsun ya da hayatları ne kadar farklı olursa olsun, ikisi de arkadaş olduklarını biliyordu. Gerçek arkadaşlar. Derinlerde, kan kardeşi gibi arkadaşlar.

Elini onunkinin üzerinde gezdirdi. "Eğer ikimizden biri uzaklara gider ve kaybolursa, hangisi kaybolursa onun peşinden geleceğimize ve onu geri getireceğimize dair birbirimize söz vermeliyiz. Bazen insanların büyük şehirlere gidip kaybolduklarını unuttuklarını hissediyorum. Parlak ışıklar onları kandırıyor ya da öyle bir şey."

Reagan gülmek istedi ama içten içe onun haklı olabileceğine karar verdi.

Onun yanına yerleşti, kız omzuna sarılırken kolunu kaldırdı. "Yakında beni buradan atacaklar Rea, ama izin verdikleri sürece seninle kalacağım. Bir keresinde yaralandığımda sen yanımda kaldın ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

Gözlerini kapattı. "Yeterince adil."

Yapacağını bildiği gibi, hayallerinden bahsetti. Noah McAllen kasabadaki diğer on sekiz yaşındakilerden farklıydı. Tüm hayatını planlamıştı ve Reagan onu kıskanıyordu.

Gülümseyerek dinledi. Uzun zamandır sadece konuşmamışlardı. Son zamanlarda onu aradığında anlatacak bir listesi varmış gibi görünüyordu ama sadece konuşmak istediği hiçbir şey yoktu.

Nöbetçi hemşire gelip gitmesi gerektiğini söylediğinde neredeyse uyuyordu. Reagan, hemşirenin bir dakika daha kalmasına izin vermesini umarak hareketsiz kaldı ama Noah geri çekildi.

Adam gittiğinde ve oda yeniden sessizleştğinde, mantığı ona oda sıcaklığının değişmediğini söylese de soğukluğu iliklerine kadar hissetti.

Garip bir nedenden ötürü, bir şeylerin sona erdiğini hissediyordu. Onu geri aramak ve her zaman arkadaş kalacaklarına dair söz vermesini istedi, sonsuza dek ve sonsuza dek.

Bölüm 21

CUMA

8 ŞUBAT 2008

İLÇE ŞERİF OFİSİ

ŞERİF ALEX MCALLEN KAR ÇİZMELERİNİ ÇEKTİ

ofisteki erzak dolabında saklıyor ve soğuğa karşı sıkı sıkıya sarınıyordu. Neredeyse gün ışımasına rağmen kar hâlâ yağıyordu. Eğer herhangi bir araştırma yapmayı planlıyorsa, daha fazla derinleşmeden dere yatağında yürümesi daha iyi olacaktı. Bir ipucu bulma umudu muhtemelen çoktan tükenmişti.

Elinde telsizi, cep telefonu ve süpürgesiyle şerifin ofisinin arka kapısından çıktı. Lokantaya arabayla da gidebilirdi ama derenin yolunu takip ederse daha kısa süreceğini biliyordu.

Arka otoparkı ve sokağı geçerek bir zamanlar Harmony'den geçen derenin kenarını işaretleyen pamuk ağaçlarına doğru yürüdü. Bir dalı tutarak kendini altı metrelik dik eğimden aşağı bıraktı ve engebeli zeminde yürümeye başladı.

Düzensiz bir şey var mı diye dikkatle baktı ama tek gördüğü birkaç hayvan iziydi. Birkaç köpek, bir kedi ve bir rakun beyaz tozun üzerinde ayak izleri bırakmıştı.

Kar etrafında dönüyor, tehlike fısıldıyordu. Alex kendi kendine kasabanın merkezinde olduğunu, işyerlerine ve yollara elli adım mesafede olduğunu söyledi. Burası bilinmeyen bir yer değildi, burası Harmony'ydi. Ama dereleri keşfetmeyeli yıllar olmuştu. Hayatında birkaç kez, şiddetli ve hızlı yağmur yağdığı anda dereler birkaç metre yükselmişti ama hiçbir zaman kasabanın kurulduğu zamanki seviyesine ulaşmamıştı.

Alex yanaklarında soğuğun ısırığını hissederek büyük adımlar attı. Kemikli dalların arasından yukarı baktı. İyi bildiği binalar arkadan yabancı ve çarpık görünüyordu.

Yirmi adım sonra lokantanın koyu maviye boyanmış köşesini gördü. Kar dönüyor, kendisini bir kar küresinin ortasındaymiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bir zamanlar arka duvara mavi bir ay resmi çizilmişti. Şimdi solmuş ve yıpranmış, sadece ayın gülümsemesi yağan karda net bir şekilde parlıyordu.

Süpürgesini kaldırıp yavaş adımlarla ilerlerken tozu süpürmeye başladı. Beş adım. On. Birkaç santimlik karı süpürüp aradığı şeyi bulana kadar yirmi.

Gabriel Leary'nin paket yemeğinin kalıntıları. Muhtemelen bir hayvan kâğıt torbayı yırtarak açmıştı. Sandviçin çoğu kırıntı halindeydi ama kâğıt çorba kâsesine dokunulmamıştı. Üstünde hâlâ plastik bir kaşık vardı.

Alex diz çöktü ve çorbayı açtı, şimdi donmuştu. Kendi kendine Reagan ve Gabe'in hikâyesine inandığını söylemişti ama bir parçasının emin olması gerekiyordu. Leary'yi tanımıyordu. Eğer kötü bir şey yapıyorsa, Reagan'ı tehdit etmiş olabilirdi. Sadece hikâyeleri değil, gerçekleri de kontrol etmek onun işiydi.

Yukarı baktığında, ağaçların arasında, adamın onu dereden çıkarmış olması gereken yeri gördü. Kar her türlü izi kapatıyordu ama zeminde ilerleyerek her ayrıntıyı yerine oturttu.

Gabe bir kahramandı. Kızın hayatını kurtarmıştı ama bir şeyler uymuyordu. Bir şeyler saklıyordu. Kariyerini bunun üzerine kurmuştu. Kendisine silah doğrultan kıza baktığında paniklememiş değildi. Umursamamıştı. Adamın daha önce, belki de birçok kez bir silahla karşı karşıya kaldığını hissetmişti. Yaşamak ya da ölmek umurunda olmayan bir adama benziyordu. Kimse nedensiz yere böyle olmaz.

Alex cep telefonuna uzandı ve Hank'in numarasını tuşladı.

"Harmony İtfaiye İstasyonu," diye cevap verdi.

"Dün gece eve gitmedin mi?" dedi kendini tanıtmadan.

"Bu resmi bir soru mu?" Sesini alçalttı. "Başka şekilde ifade edeyim. Arayan şerif mi yoksa müstakbel eşim mi?"

"Her iki durumda da silahım var," diye cevap verdi gülerek. "O yüzden bana her zaman doğruyu söyle. Karakolda mı uyudun?"

"Evet, sen de ofiste uyudun," diye cevap verdi. "Bunu bilseydim, karşıdan karşıya geçmek isterdim."

"Benimle tatlı dille konuşmaya çalışmayın, sadece birkaç soruya cevap verin, Şef Matheson." Bir kıkırdamayı bastırdı. "Kız kardeşinizin dün gece müşterisiyle ne yaptığı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Liz'e hiçbir zaman bir erkekle ne yaptığını sormadım. Muhtemelen cevabı duyacak yaşta değilim. Şimdi, diğer kız kardeşim, eğer biriyle çıkarsa, evin etrafında vücut parçaları arıyor olacağım. Claire erkeklerden nefret etmekle kalmıyor, uyanık olduğu saatlerin çoğunu onlara tuval üzerinde nasıl işkence edeceğini bulmaya çalışarak geçiriyor."

"Demek Claire hâlâ öldürülen adamların resmini yapıyor."

"Hayır, sadece öldürülmemiş, parçalanmış. Geçen hafta Dallas'a *Holidays, Just Hanging Out with the Boys* adında bir film gönderdi. Noel ışıkları gibi çelenklerle birlikte dizilmiş adamların olduğu bir bar sahnesiydi."

"Bir yön bulduğuna sevindim."

Hank inledi. "Sanırım ben de öyle. Her tablo bir öncekinin iki katı fiyat çekiyor gibi görünüyor. Keşke bluebonnets ya da kediler ya da ölü adamlar dışında herhangi bir şey çizseydi. Bazen beni ürkütüyor."

Hank eklemeyen önce ikisi de güldü, "Gabe'in nerede olduğunu sorman komik. Bu sabah onunla ilgili ikinci arayan sensin. Yarım saat kadar önce sesi iş adamı gibi çıkan bir adam aradı ve Leary ile konuşması gerektiğini söyledi. Şerifin ofisini ve şehirdeki her oteli aradığını söyledi. Belki de Leary'nin düşündüğümüzden daha fazla arkadaşı vardır."

"Ya da düşmanlar."

Bölüm 22

CUMA SABAHİ 8

ŞUBAT 2008

WINTER'S INN ODA VE KAHVALTI

GABE, BİRİNİN USULCA AĞLAMA SESİYLE UYANDI. O

Liz'in şafaktan hemen önce ondan nasıl kaçtığını hatırlayarak gerindi. Gerçek bir yatak bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanmış ve onu yanına davet etmemişti.

Yıllarca ordu onu nereye gönderirse göndersin, açık olan her görevi kabul ettikten sonra soğuğu ya da sıcaklığı nadiren hissetti, ama o gittiğinde yalnız olmanın soğukluğunu hissetti. Elizabeth Matheson bencil, geveze ve onun boyunu aşan biriydi ama yorganın altında kendini iyi hissettiği kesindi.

Ayağa kalktı ve eğer kadın merdivenleri çıkmaya davet etseydi ne yapacağını düşündü. Şu anda bu işe bulaşamayacak kadar berbat durumdaydı ama yine de cazip gelebilirdi. Gecenin büyük bölümünde, o uyurken, sönmekte olan ateşin ışığında onu izledi, bu kadar güzel bir şeyin ona sarılmasına izin vermesine hayret etti.

Hayatında birkaç kez bir kadınla yattığında, bu ilk hamleyi onun yapmasından çok, yalnız bir kadının onu tavlamasıyla olmuştu. Çoğu zaman bir yere izne gitmişti ve bir askeri eve davet eden türden bir kadın genellikle tek gecelik bir ilişkiden fazlasını aramazdı.

Battaniyeyi katladı ve bir kez daha ağlama sesi duydu. Durgun evin içinde ilerlerken, hıçkırıklarını bastırmaya çalışan bir kadının sesini takip etti, sanki üzüntüsünü dünyadan gizlemeye çalışıyordu.

Mutfak kapısını açtığında onu gördü. Martha Q'dan birkaç yaş büyük, zayıf bir kadın gölgesi... Mutfaktaki iki sandalyeden birinde dimdik oturmuş, içinden gelen her hıçkırığa karşı koyuyordu.

"İyi misin?" diye sordu onu korkutmamak için yumuşak bir sesle.

Başını kaldırıp ona baktı, üzüntüsünü bir şal gibi üzerine çekti. "Ben iyiyim. Siz yeni misafirimiz olmalısınız, Bay Leary." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını iterken zarafetle ayağa kalktı. "Ben Bayan Biggs, kahvaltı aşçısıyım. Kahve ister misiniz? Kahvaltı için biraz erken. Genelde yemek salonunda dokuzda servis yaparız ama ben kalkar kalkmaz kahveye başlarım."

Gabe bu kadını bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu ama burnunu sokmayacaktı. "Biraz kahve iyi olurdu, Bayan Biggs. Sade ve sert olsun."

Neredeyse gülümsüyordu. "Siyah ve güçlü o zaman."

"Bu harika koku da ne?" diye sordu onun oturmadığı sandalyeye otururken.

"Elma ve armut dilimleriyle pişirilmiş tarçınlı ekmek." Bayan Biggs fırını açtı ve önlüğünün bir köşesini kullanarak bir tepsi çıkardı. Cennetten gelen bir aroma sıcak mutfakı doldurdu.

Gabe ona göz kırptı. "Bunun kahvaltıya aperatif olarak gelme ihtimali var mı? Dün akşam yemeğini kaçırdım."

"Tabii ki öyle. Bana sorarsanız yemenin tek yolu bu." Somunu bir tabağa çevirdi ve yanında tereyağıyla servis etti. "Her zaman herkesin uyandığında en sevdiği şeyi yemesi gerektiğini düşünmüşümdür. Güne daha aydınlık başlarız ve bu karlı günde biraz güneş ışığına ihtiyacımız var."

Bayan Biggs buzdolabından yumurta ve sosis çıkarırken, o mutfak masasına oturmuş, kahvesini içiyor ve şimdiye kadar denediği en lezzetli kahvaltı ekmeğini mideye indiriyordu. Fazla konuşmadılar; ikisi de konuşma ihtiyacı hissetmedi. Bayan Biggs onun yanından her geçişinde daha fazla isteyip istemediğini soruyor ve ekmek dilimlerinin tabağından teker teker kayboluşunu izliyordu.

"Bunların hepsini yiyebilirim," dedi sonunda. "Diğerlerine ne yedireceksin?"

Gülümsedi. "Korkarım o sensin. Martha Q saat ondan sonra uyanık kaldığında öğleden önce asla aşağı inmez ve senin kız da tam ben işe başlarken kahvaltıya kadar uyumayı planladığını söylemek için buradan geçti."

"O benim kız arkadaşım değil," dedi. "O benim avukatım, ya da dün gece on dakika kadar avukatlık yaptı."

Bu kez Bayan Biggs gülümsedi. "Beni kandırabilirdin."

Adam yorum yapmayınca, "Yumurtanı nasıl seversin?" diye ekledi.

"Yarım düzine, kolay," diye cevap verdi. "Sosisleri ve yaptığınız mücverleri yakın."

Başını salladı ve ocağa geri döndü. Gabe ayağa kalktı, lavaboya yaslandı ve dışarıdaki karı izledi. Bu, yıllardır hatırlayabildiği en kötü fırtınaydı. Ya da belki de ilk kez fark ediyordu. Soğuk günlerde havaya pek dikkat etmezdi; sadece çalışırdı. Bazen bir hikâye yaratırken günlerce hikâyenin içinde kaybolur, pencereden dışarı bakmak bir yana yemek yemeyi bile hatırlamazdı.

Genellikle ayda bir kez Bailee'ye gidip market alışverişi yapıyordu ve yolculuk birkaç gün ertelenmek zorunda kalsa bile yine de bol miktarda stoğu oluyordu. Arada bir hangi gün olduğunu görmek için bilgisayarını açması gerekiyordu.

Bazen aylardan çok mevsimlere göre yaşadığını düşünürdü. Kışın ateş yakmayı ve çorbasını sabah kahvesi için kullandığı fincandan içmeyi severdi. İlkbahar ve sonbaharda uzun yürüyüşler ona bir tür huzur verirdi ve yazın sıcak gecelerde ılık çimlere uzanıp etrafındaki sesleri dinlemeyi severdi.

Karlara bakarken, çiftlikte yaşamaktan nefret ettiği şeyleri düşündü. Bazen uyandığında nerede olduğunu bilmemesine neden olan sessiz, siyah geceyi. Öleceği ve kemikleri tebeşir olana kadar kimsenin onu bulamayacağı korkusu. Kendi sesinden başka tek bir ses duymadan geçen günler.

Ama sevdiği şeyler de vardı. Çocukluğundan beri kendine anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeyi seviyordu. Annesine dair birkaç anıyla yaşamayı seviyordu. Bazen onu hatırlayıp hatırlamadığından ya da çocukluğunu biraz dengelemek için mi onu yarattığından emin olamıyordu. Gardını asla tamamen indirmese de kendini güvende hissetmeyi seviyordu.

Bayan Biggs ona tabağını uzattı, sonra kendi tabağını doldurdu ve sanki yıllardır her sabah yapıyorlarmış gibi küçük masaya birlikte oturdular. "Eğer burada yiyecekseniz size eşlik edebileceğimi düşündüm. Misafirler genelde yemek odasında yer." Başıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. "Misafirlerimiz olduğunda tabii ki. Burada olduğum çoğu sabah sadece ben ve Martha Q."

Yumurtaların üzerine ketçap dökerken, "Oraya girerdim," dedi, "ama ayakkabım olmadığı için, itirazınız yoksa burada kalsam daha iyi olur diye düşündüm."

Başını salladı ve çatalını kaldırdı. "Sizinle kahvaltı etmekten gurur duyarım Bay Leary. Ayakkabılı ya da ayakkabısız."

"Ve ben de seni," diye cevap verdi, arada bir dünyanıza bir şekilde uyan biriyle karşılaştığınızı düşünerek.

"Belki işim bittiğinde avukatımla beni alışverişe götürmesi için konuşurum. Yıllardır posta siparişi dışında bir yerden kıyafet almadım."

"Alışveriş merkezine gidebilirsin."

Gabe güldü. "Birkaç mağaza, bir Penney's posta sipariş yeri ve fast food bir alışveriş merkezi olarak nitelendirilemez."

"İş için kıyafete ihtiyacın yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Evde çalışıyorum. Çizim yapıyorum ve bazen çizgi romanlar yazıyorum."

Başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla yuvarlaktı. "Edepsiz kitaplar mı yazıyorsun?"

Güldü. "Grafik romanlar daha uzun çizgi romanlar gibidir. İnanın bana, onlar mağazalarda satılıyor. Kahverengi kâğıda sarılı olarak gelmiyorlar." Ne iş yaptığını hiç kimseye söylememişti. Bayan Biggs'e neden anlattığından emin değildi, sadece doğru olduğunu hissetmişti.

Yediği tek yumurta ve kızarmış ekmek, onun tabağını dolduranlarla kıyaslandığında çok az görünüyordu. Kahvaltı ekmeğinden bir dilim kesti. Zaten yarım somun yemişti. Dilimi onun tabağına koyarak, "Sana da bir parça ayırdım," dedi.

"Ben genelde tatlı yemem," diye itiraz etti.

"Ben de öyle. Nasıl pişireceğimi bilmiyorum ve marketten aldıklarımın tadı karton gibi."

Güldü. "Haklısın."

Yemeğine saldırdı. Lokmalar arasında, "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendiniz Bayan Biggs?" diye sordu.

"İkinci kocamın bir fırını vardı. Geçen ay ölene kadar haftanın altı günü, günde on saat çalışan güçlü bir adamdı. Kuşluk vaktiydi ve teslim etmekte geç kaldığımız bir düğün pastasını kaldırıyordu. Kamyoneti çalıştırmam için bana bağırdı ve sonra durdu, pastayı tezgâhın üzerine koydu ve yere düştü. Ambulanstayken bana son sözleri, çalışanlardan birinin pastayı teslim ettiğinden emin olmam oldu. 'İş kaybetmeyi göze alamayız' dedi. "

"Bu yüzden mi ağlıyordun?" Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Gabe sorduğu için pişman oldu. Burnunu sokmak ona göre değildi. "Bir koca kaybetmek zor olmalı."

"Hayır." Çatalını yere bıraktı. "Onun arkadaşlığını özleyorum. Neredeyse yirmi yıl birlikte olduk ama onu hiç sevmediğimi söylesem kötü mü düşünürsün? Sadece birlikte çalıştık, geceleri aynı odada kaldık ama birbirimize arkadaş bile diyebilecek kadar yakın olduğumuzdan emin değilim."

Gabe onun kaybını hissedebiliyordu. Kocasının değil, olabilecek ama asla olamayacak olanın kaybını.

"İkinizin hiç çocuğu oldu mu?" Gabe aşk için değilse belki de bu yüzden evlendiklerini düşündü. Yirmi yıl önce kırklı yaşlarının başında ve belki de hâlâ çocuk doğurma çağında olurdu.

"Hayır, birlikte değildik. Benden sekiz yaş büyüktü. Evlendiğimizde elli dört yaşındaydı. Cenazesinden sonrasına kadar tanışmadığım iki oğlu vardı. Her şey onlara miras kaldı. Vasiyetini beni de kapsayacak şekilde değiştirmemişti. Bir avukat, vasiyete karşı mücadele edip bir pay kazanabileceğimi söyledi ama fırın ya da üstündeki dairemiz hiçbir zaman benim gibi hissettirmemişti. Buraya gelirken taşıdığım bavulu topladım ve geriye dönüp bakmadan ya da hatırlamaya değer bir anı bırakmadan o hayattan çekip gittim."

Bir süre oturup karı seyrettiler. Gabe yemeğini bitirdi ve ikisine de biraz daha kahve doldurdu. Bayan Biggs ile birbirlerine çok benzediklerini hissediyordu. Bazen sessiz bir insanın konuştuğu tek zaman, başka bir sessiz insanın yanında olduğu zamandır.

Sonunda ondan çok kendi kendine konuştu. "Daha önce ağlıyordum çünkü bugün mezarlığa gitmek istiyordum. On yıl önce ölen ve benim bile tanımadığım oğlumun yanında oturmak istedim."

Gabe söyleyecek başka bir şey bulamadığı için, "Özür dilerim," dedi.

"Geçen aya kadar onun hala hayatta olduğunu sanıyordum. Babası öldüğünde, tek oğlum babasının hastaneye gitmesi için ısrar etmediğim için beni suçladı. Ona ulaşmaya çalışırsam telefonlarıma çıkmayacağına yemin etti. O artık büyümüştü ve babasının ölümüyle başa çıkabilmesinin belki de tek yolu bana düşman olmaktı. Brice büyüdü ve babası kadar inatçı oldu. Yalnızca oğlumda kocamın sinirlerini bozan nezaket yoktu."

Burnunu kâğıt peçeteye sümkürdü. "Fırından çıktıktan sonra Brice'ı görmek için uğramayı düşündüm ama onun numarasını bulamadım. Fırına her zaman yaban mersinli çörek almaya gelen bir polisi aradım ve ona sorunumu anlattım. Biraz araştırma yaptı ve oğlumun on yıl önce bir bar kavgasında öldüğünü öğrendi. Ölüm ilanında en yakın akrabası yazmıyordu.

hiç evlenmemiş ya da çocuk sahibi olmamıştı. Buna üzülssem mi sevinsem mi bilemedim. Onun yalnız olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden yine de gelip bir süre onunla otururum diye düşündüm. Onun küçük bir çocuk olduğunu hatırlamak hoşuma gidiyor, benimle asla konuşmayacağına söz veren o soğuk genç adamı değil."

Gabe pencereden dışarı baktı ve Brice Biggs'in annesini böyle bir kenara attığına göre gerçek bir serseri olması gerektiğini düşündü. Kendi annesi de o beş yaşına gelmeden ölmüştü ve Gabe sık sık babasının kanser yerine onun ölümünden kendisini sorumlu tuttuğuna yemin ederdi.

Bayan Biggs'e bakınca onun ne düşündüğünü anladı. "Bugün bu evden çıkma şansımız pek yok."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "İlk kocam öldükten hemen sonra Harmony'yi terk ettim, onu kaybetmenin ve aynı zamanda tek çocuğumun bana sırtını dönmekle verdiği kalp acısından kaçıyordum. Ama acı beni hiç terk etmedi, her zaman oğullarından bahseden ama bir kez bile oğlumu sormayan bir adamla çalıştığım ve yaşadığım o yirmi yıl boyunca."

"Sonunda eve dönmeye ve yirmi yıldır yapmak istediğim şeyi yapmaya karar verdim. Oğlumla konuşmak istedim ama o babasının yanında yatıyordu. Günlerimin geri kalanını yas tutarak geçirmeyi planlıyorum ve öldüğümde onların yanına gömülmek istiyorum."

Gabe onun elini okşadı. "İyi bir plana benziyor," dedi, en son isteyeceği şeyin Leary arsasına gömülmek olduğunu düşünerek.

Ön kapının açılıp kapandığını duydular ve ikisi de birlikte geçirdikleri zamanın sona erdiğini anladılar. Tek bir baş hareketiyle sessizlik anlaşması yaptılar. Oturup koridordaki birini dinlediler. Şerif birkaç dakika sonra ortaya çıktığında ikisi de şaşırmış görünmüyordu.

Bayan Biggs ayağa kalktı ve Alex'e kahve ikram etti. Gabe ortadan kaybolmayı düşündü ama şerifin onu görmek için burada olduğunu ve ondan kaçmanın mümkün olmadığını hissediyordu. Şerif güzel bir kadındı, uzun boylu ve bir koşucu gibi yapılıydı, ama ona onunla başa çıkmanın tek yolunun doğrudan doğruya olduğunu söyleyen bir sertliği vardı.

"Buraya arabayla mı geliyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi sıcak kahve fincanını iki eliyle kavrarken. "Dere yatağı boyunca yürüdüm. O kadar da uzak değildi, önce lokantaya, sonra da bir düzine ev daha geçip buraya geldim."

"Yine de soğuk," dedi sanki kahvesini bitiriyormuş ve onun konuya gelmesini beklemiyormuş gibi.

"Paket yemeğini buldum. Reagan düştüğünde düşürmüş olmalı."

Gabe onu izledi. "Hâlâ kıza saldırmadığıma ikna olmadın. Belki dere yatağında kafasına vurup işini bitirmek için lokantaya sürüklediğimi ya da ona tecavüz etmeyi planladığımı ve bunu soğukta yapmak istemediğimi düşünüyorsun."

Alex başını salladı. "Hayır. Senin ve onun doğruyu söylüyor olmanız gerektiğini biliyorum ama bir şeyler uyuşmuyor."

"Dün gece hakkında mı?"

"Hayır, senin hakkında." Sanki göz kırpmasını bekliyormuş gibi ona baktı. "Nasıl olur da kasabadan üç mil uzakta yaşarsın ve ben seni tanımam? Edith seni tanıyordu. Reagan ve amcası seni tanıyordu. Liz Matheson bile seni tanıyordu ama bir şekilde benim radarımda değildin." Daha yakına eğildi, hala bakıyordu ve ekledi, "Bana öyle geliyor ki, kanuna görünmez olmayı alışkanlık haline getirmiş olabilirsiniz ve bunu yapan insanlar genellikle saklanırlar."

Hâlâ cevap vermeyince devam etti, "Seninle ilgili bir şey mantıklı gelmiyor. Reagan'ı hayatta tutmak için ne yapman gerektiğini nereden biliyorsun? Neden silah taşıyorsun? Kimsin sen, Gabriel Leary mi?"

"Ben hiç kimseyim," diye cevap verdi. "Sadece yalnız yaşamayı ve insanları rahatsız etmemeyi seven biriyim. Bu fırtına diner dinmez eve döneceğim ve beni tanıdığını unutabilirsin. Her şey normale dönecek."

Kaşlarını çattı. "Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

"Cevap vermeye zahmet etmesem olur mu?" diye karşı çıktı. "Eğer beni sorgulamak istiyorsanız, haklarımı okuyun, ben de gidip avukatımı uyandırayım."

Alex ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu kasabadaki çoğu insan tanıştıktan on beş dakika sonra size hayat hikâyesini anlatırdı ama bu adamın saklayacak bir şeyi vardı. Rozeti üzerine bahse girebilirdi. Sorun şuydu ki, o bir kahramandı, şüpheli değil. Onu zorlamaya hakkı yoktu ve bilmesini istemediği bir şeyi öğrenmek için çok zorlaması gerekeceğini hissediyordu.

Başka bir kapıyı denerdi. "Nerede olduğunu sorduğumda biri bana bu sabah bilmek isteyen ikinci kişi olduğumu söyledi. Merkez, Oklahoma City'den seni arayan bir telefon geldiğini söyledi. Kontrol ettiğimde, bir adamın seni bulmak için şehrin dört bir yanını aradığını öğrendim."

Gabe bir kaşını kaldırdı. Sonunda onun dikkatini çekmişti.

"O adamın kim olduğu hakkında bir fikriniz yok, değil mi? Aramanın izini şehrin hemen dışındaki bir telefon kulübesine kadar sürdürdük. Akrabalarınız var,

Bay Leary? Aramadığınızda ya da telefona cevap vermediğinizde paniğe kapılan biri mi? Şehirdeki otelleri kontrol etmek için zaman ayıran biri?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Bir isim vermedi mi? Saat kaçta aradı?"

Gülümsedi. "Herhangi bir cevap istiyorsan, belki de avukatını uyandırmalısın."

Liz, Martha Q'nun ölmüş kocasının gömleklerinden birini ve dizlerine kadar uzanan bir çift erkek çorabını giyerek içeri girdi. "Kahve," diye mırıldandı ölmek üzere olan bir adam gibi. "Kahve."

Leary sırtıttı. "Avukatım."

Bayan Biggs ona bir fincan doldurdu. Gabe oturması için dizini uzattı ve şerif ona baktı.

Liz gözlerini odadaki herhangi birini fark edecek kadar açmaya zorlamadan önce uzun bir yudum aldı. "Günaydın Alex," dedi basitçe, sanki tişörtten başka bir şey giymeden bir müşterinin dizine oturmak tamamen normalmiş gibi. "Yalnız mı geldin yoksa kardeşim de seninle mi?"

"Günaydın Liz. Yalnızım. Kardeşinin senin nerede olduğunu bildiğini bile sanmıyorum." Alex bakışlarını Gabe'e çevirdi ve onun cevaplamadığı sorular listesine bir yenisini daha eklediğine şüphe bırakmadı.

Bayan Biggs iki kadına da kahvaltı teklif etti. İkisi de reddetti.

"Ben de tam gidiyordum." Alex ayağa kalktı ve müstakbel baldızına baktı. "Seni buradan çıkarması için kardeşini bir kamyonla göndermemi ister misin?"

Liz sanki olağandışı bir şey yokmuş gibi, "Hayır," diye cevap verdi. "Sanırım kar durana kadar burada bekleyeceğim."

Alex geri geri giderek dışarı çıktı, Bayan Biggs de onun için kapıyı tutmak üzere önden gitti. Elizabeth tekrar uyumak isteyen bir çocuk gibi omzuna yaslanırken Gabe koridorda konuştuklarını duyabiliyordu.

Gabe ön kapının kapandığını duyunca onu dizinden kaldırdı ve yanındaki sandalyeye oturttu. "Epey olay çıkardın." Gülümsedi.

Omuz silkti. "Alex kardeşime söylerse, ki muhtemelen söyleyecektir, her zamanki gibi iş olduğunu düşünecektir. Bu onu ilk kez şok edişim olmayacak. Ayrıca, sen bir müşteri değilsin, benim arkadaşımsın. Bir avukata ihtiyacın yok, unutma."

Gabe, Bayan Biggs'in mutfağı çevreleyen üç kapıdan birinden dönmediğinden emin olmak için şöyle bir baktı ve "Sık sık kıyafetlerin olmadan yakalanır mısın?" dedi.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Ama aslında öyle değil. Lisede ve üniversitenin büyük bölümünde vahşiydim, sonra evlendim ve yerleşik hayata geçtim. Ben evlendiğimde

Boşandıktan sonra yalnız uçmaya çalıştım ama her zaman etrafımda bana eşlik edecek biri vardı. Ama neredeyse iki aydır kimseyle yatmadım, yani bu beni yeniden bakire yapıyor, değil mi?"

Gabe onun mantığı karşısında sırtıttı.

"Senin için ne kadar sürer?" diye

sordu. "Bu bir soru mu?"

Gülümsedi. "Evet ve dürüst ol."

"Neredeyse altı yıl."

"Ne zamandan beri ... evliydin ... dahil oldun?"

"Bir kadınla yattığımdan beri."

"Şaka yapıyorsun." Gözleri büyüdü. "Siz ikiniz ne zamandır birlikteydiniz? Altı yıl bir kadını unutmak için uzun bir süre."

"Bir gece beraberdik. Barın kapanmasından ertesi sabah altı yüz gibi uçağa binmeme kadar geçen süreyi sayarsan." Kızın yüzündeki şaşkınlığa neredeyse gülecekti. "Ve sen sormadan söyleyeyim, adını hatırlamıyorum."

"Ama ..."

Kız başka bir soru düşünmeden, adam onu ayağa kaldırdı ve kapıdan geçirerek büyük yemek odasının perdeli karanlığına soktu. "Anladığım kadarıyla, öpücüklerimden üç soru öndesin."

Ağzını onunkinin üzerine indirdi. Elizabeth onun yapacağını bildiği gibi kollarının arasında eridi ve ayak parmaklarının üzerinde dururken başını aşağı çekti. Elizabeth'te ya da hoşlandığı şeylerde utangaçlık yoktu ve onu öpmekten hoşlanıyordu.

Sonunda hava almaya çıktıklarında, "Bir" diye fısıldadı.

Arka merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Onu kapının önünde yakaladı ve tekrar öptü.

"İki," dedi kadın kapıyı açıp onu da yanına çekerken.

"Üç" diye fısıldarken onu yerden kaldırıp ağzıyla buluşturdu.

Sanki uzun, ıslak bir öpücükle onun dünyasının temelini sarsabileceğini düşünüyormuş gibi sıkıca tutundu.

Ve neredeyse h a t ı r l ı y o r d u . Bu cennette bir dakika daha geçirirse kendi adını hatırlamakta güçl ü k çekecekti.

Kadın onu yatağa doğru çektiğinde, adam ani bir sarsıntıyla geri çekildi ve her ikisini de şaşkına çevirdi.

"Üzgünüm bebeğim," dedi. "Günü yatakta geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok ama eve gitmem gerek."

"Ama dışarıda kar yağıyor." Bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. "Şu anda Timber Line Yolu'na bir kar küreme aracı bile getiremezsin." Eli adamın göğsünde gezindi. "Biraz daha kal. Birbirimizi tanımak için biraz zaman kullanabiliriz."

Onun somurtmasına bayılırdı. Elizabeth onun ne kadar sevimli görüldüğünün farkında değildi. Ondan uzaklaşmak için aklının ve hayatta kalma içgüdüsünün her zerresini kullanması gerekiyordu. "Birkaç ağır kıyafet ödünç alıp eve yürüyeceğim."

Kadın itiraz edemeden, adam neredeyse odadan kaçacaktı.

Merdivenlerden inerken kadının "Geber, Gabe Leary" diye bağırdığını duydu.

Gülümsedi, kızın ona kızgın olmasına ve onun için endişelenmemesine sevindi. Şu anda ikisine de yetecek kadar endişesi vardı. Şerif onun hakkında birinin aradığını söyledi. Hayatta olduğunu kimse bilmediğine göre, bu telefonun tek bir anlamı olabilirdi.

Onu öldürmek isteyen adamlar hâlâ Gabriel Wiseman'ı arıyorlardı ve bir şekilde onu Gabe Leary ile ilişkilendirmişlerdi. Elizabeth ve kasabadaki diğer herkes için yapabileceği en güvenli şey uzak durmaktır.

Eğer bela onun için gelirse, Gabe kendi şartlarıyla savaşabilirdi. Hazır olacaktı.

On dakika sonra handan çıkmış ve dere yatağına doğru ilerliyordu, üzerinde o kadar çok kat vardı ki kendini yürüyen bir kardan adam gibi hissediyordu. Yokuşu çıkmadan önce baston olarak kullanabileceği bir dal buldu. Onunla bacağı hızlı hareket edebilecek kadar güçlenmişti. Kasabanın sınırına ulaştığında, yolu ortalamak için çit direğini kullandı ve hızlıca ilerledi.

Rüzgâr şiddetliydi ama ilerlemeye devam etti. Kendi arazisine, evinin içine girene kadar güvende olmayacaktı. İşaretlere baktı ama görebildiği kadarıyla hiçbir araba ya da insan karı yarmamıştı. Kasabadan uzaklaştıkça kendini daha güvende hissediyordu. Onu arayan her kimse dışarıda değil, kasabada arıyor olmalıydı. Eğer evini bilselerdi, işaretleri görürlerdi.

Bir saat sonra nihayet kapısını açtığında derin bir nefes aldı. Dün gece ve bu sabah bir an için hayatta kalmasının tek yolunun herkesten uzak durması olduğunu unutmuştu.

Her zamanki rutinini izleyerek kilitleri kontrol etti. Çevrede herhangi bir kırılma olup olmadığını anlamak için güvenlik sistemini taradı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduğunda

Güvenli bir şekilde kendi kıyafetlerini giydi ama yine de bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamadı.

Sonunda bilgisayarını açtı ve gazeteleri taramaya başladı. Eğer şerif doğruyu söylüyorsa ve onunla akıl oyunları oynamıyorsa, o zaman bölgede birileri onu arıyordu.

On dakika sonra bir ipucu buldu. *Oklahoma Daily*'nin dördüncü sayfasında, mevsimin ilk kış fırtınasının ortasında bir kızın hayatını kurtaran bir adam hakkında küçük bir makale vardı. Orada adamın adı yazıyordu. Gabriel Leary. Son cümlede "*Harmony, Teksas'ın bir kahramanı var*" yazıyordu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve tam olarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Belki de haberlere çıktığı gün Oklahoma City'den birinin araması sadece bir tesadüftü? Belki de değildir?

Nasıl bir yol izlemeliydi? Aklına ilk olarak *kaçmak* geldi. Kaçabildiği kadar uzağa ve hızlı kaçmalıydı. Birkaç yıl ortadan kaybolacak, hatta belki başka bir kimlik satın alacak kadar parası vardı. Tek sorun, satın alınan her şeyin izinin sürülebilmesiydi. Gabe Leary'yi ortadan kaldırabilirdi ama ya G.

L. Smith'i ve yıllarını harcadığı kariyerini mi?

Neredeyse beş yıl sonra yazıp avans ve telif ücretlerini başka birine göndermeye başlamalarını isterse yayıncılar bunu biraz tuhaf bulabilir.

Belki de panikliyordu. Belki de Oklahoma City'den arayan kişi bir muhabirdi ve sadece onu kontrol etmek istemişti. Gazete onu bir kahraman gibi gösterdi, sanki Reagan'ı güvenli bir yere çekerek ve ilk yardım yaparak insanüstü bir şey yapmış gibi. Kahramanların her zaman bildiklerinden daha fazla arkadaşı vardır. Oklahoma City'deki bir adam muhtemelen sadece onunla konuşmak istemişti.

Gabe kendi özel spor salonunu inşa ettiği bodruma indi. Bu kadar paranoyak olmasaydı şu anda Elizabeth'le birlikte çılgın Martha Q'nun pansiyonunda yatıyor olabileceğini düşünerek çalışmaya başladı.

Kendisine bakan Korsan'a baktı. "Kapa çeneni," dedi Gabe. "Ne kadar aptal olduğumu duymak istemiyorum."

Köpeğin kulakları düştü ve aptal sahibini daha iyi görebilmek için başını yana çevirdi.

Bölüm 23

CUMA SABAHİ 8 ŞUBAT

2008

HARMONY KASABA MEYDANI

ALEX OFİSİNE YÜRÜYEREK GİTTİ

kar küreme araçları. Sokaklarda hiçbir şey hareket etmiyordu. Kasaba terk edilmiş olabilirdi.

Kendini aptal gibi hissediyordu. Winter's Inn'de durmayı planlamamıştı ama Liz'in yarısı karla kaplı spor arabasının Martha Q'nun uzun yolunun sonunda park ettiğini fark etmiş ve Liz'in Gabe'i kalması için oraya götürmüş olabileceğini tahmin etmişti. Mantıklı geliyordu. İki kadın birbirini tanıyordu ve Gabe Leary muhtemelen sessiz bir yer isteyecekti. Martha'nın evi de olabildiğince sessizdi. Kadın çoğu zaman pansiyon tabelasını bile asmıyordu.

Alex yemin etti. İçeri sadece Gabe'le konuşmak, belki bir fincan kahve içmek ve Harmony'nin bu en yeni kahramanını tanımak için girmişti. Ama Gabe konuşması kolay bir adam değildi. Liz araya girmemiş olsaydı, muhtemelen şu anda birbirlerine bağırıyor olacaktı.

Kendi mahremiyetine hakkı vardı ama burası onun kasabasıydı. Burada kimin yaşadığını bilmesi gerekiyordu. Geceleri arka sokaklarda yürüyen, askeri bir duruşu olan bir adam izlenmesi gereken biriydi. Savaş için cilalanmış ve iyi yağlanmış bir silah taşıyan bir adam, eski kıyafetleri ve yıpranmış botlarıyla görüldüğü gibi bir serseri değildi. Reagan'ın hayatını nasıl kurtaracağını bilen bir adam görmezden gelinemezdi.

Doktorun söylediği bir şey aklından çıkmıyordu. Eğer Gabe başındaki yaraya baskı uygulamak ve kanamayı yavaşlatmak için bacağının üst kısmına turnike koymak yerine 911'i aramak için zaman ayırsaydı, Reagan'ın yaşamayabileceğini söylemişti. Ölüme çok yaklaşmıştı ve Gabe bunu fark etmekle kalmamış, Reagan'ı hayatta tutmak için yapılması gerekeni yapmıştı.

Yüz kişiden biri bile iki yaranın neresine basınç uygulayacağını bilmez ya da bunu bir hayat kurtaracak kadar hızlı yapabilecek beceriye sahip değildir.

Meydanın diğerk tarafına ulaştığında Alex itfaiyeye uğramayı düşündü ama şu anda Hank'e handa neler olup bittiğini anlatmadan onu görebileceğinden emin değildi. Hank küçük kız kardeşi için sanki otuz yaşında değil de on yedi yaşındaymış gibi endişeleniyordu. Endişelenmediği zamanlarda ise genellikle aptalca bir şey yaptığı için ona kızılıyordu.

Neresinden bakarsa baksın, Alex bu sabah gördüklerinin bir kategoriye girdiğini düşünüyordu. Şu anda Hank muhtemelen itfaiye merkezinde halledebileceği her şeyi halletmişti. Liz için endişelenmesine gerek yoktu.

Alex ofisine doğru döndü. Bu havada bütün gün telefon alacaklardı.

Daha içeri girip paltosunu çıkarmıştı ki, Jess kulaklık kablosu sallanarak yanına geldi.

"Birkaç dakika önce garip bir çağrı aldık, Şerif," diye başladı. "Aile içi şiddet, sanırım siz buna aile içi şiddet diyorsunuz."

"Bana detayları ver."

"Az önce bir kadın arayıp kocasını yanlışlıkla bayılttığını ve birinin gelip ölüp ölmediğine bakmasını istediğini söyledi."

"Ambulansa ihtiyacı olup olmadığını sordunuz mu?"

Jess kaşlarını çatı. "İşler burada garipleşiyor. Eğer ölmemişse ambulans çağırdığı için çok kızacağını, ölmüşse de artık çok geç olduğunu söyledi."

"Bir isim bıraktı mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ama arayanın kimliğinde Lloyd ve Edith Franklin'in evinden arandığı yazılıyordu."

"Lokantadaki Edith mi?"

Jess kaşlarını çatı. "Kocasıyla birkaç kez karşılaştım. Karşı gelmek isteyeceğin bir adam değil. Kardeşim onunla aynı okuldaydı ve Lloyd'un işaret dili bilmesine gülerdi."

Alex bekledi, Jess'in eninde sonunda gerçekleri anlatacağını biliyordu.

"Biliyorsun" -Jess parmaklarını oynattı, sonra ikiye katlayarak yumruk yaptı -"Elleriyle konuşuyor. Birkaç yıl önce birinin, adamın güreşte profesyonel olmak istediğini ama kafasına aldığı bir darbe yüzünden aptallaştığını söylediğini duymuştum."

"Astigmatı mı kastediyorsun?"

"Her neyse. Garip olan şey, süpürge sapını bile şişman gösteren bir kadın olan Edith'in Lloyd'u nasıl nakavt edebildiği? Adam bir kafa daha uzun ve onun iki katı.

ağırlık."

"Onu geri aramayı dene." Alex ceketine uzandı. Ayakları ısınmaya bile fırsat bulamamıştı ve yine dışarı çıkacakmış gibi görünüyordu.

Jess Edith'e telefonla ulaşmaya çalışırken Alex de Hank'i arayıp bilgi verdi. Eğer Edith ambulans istemezse, Hank ondan sonraki en iyi şey olacaktı. Acil tıbbi durumların çoğuyla nasıl başa çıkacağını biliyordu ve kocaman kamyoneti kasabanın kenarındaki karavan parkına kadar gidebilirdi. Bir şerif yardımcısını da çağırabilirdi ama hepsi hava koşullarıyla ilgili kazalarda çalışıyordu.

"Cevap yok!" Jess bağırdı ve Alex kapıdan çıktı.

Hank onu Dodge'unda karşıladı ve yarım saat önce yaptığı koşudan dolayı hâlâ sıcak olan taksiye bindiler.

"Yoğun bir gün müydü?" diye sordu.

"Tüm gün çalışmışım gibi hissediyorum ve daha öğle yemeği bile gelmedi. Peki ya sen?"

"Birkaç dakika izin aldım ve Martha Q'nun evinde kahve içtim." Alex daha fazlasını itiraf etmek istemedi.

Bir ışıktaki durdu ve eğilip onun soğuk yanağını öptü. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Yoksa neden benimle bu görüşmeye gele sin ki? Lloyd Franklin çok büyük ve Jess neredeyse profesyonel güreşçi olacağını söyledi."

Hank ona göz kırptı. "Endişelenmiyorum. Büyük kötü şerif yanımda."

Alex onun kadar kendinden emin olmayı diliyordu. Aslında Lloyd için fazla endişelenmiyordu. Eğer Lloyd gelir ve saldırırsa, Alex daha önce de adamları alt etmişti ve Hank bir kavgada kendi başının çaresine bakabilirdi. Alex'i Lloyd'la yüzleşmekten daha çok endişelendiren şey, onlar gittikten sonra Edith'e ne yapabileceğiydi.

Bir yıl kadar önce bir keresinde Edith'in kollarında morluklar görmüştü ama Alex bunları sorduğunda Edith bahaneler uydurmuştu. Şiddeti görmediği ya da Edith'in suç duyurusunda bulunmasını sağlamadığı sürece yapabileceği pek bir şey yoktu.

"İşte burası," dedi Hank, yüz yıllık ağaçların altına park edilmiş tek genişlikte bir karavanın yanına yanaşırken. "Bir gece arabası çalışmayınca Edith'i eve götürmüştüm, hatırlıyorum. Kocasına, düşmeden önce şu dallardan bazılarını kesmesini söyledim. Çim işleriyle uğraştığına göre, kulübenin altına park ettiği hurda kamyonette ihtiyacı olan tüm aletler vardır diye düşünebilirsiniz." Hank ağaçların tepesini görebilmek için öne doğru eğildi. "Hiç de öyle görünmüyor."

Kamyondan indiler ve on santim karda yürüyerek kapıya vardılar.

İkisi de kapıyı çalamadan Edith onları karşıladı.

"Günaydın," dedi. "Bu sabah sizi buraya getiren nedir?"

Alex kadının gözlerindeki endişeyi gördü. Neredeyse korkunun kokusunu alabiliyordu. "İnsanları kontrol ediyoruz," diye yalan söyledi Alex. "Herkesin ısındığından emin oluyoruz."

İri yarı bir adam Edith'i kapıdan uzaklaştırdı. "Isıtıcımız var." Bir eliyle kapıyı tutarak Alex ve Hank'in evin içini göremediğinden emin oldu.

Hank yaklaştı. "Ben Hank Matheson." "Kim olduğunu biliyorum."

Hank tekrar denedi. "Komşularınızı kontrol edip iyi olduklarından emin olabilir misiniz diye merak ediyordum."

"Beni verandalarında görseler çoğu kapıyı açmazdı ve ben de tekrar soğuğa çıkmak istemiyorum. Tüm boruların sarıldığından emin olmak için evin altına girdim ve lanet olası kapak neredeyse kafamı koparıyordu." Lekeli bir çay havlusuyla kafa derisinin yan tarafını kuruladı.

"Bir bakmamı ister misin? Kamyonda ilk yardım çantam var." "Hayır.

Daha kötülerini de yaşadım. Donmadan önce yola çıksanız iyi olur. Dışarıda." Lloyd kapıyı kapattı.

Hank ve Alex'in geri çekilmekten başka çareleri yoktu. Kamyona bindiklerinde Alex, Lloyd duyacakmış gibi fısıldadı: "Bu adam iyi değil. Bahse girerim Edith'i dövüyordur. Onu burada onunla bırakmak hoşuma gitmiyor."

Hank motoru çalıştırdı. "Ve onu öldürmeye çalışan da o. Bahse girerim o kapak öylesine düşmemiştir. Belki de ikisini de tutuklamalısınız. Bir hücreyi paylaşabilirler."

Alex ona doğru eğildi, keşke ikisinin de üzerinde ağır paltolar olmasaydı da onun sıcaklığını hissedebilseydi. Sabahın erken saatlerinde onun yanına kıvrılmayı severdi. Alex ona sokulduğunda, adam bir koluyla onun etrafını sarar ve onu kendine doğru çekerdi ve bir süre için dünyada her şey yolundaymış gibi hissedirdi.

O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü başının üstünü öptü ve fısıldadı, "Handaki Martha Q'yu arayıp bize bu gece için bir oda ayırtmama ne dersin? Böylece eve kadar buzla mücadele etmek zorunda kalmayız ve yarın sıcak bir kahvaltıyla uyanırız."

Alex başını iki yana salladı ve handa kimin yattığını hatırladı. "Kasabadaki herkes biliyordur."

Güldü. "Kasabadaki herkesin zaten bilmediğini mi sanıyorsun?"

Bölüm 24

CUMARTESİ SABAHİ 9

ŞUBAT 2008

WINTER'S INN ODA VE KAHVALTI

MARTHA Q BİR SABAH DAHA KAR YAĞIŞINA UYANDI

penceresinin dışında. Dünkü gibi ağır bir kar değil, rüzgârda beyaz tozdan başka bir şey olmayan hafif bir kar yağıyordu. Yorganı yukarı çekti ve iç çekti. Soğuk sabahlar onu her zaman sıcak tutacak bir erkeğe hasret bırakırdı.

Bu düşünceyle gözleri fal taşı gibi açıldı ve ayakları yere vurdu. Hayatında ihtiyacı olan son şey başka bir erkekti; kahve iş görürdü. "Yedi evlilikten sonra, bırakmanın da bir zamanı olmalı."

Belli ki handa bir tane bile tutamamış. Gabe Leary iki günün parasını ödemiş ve dün o kalkmadan gitmişti. Elizabeth bir gece daha kalmayı kabul etmeseydi, Martha Q parayı iade etmek zorunda kalacaktı. Hiç yapmak istemediği bir şeydi bu.

Arka merdivenlerden inerken bornozunu giyen Martha Q, gününü planlamaya çalıştı. Küçük avukat ona eşlik etmek için yanında olmasaydı dün kafayı yerdı. Bayan Biggs odasında kalmayı severdi ama Elizabeth onunla kâğıt oynadı, sohbet etti ve hatta patlamış mısır eşliğinde film bile izledi.

Mutfağın kapısını açtı ve kızı pembe kayak kıyafetini giymiş, kahvaltısını yaparken bir yandan da dergi okurken buldu. Bayan Biggs görünürde yoktu.

"Günaydın," dedi Elizabeth. "Bir saat içinde yola çıkacağım. Görünüşe göre fırtınanın en kötüsü sona erdi."

Martha Q ellerini sinek kovar gibi kaldırdı. "Hayır, hayır, canım. O arabayı çıkarmak senin için çok zahmetli olur. Bir gün daha kal. İki geceye üç gece kampanyamız var."

"Ne zamandan beri?" Liz kaşlarını kaldırarak sordu.

"Şimdi aklıma geldi de," diye ifade verdi Martha Q. "Akşam yemeği hazırlarız ve birkaç kişiyi davet ederiz."

"Kim?" diye sordu Liz.

"Bilmiyorum. Son zamanlarda pek ortalıkta yoktum," diye yakındı Martha Q. Aslında kasabada gerçekten arkadaş diyebileceği kimse yoktu. "Şu senin yakışıklı adamı davet etmeye ne dersin? Dün ben veda etmeye fırsat bulamadan gitti."

"O benim değil. Ben sadece onun avukatıyım." Liz omuz silkti. "Ayrıca, şehir dışında yaşıyor ve bir telefonu olduğunu sanmıyorum. Şerifin ofisini bile aradım ve bir telefonunun olmadığını söylediler. Bugün yemeğe gelecek olanların yürüyerek gelebilecek kadar yakın olması gerekecek. Tahminimce dün evine kadar üç mil yürüdükten sonra bunu tekrar yapmak istemeyecektir."

"Bu adamı seviyorsun, yaralı haliyle."

Liz, "Yara izini ben görmedim, sen gördün," diye karşı çıktı. "Unutma, onun *bütün yara izlerini gördün*. Ve evet, ondan hoşlanıyorum, ama bu sadece fiziksel bir şey. Onu gerçekten tanımıyorum bile."

"Fiziksel çekimin önemini küçümsemeyin. Ben yedi kez de şehvet yüzünden evlendim. Sorun şu ki, faturaları ödeyemediğinizde şehvet soğur, bu yüzden çok fazla aşık olmadan önce her zaman banka hesabınızı kontrol edin."

Liz güldü. "Bunu unutmayacağım." Fincanını aldı ve lavaboya götürdü. "Şimdi, Bayan Martha Q, siz menüyü planlayın, ben de yürüme mesafesinde davet edebileceğimiz insanları düşünüyüm."

Kapı zili çaldı. İki kadın da sıçradı.

Martha Q kaşlarını çatı. "Daha makyajımı bile yapamadan beni aramaya gelen kim olabilir?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Liz sallanan kapıyı açık tuttu.

Bayan Biggs salondan çıktığında ön kapıya doğru yolu yarılamışlardı. "Bay Wright arıyor," dedi. "Yollar yeterince açıksa, cenaze evinin dört tekerlekli aracıyla gelip beni alacağını söyledi."

Martha Q başını salladı. "Bir mezarın başında oturmak çok soğuk."

Bayan Biggs başını salladı. "Bana minibüsü yaklaştıracığını söyledi, böylece o mezarlıktaki işleri kontrol ederken ben içeride kalabilirmişim."

Kapıyı açtı. Tyler sarmalanmış ve kışın Denali'ye tırmanmaya hazır görünüyordu. "Günaydın,"

Bayan Biggs'e kolunu uzatırken her iki kadına da şöyle dedi. "Siz ikiniz onun için endişelenmeyin. Ben bahçıvanımla birlikte bu fırtınanın yaşlı karaağaçlarımıza verdiği zararı kontrol etmeye giderken o iyi olacak."

Bayan Biggs eşarbını başına sardı ve onun koluna girdi.

Tyler verandadan bebek adımlarıyla geçerken el salladı. "Öğlene kadar onu geri getireceğim."

Martha Q bornozunu boğazından kavradı ve kapıyı kapattı. Liz'e dönerek, "O adamın cep telefonu numarasını aldın mı?" diye sordu.

"Bir telefon edip alabilirim."

"Güzel. Cenaze levazımatçısını yemeğe davet et. Bana hep iyi davranmıştır ve yemek yemeyi seven bir adamı izlemek hoşuma gider. On yaş daha büyük olsaydı, onu sekiz numara için düşünebilirdim."

Liz güldü. "Nedense utangaç Tyler Wright'ı seninle göremiyorum . . . ya da benimle. O çok ..."

"Güzel." Martha Q cümlesini tamamladı. "Sen neredeyse otuz yaşında olabilirsin ve ben-" "Neredeyse elli" diye eklemekten önce çok uzun süre tereddüt etti. Yalan o kadar açıktı ki, Martha Q devam etmeden önce ikisi de güldü, "Ama sen ve ben, kızım, ortak bir şeyimiz var. Erkeklerimizi biraz sert severiz. Tyler her zaman peçetesini katlayan bir adamdır. Ayakkabılarını cilalar. Sandalyesini çeker."

"Pijamalarını giy. Telefonlarına cevap ver," diye ekledi Liz listeye. "Ve tabii ki bu gecenin sevişmek için uygun bir zaman olup olmadığını sor."

Martha bir kahkaha attı. "Oysa bizim gibi erkekler, kanımızı kaynatanlar, ışığı söndürmeyi ve kapıyı kapatmayı akıl edene kadar elbiselerimizi çoktan çıkarmış olanlardır."

Liz bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama yaşlı kız haklıydı. Vahşi olanlar, kötü çocuklar, kanun kaçakları her zaman onun tipi olmuştu, mantığı onu güvenli oynamaya ikna etse bile. "Peki, Gabriel Leary'nin erkeğim olmasını istiyorsam ne yapmam gerekiyor? Bana küçük bir tavsiye ver."

Martha Q sanki yıllardır birinin sormasını bekliyormuş gibi gülümsedi. "Bir film yıldızına da aynı sorunun sorulduğunu duymuştum. Bir kadının sizinle ilgilendiğini anlamanız için ne yapması gerekir? Yıldız basitçe, 'Ortaya çık' dedi. "

"Yani kar kalktığında onun çiftliğine gidip kapısını mı çalmalıyım?" Liz nedense bunun o kadar kolay olacağını sanmıyordu.

Martha Q başını salladı. "İşte bu kadar." Bir kâğıt parçası alarak ekledi: "Şimdi sen insanları ara, ben de akşam yemeği için ne pişirebileceğimize bakayım. Dondurucuda yarım bifteğim var, o yüzden fazla sorun olmaz ve bu karda Cumartesi gecesi olsa bile kimsenin planı olmaz."

"Bugün Cumartesi mi?" Liz o kadar meşguldü ki bunu pek düşünmemişti.

"Planın var mı?"

"Hayır, ama neredeyse unuttuyordum. Bugün dokuz Şubat Cumartesi. Otuzuncu yaş günüm."

Martha hiç istifini bozmadı. "Hayır değil canım, bu senin ikinci yirmi dokuzuncu günün ve bu yemek bir partiye dönüştü." Yukarı çıkarken yolu yarılarmıştı ki, "Ben giyinirken birilerini çağır. Kaybedecek vaktimiz yok."

Liz yemek odasındaki pencere kenarındaki koltuğa sürünerek oturdu. Önce itfaiyeden yürüyerek kolayca gelebilecek olan kardeşini aradı ve nişanlısı Alex'i de getirmesini söyledi. Sonra Hank'ten Tyler'ın cep telefonu numarasını aldı ve onu aradı. Tyler çok memnun görünüyordu ve Liz, adamın cenaze yemekleri dışında herhangi bir şeye davet edilip edilmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Sonra dondu kaldı. Elizabeth kasabadaki neredeyse herkesi tanıyordu ama davet edecek başka birini düşünemiyordu. Annesi, kız kardeşi ve teyzeleri çiftlikten ayrılmak istemezlerdi. Liseden beri görüştüğü birkaç arkadaşının ailesi vardı ve Martha Q'nun yeni yürümeye başlayan çocukların etrafta dolaşmasını hoş karşılayacağından kuşkuluydu.

Yanında olmasını dilediği tek kişinin Gabriel olduğunu ve onu gerçekten tanımadığını fark ettiğinde göğsünü garip bir sızı kapladı. Martha Q bir konuda yanıliyordu. Liz kendini ona birden fazla kez atmış ama o hep uzaklaşmıştı. Çikolatayla kaplı çifte cennet gibi öpüşse bile, yine de kaçmıştı. Belki de Martha'nın söylediğine göre kalçasından baldırına kadar uzanan yara izinin onu uzaklaştıracağını düşünmüştü. Belki de topallamasından endişeleniyordu. Onu ikinci kez gördüğünde bundan bahsetmişti ve hareket ettiğinde bacağının ağrıdığını sormadan biliyordu ama sarıldıklarında vücuduna da dokunmuştu. Adam saf kastan yapılmıştı.

Liz gözlerini kapadı ve adamın kendisine nasıl baskı yaptığını hatırladı. Birbirlerine söyleyecek fazla bir şeyleri olmayabilirdi ama boyundan kokusuna kadar onunla ilgili her şey daha da yakınlaşmak istemesine neden oluyordu.

Gözlerini açtı ve eski Leary'nin evine doğru baktı. Binalar ve ağaçlar görüşünü engelliyordu ama Liz yine de bir söz fısıldadı. "Geliyorum," dedi. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, senin için geliyorum, Gabe Leary."

Bir gece mi yoksa bir ömür boyu mu sürecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu, ama birlikte geçirdikleri zamanın hafızasından silinmeyecek bir zaman olacağına bahse **g i r e b i l i r d i**.

hayatının geri kalanı boyunca.

Bölüm 25

CUMARTESİ GECESİ 9
ŞUBAT 2008
WRIGHT CENAZE EVİ

Bu gece yazmakta geciktiğim için özür dilerim Kate. Arkadaşlarımla Winter's Inn'de yemeğe gittim. İki yıl önce ot yangınları sırasında Harmony'yi ziyaret ettiğinizde bu pansiyon burada değildi. Keşke burada olduğunu bilseydim. Size kasabamı gezdirebilirdim. Çoğu insanın Harmony'den geçerken neden burada yaşamak istediklerini merak ettiklerini hissediyorum. Benim gördüğüm gibi görmüyorlar. Güzelliğini göremiyorlar.

E-maileşmeye nasıl başladığımızı düşündüğümde, keşke nerede yaşadığım ve kim olduğum konusunda sana karşı en başından dürüst olsaydım diyorum. İnsanlar internette bunu yapmaz. Güvenli değil ama sana söylemek için çok bekledim. Harmony'de olduğumu bilseydiniz, geldiğinizde arayabilirdiniz. Sanırım hayatta "yeniden başlama" diye bir şey yok. Keşke bir tane dileyebilseydim, Yine de seninle olmayı dilerdim.

Bu gece Liz Matheson'ın otuz yaşına basmasını kutladık. O yaşlandığını düşünüyor ama bana çok genç görünüyor. Otuz yaşındayken her şeyin bir olasılık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi kırklı yaşlarımda kendimi ara sıra hayal kurmaktan korkarken buluyorum. Hayatımı hayal kurarak geçirmek istemiyorum.

Kar fırtınası sona erdi ama kar bir süre daha etrafta dolaşacak. Etrafta dolaşan şeylerden bahsetmişken, sana bahsettiğim border collie'yi hatırlıyor musun? Hâlâ benimle yaşıyor. Havalar ısındığında ona bir yuva bulacağımdan eminim. Akıllı bir yavru. Mutfak asansörünü kullanmayı öğrendi. Yukarı ve aşağı gidiyor. Üst katta ya da çalışma odamdaysam, hemen yanımda olmak istiyor. İnsanlar aldırıyor gibi görünüyor. Çalışma odama geldiklerinde, plan yapmadan önce onu sevmek için sık sık duruyorlar.

Seninle konuşmayı özledim, Kate. Eğer zaman bulursan, dışarıda olduğunu ve iyi olduğunu söyle.

Hala ayın ilk Pazartesi günü Quartz Mountain'a gidip sana bir kadeh şarap ısmarlayacağım. Eğer bunu okursan beni üzgün olarak düşünme. Akşam yemeğinde e-posta ile haberleştığımız zamanları hatırladığımı düşün. Güzel anılar, yıllar geçtikçe büyümeseler bile, yine de güzel anılardır. Onlardan vazgeçersem senden vazgeçmiş olacağımı hissediyorum ve henüz buna hazır değilim.

Yarına kadar,

Ty

TYLER GÖNDER TUŞUNA BASTI VE SANDALYESİNDE ARKASINA YASLANDI. O

Bu gece her zamanki bir kadeh şarabından daha fazla içmişti. Belki de bu yüzden her zamankinden daha içten yazıyordu ama ne önemi vardı ki? Nasıl olsa karşı tarafta kimse yoktu.

"Haydi, Küçük Hanım," dedi border collie'ye. "Yukarı çıkma vakti geldi."

Bölüm 26

11 ŞUBAT 2008

HARMONY HASTANESİ

AMCA JEREMIAH PACED REAGAN'IN HASTANE ODA, "Doktor yarın eve gidebileceğini söyledi ama bilmiyorum. Ön odaya bir yatak getirttim ve kurdum, senin olduğunu düşündüğün odaya. Bütün pencereler orada, bu yüzden yeterince sıcak olmayabilir. Bu konuda endişeliyim. Hırdavatçıya uğrayıp şu küçük ısıtıcılardan almalıyım. Buradaki hemşire bir evde bakım şirketini aradı ve her sabah sana bakması için birini göndereceklerini söylediler, ben de yemek yapabilirim. Ne sevdiğini biliyorum. Burada bir iki gün daha kalırsan kemikten başka bir şey olmayacaksın. Hayatımda hiç bu kadar çok renkte jöle görmemiştim."

"Amca." Reagan onu durdurmaya çalıştı. "Amca!"

Döndü. "Ne oldu, evlat? Ağrın mı var? Hemşireyi buraya çağırabilirim."

"Hayır." Ona gülümsedi. "Ben iyiyim. Şımartılmaya ihtiyacım yok. Biz Trumanlar güçlüyüz, unutma. Yataktan tek başıma kalkabilir ve tuvalete gidebilirim. Her sabah bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Onu zaten yarım güne indirmeye ikna etmişti, bu yüzden ev hemşiresini daha fazla azaltabileceğinden şüpheliydi. Sipariş ettiği yatak, merdivenleri çıkabileceğini hissedene kadar birkaç hafta işine yarayacaktı.

"Zaten bir aylık parasını ödedim, o yüzden geliyor." Jeremiah da en az onun kadar inatçı olabiliyordu.

"Tamam o zaman." Teslim olmuş gibi yaptı.

Gülümsedi, belli ki kazanmayı seviyordu. "Kar yolları kapattı, bu yüzden yarın sabah ilk iş seni almaya geleceğim."

"Hazır olacağım," diye cevap verdi. "Eve gitmek için sabırsızlanıyorum."

Anladığını başıyla onayladı ve öne doğru eğilerek onu yanağından öptü. "İyi geceler evlat," dedi.

"İyi geceler." Onun gidişini izledi. Hastanede her gün bir ayı gibi davranıyordu. Zilin değersiz olduğunu düşünüyordu. Bir şeye ihtiyacı olduğunda ya da ilaç zamanı geldiğinde, koridora çıkıp bağırıyordu

Ta ki hemşirelerden biri koşarak gelene kadar. Birden fazla hemşire Reagan'a onun hastanede ziyaretçi ya da hasta olarak gördükleri en huysuz adam olduğunu söylemişti.

Reagan sadece gülümsedi. Bu onun amcasıydı ve onu seviyordu. Personelin onun için endişelendiğini çünkü sahip olduğu tek şeyin o olduğunu anlamasını sağladığında, tavırlarını değiştirdiler.

Koridordaki zil sesi ziyaret saatinin sona erdiğini duyuruyordu. Reagan ışıkları söndürdü ve gözlerini kapatarak evinin ön penceresinden görünen manzarayı hayal etti. Yarın orada olacaktı.

Kapı açılıp kapandığında, tek koltuk değneğiyle dolaşabilir hale gelir gelmez ne pişireceğini planlamakla meşguldü.

Reagan dirseklerinin üzerinde yükseldi ve gölgeye baktı. Noah olamayacak kadar geniş, uzun boylu bir adamın şeklini seçti. "Kim var orada?"

Ziyaretçi bir adım daha yaklaştı. "Az önce hastanede olduğunu duydum." Reagan sesi tanıyarak rahatladı. "Brandon Biggs, beni korkuttun."

"Özür dilerim." Neredeyse ulaşabileceği bir mesafeye kadar ilerledi. "Sadece uğrayıp iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Bacağımı kırdım ve kafama sert bir darbe aldım ama iyileşiyorum." Bailee'den Harmony'ye kadar onca yolu onu görmek için geldiğine inanamıyordu. Aslında arkadaş bile değillerdi ama o bunu böyle görmeyebilirdi. Onunla konuşacak kadar onu seven birkaç kişiden biri olması, onun kitabında arkadaş olarak sayılabilirdi. "Yarın iyileşmek için eve gideceğim. Doktor iyi olursam önümüzdeki hafta koltuk değnekleriyle okula dönebileceğimi söyledi."

"Güzels," dedi. "Otoyol departmanında işe girdim. İki haftadır çalışıyorum. Kutlamak için bana alacağını söylediğin bir dilim turtayı bekliyorum."

Reagan gülümsedi, teklifi zar zor hatırlıyordu. Sonra Brandon Biggs'in kutlama yapacağı tek kişinin kendisi olabileceğini fark etti. Bildiği kadarıyla eve gidebileceği bir ailesi ya da arkadaşı yoktu. "Hatırlıyorum ve bunu kutlayacağız. Seninle gurur duyuyorum Bran. Bahse girerim o yaşlı adama gününü göstereceksin."

Brandon güldü. "Aslında öyleyim. Eğer gelir ve ayık kalırsam, beş yıl içinde onun kazandığından daha fazlasını kazanabilirim. Eve gidip onun kıcını tekmeleyebilirim."

Reagan başını salladı. "Boş ver onu. O senin zamanına değmez."

"Haklısın." Beceriksizce elini okşadı. "Daha iyi oluyorsun. Senin yanındayken her şeyi daha net görüyorum. Bazı insanlar diğerleri için seviye belirleyicidir, tıpkı içinde baloncuk olan bir alet gibi. Sen benim için osun, Rea. Sen olmasaydın dengem bozulurdu."

Reagan güldü, sonra acı içinde inledi çünkü hareket ederse her yerinin ağrımaya başlayacağını unutmuştu.

Brandon onu mutlu ettiği için kendinden memnun görünüyordu.

"Kalacak bir yerin var mı?" diye sordu, bir yerin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Evet, birlikte çalıştığım bir adam kullandığım hurda yığını arabada uyuduğumu tahmin etti. Bana evinde fazladan bir oda teklif etti. Karısı onu yaklaşık bir yıl önce terk etmiş ve o zamandan beri temizlik yapmamış. Karısı da pek ev işlerine bakmıyor olmalı, çünkü evin etrafındaki toprak katmanlarını kazmak gibi bir şey. Temizlik yaparsam, ilk maaşımı alana kadar odayı bana ücretsiz vereceğini söyledi, sonra da ayda sadece yüz dolar alacakmış, artı tüm yiyecekleri de benim almam gerekiyormuş. Yalnız, pek yemek yemiyor, çoğunlukla içiyor. Ama üvey babam gibi kötü bir sarhoş değil. Sadece kendinden geçiyor."

Reagan gülümsedi, Brandon'ın haftalardır kimseyle bu kadar konuşmadığını tahmin ediyordu. "Yemek yapabilir misin?"

Omuz silkti. "Konserve açabilirim." "Yeterince iyi."

Geri çekildi. "Sanırım uykuya ihtiyacın var. Buradan gitsem iyi olacak."

"Bekle." Elini kaldırdı.

Yaklaştı ve onu aldı. "Sorun nedir Rea, bir yerin mi ağrıyor?"

"Hayır," dedi, bir hata yapmak üzere olup olmadığını merak etti, sonra aceleyle ileri atıldı. "Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

"Elbette, Lone Oak Yolu'nun aşağısında. O eski Truman'ın yeri zamanın başlangıcından beri orada."

"Pazar günü." Fikrini değiştirmeden önce ileri atıldı. "Saat altıda yemeğe gel."

"Ben ..."

"Sana bir turta borcum var. Almak istiyorsan, gelmek zorundasın."

Omuz silkti. "Amcanın beni görür görmez vurmayacağından eminsen tamam."

"Herhangi bir söz vermiyorum, ama eğer verandaya kurşun deliği olmadan çıkabilirsen, muhtemelen akşam yemeğine oturmana izin verecektir. Bu konuda mutlu olmasını beklemeyin. Sanırım Jeremiah Amca depresyonda doğdu ve o zamandan beri yokuş aşağı gidiyor. Birkaç kişiyi daha davet edeceğim, böylece tek hedef sen olmayacaksın, yeterince adil mi?"

"Yeterince makul. Ben de geliyorum." Brandon odadan geri geri çıktı. Kapıda Noah McAllen'la karşılaştı.

Erkek olacak kadar uzun boylu iki çocuk birbirlerine ters ters bakarken Reagan neredeyse kıkırdayacaktı.

"Merhaba Vaiz," dedi Brandon. "Son zamanlarda rodeo toprağına başka beynini döktün mü?"

Noah pek dost canlısı değildi. "Burada ne yapıyorsun Bran?"

"Hasta bir arkadaşımı ziyarete geldim." Brandon kurbağı gibi şişti.

Noah odaya bir göz attı.

Reagan başını sallayarak Brandon'ın hikâyesini destekledi.

"Pekala," dedi Noah. "Sen gittiğine göre, sanırım sıra bende."

İkisi de kıpırdayamadan, birden bir hemşire belirdi. "Ziyaret saati sona erdi beyler. İkinizin de koridoru boşaltmanız gerekiyor." Noah daha yeni geldiğini iddia etmek için ağzını açtığı anda, hemşire "Şimdi" diye ekledi.

Koridorda durup Reagan'a el sallamaktan başka çaresi yoktu.

Kapı kapanırken Brandon'ın, "Asansörü sizin için tutacağım," diye seslendiğini duydu.

Reagan yastığını şişirdi ve rahatladı, uyumak için yüzüstü dönebilmeyi diledi ama alçı bu pozisyonda çok rahatsız ediciydi.

"Eve," diye fısıldadı. Yarın evde olacaktı.

Bir hafta içinde okula geri dönecekti, en azından yarım günlüğüne ve altı hafta içinde alçıdan çıkıp normale dönecekti. Gariptir, Çarşamba geceleri lokantadaki işine dönmeyi dört gözle bekliyordu.

Tabii ki aynı olmayacaktı. Muhtemelen Gabriel Leary paket servisi aldığı anda boynuna sarılmamak için mücadele etmek zorunda kalacaktı. Onun kendi özel meleği olduğunu düşündü.

Ve Brandon muhtemelen çalıştığı gece lokantanın müdavimlerinden biri olacaktı. Mekanda başka kimse olmadığı anda oturup onunla konuşurdu. Garip bir şekilde, arkadaş *gibiydiler*. Çoğu zaman ondan hoşlanmazdı - sigara kokardı ve bir *Deadwood* karakterinden daha kötü küfredirdi- ama o

Bir arkadaşı ihtiyaçı varmış gibi görünüyordu ve bu onun arkadaşı olmak için iyi bir nedendi.

Bölüm 27

ÇARŞAMBA SABAHİ 13

ŞUBAT 2008

LEARY ÇİFTLİĞİ

GABRIEL ŞAFAK VAKTI KALKTI VE KAHVESİNİ İÇEREK

Güneş gri ve sisli bir günü aydınlatmak için savaşıyordu. Ruh hali de havadan daha iyi değildi. Şimdiye kadar kasabaya gitmeyi planlamıştı ama her gün uzak durmak için bir neden daha buluyor gibiydi. Kendi kendine Elizabeth'le yüzleşmekten korkmadığını söylüyordu. Evden kaçtıktan sonra hiçbir şeyden korkmamıştı ama nedense o kısa boylu sarışın onu oyalıyordu.

Soğuk mutfakta otururken, onun kıvrırcık saçlarının verdiği hissi düşününce elleri ısınıyor gibiydi. Tıpkı onun gibi, parmaklarının etrafında dönüyor ve onu daha da yakınına çekiyor gibiydi. Ona duyduğu çekim mükemmeldi; daha önce hiç bu kadar dokunulabilir bir kadınla karşılaşmamıştı. Anlayamadığı şey, onun kendisine olan çekiciliğiydi. Ondan iki, belki de üç yaş büyük olduğunu tahmin ediyordu; lise eğitiminin yanı sıra orduda hiçbiri sivil hayata aktarılamayacak birkaç uzmanlık kursu almıştı; ve en iyi halindeyken, bombadan önce, kendisini asla yakışıklı olarak görmemişti. Şimdi, yara izleri ve kâbuslarıyla, kendini "kız kardeşini isteyeceğin erkekler" listesinde en alt sıralara koyuyordu.

Öte yandan Elizabeth bir avukattı, bu da onu ondan yaklaşık iki kat daha eğitilmiş yapıyordu. Onu ilk öptüğünde giydiği kalafatçı kıyafetiyle bile son derece güzeldi. İyi bir aileden geliyordu, en iyisi olduğunu düşünüyordu; onu seviyorlardı, koruyorlardı, şımartıyorlardı ve ara sıra onu delirttiklerini iddia ediyordu.

Gabe mutfak kapısının aralığından, iyi ışık alması için pencerenin yanına itilmiş olan çizim masalarından birine baktı. Çizim yapabiliyordu. Resim değil, sadece çizim. Bu da onu Elizabeth'in kız kardeşi ve annesiyle aynı lige koymuyordu. Yıllar boyunca annesinin çömleklerinin dünya çapında satıldığına ve kız kardeşinin karanlık resimlerinin Dallas ve New York gibi yerlerde sergilendiğine dair makaleler okumuştı. Onlar gerçek sanatçılardı. Kalemleriyle gördü ki

kendini daha çok bir zanaatkar olarak görüyordu. Claire Matheson'ın resimleri galerilerde satılırken, onun çalışmaları çizgi roman standlarında bir dolara satılıyordu.

Hayatı boyunca çizim yapmıştı. Yaklaşık on yaşındayken çizgi romanlardaki karakterleri izlemeye ve hikayelerini kendi başına yeniden yazmaya başladı. Okul defterleri, önce okuduğu çizgi kahramanlar ve süper güçlü intikamcılarla, sonra da her çizimde şekillenen ve değişen kendi karakterleriyle doluydu.

Orduda, uzun yolculuklarda veya uzak kamplarda canı sıkıldığında, genellikle suçla savaşıyor yeraltı dünyası savaşçıları veya dünyanın her yerinde kötülükle savaşıyor süper güçlü askerlerden oluşan bir grubu çizdi. İyileşme ayları boyunca, hikayeleri yazmak ve bir grafik romana sığacak şekilde paneller halinde olay örgüsünü düzenlemek onu meşgul etti. Fantezi onu aklı başında tutuyordu.

İnternet sayesinde birkaç kurs almış, kendine özgü bir ses ve üslup geliştirmiş ve en önemlisi de birlikte çalışabileceği yetenekli insanlar bulmuştu. Yeraltı dünyasından gelen kötülüklerle savaşıyor tecrübeli savaşçıları konu alan ilk serisinde karanlık bir sertlik vardı, ancak savaş sonrası evlerine suç savaşçıları olarak dönen, hepsi yaralı, hepsi yetenekli uzmanları konu alan ikinci serisine başladığında savaşın dehşetinin bir kısmı kayboldu.

Korsan onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Köpek sabah koşusuna bayılırdı. Kapıdan dışarı fırlamayı, Gabe ıslık çalana kadar havlamayı ve koşmayı severdi. Sonra Korsan durur, işini halleder ve geri koşardı. Gabe onunla birlikte dışarı çıktığında, köpek sanki nöbet tutuyormuş gibi onun yanında kalıyordu.

Gabe eve doğru yürüdü, alarm sistemini kapattı ve ön kapıyı açtı. "Kalk oğlum," diye emretti.

Korsan, yirmi metre sonra onu yutacak kadar yoğun sisle kaplı keskin havaya doğru fırladı.

Gabe güldü ve koşarken köpeğin havlamasını dinledi.

Bir keresinde güvenlik sistemini kapatmayı unutmuştu. Korsan koşmaya başladığında, bir zamanlar yaşam alanı olan yerin uzak duvarındaki panel Noel gibi aydınlanmıştı. Gabe nihayet yürüyebildiğinde evinin etrafına sensörler yerleştirmek için haftalarını harcamıştı. Geceleri uyumasını mümkün kılan tek şey güvenlik sistemi ve yatağının ulaşabileceği yerdeki iki silahtı.

Gabe köpeğin uzaklardan gelen havlamasını dinledi. Böyle koşabilmeyi diledi. Bombadan önce yağmurda koşmayı severdi, sanki başka bir boyuta

geçiyormuş gibi hissedirdi. Şimdi ise

koşmaya çalıştıysa da, bu daha çok yerde düz bacaklı bir sıçrayıştı ve sonunda bir daha asla koşamayacağı fikrine teslim olmadan önce sayamayacağı kadar çok kez takla atmasına neden olmuştu.

Islık çaldı ve Korsan'ın geri döndüğünü anladı. Birkaç dakika içinde verandaya ıslak, bitkin ve muhtemelen çamurlu bir şekilde varacaktı. Kapının yanındaki kancada tuttuğu eski bir havluya uzandı. Korsan'ı verandada temizlemenin içeride yerleri temizlemekten daha kolay olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Beklerken kapıdan birkaç metre ötedeki son kar lekesi gözüne çarptı. Bir an için, bunun bir tür hilkat garibesi olabileceğini düşünerek baktı, sonra kara bastırılmış tabelayı tanıdı ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti.

Bir kol boyu ötedeki kirli karın üzerine birisi gülen bir yüz çizmişti. Daire şeklinde bir kafa, ağız yerine gülümseyen bir kıvrım ve göz yerine kullanılmış iki kabuk, ilk bakışta altın düğme sanılabilecek kadar karın içine itilmişti.

Dokunulduğunda buz gibi soğuk olan boş kovanları eline aldı. M16'lar, her zaman görevde kullandıkları türden. Gizli bir kod. Bunu sadece bir avuç adam biliyordu ve o hariç hepsi değilse de çoğu ölmüştü. Gülen yüz bir şakaydı. İşaret bazen temizlenmiş ama kimsenin gerçekten güvenli olduğuna inanmadığı bir noktaya bırakılırdı. Eğer Gabe kurşun gözlü dost yüzü tercüme etmek zorunda kalsaydı, "*İçeri gel dostum, kurşunlar bekliyor*" derdi. Ancak bu kez başka bir diyardaki kumu değil, evinin yanındaki karı işaret ediyordu.

Korsan yanından hızla geçerek Gabe'i sarsıp harekete geçirdi. Kullanılmamış havluyu yere attı, kapıyı kapatıp kilitledi, alarm sistemini çalıştırdı ve nadiren girdiği ekstra yatak odasına koştu.

Oraya vardığında, iç çamaşırlarına kadar soyundu ve ihtiyacı olan şeylerle özenle paketlenmiş bir sandığı açtı: neredeyse bir asker olarak giydiği gibi bir savaşçı üniforması. Sadece bu üniforma internetten gelen siparişlerle teker teker bir araya getirilmişti. Işığa ihtiyaç duymadan pratik bir hızla giyindi, kullanıma hazır olduklarından emin olmak için her bir silahı kontrol etti.

Dört dakika sonra, tamamen silahlanmış ve savaş teçhizatını giymiş olarak yaşam alanına geri adım attı.

Tabelayı kara her kim bıraktıysa, Gabe'in orada olduğunu, arazisinde yürüdüğünü, eve pencerelerden bakacak kadar yaklaştığını, kolayca ateş menziline girdiğini bilmesini istiyordu. Aynı zamanda Gabe'in

Gabe'in geçmişiyle ilgili gerçeği biliyordu. Dışarıda Gabe'i tanıyan her kimse, işaretin ne anlama geldiğini biliyordu ve aramaya geldiğinde Gabe'in hazır olacağını da tahmin ediyordu.

Gabe'in aklında tek bir soru vardı: Yabancı, geçmişten bir selam mesajı bırakan bir dost muydu, yoksa savaş başlamadan önce eldiveni bırakan bir dışman mı?

Mantık ona sakat bacağıyla dışarıda eşit zeminde durma şansının az olduğunu söylüyordu ama içeride avantajlıydı.

Evin ortasına bir sandalye çekti, böylece hem n ve arka kapıyı hem de kapalı olmayan pencerelerin çoğunu görebiliyordu. Sonra güvenlik sistemini kapattı, n kapıyı açtı ve sandalyeye oturdu, tüfeği yanında duruyordu.

Gabe kimsenin geldiğini duymayacağını tahmin ediyordu. Eğer dışarıdaki her kimse fark edilmeden bu kadar yaklaşmışsa, bunu tekrar yapabilirdi.

Korsan bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Gabe'in sandalyesinin yanında hazırolda oturdu. "Sakin ol oğlum," diye fısıldadı Gabe. "Uzun süre beklemek zorunda kalmayacağız."

Köpek aniden başını arka kapıya doğru evirdiğinde, Gabe tüfeği kaldırdı, etrafında döndü ve hızlı bir hareketle nişan aldı.

Sulu güneş işığının çerçevelediği bir adam gölgesi dondu.

Gabe parmağını ateş etmekten bir kıl kadar uzak tuttu. Karşısındaki adam uzun boylu, geniş omuzlu ve avcı kıyafetleri giymişti.

Gölge yavaşça ellerini kaldırdı. "Silahlı değilim," dedi neredeyse sakince. "avuş Wiseman, ateş etmeyin. Ben Teğmen Denver Sims." Sanki nefes almaya zorluyormuş gibi duraksadı. "Ya da başka bir yaşamdaydım."

Gabe'in ismi bulması bir an sürdü. Denver ilk görev turunda onların birliğindeydi. Bir keskin nişancı tarafından omzundan vurulmuştu ama Gabe onun göreve döndüğünü duymuştu. Bombalamadan birkaç hafta önce Denver'ın kendi bölüğüne yakın bir yere atanacağını duyduğunda mutlu olduğunu hatırlıyordu. Birlikte alışmayacaklardı belki ama aynı karakolda görev yapacaklardı. Eğer daha fazla zamanları olsaydı, arkadaş olabilirlerdi. En iyi arkadaş değillerdi. İkisinin de yoktu. Birbirlerinin tek arkadaş olabilirlerdi.

Gabe silahını indirmeden, "Ben Wiseman değilim," dedi. Beş yıl önce Sims iyi bir adam, iyi bir askerdi ama beş yıl içinde çok şey değişebilirdi. "Yanlış adamı yakaladınız."

"Biliyorum. Sen de Wiseman ya da Smith değilsin ama doğru adamı buldum." Sims güldü. Yüzü hâlâ gölgede olabilirdi ama Gabe kahkahayı tanıdı. Hep aynı şeylere gülmüşlerdi, kimsenin komik bulmadığı şeylere.

"Bak, Gabriel her kimsen," diye neredeyse bağıırıyordu Sims. "Ya beni vur ya da içeri davet et. Kapıyı açman için günlerdir soğukta kahvesiz beklemekten yarı ölüyüm."

Gabe tüfeği indirdi ve ayağa kalktı. "Küfürler olmadan sesini neredeyse tanıyamayacaktım." Denver'la dalga geçirdi, *lanetin* konuşmanın herhangi bir bölümüne uyabileceğini düşünürdü.

"Biliyorum. Kendime çeki düzen verdim." Denver eve doğru bir adım attı ama ellerini indirmede. "Eğer yapmazsam karım beni terk edeceğini söyledi. Lanet olası zaman kaybı. Bir ricada bulunduğunu sanıyordum, meğer bavullarını çoktan hazırlamış ve sadece şikâyetlerini sıralıyormuş."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi Gabe, Denver'ın yaklaşmasını izlerken, ikisi de diğerinden hâlâ emin değildi.

"En iyisi buydu. O benim için fazla iyiydi." Denver ceketini açarak silah taşımadığını gösterdi. "Aslında, anlaştığımız tek şey buydu. İkimiz de böyle düşünüyorduk ve o da bunu her gün söylüyordu."

Gabe gülümsedi, Sims'in neden burada olduğuna gelmeden önce ikisinin de zamana ihtiyacı olduğunu tahmin ediyordu. "O çamurlu botları verandaya bırakıp kapıyı kapatırsan, bir fincan kahve ikram edeceğim."

Denver diz çöktü ve botlarının bağcıklarını çözdü. "Kahvenin yanında kahvaltı getirme şansınız var mı? O kadar uzun z a m a n d ır enerji barlarını suyla yıkıyorum ki, arpalı öğütülmüş lif daha içersem böğürmeye başlayacağıma yemin edebilirim."

Gabe nedenini sormak istedi ama bunun için daha sonra zamanı olacağını biliyordu. Birbirlerini ölçüp biçmeleri gerekiyordu. Bugünün gerçeğini yalandan ayırmadan önce ikisinin de bir kez paylaştığı gerçeği ve dürüstlüğü aramalıydılar.

Denver, Gabe'in evinin bir müze olduğunu ve giriş ücretini ödediğini sanıyormuş gibi büyük açık oturma/yemek alanının etrafında dolanırken, o tüfeği lavabonun yanına koydu ve hâlâ tam teçhizatlı bir şekilde kahvaltı hazırladı.

"İşte büyük bir yazarın stüdyosu böyle bir şey. Her şeyi görebiliyorum, birbirine uyan parçaları. Kendimi romanların doğduğu doğumhanede gibi hissediyorum." Denver duvara bantlanmış senaryo sayfalarına doğru ilerledi. "Senaryo bu olmalı." Masanın üzerindeki grafik kâğıdına baktı. "Bunlar da

Küçük resimler, hikayenin nasıl ortaya çıkacağına dair ilk eskizleriniz. Nasıl çalıştığını okudum. Her şey çok karmaşık görünüyor."

Gabe yarım düzine yumurtayı çırpmayı bıraktı ve Denver'ın bir hikâye için üzerinde çalıştığı kaba bir fikri ayıklamasını izledi. "İşim hakkında çok şey biliyorsun. Devam etmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır. Ben sadece araştırmamı yaptım." Denver başını kaldırdı, gülümsemesi her zamanki gibi rahattı. "Diğer çocuklar eve mektup yazarken senin kâğıtlara bir şeyler karaladığını hatırlıyorum." Kalemler, silgiler ve yarım kalmış eskizlerle dolu bir çizim masasından metal bir T-kare kaldırdı.

Gabe kâseyi yere bıraktı ve elini yavaşça beline bağlı silaha doğru indirdi.

Denver aksiyonu kaçırmadı. "Sakin ol," dedi T-kare'yi bir ışık kutusunun üzerine koyarken. "Bir silah seçmiyordum. Arkadaşın olarak buradayım Gabriel, başka bir şey değil. Bu kadar ürkek olduğuna göre yaşadığın şey kötü olmalı. Buna saygı duyuyorum."

Gabe başıyla onayladı. Birbirlerini anlıyorlardı. Kahvaltıyı hazırlamayı bitirdi ve masada karşılıklı oturdular. Yemeğin yarısında, Gabe başlamak için kolay bir zemin seçti. "Çizgi roman yazdığımı nereden biliyorsun?"

Denver çiğnemeyi bitirdi ve kahve fincanını kaldırırken şöyle dedi, "Los Angeles'ta bir kitapçıdaydım ve yapmam gereken uzun bir uçuş için okuyacak bir şeyler arıyordum. Çizgi romanların yanından geçerken aklıma sen geldin ve o lanet şeyleri nasıl gerçek kitaplarmış gibi okuduğunu düşündüm. Sonra şans eseri seninkilerden birini gördüm. Kapağında tanıdık gelen bir şey vardı. Hani bazen bir yüz görürsün ve daha önce gördüğüne yemin edersin ama çıkaramazsın ya."

Gabe cevap vermeyince devam etti. "Kitabı satın aldım. O günden önce çizgi romanların roman formunda olduğunu bile bilmiyordum. Okurken, birinin anılarımdan alıntı yaptığı hissinden kurtulamadım. Karakterleriniz yeraltı dünyasından gelen canavarlarla savaşan süper kahramanlar olabilirdi, ama benim öğrendiğim stratejileri kullanıyorlardı. Hikâyeleri yazan kişinin Özel Kuvvetler'de görev yapmış olması gerektiğini düşündüm ama Google'da G. L. Smith'i aradığımda bir hayalet olduğunu gördüm."

Gabe tabağını kenara itti. "Demek kim olduğumu öğrenmeye karar verdin? Çizgi roman bile okumayan bir adam için çok fazla çaba."

Denver başını salladı. "Sanırım içimden bir ses, ilk andan beri sen olduğunu biliyordum." Bütün gardını indirmiş bir halde doğrudan Gabe'e baktı. "Sen şimdiye kadar sahip olduğum en yakın arkadaşımydın. Ortadan kaybolman beni hep rahatsız etti. Beş yıl önce yaralandığını duyduğumda sana ulaşmaya çalıştım. Kimse nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Hastane ortadan kaybolduğunu söyledi. Brooke Askeri Tıp Merkezi'nde konuştuğum hemşire San Antonio'da uzaylı kaçırma olaylarının o kadar da nadir olmadığını söyledi.

"Elimde bir bulmaca vardı. G. L. Smith diye biri yoktu ve Gabriel Wiseman beş yıl önce bir gece hiçbir yere gitmedi." Ellerini iki yana açtı ve sırtıttı. "Ve ben de kaybolmak isteyen insanları nasıl bulacağıma dair yarım milyon dolar değerinde bir eğitimle oturuyorum ve bakmaktan başka yapacak bir şeyim yok."

Denver ayağa kalktı ve kahvesini yeniden doldurdu. Bir buçuk metre boyunda ve iki yüz kilonun üzerinde bir adam için bir kedi kadar sessiz hareket ediyordu. "Artık bir hava mareşaliyim, yalnız bir Kanada kazı gibi ABD'nin dört bir yanına uçuyorum. Çoğu gün hosteslerle flört ediyorum, otel barlarında bulabildiğim herkesle yatıyorum ve kitap okuyorum. Ve"-sırtıttı-"arkadaş olarak gördüğüm tek adamı arıyorum. Görünüşe göre yanlış bir hareket yaparsam beni vuracak olan adamı. Belki de hatırladığım kadar yakın değildik."

"Cüzdanını bana ver," diye emretti Gabe.

Denver tereddüt etti, sonra masaya uzattı.

Gabe çantayı açtığında şerif rozetini gördü. Kredi kartlarını karıştırdıktan sonra, "Çocukların fotoğrafı yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Eski alışkanlıklar zor ölür. Orduda geçirdiğim bir düzine yıldan sonra hala bağ kurmayı öğrenemedim. Beni öldürüp çiftlik dediğiniz o çamur çukuruna gömerseniz, beni özleyecek tek kişi Dallas'taki American'da çalışan bir bilet acentesi olacak. Gelecek ay onun emeklilik partisine geleceğime söz verdim."

Gabe gardını bir santim indirdi. Garip bir şekilde, arkadaş ve aile çemberi hikâyesine kapılmakta zorlanan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek iyi gelmişti. "Şu anda vücudunda hangi silahlar var?" Denver gülümsedi.

"Verandadaki botumda bir bıçak ve baldırıma bağlı bir Glock. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır onu alamazsın. Bana güvenmiyor olabilirsin Gabriel, ama bildiğim kadarıyla birbirimizi son gördüğümüzden beri tam bir kaçık oldun. Aramızda birkaç silah olması her şeyi kibar tutacaktır. Adil yeterli mi?"

"Yeterince makul," diye cevap verdi Gabe, bir arkadaşına bile olsa tüm silahlarını teslim etmeyeceğini düşünerek.

Daha fazla soru sormadan biri ön kapısını yumrukladı.

"Senin mi?" Gabe Denver'a baktı.

Denver başını salladı. "Yalnız geldim."

Tekrar vurma sesi geldi ve bir kadın bağırdı, "Gabe, orada mısın? Dışarısı buz gibi. Kapıyı aç."

Denver şaşkınlığını gizleyemeyerek gülümsedi. "Senin

kızın mı?" "Hayır." Gabe kapıya doğru ilerledi.

"Avukatım."

Kapıyı açtığında, kızın kendisini kollarına fırlatmış olabileceğine yemin etti. Onu yakaladığında bir adım geri çekildi.

Beş yıldır ziyaretçisi olmamıştı ve şimdi kapısında bir trafik lambasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Elizabeth soğuk dudaklarıyla onun yanağını öptü ve sonra eldivenlerini ve şapkasını çıkararak geri çekildi. Çorap şapkasından çizmelerine kadar tamamen mor giyinmişti ve tabii ki adam onun konuştuğunu fark edene kadar bir cümlemin ortasındaydı.

"Arabamın sizin o toprak yoldan geçip geçemeyeceğini bilmiyordum. Gabe, o yolu asfalt ya da en azından çakılla kaplatmalısın. Muhtemelen bir gün daha beklemeliydim ama senin için endişelendim. Martha Q, kasabayla burası arasındaki yolun yarısında öldüğünü düşündü. Bayan Biggs, eğer yaşıyorsan muhtemelen burada açlıktan ölüyorsundur dedi, o yüzden yiyecek gönderdi. Martha Q bana arayacağıma dair söz verdirdi. "

Elizabeth durdu, odanın diğer tarafında duran iri adam karşısında cümlesinin ortasında donup kalmıştı. Bir haftalık siyah sakalı ve günlerdir yıkanmamış ya da taranmamış saçlarıyla bir tür dağ adamına benziyordu. Çoraplı ayaklarıyla bile uzun boyluydu ve kaşları da dahil olmak üzere her tarafının çamurla kaplı olduğuna yemin edebilirdi.

Kadın tekrar Gabe'e döndüğünde, Gabe onun ne giydiğini fark ettiği anda anlamıştı.

"Nedir bu, bir çeşit Cadılar Bayramı partisi mi? Biraz geç kaldınız ya da çok erken geldiniz ve bir kişinin bile size şeker vereceğinden şüpheliyim."

Gabe'in ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şeyi açıklamakta iyi değildi ve bunu nasıl açıklayacağı konusunda da hiçbir fikri yoktu.

Denver ise sanki kapılarındaki mor tavşana mantıklı gelecek bir senaryo varmış gibi konuşmaya başladı.

"Merhaba bayan. Gabe bana onun avukatı olduğunuzu söyledi. Söylemeliyim ki avukatların sizin kadar güzel olduğunu bilmiyordum, yoksa dışarıda suç işliyor olurum." İlerledi.

Elizabeth Gabe'e çarpana kadar geri geri gitti, sonra da bu geveze yarattığı eve aldığı için onu suçlarmış gibi ona baktı.

Denver konuşmaya devam etti. "Geyik avına çıktım, bu yüzden korkutucu görünüyor olmalıyım, ama yemin ederim zararsızım. Bu yıl avda bir şey bile öldürmedim. Dallas'a dönmeden önce durup eski asker arkadaşımı göreceğimi düşünmüştüm ama arabam birkaç mil geride bozuldu. Gabe'in bana yardım edip edemeyeceğini görmek için yürüdüm." Gülümsedi. "Bu halimle kimsenin beni bırakmayacağını düşündüm."

Elizabeth'in ilk kez nutku tutulmuştu. Gabe'e bir aşağı bir yukarı baktı. Kasabanın soyguncusu gibi giyinmişti, korkutucu olduğunu biliyordu. Bir komando gibi giyindiğinde ise gözlerinin dehşetten kocaman açıldığını gördü. Kadının, yaygın bir delilik salgını nedeniyle çiftliği karantinaya aldırma yı düşündüğünden hiç şüphesi yoktu.

Denver onu yine kurtardı. "Gabe'in seni korkutmasına izin verme, sevgilim. Eski üniformasına sığamayacağına dair onunla iddiaya girdim ve o da sığabileceğini kanıtladı. Yemin ederim, adamı beş yıldır görmedim ve bir kilo bile almamış."

Gabe ağır kemerini çözdü ve masalardan birinin üzerine koydu. "Ölmüş olmamdan endişelenmek dışında Elizabeth, seni buraya getiren neydi?" Güvenlik sistemini açık bırakmış olsaydı, kadının ana yoldan ayrılıp kendi arazisine girdiğini anlayabilirdi. Kamuflaj tişörtünü çıkardı ve siyah balıkçı yaka bir tişörtle onun karşısına çıktı.

Daha az korkmuş görünmüyordu.

Sonunda onu üniformadan daha fazla görüyor gibiydi. Adam onun rahatladığını görünce ona göz kırptı ve bu da kızın ona yaklaşması için yeterli oldu. Gabe her şeye yeniden başlamanın zamanı geldiğine karar verdi. "Elizabeth, seni Denver Sims'le tanıştırmak istiyorum. Biraz ürkütücü görünebilir ama o bir federal hava polisi ve yıllar öncesinden bir arkadaş."

Denver şansını zorlamayacak ve elini uzatmayacak kadar akıllıydı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Yiyecekleri taşımanıza yardım edebilir miyim?"

"Umarım açsındır." Başını kaldırıp Gabe'e baktı.

"Açlıktan ölüyoruz," diye cevap verdi Denver. "Kahvaltı yapmayalı çok uzun zaman oldu. Birinin bir şeyler pişirdiğini mi söyledin? Yıllardır ev yapımı bir şey yemedim. Günlerimin çoğunu otomattan kahvaltı yaparak, sonra da uçakta öğle ve akşam yemeği yiyerek geçiriyorum."

Her iki adam da onun peşinden dışarı çıktı ve iki turta, bir kek ve yarım düzine ekmek taşıdı. Gabe biraz daha kahve yaptı ve onlar konuşurken dinledi. Evinde kimsenin olmadığı yıllar, ikisinin kalabalık gibi görünmesine neden olmuştu.

Bayan Biggs'in gönderdiği her şeyin tadına bakmayı bitirdikten sonra Elizabeth büyük odanın içinde dolaşarak onun çalışmalarına baktı ama açıklama yapan Denver'dı.

Gabe nereden başlayacağını bilemezdi.

İki saat sonra Gabe nihayet Liz'i arabasına kadar geçirdiğinde, hayatında bu kadar basit bir şeyi ne kadar az yaptığını fark ederek kolunu onun omzuna doladı. "Geldiğine sevindim," dedi.

"Ben de." Kızın kolu adamın beline dolandı. "Beni davet eder miydin?" "Muhtemelen hayır. Hiç kimseyi davet etmedim."

"Peki ya Denver?"

Gabe başını salladı. "Dört yıl önce babam öldüğünden beri postacıdan başka kimse uğramadı buraya, yaşlı Jeremiah Truman hariç, onu da ben davet etmedim. Komik bir ihtiyaç. Gezegendeki hiç kimseyi sevmiyormuş gibi davranıyor ama ben hâlâ yatarken benim için akrabamışım gibi endişeleniyordu."

"Bu iyi." Arabasının kapısında durdu ve ona doğru döndü.

Gabe gülümsedi. "Bence şefkatli tarafının ortaya çıkmasını bir lanet olarak görürdün."

O kadar yakındaydı ki, saçlarının kokusunu alabiliyor ve sıcak nefesini yakasında hissedebiliyordu. "Geldiğine sevindim," diye fısıldadı kulağına.

Ona sarılma ihtiyacı bir sel gibi üzerine aktı. Onu kaldırarak arabasına doğru bastırdı ve ağzı dudaklarına inerken onu yerinde tutmak için vücudunu onunkiyle birlikte şekillendirdi.

Adamın ani tutkusu onu şaşırttı ama itiraz etmedi. Aslında kıpırdamadan durdu, ağzı hafifçe açıktı ve elleri yanında duruyordu.

Gabe kadınları anlamıyor olabilirdi ama o bile bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Ona bakabilecek kadar uzaklaştı ama vücudu hâlâ göğsünün ona doğru inip kalktığını hissedebiliyordu.

"Çok fazla. Çok hızlı," diye fısıldadı, aralarında olabilecekleri şeyi mahvettiği için şimdiden kendinden nefret ediyordu.

Başını salladı, sonra gömleğine gömdü. "İzliyor," demeyi başardı.

Gabe başını kaldırdığında Denver'ın ön kapının çerçevesine yaslanmış, aptal gibi gülümsediğini gördü. Elini Elizabeth'in kulağına götürerek, "O gittikten sonra seni öldüreceğim," diye bağırdı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Denver, hiç de üzgün görünmüyordu. "Sadece bir kız kardeşi olup olmadığını sormak istemiştım."

Elizabeth yüzünü Gabe'e doğru çevirdi. Gabe onun kendisine karşı kıkırdadığını hissedebiliyor ve onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Yüz mil boyunca herkes Claire'in erkeklerden nefret ettiğini biliyordu.

Gabe sanki bağırışını duymasını engellemek istercesine tekrar kulağını tuttu. "Bir kez daha düşündüm de Denver, yaşamana izin vereceğim. Tanışmanı istediğim biri var."

"Yarın gece gelecek misin?" Elizabeth fısıldadı. "Annem tavuklu enchiladas yapacak. Sadece aile olacağız."

"Evet." Kadının gülümsemesi hoşuna gitmişti. "Ben de onu getireceğim." Gabe başıyla işaret etti.

"Önce onu temizleyin," dedi yüksek sesle.

"Duydun mu Denver, akşam yemeğine davet edildik, eğer banyo yapar ve tıraş olursan."

Denver yuhaladı. "Düşunuzu kullanabilir miyim? Katmanları zamanında çıkarmak için hemen başlamam gerekiyor."

Gabe bir eliyle ona el salladı ve diğer eliyle Elizabeth'i kendine çekti. "Her şey yolunda mı şimdi?"

Denver'ın gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı ve sonra başını salladı.

"Seni öpmemin sakıncası var mı?" Yaklaşırsa hoş karşılanacağından emin olmak istiyordu.

Parmak uçlarında durup dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek cevap verdi.

Bölüm 28

ÇARŞAMBA

13 ŞUBAT 2008 WRIGHT

CENAZE EVİ

Yeni yıl için dördüncü cenazem.

TYLER WRIGHT GÜNLÜK E-POSTASINI YAZIYORDU. YAZDI

Her gece arkadaşı Kate'e yazdığı gibi. Kate iki yıldır hiçbir e-postasına cevap vermemişti ama o yine de yazıyordu.

Arkasına yaslandı ve muhtemelen gelmiş geçmiş en büyük aptal olduğunu düşündü. Sadece birkaç kez gördüğü bir kadına e-posta gönderen kırklı yaşlarında yalnız bir bekâr. Bir keresinde arabayla gidilemeyecek kadar buzlu bir gecede, yol dışındaki bir pansiyonda akşam yemeğini paylaşmışlardı. Eğer e-postalar kesilirse, üç ay boyunca takip eden ayların ilk Pazartesi günü ikisinin de gidip diğerini bekleyeceği konusunda anlaşmışlardı.

İki yıldır ilk pazartesi Quartz Mountain Lodge'a gidiyordu. O hiç gelmedi.

Seni hâlâ özliyorum, diye yazdı. Kendisine bu kelimeleri bir daha yazmayacağını söylemişti ama sadece onun bilmesini istiyordu. Burada pek bir şey olmadı. Reagan Truman'ı hatırlıyor musun? Sana yaralandığını söylemiştim. Hastaneden çıktı ve iyileşiyor.

Stella McNabb kafasını Tyler'ın ofisine soktu. "Henderson'lar gitti, Bay Wright. Bayan Biggs bu gece çok yardımcı oldu. Ben işimi bitirirken onu eve bırakır mısın? Sabah Martha Q dışında yemek pişireceği biri varken onu geç saatlere kadar dışarıda tutmaktan nefret ediyorum."

"Elbette. Memnuniyetle," dedi Tyler, Gönder'e tıklamadan bir an önce. Bunu bir süre düşünebilirdi ama zaten kimse e-postalarını okumuyordu. "Şapkamı alıp hemen geliyorum."

Masanın etrafından dolanıp şapkasını ve paltosunu kaptı. "Hadi Küçük Hanım, Bayan Biggs'i hana geri götürelim."

Border Collie ayağa kalktı ve sanki yolculuk için tüylerini kabartıyormuş gibi sallandı.

Resepsiyon alanına vardıklarında Bayan Biggs onları bekliyordu. Gizemli kadın mezarlığa geldiğinden beri Tyler bir şekilde ondan sorumlu hale gelmişti.

Onu arabaya bindirdiğinde, "Bu gece yardım ettiğin için teşekkürler. Henderson'lar büyük bir aile ve gece ziyaretleri olduğunda bazen biraz kabadayı oluyorlar. Stella kırk yıl boyunca lise çocuklarını topladıktan sonra genellikle onlarla başa çıkabiliyor, ama yemek biterse ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum."

Bayan Biggs güldü. "Biliyorsun, onlar tatlı insanlar. Taşınmadan önce birkaçıyla aynı okula gitmiştim. Onlar yokken bir oyun oynardık. Biri Hendersonlar derdi ve hepimiz elimizden geldiğince hızlı bir şekilde sırayla isimlerini söylemeye çalışırdık. Tüm isimler *H* ile başladığı için kolay değildi."

Tyler gülümsedi. "Muhtemelen Bayan Henderson'ın kafasının karışması ve ikisine Henry adını vermesi de yardımcı olmamıştır."

"Birinci Henry ve ikinci Henry. Bunu unutmuşum."

"İkisi de öldü. Büyük olan Henry yaklaşık on yıl önce kanserden, küçük olan ise Houston'da bir araba kazasında öldü. Onu eve getirmek için uzun bir yolculuk yaptım."

Bayan Biggs, "Siz iyi bir adamsınız Bay Wright," demeden önce bir dakika sessiz kaldılar.

"Deniyorum," dedi Tyler, e-posta bağlantısının ucundaki bir kişinin böyle düşünmemesi gerektiğini düşünerek. "Birkaç yıl önce Harmony çevresinde ot yangını çıkaran biri vardı ve Alex'in getirdiği federaller bunu benim yaptığımı düşündüler. Hatta tutuklandım bile." Başını iki yana salladı. "En iyi zamanım değildi."

"Olayın açıklığa kavuştuğuna sevindim Bay Wright, yoksa size içinde dosya olan bir pasta pişirmek zorunda kalacaktım."

İkisi de güldü ama Kate'in onu kelepçeli gördüğü günü hatırlamak onu hüzünlendirdi. Onun harika ela gözlerini en son o zaman görmüştü.

Tyler, Bayan Biggs içeri girene kadar bekledi, sonra Küçük Hanım ön koltuğa atlarken radyoyu açtı. İkisi de cazın yumuşak seslerini dinleyerek eve döndüler.

Bölüm 29

PERŞEMBE, SAAT

19:00 14 ŞUBAT 2008

MATHESON RANCH

GABE BİR AİLE GEÇESİNDEN NE BEKLEDİĞİNDEN EMİN DEĞİLDİ.

Matheson'larda akşam yemeği nasıl olurdu, ama on kişilik bir masa değildi. İtfaiye şefi, Elizabeth'in kardeşi, müstakbel karısı ve şerifle birlikte oradaydı. Kendilerine Pat Teyze ve Şişman Teyze demesini söyleyen iki küçük yaşlı kadın da oradaydı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki isimlerini asla doğru söyleyemeyeceğini biliyordu. Koltuk değnekli çelimsiz küçük bir kız kapıyı açtığında ona gülümsedi ve diğerleriyle tanıştırılırken ona bakmaya devam etti. Elizabeth'in annesi Joyce iyi biriydi ama onları deri döşeli geniş oturma odasına götürürken "şimdi ne yapıyorsunuz?" der gibiydi.

Elizabeth görünürde yoktu ve herkesle tanıştıktan birkaç dakika sonra Gabe'in söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Kasabaya gidip yeni bir kot pantolon ve beyaz bir kazak almıştı, bu yüzden yeterince şık görüldüğünü varsayıyordu. Hatta berbere gidip tıraş bile olmuştu. Denver da onu takip etmiş, ten rengi bir pantolon ve balıkçı yaka almış ama tıraş ve saç kesimini atlayarak yan taraftaki fast food'a gitmişti. Bir hava mareşalinden çok genç bir Hemingway'e benziyordu.

Denver ve Alex, Hank de dahil olmak üzere diğer herkesi sohbetin dışında bırakarak iş konuşmaya başladılar. Teyzeler ve anne mutfağa geri dönerek gözden kayboldular ve Gabe'i uzun bir kanepede çocuğun yanında otururken bıraktılar.

"Bu yara izi nasıl oldu?" Altı yaşlarındaki Saralynn sordu.

Gabe ona baktı. Bunu ona hiç kimse sormamıştı. Yüzündeki yara iyileşir iyileşmez sakal bırakmıştı. Tıraş olduğuna pişman olmuştu. "Ordudaydım."

Çocuk ona sanki ruhunun derinliklerine kadar görebiliyormuş gibi baktı. Daha önce hiç çocuklarla birlikte olmamıştı ve hepsinin bu kadar ürkütücü görünüp görünmediğini merak etmekten kendini alamadı. "Bu koltuk değneklerini nereden buldun?" diye sordu, kızacağını ya da sıkılıp uzaklaşacağını umarak.

"Orduda," diye cevap verdi gözünü kırpmadan. "Öyle mi, hangi branş?"

"Söğüt dalı." Kıkırdadı. "Ben bir kahramandım. Bunu kanıtlamak için mor bir kalbim var ama onu göremezsiniz çünkü hala içimde."

Çocuğun kendisiyle oynadığını fark ederek gülümsedi. "Bu iyi bir dal. Rüzgarlı dövüslere gidiyorlar, değil mi?"

Başını salladı. "Lazer silahları taşıyoruz." Koltuk değneğini bir tüfekmiş gibi kaldırdı. "Kötü adamları vurup bir saniye içinde dondurabiliyoruz. Çözüldüklerinde, bir daha asla kötü şeyler yapmazlar ... ve yaşadıkları sürece yüzlerinde asla kıl çıkmaz."

"Lazer silahları hakkında çok şey biliyorsun," dedi Gabe, onun hayal gücünden etkilenerek.

"Büyük teyzelerimle birlikte insanların çene kıllarını zapladıkları bir yere gidiyorum. Ama doktorların ne kadar büyük bir silaha sahip olduklarından haberleri yok."

Günlerinin çoğunu hayal dünyasında geçiren Gabe, onun dünyasına adım atmakta hiç zorlanmadı. "Tüysüz istilacılar lazerlerimizi çalmaya çalışırsa ne yapacağız?"

"Onlarla büyük lastik bantlarla savaşmak zorunda kalacağız çünkü herkes mermilerin tüysüz istilacıları öldürmediğini biliyor. Kafalarının üzerinden kayıp giderler."

"Elbette," diye yanıtladı. "Tabii ki güneş yanığı olmadıkları sürece."

Saralynn bir kez başını salladı. "Tabii ki, ama çok az insan bunu biliyor." Birkaç saniye onu inceledi ve sonra "Yara izine dokunabilir miyim?" diye sordu.

Daha yakına eğildi ve ince elini yüzünün yan tarafına koydu, neredeyse küçük parmağı kadar geniş bir yara izi kulağının köşesinden çene çizgisi boyunca neredeyse çenesine kadar uzanıyordu.

"Hâlâ acıyor mu?"

"Hayır," dedi. "Yara izi bir anı gibi senin bir parçan haline gelir ama acıtmaz."

"Güzel," dedi. "Doktor, bacaklarımdan ameliyat olursam yara izi kalacağını söyledi. Acımayacaklarına sevindim."

Bunu onun gözlerinde gördü. Saralynn tüm hayatı boyunca acı çekerek yaşamıştı. Acı çektiği birkaç aydan şikâyet ettiği için kendini zayıf hissediyordu. "Her şey bittiğinde," dedi, "yara izleri herkesin senin bir kahraman olduğunu bilmesini sağlayacak."

"Senin gibi," dedi elini çekerek. "Reagan Truman'ın hayatını kurtardın. Alex ve Hank Amca'nın bunun hakkında konuştuklarını duydum."

Koltuk değnekli bu meleğe daha fazlasını söyleyemeden kahkahalar duydu ve Matheson kardeşlerin odaya girdiğini görmek için döndü. Elizabeth'in kız kardeşi onun tam tersiydi. Liz'in kıvrıcık saçlı, ufak tefek ve hayattaki her şey için heyecan duyan biri olduğu yerde, Claire uzun boylu, ince yapılı ve mesafeliydi. Büyük kahverengi gözleriyle odaya bakıyor ve sessizce hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu ilgilendirmediğini söylüyor gibiydi.

Elizabeth aceleyle Gabe'in yanına gitti. "Tıraş olmuşsun." Gülümsedi. "Artık yüzünü görebiliyorum." Elini yüzünün yan tarafına koydu ve Saralynn'in yaptığı gibi yara izine dokundu. "Harika bir yüzün var."

Adam dikkatle izledi ama kadın yara izine gözünü kırpmadı. Yara izini gördüğünden bile emin değildi. Tuhaf, yıllarca insanların buna nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmişti ve tanıştığı ilk iki kişi hiç yüz çevirmemişti.

"Herkes," diye bağırdı Elizabeth konuşmalar arasında, "hepiniz Gabe ve arkadaşları Denver ile tanıştınız mı?"

"Hayır," dedi Claire, tam Gabe'in önünde duruyordu, öyle ki ayakta durmak için onu kenara itmesi gerekecekti. Kot pantolonu ve benekli beyaz gömleği, akşam yemeği için giyinme zahmetine katlanmadığını ve onlarla buluşmaya gelmesinin işini böldüğünü herkese gösteriyordu. "Müşterinizle tanıştığımı sanmıyorum. Gabriel, değil mi? Mahkûm."

Gabe, Claire kendisinden yüksekte olduğu için dezavantajlıydı ve Claire'in bunu bildiğine dair bir his vardı içinde. Elizabeth tanıştırma konuşmasını yaparken bir kez başını salladı. "O bir mahkûm değil Claire, kayıtlara bile geçmedi."

Claire'in gülümsemesi dudaklarının arasından o kadar hızlı geçti ki, Gabe onu gördüğünden emin olamadı. "Akşam yemeği için seni hapisten çıkardıklarına sevindim," dedi ve Alex'e bakıp ekledi, "Şerif, o zavallı kızı öldürmeye çalışmadığından ve ancak sen geldikten sonra kurtarıcı rolü oynadığından emin misin?"

Alex bu soru karşısında utanmış görünüyordu ve Hank kız kardeşinin devam etmesini engellemek için ağzını açtı ama ilk konuşan Gabe oldu.

"Eğer bir katil olsaydım, çok fazla ortak noktamız olurdu. Anladığım kadarıyla para için adam öldürüyorsun. Bir tür kiralık katil gibi." Gabe onun pençelerinin çıktığını gördüğüne yemin etti. Güzelliğinin altında, en azından bir oda boyu uzağa gidebilmeyi dilediği öfkeli bir kadın vardı.

"Akşam yemeği hazır." Joyce Matheson misafirlerini ve çocuklarını yemek odasına çağırdı.

Claire Gabe'e ters ters baktı ama sanki tanışma faslını tamamen berbat

etmiş gibi hızla arkasını döndü.

Claire, Gabe'e söyleyecek başka bir şey düşünemedi Denver aralarına girdi. Boyu Claire de dahil olmak üzere herkesin üzerinde yükseliyordu. "Beni kimse tanıştırmadı." Denver pençelerinden habersiz ellerini ona uzattı. "Ben Gabriel'in arkadaşımı ama bunu bana karşı kullanmayın. Eğer bu fikirde kararlıysan onu öldürmene yardım ederim. Senin gibi tatlı bir kadının birini öldürmeyi aklından bile geçireceğini düşünecek kadar deli olmalı. Siz Claire Matheson'sınız; çalışmalarınızı duymuştum."

Claire gözlerini kırptırdı ve Denver'a sanki bir sopapilla beynine sahipmiş gibi baktı. "İşimi biliyor musun?"

"Hayır, ama kesinlikle isterim. Geçen gün uçakta sizinle ilgili bir makale okudum. Bu kadar tanınmak için daha yaşlı olmanız gerektiğini tahmin ederdim." Bir süre baktı, sonra sesini alçalttı. "Uzun boylu, kahverengi gözlü kadınlarda her zaman kalbimi durduran bir şey vardır. Baktığım için özür dilerim."

Gabe, Claire'in resimlerinden biri için yeni bir fikir buluyormuş gibi görüldüğünü düşündü. Denver bunu fark etmemiş gibiydi; Claire'in elini tutup kolunun arasına aldı ve ona akşam yemeğini göstermesini istedi.

Elizabeth Gabe'in yanında güldü. "Umarım onu tatlıdan önce öldürmez. İlginç bir çift oldular, sence de öyle değil mi? Aslında zırh giyiyor olsaydı mükemmel bir çift olduklarını söyleyebilirdim."

Gabe kolunu Liz'e uzatmaya başladı, sonra daha iyi bir fikri vardı. Saralynn'e doğru eğildi. "Topallıyorum, tatlım," diye fısıldadı küçük kıza. "Ama bana güvenirsen, sanırım seni yemeğe kadar taşımayı başarabilirim."

Kadın kollarını kaldırdı ve adam da onun tüy kadar hafif bedenini kaldırdı. Liz ona, masanın etrafında muhtemelen yüz yıllık Matheson'ların oturduğu geniş yemek odasına giden yolu gösterdi. Bu gece her şey kırmızı ve siyah renklerdeydi, havaya soğan ve biber kokuları yayılıyordu. Fasulye kaseleri, un tortillaları ve İspanyol pilavı çoktan masadaydı. Yerlerine oturduklarında, iki tatlı yaşlı teyze biber kaplı burrito ve kremalı tavuk enchiladas tabaklarını getirdi. Büyük sepetler dolusu içi boş sopapilla ve mısır ekmeği masayı doldururken herkes tabaklarını doldurmaya başladı.

Kargaşanın içinde bir yerlerde şarap şişeleri masanın etrafında dönüyordu ve Hank kışın bitip baharın erken gelmesine kadeh kaldırdı. Gabe bugünün Sevgililer Günü olduğundan bahsetmiş olabileceğini düşündü, ama bu grupla öyle olmayabilirdi

kutlamak için doğru tatil. En iyisi tedbirli davranıp hava durumundan bahsetmek.

Kadınların sayısı erkeklerden yediye üç fazlaydı ve Gabe onun çok az konuşmasına şaşırılmamıştı. Elizabeth kardeşine ne iş yaptığını anlatmış olmalıydı çünkü Hank işi hakkında birkaç soru sordu. Gabe de bu iyiliğe kasabadaki itfaiye teşkilatının ne durumda olduğunu sorarak karşılık verdi. İkisi de diğerinin işiyle yeterince ilgilenmiyordu ama sohbeti devam ettirmek için ikisi de sohbet gereksinimlerini karşılamıştı.

Denver ise yabancılarla tanışmaya alışkındı ve masadaki herkesle konuşurdu. Herkesin söyledikleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi davranan o yetenekli insanlardan biriydi. İş hakkında sorular sorulduğunda, uçaklarda tanık olduğu komik olayları anlatarak herkesi güldürüyordu. Tatlılar servis edildiğinde herkes ona bir daha bu taraflara gelirse uğraması için yalvarıyordu.

Gabe, Denver'ın bir kısmının rol yaptığını tahmin ederek onu izledi. Her gün yeni insanlarla tanışan bir adamın sanatını parlatmak için zamanı olurdu. Neredeyse sahnedeki bir aktör gibiydi ve her gösterisinde söylediği repliklerin üzerinden geçiyordu. Gabe'in fark ettiği tek çatlak, Claire'e olan hayranlığıydı. Söylediği tek bir kelimeyi bile ona yöneltmiyordu ama söylediği her şeyi dinliyordu ve Gabe birkaç kez Denver'ın onu izlediğini fark etti.

Yaşlı teyzeler yorganları hakkında konuşmaya başladıklarında Denver onlara tavana asılı bir çerçeve görmek için can attığını söyledi. Akşam yemeği biter bitmez onu uzun koridordan geçirip oturma odalarına bir kapitone çerçevesi kurdukları ve böylece kapitone yaparken sabunlarını izleyebildikleri odalarına götürdüler.

Claire, Saralynn'in herkese iyi geceler dilemesini bekledikten sonra kızının yatağına gitmesine yardım etti. Elizabeth'in annesi mutfakta kaybolmuş, Gabe ve Elizabeth'i masanın bir tarafında, Hank ve Alex'i de diğer tarafında bırakmıştı. Alex ona orduda birlikte görev yaptığı bazı kadınları hatırlattı: güçlü, becerikli ve işinin ehli. Ancak bu gece, Hank'in eli onun kolunda hafifçe okşarken, Gabe şerifin başka bir yönünü görmüştü. El üstünde tutulan bir kadındı ama henüz bunu bildiğinden emin değildi.

"Yemeğe gelmene sevindim." Hank'in sesi dürüsttü. "Sizinle tanışmak güzeldi." Son sözleri söyleme şekli, Gabe'i sık sık görmeyi planlamadığı izlenimini uyandırıyordu.

Gabe'in Elizabeth dışında odadaki herkes hakkındaki düşüncesi tam olarak buydu. Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama mükemmel bir kız arkadaş, yetimhanede büyümüş, akrabası olmayan ve hafızasını kaybetmiş, arkadaşı ya da eski erkek arkadaşı olmayan bir kadın olabilirdi. Gabe kendi şakasına neredeyse yüksek sesle gülecekti. Elizabeth'in bunu kendisi kadar komik bulacağından şüpheliydi.

Alex, Hank'in omzuna yaslanıp onu eve bırakıp bırakmayacağını sordu, Gabe bunu tuhaf buldu çünkü ikisinin de arabasının yolda olduğunu fark etmişti. Hank başını salladı ve sadece Alex için gülümsedi.

Gabe ayağa kalktı, el sıkıştı ve vedalaşırken bir şeyler mırıldandı. Tekrar yerine oturduğunda Liz'in yemediği turtayla oynadığını fark etti. Söyleyecek bir şey bulamadığı için onu seyretmekle yetindi. Onu izlemek hoşuna gidiyordu.

"Kız kardeşim için üzgünüm," dedi sonunda. "Muhtemelen Denver'ı onun hakkında uyarmalıydık."

Gabe gülümsedi, eski teğmenin kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyordu ama "En azından iki teyzenin yanında güvende olduğunu biliyoruz" dedi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Beni şaşırtıyorsun, Gabriel Leary. Senin hakkında daha çok şey öğrendikçe, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha farklı görünüyorsun. Kardeşim de senden hoşlanıyor."

"Hank? Beni kandırabilirdin."

"Hayır, senden hoşlanıyor. Hank herkesi Saralynn'e nasıl tepki verdiklerine göre ölçer. Güven bana, onu yemeğe taşıdığına, onu kazandın."

"Peki ya Claire? O da benden hoşlanıyor mu?"

Elizabeth sırtıttı. "Senden nefret ediyor ama bunu kişisel algılama. Kocasını çok az severdi. Sanırım çocukken bir düğün hayal ediyordu ve damat sadece pasta, vaiz ve çiçekler gibi bir aksesuardı. Evlendikten sonra, kocası onun istediklerini karşılayamadı, bu yüzden çocuk sahibi olmayı denedi. Bu da dünyasını mükemmelleştirmeye yardımcı olmayınca ona boşanmak istediğini söyledi. Adam çılgına dönmüş ve mahkeme yoluyla kadının tüm erkeklerden nefret etmesini sağlamayı başarmış. Kadın ona veda ettiğinde, adam da ikisine veda etti."

"Saralynn'i seviyor. İşine kafayı takmış olabilir ama kızına baktığında sert gözlerinin yumuşadığını fark ettim."

Liz de aynı fikirdeydi. "Tabii ki, şimdi, ama ilk başta onlar boşanırken ve Saralynn hastanelere girip çıkarken, o kadar emin değilim. Onun

Kocası, Saralynn'in doktorlar, tedaviler, yeni ilaçlar gibi her şeyin en iyisine sahip olduğundan emin olmak için bir haçlı olarak denize düştüğünü düşündü. Sanırım onu *iyileştiremediklerinde*, Claire bunu çok zor karşıladı. Bunun bir şekilde onun hatası olduğunu düşündü."

Liz sandalyesini ona doğru çevirdi ve çıplak ayaklarını onun bacağının üzerine koydu. "Ama Claire için endişelenme. Bence annem senden hoşlanıyor ve burada oy hakkı olan tek kişi o. Eğer senden hoşlanırsa, bana yemeğe ne zaman döneceğini soracaktır."

Ondan hoşlanıp hoşlanmamaları umurunda değildi ama onun gülümsemesini görmek hoşuna gidiyordu. Ayrıca bu gece burada olmak, bir aile yemeğindeki tüm hareketliliği görmek de hoşuna gitmişti. Bu gece hepsi onu izlemişti, kim olduğu ya da ne olduğu için değil, Liz onu eve getirdiği için. "Beni ne zaman davet edersen gelirim."

Elini kızın küçük ayağının üzerine koydu. "Bu ayakkabılar acıtıyor mu?" diye sordu, ona dokunmaktan ne kadar hoşlandığının dışında konuşacak bir şey bulmaya çalışıyordu.

Sandalyesinin yanındaki yüksek topuklu ayakkabılara baktı. "İyi görünen tüm ayakkabılar can yakar," dedi. "İçeri girip televizyon izlemek ister misin? Denver'ın teyzelerden uzaklaşması saatler sürebilir."

"Elbette," dedi, kızın ona nelerden hoşlandığını sormamasını umarak. Yıllardır haberlerden başka bir şey izlememişti.

Büyük oturma odasındaki kanepeye yerleştiler ve kadın kanallar arasında gezindi. Gabe sadece onu izledi.

Eski bir film bulduğunda ona sarıldı ve çok renkli örtülerden birini ikisinin üzerine çekti. Gabe derin bir nefes aldı ve rahatladı. Onun bu kadar yakın olması hoşuna gitmişti.

Onu böyle görmeye çok alışabilirdi.

Bölüm 30

PERŞEMBE, 21:30 14

ŞUBAT 2008

MATHESON RANCH

DENVER EVDEN ÇIKARKEN BİR TELEVİZYONUN SESİNİ DUYDU

ve uzun, karanlık bir koridordan ana eve doğru ilerledi. Birçoğunun orijinal olduğunu tahmin ettiği tablolar duvarları dolduruyordu. Ayrıca kitaplarla dolu uzun raflar ve saksılarla dolu masalar vardı. Tam da bir sanatçının büyümesini bekleyeceği türden bir evdi.

Bu gece çok eğlenmişti. Yemek ona Wyoming'deki evini hatırlatmıştı. Büyük yemekler, büyük bir aile, bol kahkaha ve biraz da kavga. Sadece onun ailesinde her zaman çocuklar vardı. Annesi son çocuğunu doğurduğunda -kendisi- en büyük iki kız kardeşi de ikinci hamileliklerini yaşıyordu ve onun dışında kimse evden ayrılmayı düşünmüyordu. Çiftlik merkezi küçük bir köy gibi görünmeye başlamıştı. Büyükbabası, çocukları evlendiğinde onlar için iki kulübe inşa etmişti. Bebekler gelmeye başladığında, bir yer açıp onlar için daha büyük bir yer inşa ederdi. Şimdi büyükbabası kulübelerden birinde yaşıyordu ve ana evde yirmi dört kişiyi doyuracak bir yemek odası vardı ve her Pazar yemek yeniyordu.

Denver bir odada tek başına bir gece bile geçirmeden önce üniversitedeydi. Ranzalarda büyümüş, üniversitede tek kişilik ranzada yatmış ve orduda ranzalara geri dönmüştü. Şimdi, her gece bir otelde kaldığında, gece boyunca kollarını kral boy yatağın iki yanına asmaya çalışırken uyanıyordu.

Koridorun yarısında birini hissetti. Yıllarca içgüdülerine güvenmek onu hayatta tutmuştu, şimdi yavaşlamasını sağlıyor, gözlerinin alışması için zaman tanıyordu.

Beş adım ötede onun kokusunu aldı. Bir parfüm değil, daha çok şampuanıyla karışan yağlı boya ve dokunduklarında avucuna bıraktığı el losyonunun hafif lavanta kokusu.

"Claire," dedi basitçe ve onun kitap raflarının gölgesinden uzaklaşmasını bekledi.

Yolunun üzerinde duruyordu, uzun boylu ve hareketsiz, başı yukarıda, kolları iki yanında. Nefes alışını duyabiliyordu ve bu ona ilk kez korkmuş güçlü bir hayvanı hatırlattı.

"Claire," dedi daha nazikçe, yaklaşırken.

Ne hareket etti ne de konuştu. Sadece, çok yaklaşırsa boğulacakmış gibi hissettiği o iri kahverengi gözleriyle ona bakıyordu.

Aralarında birkaç santim mesafe kaldığında, kolunu kadının beline doladı ve onu sertçe kendine doğru çekti. Hafif ışıktaki onun harika gözlerini görebiliyordu ve kendisini beklediğini biliyordu.

Tek kelime etmeden başının arkasını kavradı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti.

Öpücük hızlı ve açtı, daha önce bir kadına verdiği hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Ya da aldığı, diye düşündü. Kadın ona karşı kıpırdamadan duruyordu, geri çekilmek için hiçbir hareket yapmıyordu.

Onu tekrar gölgelerin içine itti, vücudunun uzunluğuyla duvara yasladı ve dudaklarına emretti, "Ağzını aç Claire. Beni geri öp."

Yaptı, önce çekingen, sonra daha cesurca.

Kadın adamın kollarında kaskatı kesilmişti ama adam durmadı. Bütün akşam onu izlemiş ve onunla baş başa bir an geçirmeyi dilemişti. Şimdi buna sahip olduğuna göre, Denver bunu boşa harcamayı planlamıyordu. Açlığıyla dudaklarını morartırken ellerini cesurca onun üzerinde gezdirdi. Ona dokunma ihtiyacı beyninde bir top gibi patlayarak diğer tüm düşünceleri yok etti. Kız, onun dua ettiği kadar iyi hissettiriyordu.

Elini küçük göğsünü örten pamuk tabakasının üzerinde gezdirdi ve kadın sarsıldı ama yine de geri adım atmadı. Avucunu tekrar tekrar üzerinde gezdirdi, bir aşıktan çok vahşi bir hayvanı evcilleştiren bir adam gibiydi. Kadının tepki vermemek için zihinsel mücadele verdiğini görebiliyordu ama bedeni uzaklaşmıyordu. Gözlerinde her şeyi görüyordu. Onu istediği basit gerçeğinden nefret ediyordu.

Ondan uzaklaştı, sonra elini yavaşça bir kez daha kaldırdı ve nazikçe tekrar göğsünü avuçladı. "Eğer bunu istemiyorsan," diye fısıldadı, hafifçe okşayarak, "o zaman bir şey söyleyen iyi olur."

Bekledi ama tek kelime etmedi.

Ellerini kadının beline indirdi, sonra parmaklarını vücudunun üzerinden omuzlarına doğru uzattı.

Kadın hareket etmedi ama adam onun dokunuşuyla sallandığını hissetti.

Onu duvara döndürecek şekilde parmaklarını sırtında gezdirdi, ona dokunmak için can atıyordu. Adamın elleri kalçalarının üzerinde gezinirken kadın iç çekti.

"Arkanı dön," diye fısıldadı saçlarına.

Kadın adamın dediğini yaptı.

"Gözlerini kapat sevgilim," dedi onu nazıkçe duvara doğru itmeden ve tekrar öpmeden önce.

Uzaklaştığında bekledi.

Sertçe nefes aldı, ona ters ters baktı ve kendisini tekrar öpmesini bekledi.

O yaptı. Her seferinde daha cesur, daha ateşli. Her seferinde mücadele etmesini ve geri çekilmesini bekledi. Her seferinde sessiz kalıp daha fazlasını beklediğinde şaşırdı.

Yavaşça onun karşısında eridi ve öpücüğü şefkate dönüştü. Tüm erkeklerden nefret ediyordu ve nazık bir erkeğin ona bu kadar yaklaşımadan önce onu parçalara ayıracağını biliyordu. Bir şeyler hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama şimdi ona duyduğu ihtiyaç içini yakıyordu ve aynı şeyin onun için de geçerli olduğuna dair bir his vardı içinde. Onu gördüğü anda ona bu şekilde sarılacağını biliyordu.

Geri çekilmeden ağzını kızın kulağına götürdü. "Şimdi kollarını bana dola, sevgilim. İşte böyle." Parmaklarını göğüs kafesi boyunca gezdirdi, hafifçe yanlarını okşadı. "Şimdi sırtını duvara yasla." O da öyle yaptı. "İşte böyle bebeğim, bana doğru bastır."

Onu tekrar öptü, derin ve uzun, vücudu ona o kadar yakındı ki kalbinin atışını hissedebiliyordu. Tenine dokunma ihtiyacı onun için nefes almak kadar önemli hale gelmişti ama beynindeki son mantık kırıntısı da teyzeleri ya da annesi koridora çıkarsa neler olabileceğini düşünüyordu. Sevişmenin sırası değildi.

Bir santim uzaklaşarak yanağını onunkine bastırdı. "Bunu burada yapamayız. Buluş benimle Claire."

"Nerede?" diye fısıldadı nefes nefese.

"Herhangi bir yer," diye yanıtladı ağzını onun boğazına dayamadan hemen önce. "Her yerde," diye mırıldandı. "Her zaman."

Yumuşakça inledi ve adamın ağzını tekrar kendi ağzına çekti. Öpücüğü ihtiyaç doluydu ama adam pişmanlığın tadını almıştı. İkisi de daha fazla bir şey olamayacağını biliyordu. Onu hayatı boyunca bir kadını öpmeyi arzuladığı şekilde tekrar öptü.

Denver bir öpücükte mükemmel olduğunu hissetti ve sonunda

tanıştıklarından beri ona tek bir güzel şey söylememiş bir kadınla buldu.

Elini kalbinin üzerine bastırıp onu iterken, "Buluş benimle," diye fısıldadı.

"Yapamam," diye ağlayarak cevap verdi ve uzaklaştı.

Ona doğru uzandı ama o gitmişti. Kollarını kaldırıp duvara yaslandı ve fısıltıyla bir yemin etti. Sonsuza dek istediği ilk kadın az önce onu geri çevirmişti. Bunun bilgisini midesine inen bir darbe gibi aldı.

Ne olduğunu kavraması birkaç dakikasını aldı. Burası bir otel değil, onun eviydi ve o da tavlayabileceği biri değildi, saygın bir sanatçı ve anneydi. O kadar uzun zamandır kuralsız, değersiz ya da kısıtlamasız sulara yüzüyordu ki, burada nasıl ayakta kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Oturma odasına geri döndü ve Gabe ile Liz'i kanepenin bir köşesinde oturmuş, birbirlerine sarılmış ve mışıl mışıl uyurken buldu. Uzaktan kumandayı kaptığı gibi, açık olan hiçbir şeyin farkında olmadan kanalları çevirmeye başladı.

Denver her şeyi yanlış yaptığına karar verdi. Karanlık bir koridorda bir kadını yakalamak başlangıç için uygun bir yol değildi. Otuz beş yaşındaydı, tamamen yalnızdı ve sıkılmıştı. Şimdiye kadar ilişkileri çözemediyse, muhtemelen onun için hiç umut yoktu. Belki de annesinin tavsiyesine uyup eve dönmeli ve akrabalarının onun için seçtiği kızlardan biriyle evlenmeliydi. Böylece büyük aile evinde yaşayabilir, atlar, domuzlar ve çocuklar yetiştirebilirdi.

Denver Gabriel'e baktı. İnsanlarla konuşmayı bile beceremiyordu ve ailesiyle tanışması için eve davet etmeye değer olduğunu düşünen bir kadın bulmayı başarmıştı.

Denver küfretti ve Gabe'i uyandırıp, eğer arkadaş bile olsalardı, Gabe'in onu vurmasını ve acısına son vermesini talep etmeye karar verdi.

Bölüm 31

14 ŞUBAT 2008,
PERŞEMBE, SAAT
10:00

KERESTE HATTI YOLU

DENVER basitçe, "LIZ'İN KIZ KARDEŞİNE AŞIK OLDUĞUMU
DÜŞÜNÜYORUM," dedi,

sanki kaptığı bir hastalıkmiş gibi. "Tüm belirtiler bende var ve o kahverengi gözleri gördüğüm andan beri ateşim var."

"Gerçekçi ol. Kadın yemekte sana doğru bakmadı bile. Ona bir metre yaklaşırsan, müstakbel baldızına seni tutuklatır."

Denver düşüncelere dalmış gibi gözlerini kapattı. "Hayır, sanırım benim için deli oluyor. Gördüğüm tek sorun, ona yaklaşmak için bir süre seninle kalmam gerekecek."

"Misafir odam yok," dedi Gabe kesin bir ifadeyle.

"Yerde uyuyacağım. Yerden sonra dün gece iyiydi." "İşine dönmen gerekmiyor mu?"

"Birkaç hafta izin aldım. Ayrıca, yoldan bir parça aşağı inip Mustang'imi çamurdan çıkarmamız gerekiyor."

"Mavi olmazdı, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

Gabe kaşlarını çatı. "Şanslı tahmin. Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

Denver omuz silkti. "Bir süre. Kar yağmaya başladığında. İzin günlerimde Dallas'a giden bir uçağa biner ve oraya giderdim. Wiseman'ın G. L. Smith'i hemen tanıdım ve sonra Leary gibi davrandığını düşündüm. Bu şaşırtmaca beni hazırlıksız yakaladı. Eğer bir gece seni mektuplarını alırken görmeseydim, her şeyi bir araya getirebileceğimi hiç sanmıyorum."

Gabe arabayı evine giden çamurlu yola çekti. "Seni kapıda ilk gördüğümde tetiği çekmeliydim. Beni bulmayı başardığına inanamıyorum. Belki de toplanmaya başlamalıyım. Beni sen bulduysan, herkes bulabilir. Claire Matheson'ın senden hoşlandığını düşünecek kadar beyin kapasitene sahip olamazsın."

Denver koltuğunda doğruldu. "Ordudayken kaç kişiye çizimlerini gösterdin?"

"Senden başka kimse değil ve sen sormasaydın sana göstermeyecektim."

"Şehirde kaç kişi senin G. L. Smith olduğunu biliyor?"

"Düne kadar bir taneydi. Şimdi haberler yayılıyor." Gabe gülümsedi. "Yalnız, Gabe Wiseman ile benim aramdaki bağlantıyı senden başka kimse bilmiyor."

"Güvendesin." Denver güldü. "Buradaki herkes seni Leary olarak tanıyor ve çoğu çizgi roman çizmeni umursamıyor bile. Sanırım sanat dünyasında çizgi romancılar, tabela ressamı ve grafiticiler arasında yer alıyor."

"Teşekkürler. Ölü adamların resmini yapan sanatçıları nereye koyuyorsunuz?"

"En tepede, tabii ki." Sırıttı. "Ya da belki tam altımda."

Gabe ona ters ters baktı ve arabanın kapısını açıp onu çamura atmaya çalıştı. Sonunda, "Bunu anlamış *olman* beni rahatsız ediyor," demekle yetindi.

"Çizimlerinizi görmemiş olsaydım bunu yapmazdım. Buraya geldiğimde Wiseman'ı Smith olarak yaşarken bulacağımı sanmıştım, Wiseman'ın hırpalanmış bedeninde yaşayan Leary adında adını hiç duymadığım birini değil. Bana isimleri nasıl değiştirdiğini ve ortadan kaybolduğunu anlat."

"Uzaylılar ele geçirmiş gibi konuşuyorsun." Gabriel güldü ve pes etti. Denver'a güvenebilirdi; onu öldürmekte iki gün gecikmişti. "Wiseman ve ben acemi birliğinde isimlerimizi değiştirdik. Birbirimize yeterince benziyorduk. Bunun eğlenceli olacağını düşündü. On sekiz yaşındaydım ve klasik GTO'sunu kullanmama izin vereceğine dair verdiği söz beni etkilemeye yetti. Wiseman'ın üniformamı giyip kaleden gizlice kaçması umurumda değildi. Yakalanırsa çaldığını iddia edebileceğimi düşündüm."

"Sadece Wiseman benim üniformamı giyerken aşırı dozdan öldü ve bir çavuşun bana Wiseman diye bağırmasıyla derin uykumdan uyandım. Acemi birliğinin son birkaç gününde serbest bırakıldım ve Leary'nin akrabası olmadığı ve kampta onunla konuşan tek kişi ben olduğum için cenaze törenini planlamam söylendi. Ondan sonrası kolaydı. Onun adıyla yola çıktım ve Wiseman olmanın avantajlarını gördüm. Asla kabul edilmeyeceğim okullara girdim çünkü adamın uzun bir ölü kahramanlar soyundan geldiği anlaşıyordu."

"Gabe Leary'nin ölüp gömülmesine izin mi verdin?"

"İnanın bana, kimse umursamadı ya da bilmiyordu. Wiseman gibi ben de herkese akrabam olmadığını söyledim. Sadece asker olmak istiyordum ve babamın beni bulamaması

borç para almak ya da genel olarak hayatımı perişan etmek benim için sorun değildi."

Denver başını salladı. "Bir soru. Kendinle konuşurken, tüm senleri bir arada tutmak için kendine farklı isimlerle mi hitap ediyorsun?"

"Kapa çeneni." Gabe'in başı ağrıyordu. "Ya da oylama yaparız ve üçümüz sırayla seni öldürürüz."

Denver güldü.

Gabe Land Rover'ını uzun zaman önce garaja dönüştürdüğü ahıra çekti ve motoru kapattı. "Geçen hafta beni aramak için kasabayı aradığında, hastanedeki o gece sana bahsettiğim adamların izimi bulduğunu düşünmüştüm. Ama sen beni romanlar aracılığıyla buldun, başka kimsenin yapamayacağı bir şey."

Denver dışarı çıktı ve Gabe'in de aynı şeyi yapmasını bekledikten sonra, "Senin hakkında hiçbir şey söylemedim, Gabe. Ne geçen hafta ne de buralarda. G. L. Smith'in izini sürerek ofisine kadar geldim ve senin oraya uğramanı bekledim. Uğradığında seni eve kadar takip ettim ve harekete geçmek için kamp kurdum. Yürüyerek gidersem öleceğimi biliyordum. O hastaneden doktorların söylediği kadar kötü bir şekilde ayrılmak için iyi bir nedenin olduğunu anlayacak kadar seni iyi tanıyordum. Bu çiftlikteki sensörleri çözmem günlerimi aldı, böylece sana gülümseyen bir mesaj bırakabilecek kadar yaklaşıldım."

Eve doğru yürüdüler, kimin aramış olabileceğini tahmin ediyorlardı. Gabe kapının kilidini açtığında, Korsan hızlı bir koşu için dışarı fırladı.

İki adam da güldü.

Denver, "Sanırım Korsan gitmemizin biraz uzun sürdüğünü düşündü," dedi.

Gabe yorum yapmadı. Sadece dinledi, sonra parmaklarını ağzına götürerek köpeğe ıslıkla karşılık verdi.

Sinyal havayı kestiği anda, cevap olarak gecenin içinden bir silah sesi geldi.

Aniden ileri sarılan bir film gibi, iki adam da harekete geçti. Denver Glock'unu bacağından çekti ve yuvarlanarak yere düştü. Gabe ışığı kapattı ve evin yan tarafındaki karanlığa doğru kaydı.

Beklediler. Gece ölüm kadar sessizdi. Gabe yola yakın bir yerde bir arabanın hafifçe çalıştığını duyduğunu sandı ama sadece oradan geçiyor olabilirdi.

"Hazır mısın?" Gabe fısıldadı, Denver'ın yaklaştığını biliyordu.

"Hazır."

Aralarındaki mesafeyi kapatmadılar ama kayalık zeminde birbirlerine paralel olarak ilerlediler. Denver sessizdi ama Korsan'ın koştığı yöne doğru ilerlerken Gabe bir kez kaydı. Dizinin üstüne düştü ve sonra yavaşça ayağa kalktı, karanlığa doğru ilerlerken acıyı görmezden geldi.

Gabe'in mantıklı zihni gerçeklere tıklıyor, devam ederken olasılıkları hesaplıyordu. Eğer Korsan düdüğü duymuş olsaydı, şimdiye kadar çoktan dönmüş olurdu. Bir el silah sesi duymuşlardı. Köpek vurulmuş, belki de ölmüş olmalıydı. O ve Denver gölgeden başka bir şey değildi ama biri tekrar ateş ederse göz açıp kapayıncaya kadar karşılık verilirdi.

Gece soğuktu ama Gabe bunun farkına bile varmadı. Adım adım tarlayı geçti.

"Onu buldum." Denver'ın sesi rüzgârdan biraz daha fazlaydı.

Gabe mesafeyi kapattı ve diz çökmüş bir adamın dış hatlarını gördü. Onlara birkaç adım yaklaştığında, Gabe duruşunu genişletti ve yola baktı, bu görevdeki rolünün koruma olduğunu biliyordu.

"Yaşıyor," dedi Denver. "Neresinden vurulduğunu söyleyemem ama çok fazla kan hissediyorum. Korum beni."

Denver köpeği kucağına alırken Gabe birkaç adım arkasından yürüyor, gözleriyle geceyi tarıyordu.

Adımlarını geri çekerken hiçbir şey kıpırdamadı.

İçeri girdiklerinde Gabe alarmları çalıştırdı, kapıyı kilitledi ve tüm panjurların kapalı olduğundan emin oldu. Denver mutfak masasına gitti ve Pirate'i yavaşça yere yatırdı.

"Tanıdığın veteriner var mı?" Denver yarayı bulmaya yetecek kadar kanı yıkamaya başlarken sordu.

Gabe Korsan'a baktı. "Hayır. Kasabaya varıp zamanında bir tane bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Katılıyorum. Burada elimizden geleni yapıyoruz."

Her iki adam da kriz anında en az zaman kaybıyla tepki vermek üzere eğitilmişti. Denver liderliği ele aldı, Korsan'ın boynundaki deliğe baskı uygularken emirler veriyor ve malzeme talep ediyordu.

Neredeyse bir saat boyunca çalıştılar, kurşunu çıkardılar, kanamayı durdurmaya çalıştılar ve köpeği diktiler. Korsan birkaç kez inledi ama hiç karşı koymadı. Denver yaranın üzerine hidrojen peroksit döküp oturduğunda neredeyse gece yarısı olmuştu.

Gabe köpeğin üzerini bir havluyla örttü, viskiyi ve iki bardağı kapıp Denver'a katıldı.

"Elimizden gelenin en iyisini yaptık," dedi Denver. "Ama iyi bir şey yapıp yapmadığımızı bilmiyorum. Şu anda canlıdan çok ölü gibi görünüyor."

Gabe parmağını köpeğin burnunda gezdirdi.

Denver iki parmak viski içti ve basitçe, "Durum hakkında bildiklerimizi sıralayalım," dedi.

Sanki beş yıl öncesine dönmüşler, bir şeyleri çözmek, planlamak ve hayatta kalmak için kafa kafaya vermişlerdi.

Önce Gabe gitti. "Bunun bir kaza olmadığını biliyoruz."

"Katılıyorum. O atışı kim yaptıysa eğitilmişti, iyi eğitilmişti. Seni uyardıklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bence bana ulaşabilmek için Korsan'ı öldürmek istediler ama ben paranoyağım, unutmayın."

Denver başını salladı. "Eğer öyleysen, ben de seninle aynı teknedeyim. Birileri senin peşinde, Gabe. Belki senin Wiseman olduğunu düşünüyorlar, belki de sadece romanlarından nefret ediyorlar, ama birileri seni yakalamak istiyor."

"Gitmeniz sizin için daha güvenli olabilir."

Denver gülümsedi. "Hiç şansım yok. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim." "Peki, Teğmen, şimdi ne yapıyoruz?"

"Normal insanlar gibi davranıyoruz ve kanunu arıyoruz."

Gabe hayır demek, dışarıda her kim varsa tek başına halledebileceğini söylemek istedi ama Denver'ın haklı olduğunu biliyordu. Eğer biri izliyorsa, Gabe'in korunmak için şerife koştuğunu düşünmeleri daha iyiydi, aksi takdirde Gabe'in eninde sonunda onu bulacağını bildiği bir savaşa hazırlandığını anlayabilirlerdi.

Denver cep telefonunu çıkardı ve 911'i tuşladı. Şerif yardımcısı çağrıya cevap verdiğinde, Gabe güvenlik panelini bir posterle kapatmış ve tüm silahlar gözden kaybolmuştu.

Gabe şerif yardımcısının kibar olduğunu ama vurulan bir köpekle pek ilgilenmediğini düşündü. Bunun bir geyik avcısının açtığı ateş ya da yoldan geçen çocukların çit direklerine ateş etmesi olabileceğini söyledi. Onu teslim edeceğini söyledi.

Şerif yardımcısı arabadan inerken Denver, Gabe'e mırıldandı: "Gece avlanan çok geyik avcınız var mı?"

Gabe eve geri dönerken, "Hayır," diye cevap verdi. "Depoda arka odaya kurabileceğimiz bir ranza var. Eğer kalacaksan

kendinizi evinizde gibi hissedebilirsiniz."

Yatak takımlarını içeri taşıdıktan sonra Gabe ana odadaki şömineyi yakarken Denver Korsan'ı içeri taşıdı ve köpeği şöminenin önüne battaniyelerin üzerine serdi.

Denver köpeğin etrafına bir tampon havlu sararken, "Kanama durmuş gibi görünüyor," dedi. "Bandajın üzerinde taze kan görmüyorum."

"Sabaha öğrenmiş oluruz." Gabe Korsan'ı okşadı. "Dayan, ortak." "Ben ateşi yakmaya devam edeceğim." Denver bir battaniyenin üzerine yayıldı.

botlarını çıkarıyordu.

"Tamam." Gabe ayağa kalktı ve giriş dolabındaki merdivene doğru ilerledi. "İlk nöbeti ben alacağım."

Yavaşça dolabın tavanındaki küçük kare bir deliğe tırmandı ve zemin kattaki tavan arasında kayboldu. Sıcaktı ama tozluysa. İki kez yuvarlandı ve küçük havalandırma penceresine ulaştı. Panjuru çevirerek sessiz geceye ve arazisine baktı. İlk kez bahçe ışıklarını açık bırakmıştı. Evin yüz metre yakınına gelen herkesi görebilirdi. Peşinden gelmeyi planlayan her kimse, güvenliğin ilk birkaç halkasını geçecek kadar zeki olabilirdi ama eve ulaşmadan önce onları görürdü.

Geceyi izlerken, ofisinde uyuyan Elizabeth'i düşündü. Başının ne kadar belada olduğunu bilse, elinden geldiğince hızlı kaçardı. Denver muhtemelen haklıydı; Gabe Wiseman olduğunu iddia ediyorsa, bombanın patladığı gün gördüğünü düşündükleri şey yüzünden onu öldürmek isteyen iki yabancının yanı sıra ordu da onu arıyordu. On yıldır sadece Wiseman'mış gibi davrandığını öğrenirlerse muhtemelen hapse girecekti. Eğer Wiseman olduğunu düşünürlerse, o zaman onu bir asker kaçağı olarak görürlerdi. Her iki durumda da hapse girecek gibi görünüyordu.

En iyi senaryo: Şerif yardımcısı haklıydı, sadece çocuklar ya da hava karardıktan üç saat sonra olduğunu fark etmeyen bir geyik avcısıydı. Eğer bu doğruysa, Gabe hapse girmeyecek, deli olduğu için götürülecek ve alt kattaki arkadaşı da bir sonraki hücrede olacaktı.

Ne olursa olsun, Elizabeth'in ondan uzak durması gerekiyordu. Tehlikede de olsa, paranoyak da olsa, Elizabeth artık onun hayatında değildi.

Saat dördü biraz geçe Denver nöbeti devralacağını söyleyerek bağırdı ve Gabe tavan arasından çıktı. Korsan'ı kontrol etti, sonra da yorganı çekmeden yatağında uyuyakaldı.

Dakikalar gibi gelen bir süre sonra Denver omzunu salladı. "Uyan, Gabe. Yoldan bir cenaze arabası geliyor."

"Alarmı duymadım." Gabe tamamen uyanmıştı ve tüfeğine uzanıyordu.

"Kapattım. Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum, ama eğer bir katilse, yaşayan en aptal kişi olmalı. Beni kapıda görünce el salladı. Bana daha fazla arkadaş gibi geldi."

Gabe kapıya doğru ilerlerken Denver da onu takip etti. "Misafirim yok." Denver'a baktı. "Sen ilk hamamböceği gibisin. Eğer üzerine bassaydım, arkandan başkası gelmezdi." Dört yıl boyunca kimse uğramadan burada yaşamayı başarmıştı ve şimdi yolu yıpratıyorlardı.

Denver güldü. Cildi kelimelerin pingine katlanamayacak kadar sertti. "Belki de tüm dünya bir araya geldi ve senin çoktan öldüğünü düşündü. Koku daha da kötüleşmeden cenazeciyi gönderiyorlar."

Gabe gülmedi. Çoğu gün kendini canlıdan çok ölü hissediyordu. Elizabeth'le tanışana kadar, ortadan kaybolacağından ve kimsenin bunu fark etmeyeceğinden korkmuştu.

Tüfeğini ön kapıya dayadı ve Tyler Wright arabayı yanaştırırken verandaya çıktı. Denver, şakalarına rağmen, tamamen silahlı ve hazır bir şekilde geride kaldı.

"Günaydın, Bay Wright. Kayıp mı oldunuz?"

Tyler Wright uzun siyah cenaze arabasından indi ve verandaya doğru yürüdü. "Hayır, birini almak için Tulsa'ya gidiyorum."

Gabe'e birinin kutulu geldiğini söylemesine gerek yoktu.

"Uğradım çünkü Jeremiah Truman beni aradı ve yeğeni Reagan'a Pazar gecesi bir parti vermek istediğini söyledi. Davet etmeye başlamış bile. Onun hayatını kurtaran kişi olduğunuz için sizi de davet etmek istemiş ama size nasıl ulaşacağını bilmiyormuş."

"Demek mesajı iletiyorsun." Gabe gülümsemeye çalıştı. Bay Wright babası öldüğünde hemen hemen her şeyle ilgilenmişti, buna Gabe'in mezarlığa gidebilmesi için tekerlekli sandalye getirmek de dahildi. Töreni atlayabilirlerdi -Gabe, Wright ve İhtiyar Truman tabutun toprağa indirilişini izleyen tek kişilerdi- ama Gabe yine de bu çabayı takdir ediyordu.

"Ben ..."

"Gerçek bir oturma yemek olacak. Truman'ın yerinde ilk kez duyuyorum. Görünüşe göre Reagan sayenizde sadece hayatta olduğu için mutlu değil, aynı zamanda on sekiz yaşına girdi ve bunun büyük bir doğum günü olduğunu biliyorsunuz."

"Yapamam..." Gabe başını sallamaya başladı. "Gidemem."

Denver yardım etmek için dışarı çıktı. "Gelmeyi çok isterdi Bay Wright, ama gördüğünüz gibi misafirleri var." Denver elini uzattı. "Ben Denver Sims, Gabe'in eski bir askerlik arkadaşı. Eminim benden bahsettiğini duymuşsunuzdur."

"Hayır." Wright sırtıttı. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, Gabe'in konuştuğunu nadiren duydum." Cep telefonunu çıkardı. "Truman'ı arayacağım. Bir misafir daha gelmesine aldıracağını sanmıyorum."

Tyler ararken Denver, Gabe'e göz kırpmaya cüret etti. "Hazır sormuşken, Gabe'in avukatı olduğu için Liz Matheson'ı da davet etmesini öner, böylece yalnız gelmek zorunda kalmaz, belki kız kardeşi de gelebilir."

Wright, davetsiz misafirin başka davetsiz misafirleri de davet edebileceğinden endişelenmiş gibi selam verince arabasına doğru döndü.

Gabe Denver'ın göğsüne sert bir dirsek attı. "Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Bu yemek," diye fısıldadı Denver. "Gerçek yemek. Hani şu hiç yemiyormuş gibi görüldüğün garip şeyler. Dolabında sadece mısır gevreği kutuları ve konserveler var."

"Hayır." Elizabeth'in evindeki yemekten sağ çıkabilmişti çünkü Elizabeth onun yanındaydı ve dikkatlerin çoğunu Denver çekmişti. "Ben gidemem."

"Merak etme," diye alay etti Denver. "Pazar gününden önce sana çatalla yemek yemeyi öğreteceğim."

"Hayır. Gitmiyorum. Ya bela gelirse?"

"Eğer gelirse, nerede olursak olalım bizi bulacaktır. Tahminimce Korsan'ı kim vurduysa etrafta tanık istemez. Truman'ın evinde muhtemelen güvendeyiz. Belki de yaşlı adama şerifi ve erkek arkadaşını davet etmesini önermeliyim. Onlarla konuşmak hoşuma gitti."

"Neden bütün partiyi sen planlamıyorsun?" Gabe sıkılmış dişlerinin arasından konuştu.

"Benim için fark etmez. Bu yaşlı adamın biftek için parası var mı?"

Wright arabasından geri döndü. "Truman'a ulaşamadım ama Reagan'a ulaştım. Daha fazla misafir ağırlama fikri onu çok heyecanlandırdı. Güldü ve herkese hediye getirmelerini söylememi istedi."

Gabe on sekiz yaşında bir çocuğun doğum günü partisine gitme fikri karşısında cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. Daha önce ne bir partiye katılmış ne de bir parti vermişti.

Tyler Wright el salladı ve arabasına geri döndü.

Gabe Denver'a baktı, bir tür kuduz kurt gibi gülümsüyordu. "Gitmek istemedim," diye başladı, "ve şimdi bir hediye getirmek zorundayım. O yaştaki bir kıza ne vereceğimi hiç bilmiyorum."

Denver kaşlarını çattı ama ilk tahminine uymuş gibi görünüyordu. "Cephane mi?" Gabe savurdu ama Denver onun için çok hızlıydı.

Bölüm 32

15 ŞUBAT 2008 WRIGHT
CENAZE EVİ

Bu sabah Tulsa'ya giden arka yolları kullandım. Seni düşündüm. Bir gece yine bir kadeh şarap içmek için bana katılabileceğini düşündüm.

TYLER EKRANA VE AZ ÖNCE SÖYLEDİĞİ SÖZLERE BAKTI.

Yazılı. Sesi acınacak haldeydi. Belki de Kate'i yazmak bir alışkanlık haline gelmişti. Belki de hepsi buydu. Bir kez tanışmışlardı, hayır, iki kez. İlk seferinde Oklahoma'da ıssız bir kulübede akşam yemeğini paylaşmışlardı. İkincisinde onu en kötü halinde görmüştü. Arada e-posta göndermişlerdi. Romantik notlar bile değil, sadece komik küçük şeyler, insanların zaman geçirirken konuştukları şeyler.

Ama bir keresinde, buluşmaları arasında geçen zamanda, onun için önemli biriymiş gibi kendisine "*canım*" dediğini hatırladı.

Neredeyse söylemeyi unutuyordum. Pazar günü Reagan Truman'ın doğum günü partisine gideceğim. Onu hatırlıyor musun? İki yıl önce amcasının çiftliğini yangından kurtarmak için çok mücadele eden kız. Gazetede çıkmıştı. On sekiz yaşına giriyor. Keşke ona ne alacağıma dair bir fikrim olsaydı. Önerin var mı?

Amcası cenazesi için tüm ayarlamaların yapıldığından emin olmak için geldi. Zor bir ihtiyar ama onu çok seviyor. Bunu daha önce de görmüştüm. Zamanının yakın olduğunu biliyor. Elimden geldiğince ona eşlik edeceğim, sonra da onun yanında durup geri kalanını atlatmasını sağlayacağım.

Her zaman insanlara yardım ettiğimi hissettim ama bazen bunun daha kolay olmasını diliyorum.

İyi geceler, Kate.

Ty

Tyler Gönder'e tıklamadan önce baştan sona okudu. Bu geceki not iç karartıcıydı. Günlerdir morali bozuktu. Belki de havadan kaynaklanıyordu: soğuk, rüzgârlı, kar tehditleri. Belki de Bayan Biggs'in mezarlıkta yıllar önce kaybettiği ailesi için yas tuttuğunu görmekten kaynaklanıyordu.

Kitapçıdan aldığı ilana bir göz attı. Cumartesi sabahı el falı ve kahve.

Neden olmasın? Ekranı kapattı. Görünürde cenaze olmadığına göre, yarın kitapçıya gitmek de zaman kaybetmek için iyi bir yoldu. Yatağa girdiğinde, geleceği hakkında bilebileceği tek bir şey olsaydı, bunun ne olacağını düşündü. Bu konuda iki saat endişelendikten sonra bir uyku hapı aldı ve önceden bilmek isteyeceği hiçbir şey olmadığına karar verdi. Eğer iyi bir şeyse, bu sürprizi bozacaktı. Kötü bir şeyse, geleceğine musallat olacaktı.

Ertesi sabah giyinmiş ve kalabalık olabileceğini düşünerek saat tam dokuzda oraya varmıştı. Kitapçınıninki dışında tek araba onunkiydi, o da hep aynı yerdeydi. Kalabalık için çok fazla.

Martha Q'nun yanaştığını ve elinde elmalı çörek gibi görünen ve kokan bir şeyle dışarı çıktığını görene kadar arabasında camı indirerek bekledi.

Tyler yükünü taşımasına yardım etmek için dışarı çıktı, cipslerin kahve ve el falı ile mükemmel gideceğini düşünüyordu.

"Günaydın, Bay Wright. El falı için mi geldiniz?"

"Kulağa ilginç geliyor. Böyle şeylere inanır mısınız?"

"Kesinlikle öyle. Gençken bir falcı elime bakıp yakışıklı bir adamla tanışacağımı ve deli gibi aşık olacağımı söylemişti. Bu birkaç kez oldu."

Tyler gülümsedi. "Belki de hayat çizginizde bir kekemelik vardır."

Martha Q güldü. "Kalbinize dikkat etseniz iyi olur Bay Wright, yoksa sıranın size geldiğine karar verebilirim."

Onun şaka yaptığını biliyordu ya da en azından öyle olmasını umuyordu.

İçeride, kitabeve sahibi George Hatcher, sekiz sandalyeden oluşan bir çember kurmuştu. Bir kalabalık bekliyor gibi görünüyordu. Tyler, Dallas Logan ve kızı Ronelle'i tanıdı. Onlar bir çiftti. Dallas hiç susmuyor, Ronelle ise tek kelime etmiyordu. Martha Q yıllar önce yaptığı çılgınca şeyler yüzünden kasabada nefret edilen biri olabilirdi ama Dallas'tan genellikle belli bir nedeni olmadığı için nefret ediliyordu ve bu çok daha kötü görünüyordu. Tyler büyükbabasının eskiden söylediği bir şeyi hatırladı ve bunun Dallas Logan için de geçerli olduğunu düşündü. Yeni bir iple asılsa bile şikâyet ederdi.

Onlardan mümkün olduğunca uzaktaki koltuğuna otururken iki kadına da başıyla selam verdi.

Bankadan Mary adında bir kız da geldi ve oturdu. Tyler onun ismini hatırlamazdı, sadece yaka kartı takılıydı.

kazağını giydi. Kadın gergin görünüyordu ve adam neredeyse ona bildiği kadarıyla el falının acı verici olmadığını söyleyecekti.

Bob McNabb zaten dükkâdaydı ve balıkçılık bölümündeki kitaplara bakıyordu ama bedava kahve olduğunu duyunca o da oturdu ve bir yudum aldı. Bob'un karısı muhtemelen cenaze evinde çalışıyordu. Şehirdeki en iyi çiftlerden biriydiler. Kırk yılı aşkın bir süreden sonra hâlâ evliydi.

Hepsi bekledi.

George pencerelere gitti ve tabelayı KAPALI'dan AÇIK'a çevirdi. Kaşlarını çatmasından herkes görünürde bir falcı olmadığını anladı. Tyler ve Bob biraz daha kahve içerken Dallas yetişkin kızına tırnaklarını yememesi konusunda nasihat etti. Martha Q bankadan gelen kıza ayakkabılarının "ölmek için" olduğunu söyledi ve tamamen yabancı olan kadınların bazen yaptığı gibi hiçbir şey hakkında konuşmaya başladılar.

Tyler rahatsız olmaya başladığı sırada, Bob McNabb eğildi ve dedi ki. "Ayakkabılarını beğendim. Nereden aldın onları?"

İkisi de bir kahkaha patlattı ve tüm kadınların kitapçıyı delilik istila etmiş gibi onlara bakmasına neden oldu.

Yarım saat sonra grup dağıldı ve depresif bir şekilde dışarı çıktı.

Cenaze evine dönerken Tyler gülümsedi. Bu gece Kate'e anlatacak komik bir şeyi olacaktı. Çemberdeki diğerleri bunu göremeyebilirdi ama Tyler hayatının küçük bir bölümünü bile geleceğini görmeye çalışarak harcamanın komik olduğunu düşünüyordu.

Hatta ona Bob'la ayakkabılar üzerine attıkları kahkahayı bile anlatabilirdi.

Bölüm 33

17 ŞUBAT 2008
PAZAR GÜNÜ SAAT
15:00 TRUMAN
ÇİFTLİĞİ

REAGAN GÜNEŞLİ ÖN SALONDAKİ YATAĞINDAN İZLEDİ

Üç kadın evdeki her şeyin tozunu alıp parlatırken. Amcasının eşyalarına dokunmalarına dayanamadığı için gittiğini biliyordu ve aslında o da aynı şekilde hissediyordu. Amcasının tuttuğu hemşire temizlik için yardım çağırmasında ısrar etmişti çünkü Reagan'ın koltuk değneklerine dayanarak kendi partisine hazırlanmaya çalışacağından korkuyordu.

Reagan da isterdi. Brandon'ı davet etmekle başlayan olay kısa sürede tam bir partiye dönüşmüştü. Jeremiah'nın akşam yemeğine bir kişiyi kabul edecekse herkesi davet edebileceğini düşündüğünü tahmin etti.

Eğer yapabilseydi alnına dokunurdu çünkü adam kesinlikle garip davranıyordu. Partiden bir saat önce barbekü siparişi vermiş ve gökkuşağı kremasıyla süslenmiş pastayı da getirmelerini istemişti.

Gitmeden hemen önce, ona yatakta kalmasını emretmişti. Gereklilikler dışında bir şey yapması için çok erken olduğunu iddia etmişti.

Reagan heyecandan patlamak üzereydi. Önce Brandon ve Noah'yı davet etmiş, sonra da hayatını kurtardığı için Gabe Leary'yi ve hapisten çıkmasına yardım ettiği için avukatını davet etmeye karar vermişti. Sonra Leary'nin misafiri ve Elizabeth'in kız kardeşi de gelmek zorundaydı. Reagan kimseyi dışarıda bırakmak istemediği için Noah'nın kız kardeşini, şerifi, nişanlısı olduğu için Hank'i ve herkesin arkadaşı olduğu için Tyler'ı davet etti. Jeremiah Amca, üçü zaten geliyorsa tüm Matheson'ları ve tüm McAllen'ları da davet edebileceklerini söyledi. Böylece Noah'nın ailesi ve Hank'in annesi çağrıldı; onlara, kendileriyle birlikte yaşayan iki teyzesini ve küçük Saralynn'i de getirmeleri söylendi.

Akşam yemeğine on beş kişi gelecekti. Tek kurtuluş, kır mutfağındaki mobilyaları çıkarmak ve testerelerin üzerine kontrplak koyarak mutfak tezgahından televizyonun bulunduğu en uç noktaya kadar uzanan uzun bir masa yapmak gibi görünüyordu. Reagan amcasının ayrıntıları asla halledemeyeceğini biliyordu ama hemşiresi bir iyilik perisine dönüştü ve arkadaşlarını arayarak Metodist kilisesinden uzun bir masa örtüsü ve bir İncil çalışma sınıfının elli yıl önce satın aldığı porseleni getirmelerini istedi.

Saat altıda masa hazırlanmış, yemekler uzun tepsiler içinde tezgâhın etrafına dizilmiş ve geniş mutfakta mumlar yanmaya başlamıştı.

Telefonu çaldığında Reagan ilk çalışta cevap verdi.

"Merhaba Noah," dedi numarasını tanıyarak.

"Mutlu yıllar Rea," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Alışmak için yeterince uzun süredir on sekiz yaşındayım ama yine de partiyi kabul edeceğim. Çilekli pasta istedim çünkü en sevdiğin olduğunu biliyorum."

"Bunu yapmamalıydın."

Sırıttı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Vaiz. Aç gitmeyesin diye yirmi kişilik yemek siparişi bile verdim. Dallas'tan ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

Telefonda bir sessizlik oldu, sonra dedi ki, "Ben yapmadım. Hâlâ buradayım. Akşam yemeği için babamın bazı arkadaşlarında kalmaya davet edildim. Denton'ın doğusunda büyük bir çiftlikleri var. O ve annem partinize gelecekler ama korkarım ben kaçırmak zorunda kalacağım."

Reagan konuşamıyordu. Ağzını açarsa ağlamaya başlayacağından korkuyordu.

"Kızma, Rea. Sana bir hediye aldım. Babam bu gece getiriyor. Yarın okulda görüşürüz. Bir gün sahip olmak istediğim gibi bir çiftliği görme şansını geri çeviremezdim. Anlıyorsun, değil mi?"

Onun kendisine her şeyin yolunda olduğunu söylemesini beklediğini biliyordu. Onlar arkadaştı, kankaydılar. Ama o anlamıyordu. Bu herhangi bir doğum günü değildi, bu onun on sekizinci doğum günüydü. Bu onun ilk gerçek partisiydi.

Bir şey söyleyecek kadar yaşlı ya da bilge değildi. Sadece telefonu kapattı ve zil sesini kesti.

Bir anda dünyası o kadar da güneşli görünmemeye başladı.

Bölüm 34

PAZAR GECESİ

17 ŞUBAT 2008

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

PAZAR GÜNÜ GÜNEŞLİ VE SADECE SERİN BİR HAVA VARDI

ama öğleden sonra bulutlar başka bir fırtınanın habercisiydi. Bir çiftçi için dışarıda olmak için güzel bir gündü, hava sert ve rüzgâr azdı. Ancak Gabe, babasının çiftlikten para kazanmaya çalıştığı ve Gabe'i her gün bedava işçi olarak kullandığı ilk yıllarında bile kendini hiçbir zaman bir çiftçi olarak görmemişti. Bazı insanlar toprağı sevmek için doğar ama Gabe öyle değildi. Toprağının sevdiği tek yanı herkesten yalıtılmış olmasıydı ve bu gece insanlıkla arasındaki mesafe aşınıyor gibiydi. Bir hafta içinde ikinci akşam yemeği partisine katılmak üzereydi.

Land Rover'ını Truman'ın bahçesinde birinin çim ektiği yerin kenarına park etti ve evin gri tuğlalarına karşı maviye boyanmış geniş verandaya doğru yürüdü. Truman'ın eski evi, pencere kutuları ve zencefilli süslemelerle inşa edilmiş iki katlı büyük bir evdi. Duvarlar birinci katta tuğla, ikinci katta ahşaptı ve rüzgârı engellemek için kuzey duvarı boyunca nehir taşı kullanılmıştı.

Burayı dört yıl önce gördüğünde pencerelerin çoğu tahtalarla kapatılmıştı ve ev son demlerini yaşıyor gibi görünüyordu. Şimdi ise bir tarafında tuğladan bir veranda bile vardı ve bu da evi en azından içinde bulunduğumuz yüzyıla uyarlıyordu.

Denver onun birkaç adım gerisinde yürüyor, Reagan'ın doğum günü için aldıkları hediye taşıyordu. Ona ne alacaklarını uzun uzun düşünmüşler ve sonunda kaliteli bir av tüfeğinde karar kılmışlardı. Yarım dolduruşla ateş ettiğinde onu yere sermeyecekti, muhtemelen ateş ettiğinde de bir şey öldürmeyecekti, ama gürültüsü evinin etrafına davetsiz gelen herhangi bir şeyi ya da herhangi birini cehennemden korkutacaktı.

Denver ona yetişti ve Gabe'in sırtına bir tokat attı. "Biliyor musun, eğer arkadaşlarınla gelmeye devam edersen, iyi yemek yiyebiliriz. Giymek istemiyorum

ama belki de tüm iznimi seninle geçirmeliyim. Dallas'a uçabilirim, araba kiralayıp gelebilirim. Ama kışın artık Mustang yok. O küçük arabayı çamurdan asla çıkaramayacağımızı sanıyordum."

"Yıpranacak bir karşılaşman yoktu." Truman'ların evinin verandasına çıktıklarında Gabe kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. Dört gün sonra teğmene alışmaya başlamıştı. Denver'ın hayatla ilgili bir espri anlayışı vardı. Gittiğinde Gabe onu özleyecekti ama bunu ona asla belli etmeyecekti.

Yaşlı adam onları kapıda karşıladı. "Gabriel, buraya gelme vaktiniz gelmişti."

Gabe el sıkıştı ve Denver'ı tanıştıtırırken Truman'ın sonunda kırıksıklıkları olacak kadar yaşlandığını düşündü.

Gabe "eski bir asker arkadaşım" der demez Truman adama ısınır gibi oldu.

"Hoş geldiniz," dedi ve onları bir evin yemek odası olduğu belli olan bir yere götürdü. Her yer küçük odalara bölünmüştü ve çoğu, ihtiyaç duyulanan iki katı mobilyayla doluydu. Gabe'e insanların birbirlerine, "*Burada kaç odanız var?*" diye sorduğu zamanları hatırlattı.

Yemek odası *Küçük Kadınlar*'dan beri yenilenmemiş gibiydi. baskıya girdi.

Etrafında sekiz zayıf insanın oturabileceği meşe yemek masası, yanında hardal olan battaniyedeki domuz, cipsli salsa ve üzerine bir çeşit jöle damlatılmış bir kare krem peynirden oluşan mezelerle donatılmıştı.

"Mezeler," Denver işaret etti.

"Biliyorum," diye tersledi Gabe bir tabak alırken. "Harika görünüyorlar." Ekmeğe sarılı sosislerin parmak yiyecek olduğunu anlayabiliyordu, sos ve patates kızartması da mantıklıydı ama peynir ve jöle konusunda ne yapacağını bilmiyordu.

Denver sanki adamın akıl sağlığını sorguluyormuş gibi bakışlarını Gabe'e çevirdi ama sadece "Evet, harika" dedi.

Sandalyeler duvarlara doğru itilerek iki uzun sıra oluşturulmuştu. Pat Teyze ve Şişman Teyze sandalyelerden ikisine yerleşmişlerdi bile, tabakları için aralarında boş bir sandalye vardı. "Merhaba beyler," dedi Pat Teyze sanki çocuklarla konuşuyormuş gibi. "Bize kendimize yardım etmemiz söylendi. Reagan bunları kendisi yaptı."

Adının söylenmesiyle birlikte Reagan koltuk değneklerinin üzerinde belirdi. Gabe onu Denver'la tanıştırdı, o da hemen mezelerin en iyisi olduğunu söyledi.

Eğer diğerkleri hemen gelmezse hepsini yemeyi planlıyordu.

Reagan kıkırdadı ama gözleri Gabe'in üzerindeydi. Her nasılsa sadece ona yardım etmeye çalışarak, onun kendi özel koruyucu meleği haline gelmişti. Elinden gelse her zaman onun yanında olacağını hissediyordu. İnsanları göründükleri gibi değil, oldukları gibi gören gözlere sahipti.

"İyi misin evlat?" diye sordu, muhtemelen denediği makyajı silen gözyaşı lekelerini fark ederek.

"Ben iyiyim." Gülümsedi. "Peki ya sen? Tüm bu insanlar seni rahatsız edecek mi?"

Onu net ve açık bir şekilde okuyordu. "Verandada yememin sakıncası var mı?"

"Sana bir tabak hazırlayayım." Sırıttı, gözlerindeki ışık geri geldi. "Paket servis."

Başka hiç kimse konuştuklarını fark etmemişti; hepsi Matheson kabilesinin geri kalanını karşılamakla meşguldü. Hank, annesi Claire, altı yaşındaki Saralynn. Onların arkasında şerif Alexandra McAllen ailesiyle birlikte içeri girdi. Doğruca Hank'in yanına gitti ve anne-babası Hank'in annesine hayat boyu arkadaşların yaptığı gibi sarıldılar.

Birdenbire oda tıklım tıklım doldu. Gabe herkesi sarsak bir baş hareketiyle selamladı, bu grupta gülümsediği sürece bir şey söylemesine gerek olmadığını çabuk öğrenmişti. Gözleri odada Elizabeth'i arıyor, onun insan geçidinin sonunda olmasını bekliyordu.

"Geliyor," diye fısıldadı Saralynn ona. "Sana biraz geç kalacağını söylememi istedi. Yasal bir iş."

Gabe kendini kalabalıktan her seferinde birkaç santim geri çekilirken buldu. Odada yeterince hava yok gibiydi... evde. Hareket ettiğinin farkına bile varmadan verandaya çıkmıştı. Çok fazla insan aynı anda konuşuyordu. Denver'ın Korsan'ın vurulması ve üç gün sonra nihayet süt içmeye başlamasıyla ilgili anlattıklarını hâlâ duyabiliyordu.

Gabe pencereden geriye, gruba baktı. Denver grubun merkezinde görünüyordu; Claire geride duruyordu, bu gece siyah bir pantolon ve uzun kumral saçlarını örten krem rengi bir eşarp giymişti. Gabe'e bir zamanlar bir sanat galerisinde gördüğü Georgia O'Keeffe fotoğrafını hatırlattı. Kızı dışında odadaki herkesi görmezden gelmeye çalışıyor gibiydi.

Kendi kendine gülümseyen Gabe, eğer bir ressamın eskizini çizmek zorunda kalırsa, Claire'i ve onun klasik görünümünü model olarak kullanacağını düşündü. Gabe eğer

Denver ondan hoşlandığını düşündü, beyinde hasar olmalı. Kadın sadece onun liginin değil, atmosferinin de dışındaydı. Denver fena görünmüyordu, Gabe'in tahminine göre. İlginç olacak kadar savaş yarası ve hikâyesi vardı ve kimsenin adını bile duymadığı bir üniversiteden asla kullanmayacağı bir tarih diploması almıştı ama Claire gibi bir kızın hoşlanacağı cildan yoksundu.

Verandanın ucundaki sandalyelerden birine geçti ve Liz'i beklerken gün batımının son ışıltısını izledi. Eğer fırtına on bir gün önce olmamış olsaydı, Reagan yaralanmayacak, hapse atılmayacak ve Liz'i arayıp akşam yemeği yemeyeceklerdi. Hiçbir şey olmamış olsaydı, muhtemelen haftada bir kez onu ofisinde ziyaret ediyor, aklına gelen her soruyu yanıtlıyor ve sonra onu yarın yokmuş gibi öpüyor olacaktı. Geceyi yatak ve kahvaltıda birbirlerine sarılarak geçirmezlerdi ya da ailesiyle yediği bir yemekten sonra annesinin kanepesine sarılmazlardı. Ona karşı hissettiği duyguya alışamazdı. O kadar alışmıştı ki, birlikte olmadıkları her saat onu özlüyordu. Elizabeth için bu muhtemelen erkeklerle yaşadığı aylık kaçamaklardan biriydi. Onun için ne ifade ettiğini bilseydi, hakkında uzaklaştırma kararı çıkarttırırdı.

Odada Liz varken bile etrafındaki onca insana katlanabileceğinden emin değildi ama onsuz yapamayacağını biliyordu. Aklından sadece gidebileceği düşüncesi geçti; Reagan bunu anlayacaktı. Çocuk onu olduğu gibi görüyordu. Denver geride bırakıldığı için kızabilirdi ama belki Claire onu Gabe'in evine bırakabilirdi. Ya da, diye düşündü Gabe, hava tamamen karardığında eve yürüyebilir ve Denver'ı Rover'la bırakabilirdi.

Eski, külüstür bir Ford'un yolda takırdayarak eve doğru ilerleyişini izledi. Jeremiah da duymuş olmalıydı, çünkü kapıdan dışarı çıktı ve bir arabanın teknesinin onlara doğru ilerleyişini izledi. "Reagan!" diye bağırdı. "Davet ettiğin çocuk burada."

Gabe yaşlı adamın arabanın ölüm belgesine ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler mırıldandığını duydu çünkü bu motor için yardım yoktu.

Reagan topallayarak amcasının yanından geçti ve araba durmadan önce verandanın kenarına kadar geldi.

Gabe kıpırdamadan oturdu, izlerken rahatsız etmek istemiyordu.

Onun yaşlarında iri yarı bir çocuk arabadan indi. Üzerinde kot pantolon ve siyah deri bir ceket vardı.

Yürüdü. Gabe, bu partide en kötü giyinenlerin listesi yapılırsa, bu çocuğun birinci, ikinci ve üçüncülüğü kazanacağını düşündü.

"Merhaba Bran." Reagan yaklaşırken gülümsedi. "Gelebildiğine sevindim." "Şu haline bak Rea, neredeyse ayağa kalkacaksın."

Garip bir şekilde omzunu sıvazladı ve Gabe'e çocuğun bu geceki randevusu olmadığını söyledi. Gabe onu davet etmiş olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Çocuk dağınık, hazırlıksız, istenmeyen biri gibi görünüyordu... Gabe on yedi yaşında bu kasabadan ayrıldığında nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu.

Çocuk pencereden bakmış olmalı, çünkü geriye doğru bir adım attı. "Kim bu insanlar?"

"Amcam planladığımdan daha fazla kişiyi yemeğe davet etti." Onun eline uzandı ama Bran çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

"Belki başka bir zaman gelmeliyim. Bundan emin değilim. Sadece ben, sen ve yaşlı adam olacak sanıyordum."

Gabe onun sesindeki paniği duydu ve tanıdı. Çocuk korkmuştu.

Reagan ona yetişmeye çalışırken adımını kaçırdı. Gabe ve çocuk ona doğru atladılar ama koltuk değnekleri yürürken onu omuzlarından yakalayan Bran oldu.

"Sen iyi misin?" Sesi neredeyse paniklemiş gibiydi.

"Ben iyiyim." Güldü. "Sadece yanlış tahmin etmişim. Bu konularda hâlâ çok sağlam değilim."

Gabe onlara ulaştı. "Reagan," diye tersledi. "Yaralandın mı?" "Hayır, iyiyim Gabriel."

Gabe kıza yardım etme dürtüsüyle savaştı, önce yapması gereken başka bir şey olduğunu biliyordu. "Kimsin sen?" dedi çocuğa.

"Brandon Biggs. Davet edildim." Reagan'ı tutuyor olmasaydı, Gabe'in çocuğun dövüşmeye hazırlanırken şişineceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Peki Brandon, bacağını kapıya çarpmadan onu içeri taşıyabilir misin? Ben yapardım ama benim de bacağım sakat ve onunla birlikte yuvarlanmak istemem."

"Evet, efendim," diye kekeledi Brandon.

"Yapabilirim." Reagan'ı dikkatle kaldırdı.

Kollarını onun boynuna doladı ve tekrar Gabe'e baktı. Gecedan önceki son ışık kırışmasında, Gabe onun gözlerindeki anlayışı gördü. Ne yaptığını ve yaptıklarının ona ne kadar pahalıya mal olacağını çok iyi biliyordu, çünkü onlarla birlikte içeri geri dönmek zorunda kalacaktı.

"Koltuk değneklerini getirip kapıyı tutacağım Bran, ama sen dikkatli ol."

İçeri girdiklerinde Gabe herkese Brandon'ın

Reagan verandadan yuvarlanırken. Herkes etrafına toplanmış, Reagan için endişeleniyor ve Bran'ın sırtını sıvazlıyordu. Kimse kıyafetlerini fark etmemiş gibiydi. Pat Teyze ona bir tabak meze hazırlarken Reagan'ın yanına oturması için ısrar etti. Hank, gönüllü itfaiye teşkilatında onun gibi iyi bir adama ihtiyaçları olduğunu söyledi. Tehlikedeki kadınları yakalamanın en sevdikleri görev olduğunu söylerken göz kırptı.

Gabe geri çekildi. Kendinden başka birini düşünmek iyi hissettiriyordu. Tabaklarını doldurmak için mutfığa yöneldiklerinde Gabe sallanan kapıyı herkes için tuttu, sonra durup insanların sandalye bulma, tabak doldurma ve içecekleri masaya dağıtma karmaşasını izledi.

Elizabeth'in yakınlarda olduğunu kokladıktan bir süre sonra nazik bir kol beline dolandı.

"Üzgünüm geciktim," diye fısıldadı bir kalçasını onun bacağına yaslarken. "Beni özledin mi?"

Kapının kapanmasına izin verirken "Evet," diye fısıldadı. Yemek odasında yalnızdılar. Kadın kıpırdandı ve birden adamın kollarına girdi.

"Bana merhaba öpücüğü vermeyecek misin?" diye sordu. "Yoksa önce bir soru düşünmem mi gerekiyor?"

Başının tepesini öptü. "Geldiğine sevindim. Ben de kaçmak üzereydim" dedi ve yanağından ağzına doğru ilerledi.

"Beni özlediğini kanıtla," diye fısıldadı ve kimse mutfakta olmadıklarını fark etmeden önceki birkaç dakika içinde bunu yaptı.

Diğerlerine katıldıklarında, masada sadece birbirlerinin karşısındaki koltukların kaldığını gördüler ama bunun bir önemi yoktu. Adam kızın yanaklarının kızardığını ve dudaklarının hafifçe şiştiğini fark etti. Konuşmaya fırsat bulamadılar ama adam başparmağını alt dudağına sürttüğünde kızardı ve ikisinin de onun dudağını nasıl ağzına çekip nazıkçe ısırdığını hatırladığını biliyordu.

Gabe ona gösterdiği tüm ilgiye rağmen köpek maması bile yiyebilirdi. Alnındaki dağınık buklelerin bazen kaşlarının üzerine dökülüşünü ve ağabeyi onunla alay ettiğinde gülüşünü izlemeyi seviyordu. Gabe onun o ateşli yeşil gözleriyle kendisine bakışını seviyordu.

Hiçbir kadın onu bu kadar etkilememişti ve bir daha da etkileyemeyeceğini hissediyordu.

Bölüm 35

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

DENVER SIMS MASANIN SONUNDA, BİR ODA UZAKLIKTA OTURUYOR

Claire ve küçük kızından. Etrafındaki herkesle konuşurken ve gülerken onu izledi. Sadece Saralynn ve iki yanındaki teyzeleriyle konuşuyordu. Yemeğin çoğunda sıkılmış görüldüğünü düşündü, sanki bu sadece katlanmak zorunda olduğu bir şeymiş gibi.

Herkes pasta yemek ve hediyeleri açmak için salona geçtiğinde Claire'e tek kelime söylemeyeceğine, ona yaklaşmaya çalışmayacağına ve kesinlikle dokunmayacağına karar vermişti. Claire ailesinin çiftlik evinin koridorunda yaşananların tekrarlanmasını istiyorsa, ona gelmek zorundaydı.

Reagan hediyelerini açarken Denver iki dilim pasta yedi ve Reagan'ın açtığı kitapları, kolyeleri ve mücevher kutularını önemsiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Elbette Gabe'le birlikte ona verdikleri av tüfeğinin en iyi hediye olduğunu düşünüyordu ama başka kimse öyle düşünmüyor gibiydi. Claire kaşlarını bile çattı.

Truman ona çok garip bir hediye aldı. Bir elma ağacı. Ona sipariş ettiği elli ağaçtan biri olduğunu ve bahar geldiğinde evin arkasında sadece onun için yeni bir meyve bahçesi kuracaklarını söyledi. Yirmi beş yaşına geldiğinde kendi elmalarından turta yapacaktı.

Başka kimse hediyein özel olduğunu düşünmedi ama Reagan ağladı ve amcasının yanağını öptü.

Truman öpücüğü silerken, "Hayatın boyunca sürecektir kökler salmanın zamanı geldi, kızım," dedi. Sonra da aklına gelmiş gibi ona bir kağıt parçası uzattı.

Reagan açtı ve ona baktı. Başını salladı ve "Bu yasal. Elizabeth'e bugün emin olmasını söyledim."

Liz gülümsedi.

Reagan amcası dışında kimseye bakmadan konuşmadan önce herkes bir süre sessiz kaldı. "Burayı benim için bana devretti."

On sekizinci doğum günü. Yaşadığı sürece buranın kontrolünü elinde tutacak ama bugünden itibaren burası benim."

Kimse konuşmadı. Hepsi Truman'ı tanıyordu. Hayatı boyunca yeni bir araba almamıştı. Evindeki her şeyi kullanır ve yeniden kullanırdı. Her kuruşu cebe indirirdi. Toprağını her şeyden çok severdi.

Ve onu daha yeni vermişti.

Truman'ın az önce ne yaptığının farkına varılması odaya yayıldığında, herkes aynı anda konuşmaya başladı. Yaşlı adam Reagan'a onu sevdiğini ve aileden biri olduğunu söylemiyor, onun topraklarından daha önemli olduğunu gösteriyordu. Denver anlıyordu çünkü topraklarını seven insanlarla birlikte büyümüştü ama anlamak ve hissetmek farklı şeylerdi.

Toprağı asla özgürlüğünden daha fazla sevemezdi. Ne zaman eve gitse ailesinin toprağa bağlı olduğunu hissedirdi. Kız kardeşlerinden ikisi daha önce hiç uçağa binmemişti. Onlara bedava uçuş teklif ettiğinde, ikisi de hayır dedi çünkü kaçabileceklerini düşünmüyorlardı.

Denver, Reagan Truman'ın yüzünü izledi. Araziyi sevmişti. Amcası doğru tahmin etmişti. Ona dünyayı vermişti.

Denver, Gabe'in hepsinin arkasında sessizce durup onları izlediğini fark etti. Bunlar Harmony'yi kuran üç ailenin torunlarıydı. Bu kasabada o kadar derin kökleri vardı ki, hiç kimse ve hiçbir şey onları yıkamazdı. Gabe buralarda ne kadar kalırsa kalsın ya da kaç yemeğe katılırsa katılsın, asla onların bir parçası olamayacaktı.

Ben de öyle, Denver fark etti. Leary ve onun gibi adamlar serseriydi. Onlar bu dünyanın askerleri, polisleri, savaşçılarıydı ve böyle bir hayat için savaşmış ve buna inanmışlardı ama asla yaşamamışlardı.

Denver artık kimsenin onu özlemeyeceğini bilerek sallanan kapıdan mutfığa doğru ilerledi. Kasabadan, topraklarından, evlerinden bahsediyorlardı.

Beline beyaz bir kasap önlüğü sardı ve bulaşıkları toplamaya başladı. O büyürken hem kızların hem de erkeklerin temizlik işlerine yardım etmesi beklenirdi. Bazen ablalarının, ev işlerinin çoğundan kurtulmak için bebek sahibi olmaya devam ettiklerini düşünürdü.

Sallanan kapının gıcirtısını duyana kadar masayı temizlemişti. Kafasını kaldırdığında Claire'i görünce şaşırды.

Bir an için gözleri buluştu ve onu mutfakta bulmayı beklemediğini anladı.

"Tüm erkekler Truman'ın restore ettiği traktörü görmek için aşağı indi," dedi bir haber sunucusunun duygusallığıyla.

Lavaboya geri döndü. "Diğerleri nerede?" Gerçekten umurunda değildi ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu yoksa kapı kapanabilirdi.

"McAllen'lar eve gittiler. Oğulları Noah aradı ve bu gece geç saatlerde Dallas'tan arabayla gelmeye karar verdi ve onun yollarda olmasından biraz endişelendiler. Gece yarısından sonra hava donabilir. Büyük teyzelerim Reagan'a nasıl yorgan örüleceğini gösteriyorlar, çünkü bir süre ayağa kalkmaması gerekecek. Annem sıkılmış görünüyor. Saralynn başını annemin kucağına koymuş uyuyor. Liz ortadan kayboldu, ki bu alışılmadık bir şey değil."

"Oh," dedi ona bakmadan. "Rapor için teşekkürler."

"Tyler Wright'ı dışarıda bıraktım, bu gece bir pikap alması gerektiği için tüm partiyi kaçırdı."

Onun yaklaştığını hissedebiliyordu ama arkasını dönmedi.

Üç adım arkasına geldiğinde uzun bir nefes aldı ve "Sanırım bu fırsatı senden nefret ettiğimi söylemek için kullanmalıyım" dedi.

"Oh," dedi, sanki hâlâ hava durumu raporu veriyormuş gibi.

"Evet, ama bunu çok kişisel algılamayın. Kocam beni üç yıl önce beş parasız ve binlerce dolarlık sağlık faturaları olan bir çocukla terk ettiğinden beri tüm erkeklerden nefret eder oldum."

Ellerini bir bulaşık havlusuna kuruladı ve arkasını dönerek lavaboya yaslandı.

Şimdi onunla yüz yüze gelmesinin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdi. Birkaç santim geri çekildi ve hafifçe sarsıldı.

"Geçen gece olanlar hiç yaşanmamalıydı. Böyle bir şeye hazır değilim. Asla hazır olamayabilirim. İkimiz de olanları unutmamız çünkü bir daha asla olmayacak." Her kelime prova edilmiş gibiydi.

Onun çenesinin kalktığını ve bir damla gözyaşının düşmek üzere olduğunu gördü. "Her şey yolunda," dedi usulca. "Hiçbir şey olmadı. Başa çıkamayacağın hiçbir şey olmayacak.

... istemediğin bir şey."

O zaman ona baktı, sözleri karşısında şaşırmıştı. Sonra sarsakça başını salladı ve saçının birkaç teli özenle oluşturduğu düğümden kurtuldu. "O zaman aramızdaki mesele halloldu."

"Karar verildi," diye yineledi, neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını biliyordu. Hiçbir şey çözülmemiştir ve ikisi de bunu biliyordu.

Bir damla gözyaşı fokurdadı ve yavaşça yanağından aşağı kayd.

Havluyu lavaboya attı ve elini kaldırdı. "Buraya gel bebeğim, sana sarılmama izin ver."

Hareket etmedi.

Eline ulaşana kadar parmaklarını kolunda gezdirdi, sonra onu kendine çekti. Kollarında kaskatı kesilmişti ama ona sarıldı. Kız kardeşlerinin ona kadınların beşikten mezara kadar sarılmak istediklerini söyledikleri türden bir sarılmaydı bu.

"Her şey yolunda Claire," diye fısıldadı kulağına. "Her şey yolunda."

Yavaşça ona karşı ısındı ve sessiz gözyaşlarını omzunda hissetti. Kız geri çekildiğinde, adam onu tutmaya çalışmadı.

"Benimle buluş Claire. Herhangi bir yerde. Her zaman."

Göz kırpmak için gülümsedi. "Pekâlâ, birkaç dakikalığına." Sanki adamın istediği sadece küçük bir iyilikmiş, daha fazlası değilmiş gibi doğruldu. "Blue Moon'da kahve."

"Mavi Ay'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bulacağım. Saat kaçta?"

"Yarın sabah Saralynn'i okula götüreceğim. Seninle sekizden biraz sonra orada buluşuruz."

"Bekliyor olacağım." Onu öpmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı en seksi kadındı. Güzel, güçlü, mesafeli, savunmasız.

Bir süre sonra birlikte geçirdikleri zaman sona ermiş ve herkes partiden ayrılmıştı. Kucaklaşmalar ve bir ara tekrar yemeğe çıkma sözleri vardı ama Claire mesafesini korudu ve Denver buna aldırmadı. O bir arayıştı, tırmanılması gereken bir dağdı ve Denver acele etmeyecekti. Kolay kadınlar nadiren çabaya değerdi ama Claire gibi kadınlar, eğer onu mutlu edebileceğini düşünürse, bir ömre değebilirdi.

"Hazır," dedi Gabe, onu gerçekliğe geri çekerek.

"Hadi gidelim." Kapıdan çıkıp Land Rover'ına doğru koşmaya başladılar. İkisi de midelerinin alabileceği kadar sosyalleşmişti.

Yola çıktıktan sonra Gabe, "Sence Reagan hediyemizi beğendi mi?" diye sordu. Denver güldü. "Hayır."

"Claire için hâlâ deli oluyor musun?" Denver omuz silkti.

"Evet. Neden?"

"Yemekte sana gerçekten ısınmaya başladığını söyleyebilirim." Gabe bir kahkahayı bastırdı. "En azından sana çatal bıçak fırlatmadı ya da seni öldürmeye çalışmadı. Korkunç bir şekilde ölen erkeklerin resimlerini çizdiğini biliyorsun, değil mi? Senin tipin değil."

"Benim bir tipim yok, ama olsaydı, o olurdu. İzle, kısa sürede benim için çıldıracak." Keşke söylediğinin yarısı kadar emin olsaydı.

Birkaç dakika sonra evin önüne geldiler. Her iki adam da artık tetikteydi. Akşam yemeğindeki kahkahalar unutulmuştu. Gecenin karanlığında dışarıda ne bekliyor olabileceği konusunda endişeliydiler. Sanki yüzlerce kez yaptıkları bir tatbikatmış gibi evin içinde dolaştılar ve alarmları kontrol ettiler.

Ama her şey sakindi. Hatta Korsan ayağa kalktı ve yavaşça onları karşılamak için yürüdü. Her şey normal görünüyordu. Gabe alarmı sıfırladı ve "Bu akşam yemekten önce Alex'le konuştum, yardımcısının raporunu okuduğunu ve muhtemelen çocuklar olduğunu düşündüğünü söyledi. Yılın bu zamanlarında geceleri çakallara ateş etmeyi seviyorlar. Bazı çiftlik sahiplerinin onlarla gerçek bir sorunu var."

"Çakallar mı, çocuklar mı?" Denver sordu.

Gabe gülümsedi. "Sanırım ikisi de. Alex, eğer yoldan geçerken köpeğimi çakal sanmış olabileceklerini söyledi. Çok dikkatli olmamız gerekiyor. Peşimden gelen birini öldürmek umurumda değil ama yerel halktan birine zarar verme düşüncesinden nefret ediyorum."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Denver ekledi, "Başka bir şey söyledi mi?" "Sadece yardımcılardan birinin fark ettiği garip bir gerçek.

Birkaç ay öncesine kadar

Önceden Timber Line Yolu'nda hava karardıktan sonra nadiren araba olurdu, ancak son zamanlarda trafik arttı."

"Daha fazla genç mi?" Gabe omuz silkti.

"Wiseman'ı arayan kişi olabileceğini düşünüyorsun ama bilmiyorum. Beş yıl sonra, seni sonsuza dek susturmaktan bahseden adamların hala arıyor olma ihtimali nedir?"

"Çok değil, sanırım."

"Bunun muhtemelen yüzde bir ihtimal olduğunu düşünüyordum. Konuşmadığın her yıl, ihtimaller daha da düşüyor. Eğer Wiseman, yani sen, bombanın patladığı gün yanlış bir şey görseydi şimdiye kadar birilerine söylerdi diye düşünüyor olabilirler."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Denver omuz silkti. "Yanılıyor olabilirim ama belki de saklanmayı bırakmanın zamanı gelmiştir. Eğer Wiseman'ı şimdiye kadar bulamadılarsa, seni asla bulamayacaklar."

Bölüm 36

17 ŞUBAT 2008

PAZAR GÜNÜ SAAT

10:00 TRUMAN

ÇİFTLİĞİ

BRANDON BIGGS REAGAN'IN YANINDA OTURUP DİĞERLERİNİ İZLİYOR çiftlikten uzaklaşmak.

"Harika zaman geçirdim," dedi.

"Geldiğin için teşekkürler ama hâlâ turtanı almadın." Reagan Bran'le konuşmak için fazla zaman harcamadığını fark etti, ama ne zaman onu kontrol etse iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. "Sana hâlâ bir dilim borçluyum."

Güldü. "Ben de seni tutacağım, Rea. Sanırım ben de gitsem iyi olacak. Sen yoruldun, benim de yarın işim var."

Ayağa kalktı, pantolonundaki zincirler rüzgâr çanları gibi ses çıkarıyordu.

Reagan amcasının verandaya çıkışını izledi. Brandon Biggs'in sadece bir arkadaş olduğunu açıklayabilmeyi diliyordu. Truman çocuğun onu her an kaçıracabileceğini düşünüyormuş gibi davranıyordu.

"Unutmadan" -Jeremiah Amca verandaya çıkmak için gerçek bir nedeni varmış gibi görünmek için elinden geleni yaptı- "Şerif bu gece bana Biggs adında bir akrabanız olup olmadığını sordu."

"Hayır. Sadece küçük kardeşim. Şu anda Bailee'de annemin bazı akrabalarıyla birlikte kalıyor." Bran tereddüt etti, sonra konuşmaya karar vermiş gibiydi. "Kardeşim Border, onu yanlarına almaktan pek memnun olmadıklarını ama üvey babamdan daha iyi yaşayacaklarını söyledi. Annem geçen hafta bilinmeyen bir yere gitti. O karmaşadan kurtuldum ve kendi evimi aldığımda belki o da benimle yaşamaya gelir."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Reagan gülümsedi. Onu iki yıldır tanıyordu ve küçük kardeşinden sadece birkaç kez söz etmişti.

Sanki bu fikir zihninde yeni oluşuyormuş gibi başını salladı.

"Görüşürüz, Bran." Amcasının Bran'i acele ettirmesini bekliyordu ama Truman onu şaşırttı.

Yaşlı adam öne doğru ilerledi ve elini uzattı. "İyi geceler," diye başladı. "Bir hafta sonu vaktin olursa uğra da şu arabam üzerinde çalışalım."

"Gerçekten mi?" Bran'ın sesi de en az onun kadar şaşkıncı.

Truman başını salladı ve çocuğun el sallayarak uzaklaşmasını izledi.

Bran arabasına binip uzaklaşırken Reagan fısıldayarak, "Yardım teklif etmen çok hoştu," dedi.

"O çocuğu izledim," dedi Truman koltuk değneklerini taşımasına yardım ederken. "Sert biri, sanırım hayat onu pek çok kişiden daha fazla yaralamış ama seni önemsiyor. Seni korumak için her zaman yanında olamayacağım ama ihtiyacın olduğunda birkaç kafayı birbirine vurması için ona güvenebileceğini düşünüyorum."

"O sadece tanıdığım bir çocuk," dedi içeri girerken.

"Senin için belki, ama onun için sen özel birisin. Seni tanımak onu daha iyi bir adam yapacak."

"Eğer öyle düşünüyorsan."

Sırıttı. "Bunu bilecek kadar uzun yaşadım." Kapıyı tutarak ekledi, "Şimdi içeri gel. Bize biraz daha kek getireyim ve plan yapalım. Bahar geldiğinde burada bazı değişiklikler yapmamız gerektiğini düşünüyorum ve yapılması gereken her ayrıntının bir taslağının bahardan önce aklınızda olmasını istiyorum. O zaman havalar düzeldiğinde başlayabiliriz."

Ona yorgun olduğunu söylemek istedi ama amcası konuşmak istediğinde hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı.

Bölüm 37

PAZARTESİ SABAHİ ERKEN
SAATLERDE 18 ŞUBAT 2008
MAVİ AY LOKANTASI

DENVER BÜTÜN GECE UYUMAKTA ZORLANDI. Gün doğumunda Hâlâ uyanıktı ve aklı Claire'le ilgili düşüncelerle doluydu. Şimdiye kadar tanıdığı tüm kadınlardan tamamen farklı görünüyordu. Bir sanatçı. Bir sanatçıyla hiç tanışmamıştı bile. New York'ta boy gösterdiğine göre çok yetenekli olmalıydı. Uçakta okuduğu makalede, boşanmış her kadının eski sevgilisinin ölmesini dilediği gibi, garip ve korkunç ölümler yaşayan erkeklerin resmini yaptığı yazıyordu.

Ne önemi vardı ki? Yetenek yetenektir ve bunu her sanat eserinde görebilirdi. Yine de Gabe'in hem ince detaylar hem de kalın çizgilerle ustaca yapılmış mürekkepli eskizleri Denver'ın aklından çıkmıyordu. Onunki savaşlarda acı çekmiş ve çok az kişinin anlayabildiği hamlığı çizmek için yaşamış birinin sanatıydı.

Denver dürüst olmakla gurur duyuyordu, en azından içten içe. İçgüdüleri ona Claire'in ne yaptığının önemli olmadığını söylüyordu, yine de Claire yakınında olduğunda mantığın buharlaşacağı kadar derin bir çekim hissediyordu.

Çoğu kadını beş dakika içinde ölçüp biçebileceğine inanırdı. Ne istediklerini ya da daha doğrusu neye aşık olmak istediklerini genellikle doğru tahmin ederdi. Bazıları romantizmden, iltifatlardan, olasılıklardan bahsetmekten hoşlanırdı. Diğerleri ise dürüstlükten hoşlanırdı, şartsız, oyunsuz. Hatta arada bir, bir kadeh şaraptan sonra sarhoş olduğunu söyleyerek kıkırdayan ve böylece şafak vakti hiçbir şey hatırlamadığını söyleyerek geceyi silip atabilen bir kadına bile rastlamıştı.

Ama Claire oynamıyordu. Oyunu biliyor gibi bile görünmüyordu. Onu hem kendinden uzaklaştırıyor hem de kendine çekiyordu. Yıllardır ilk kez bir kadın söz konusu olduğunda kendini sağlam bir zeminde duruyormuş gibi hissetmiyordu.

Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Pazartesi sabahı yedi buçukta, Blue Moon Diner'da iki fincan kahve içmişti bile. Lokantadaki herkes birbirini tanıyor gibiydi.

Diğerleri. Tek yabancı oydu, bu da ona yetiyordu. İlk kez Claire'den başka kimseyle konuşmak istemiyordu.

O nihayet içeri girdiğinde sabahki kalabalık azalmıştı. Siyah bir kazak ve pantolonun üzerine deve tüyü renginde uzun bir yün palto giymişti. Saçlarını renkli bir eşarp örtüyordu ve gözlükleri gözlerini saklıyordu ama yine de adamın nefesini kesmişti.

Doğruca onun masasına yürüdü ve sandalyesinin karşısındaki koltuğa otururken ayağa kalkarken ona bakmadı.

"Günaydın." Koyu renk gözlüklerine gülümsedi. "Kahvaltı sipariş etmek ister misin? Size menüyü okuyabilirim."

"Hayır," dedi. "Ben zaten kahvaltı ettim."

"Kahvenizi nasıl istersiniz, yoksa çay ya da meyve suyu mu tercih edersiniz?" Kızın ne içtiği umurunda değildi. Umurunda olsa masayı kemirebilirlerdi.

"Yok bir şey," dedi eldivenlerini çıkarırken. "Ben iyiyim."

Anladı. "Anlıyorum. Bana buluşmak için yer ve zaman ayarlamamamız gerektiğini söylemek için buradasın, değil mi?"

"Doğru."

Bekledi. Başka bir şey söylemeyince, muhtemelen ne düşündüğünü tahmin etti. "Gezegendeki tüm erkeklerle birlikte benden de nefret ettiğini hatırladın ve bu, koridordaki geçen gece gibi, unutmam gereken 'hiç yaşanmadı' klasöründe dosyalanmalı."

"Doğru."

Denver öfkesini belli etmemeye çalıştı. "Çıkar şu lanet gözlükleri Claire."

Yavaşça elini kaldırdı ve gözlüğünü çekiştirerek çıkardı. Kadının ağladığını görür görmez tüm öfkesi onu terk etti. Menüye eline aldı ve sanki beklediği bir saat boyunca ezberlememiş gibi menüye baktı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" dedi ona bakmadan. Böylesine güzel bir kadını neyin ağlattığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama açıklamanın bir yerinde adının geçeceğini hissediyordu.

"Hayır," diye cevap verdi.

Denver menüsünü kapattı ve bir dizi küfürle savaştı. İşte bu yüzden erkekler Kolomb'la birlikte gemiye tırmanmıştı. Dünyanın sonu, kadınları anlamaya çalışmaktan daha iyi görünüyordu.

Garson kız kapalı menüyü görünce ipucunu anladı ve elinde not defteriyle masanın etrafında döndü.

"Ben iki yumurtalı spesiyal, çırpılmış, kuru buğday tostı alacağım, o da yaban mersinli krep ve yanında sosis alacak." Claire'e baktı. Claire gözlüklerini tekrar takmıştı. "O portakal suyu içecek, ben de bir kahve daha alacağım."

Garson kız uzaklaştığında Claire sakin ve donuk bir sesle "Kahvaltı istemediğimi söyledim."

"Tamam. İkisini de yiyeceğim." Derin bir nefes almak için yeterince bekledi ve "Şimdi konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi basitçe.

Onunla birlikte olmaktan mutlu görünmüyordu ama kalkıp gitmiyordu. Bunu bir ilerleme olarak gördü. Her iki tabak da boşalana kadar adam yemeğini yedi, kadın da onu izledi. Sonra biraz daha kahve söyledi ve sessizce oturdular. İki kez sormuştu. Eğer konuşmak istiyorsa, başlamak zorundaydı. Tekrar sormayacaktı.

Ona bakmadı. Bir paket şekerle oynadı, caddenin karşısındaki insanları izledi, ceketinin yakasını düzeltti. Hiç konuşmadı.

Adam hesabı ödediğinde, kadın ayağa kalktı ve tek kelime etmeden birlikte dışarı çıktılar.

"Hangisi senin araban?" diye sordu.

Siyah bir Dodge Caravan'ı işaret etti.

Elinden anahtarları aldı ve "Bin" dedi.

Yolcu koltuğuna tırmanırken tek kelime etmedi. Belki de söyleyeceği her şeyi söylemişti ama o gidene kadar bu oyunu oynamaya devam edeceklerdi. Denver kendini bir profesyonel, kısa ilişkiler ve tek gecelik ilişkiler konusunda bir uzman olarak görüyordu ama bu kez bu kadın onun için kabul etmek istediğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Onun ilk kez sahaya çıktığını hissediyordu.

Kasabanın on mil dışında, yol kenarındaki bir parkın küçük bir kanyona doğru uzandığı yere gitti. Yazın burası harika bir piknik yeri olurdu, ama şimdi kışın ortasında sade ve terk edilmiş görünüyordu. Ağaçlar yeşilken piknik alanı gizli, neredeyse özel bir yer olabilirdi ama şimdi kavaklar açık perde görevi görürken ara sıra trafik göz kırpıyordu.

Arabayı durdurdu ve dışarı çıktı, kadının yanına doğru yürüdü ve kapısını açtı.

Hareket etmedi.

Eğildi, emniyet kemerini çözdü, elini tuttu ve onu dışarı çekti. Büyük bir söğüdün dallarının gölgeleriyle çizgili bir piknik masasına doğru yirmi metre yürüdüler. Sabah soğuktu ama değişiklik olsun diye rüzgâr etraflarında neredeyse hiç fısıldamıyordu.

Masanın sonunda onu kendine doğru çevirdi, gözlüklerini ve saçlarını gizleyen eşarbını nazikçe çıkardı. Adam onu incelerken uzun, gevşek saç telleri yüzünün etrafından akıyordu. Korkmuş, kızgın ya da endişeli görünmüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde meraklı görünüyordu.

"Çok güzel gözlerin var." Ellerini kızın beline koydu ve bacaklarının üst kısmı masaya çarpana kadar onu geriye itti. "Diğer şeylerin yanı sıra." Sonra başka bir şey söylemeden onu öptü.

Birkaç saniye sonra ağzını geri çekti. "Benden nefret etmen umurumda değil. Ağzını aç ve beni geri öp Claire. Bütün gece seni öpmeyi düşündüm."

Dudaklarına tekrar dokunduğunda kızın ağzını açması ve kızın tadında kaybolması onu şaşırttı. Bir süre sonra öpüşmeyi kesmeden ceketini açtı ve ellerini içine soktu. Kaşmirle sarılmış bedenini hissetmek onu çılgına çevirdi. Adam vücudunu keşfederken kadın geri çekilmek için hiçbir hareket yapmadı.

Bir ara, adam ona dokunurken, kadın kollarını adamın boynuna doladı ve arkasına yaslanarak adama daha fazla hissetme özgürlüğü tanıdı.

Sırıttı. Ondan nefret ediyor olabilirdi ama kadın onun dokunuşuna bayılıyordu.

Adamın elleri göğüslerini kavrarken kadın küçük zevk sesleri çıkardı. Belini kavradı ve daha yakın olabilmek için bacaklarını ayırmadan önce kalçalarını masanın üzerine kaldırdı. Artık eşit boydaydılar ve kadın açlıkla ona doğru geldi.

Derin öpüşmeyi severdi ve onu daha da yakın tutmak istercesine uzun parmaklarını saçlarına daldırırdı. Bir keresinde, adam öpüşmeyi kesmek istediğinde, kadın onu sıkıca tuttu. Sonunda öpücüğü bitirdiğinde, yanağını okşadı. "Her şey yolunda bebeğim, gitmene izin vermeyeceğim. Her şey yolunda."

Onu kendine doğru çekti.

Yirmi metre ötedeki otoyoldan bir araba geçti ve birbirlerinden birkaç santim uzaklaştılar. Bir an daha geçse kızın kıyafetlerini çıkarıp piknik masasının üzerinde onunla sevişebilirdi ama soğuk hava aralarından geçerken mantığı onu durdurdu.

Araba gözden kaybolduğunda onu son bir kez öptü, sonra geri çekildi. Kadın nefesini yavaşlatırken, adam onu masadan kaldırdı ve

sırtı yola dönüktü. Kadın kımıldamadı. Neredeyse ellerinde kil varmış da dokunmasını bekliyormuş gibi hissetti. Onu göğsüne doğru geri çekti, kendisine bu kadar istekli bir şekilde gelmesini seviyordu. "Henüz gitmiyoruz Claire. Sana bir kez daha dokunmalıyım. İtirazın varsa şimdi söyleyen iyi olur."

Hiç ses çıkarmadı.

Paltosunu omuzlarından çekip dirseklerine kadar sarkıttı ve sonra onu okşamaya başladı. "Soğuğu hissetme sevgilim, sadece sana dokunduğumu hisset." Eli boğazında, omzunun üzerinde ilerledi.

Başının arkasını adamın omzuna yasladı ve onun istediği her yerini okşamasına izin verdi. Adam parmaklarını beline götürüp elini kazağının altından geçirdiğinde keskin bir nefes aldı. Adam avucunu çıplak teninin üzerinde gezdirdi.

"Seni hissetmeyi seviyorum," diye fısıldadı kulağına, sonra boynundaki yumuşak teni öptü.

Kollarında tamamen akışkan hale geldiğinde, onu kaldırdı ve arabaya taşıdı. Kız onun omzuna yaslanmış, sessizce ağlıyordu. Adam arabanın kapısını açtı ve onu koltuğuna indirdi. Adam geri çekilmeden önce yüzünü kavradı ve onu öptü. Soğuk yanaklarına değen ılık gözyaşları şimdiye kadar hissettiği en şehvetli şeydi.

Arabayı geri sürüp lokantanın önüne park ederken tek kelime etmediler. Anahtarları kontakta ve kaloriferi çalışır durumda bıraktı. Uzun bir süre, sanki bir rüya görüyormuş ve kendisi bunun bir parçası olamazmış gibi, gözleri kapalı ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle arkasına yaslanmasını izledi.

"Zamanı söyle, Claire. Yeri söyle. Seni tekrar görmek istiyorum."

Cevap vermedi.

"O zaman burada. Ne zaman istersen." Cebinden kartını çıkardı ve kızın eline tutuşturdu. "Bu benim cep numaram. Bekliyor olacağım."

Kadının onu duyup duymadığına dair hiçbir fikri yoktu. Birkaç dakika sonra kendi arabasıyla onun yanından geçtiğinde, kadın hâlâ yolcu koltuğunda oturuyordu ve gözleri kapalıydı.

Onunla tekrar buluşup buluşmayacağını merak etti. Arabayla uzaklaşırken, onu şimdiden özlediğini fark etti. Onun gibi bir kadına hiç yakın olmamıştı. Onunla nasıl başa çıkacağını, ne söyleyeceğini, ne zaman zorlayacağını, ne zaman duracağını bilmiyordu ve kadın ona hiçbir ipucu ya da yön vermiyordu.

Denver'ın kesin olarak bildiği tek bir Şey vardı. Hayatında ilk kez aşık oluyordu... gerçekten aşık oluyordu.

Bölüm 38

PAZARTESİ SABAHİ

18 ŞUBAT 2008

WINTER'S INN ODA VE KAHVALTI

TYLER SEÇİLDİ YUKARI BAYAN. BIGGSAT DOKUZ OTUZ
PAZARTESİ

Sabah. Martha Q onu mezarlığa götürüyordu ama Tyler'ı arayıp görevi üstlenmesini istediğinde soğuk algınlığından şikayet etti.

O aldırmadı. Günde birkaç kez mezarlığa gidip bir şeyleri kontrol ediyordu. Bayan Biggs sessiz bir kadındı ama kötü bir arkadaş değildi. Nezaketi için ona her zaman teşekkür ederdi.

"Bir saat içinde döneceğim." Onu bacakları için bir battaniyeyle bırakarak uzaklaştı. "Meteoroloji bugün soğuk bir hava dalgasının geleceğini söylüyor."

"Bu iyi olur," diye cevap verdi, çoktan geçmişte kaybolmuştu.

Tyler ona başka bir battaniyeye ihtiyacı olup olmadığını sormayı düşündü ama cevap vermeyeceğini biliyordu. Bu onun hayaletleriyle geçirdiği zamandı. Görünen tek iyi şey, haftalar içinde ziyaretlerini bir saate indirmiş olmasıydı. Kederinin geçip geçmediğini ya da Martha Q'nun sürekli tavsiyelerinin sevgili kadını etkileyip etkilemediğini bilmiyordu.

Martha Q'yu düşünmek onu gülümsetti. Kasabadaki herkes ona Bayan Herkes derdi. Belki de bunun nedeni yaptığı onca evlilikten sonra kimsenin onun hangi ismi tercih ettiğini bilmemesiydi. Tyler onu gençken gördüğünü hatırlıyordu. Bir erkeğin bile özel bir şey olduğunu fark edebileceği bir güzelliği vardı. Kasabadaki her erkekle yatmamış olabilirdi ama kesinlikle flört ederdi.

İnsanlarla oynamayı seven bir kadındı. Nasıl tepki vereceklerini görmek için çirkin şeyler söylerdi. Onları konfor alanlarından uzaklaştıran sorular sorardı. Gençken tehlikeliydi; şimdi daha komik görünüyordu.

O da mutsuzdu. Muhtemelen hayatında ilk kez bir erkeği yoktu. Birine ihtiyacı olmadığını, istemediğini biliyordu ama

onsuz ne yapacağını tam olarak çözemiyordu. Tyler, etrafındaki herkesi çıldırtmadan önce bir hobi edinmesini umuyordu.

Kaşlarını çattı ve kadının manipölasyonunun onu neden rahatsız etmediğini merak etti. Genellikle kendisini sigortadan dine kadar her konuda ikna etmeye çalışan insanlardan nefret ederdi. Gerçeği söylemeyen insanlardan hoşlanmazdı, süslemeler bile onu rahatsız ederdi ve Martha Q'nun anlattıklarının doğru olduğundan şüpheliydi.

Tyler arabayı kasabanın kenarındaki karavan parkına doğru sürerken sıırıttı. Belki de bu gece Kate'e yazıp ne düşündüğünü soracaktı.

Edith ve Lloyd Franklin'in mobil evinin önüne geldiğinde, ne yapmak üzere olduğunu bir kez daha düşündü. Yıllar içinde Edith'le neredeyse arkadaş olmuşlardı. Haftada birkaç kez ona lokantada kahvaltı servisi yapıyordu. Orada yemek yiyen herkes gibi o da Edith'le kocası arasında bir sorun olduğunu tahmin ediyordu. Lloyd, Tyler okuldayken lisede büyük bir bek oyuncusuydu. Edith ondan altı ya da yedi yaş küçüktü ama Lloyd onunla birinci sınıfta çıkmaya başlamıştı. Adam okulu bitireli çok olmuştu ama Edith yaşına göre olgun görünüyordu. O liseden mezun olmadan çok önce evlenmişlerdi. Tyler, Lloyd'un küçük kadını yalınayak ve hamile bırakacağı için övündüğünü duyduğunu hatırlıyordu. Onu kendisine iyi bir eş ve çocuklarına iyi bir anne olacak şekilde yetiştirmek için yeterince genç olmasını istediğini söylemişti.

Sadece neredeyse yirmi yıldır evliydliler ve Tyler'ın tek başına gömmesine yardım ettiği üç prematüre bebek dışında çocukları yoktu çünkü Lloyd'un kederden sarhoş olduğunu iddia ediyordu.

Üçüncü bebeğin yaşamamasından kısa bir süre sonra Tyler, Edith'te morluklar görmeye başladı. Çağrılmadığı sürece insanların hayatlarından uzak durmayı severdi ama sonunda cesaretini toplayıp şerife korkularını anlatmıştı.

O zamanlar şerif olan Dan Reeves, Tyler'a ilk fark edenin kendisi olmadığını söylemişti. Onunla konuşmak için geldiğini ama kadının suçlamada bulunmadığını söylemişti. Sadece kazaya meyilli olduğunu ve kolayca yaralandığını iddia etmişti. Şerif Reeves altmışlı yaşlarında olabilirdi ama boğa gibi bir adamdı. Dışarı çıkıp Lloyd'la biraz konuştu ve Edith'in düzenli olarak geçirdiği kazalar durdu ya da en azından altı ay önce Lloyd işini kaybedene kadar durmuştu.

Tyler, Dan Reeves gibi değildi. Hayatında hiç kimseyi tehdit etmemişti. Bu yüzden başka bir plan düşündü. Belki Lloyd'a çalışmayı teklif ederse, en azından düzenli bir iş bulana kadar, yardımı dokunabilirdi.

Kararlılıkla arabasından indi ve Franklin'lerin ön kapısına giden merdivenleri çıktı. Küçük Hanım patilerini cama dayamış, arka koltuktan onu izliyordu. İlk defa onunla gelmek istiyormuş gibi görünmüyordu.

Lloyd kapıyı üçüncü çalışında açtı. "Tyler Wright," dedi. "Seni hatırlıyorum. Okulda benden birkaç yıl gerideydin. Futbola gitmedin, değil mi? Grupta çaldığını hatırlıyor gibiyim." Sanki kendisine kimsenin anlamayacağı bir fıkra anlatmış gibi güldü.

"Davul," dedi Tyler, Lloyd'un onu hatırlamasına şaşırmıştı. Harmony kadar küçük bir kasabada bile yollarının sık sık kesişmesi pek olası değildi. "Lloyd, nasılsın?"

"Ben gayet iyiyim. Sormak için uğradığınız için teşekkürler." Lloyd bunun sosyal bir görüşme olmadığını bildiği için güldü. "Karım son cenaze töreni için size ödeme yapmayı unuttu mu?"

Tyler, Edith'in ona bahşış parasından ödeme yaptığını biliyordu çünkü zarfın içinde çoğunlukla bir dolarlık banknotlar vardı. "Hayır," dedi, "sadece senden bir iyilik istemeye geldim. Mezarlıktaki kazıcımla ilgilenen adam belinden rahatsız. Lubbock'taki doktor ameliyat olması gerekebileceğini söylüyor. İş isteyip istemediğini merak ediyordum. Sadece geçici bir iş olacak ve tam zamanlı bir iş bulduğunda bırakırsan anlayışla karşılarım."

Lloyd, Tyler onu kandırmaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Neden bana iş teklif ediyorsun ki? Seni zar zor hatırlıyorum."

Tyler bu soru için çoktan bir yalan hazırlamıştı. "Beni hatırlamanı beklemiyordum. Senin son sınıf öğrencisi olduğun ve bizi eyalet finallerine götürdüğün yıl ben sadece ikinci sınıftaydım. Takım için bir kahramandın."

Lloyd'un yüzünde sarı bir gülümseme belirdi. "Bu doğru. O yıl uçabilirdim."

Tyler futbol hikayesinin geri kalanını biliyordu. Üniversitedeki ilk yılında soyunma odasında kavga ettiği için Cadılar Bayramından önce bursunu kaybetmişti. Bazıları onun zaten birkaç ay içinde gideceğini söylüyordu çünkü Lloyd derslere gitmeyi hiçbir zaman öncelik olarak görmemişti. "Seni izlemek eğlenceliydi. O yıl neredeyse kazanıyorduk. Sen gittikten sonra üçüncü yılımda üç ve sekiz, son yılımda ise dört ve yedinciydik. O yıllarda övünülecek bir şey yoktu."

Lloyd tüm övgüyü üzerine alarak başını salladı. "Bak dostum," dedi öncekinden daha dostça bir ses tonuyla. "Sana yardım etmek isterdim ama kuzenimle birlikte yürüttüğümüz bir proje var."

Tyler hayal kırıklığına uğramış gibi davranmaya çalıştı. "Anlıyorum." Belki Lloyd'un başka bir işi vardı. Belki onun ve Edith'in zor günleri sona ermişti. "Dinlediğiniz için teşekkürler."

Lloyd paravan kapıyı kapattı. "Ne zaman istersen."

Tyler merdivenlerden geri geri indi ve arabasına bindi. Bayan Biggs'i almasına daha kırk beş dakika vardı. Yolun birkaç mil daha aşağısına, Truman'ların evini ve Matheson çiftliğini geçerek gitmek istiyordu.

İki yüz yıl önce nehrin yakınlarında bir İspanyol çiftliği olduğunu duymuştu. Adamlar, yerleşimcileri korumak ve bir çiftlik kurmak için kurulan kale hattından çok önce Meksika'dan gelmişlerdi. Efsaneye göre Meksikalılar bölgedeki Apaçi ve Komançilerle bir anlaşma yapmışlardı. Yılda bir düzine baş koyun karşılığında barış içinde yaşamalarına ve koyun yetiştirmelerine izin verilmişti. Söylentiler doğruysa, belki nehrin kıyısında yürüyebilir ve alçı binaların nerede olabileceğine dair bir işaret görebilirdi. Eğer 1835'te Teksas anayasasını yazmak için insanların saklandığı Washington-on-the-Brazos'taki araba izleri hâlâ duruyorsa, belki de nehirten bir zamanlar küçük bir çiftlik olan yere giden bazı işaretler olabilirdi.

Tyler için bu keşif büyük bir maceraydı.

Matheson'ların evini on mil geçtikten sonra toprak bir yola saptı ve nehrin birkaç yüz metre yakınına kadar gidebileceği bir yer buldu. Tyler arabasından inmedi. Yukarıda bulutlar toplanmış, güneşin engellediği gün daha soğuk görünmeye başlamıştı. Bayan Biggs'e geri dönmesi gerekiyordu. Yarın şansını tekrar deneyecekti. İz iki yüz yıl beklemişti. Biraz daha bekleyecekti.

Hâlâ temelin bir parçası ya da daha iyisi bir duvarın bir tarafı olsaydı ne büyük bir keşif olurdu diye düşünerek geri döndü.

Bayan Biggs'i aldığında hazır görünüyordu. Onu pansiyona geri götürdü, sonra da cenaze evinin üst katındaki evine gitti. Evini büyükbabasının yaptırdığı bir apartman dairesi olarak düşünüyordu ama gerçekte yaşadığı yerde beş yatak odası, üç banyo, malzeme getirmek için asansörü olan bir mutfak, bir düzine kişilik bir yemek odası ve televizyon odasına dönüştürdüğü bir oyun odası vardı. Bir kişi için üç bin metrekareden fazla.

Tyler üst kata çıktı, kazağını takım elbise ceketiyle değiştirdi ve evrak işlerini yetiştirmek ve saat beşe kadar beklemek üzere aşağıya, ofisine gitti.

Kate'e e-posta gönderiyor. Bugün cenaze yoktu, yatan kimse yoktu, arayan da yoktu ama biri gelirse hazır olacaktı. Bütün gün giyinik ve çalışmaya hazır olmaya inanırdı. Gün saat beşte sona erdiğinde dinlenir, bazen bir bardak süt içer ve kazağını tekrar giyerdi. Sonra her gece e-postasını açardı.

Sadece akşamları içtiği için sarhoş olduğunu düşünmeyen bir alkolik gibiydi. Aynı kişiye iki yıldır cevapsız e-posta atıyor olabilirdi ama erken e-posta atmadığı sürece takıntılı değildi.

İyi akşamlar Kate, umarım bulunduğun yerde hava daha iyidir. Acaba herkes pazartesi günleri benim gibi kaybolmuş hissediyor mu? Haftanın genellikle plan yapmadığım tek günü. Sadece bekleyip ne olacağını görmek zorundayım. Birlikte akşam yemeği yiyebileceğim bir ailem yok, ki bazı aileleri gördüğüm kadarıyla bu bir lütuf olabilir. Futbolu hiç sevmedim, bu yüzden Pazartesi günkü maç beni hiç ilgilendirmiyor ama haber saatinde skorları kontrol edeceğim çünkü Teksas'ta futbolu takip etmezseniz konuşan bir bitki türü olarak kabul edilirsiniz. Vejetaryenler bile sizi canlı canlı yer.

Kendi şakasına güldü ve imzasını attı.

Bölüm 39

ÇARŞAMBA AKŞAMI 20

ŞUBAT 2008

LEARY ÇİFTLİĞİ

GABE GÜN BATIMINDA ARAZISINDE YÜRÜYORDU. SOĞUK RÜZGAR ESTİ

Kuzeyden sert bir kar yağışı fısıldıyordu ama o bunu fark etmedi bile. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Dört yıl boyunca kendini insanlardan uzak tutmuştu. Tek başına bir hayat kurmuştu ve rahattı. Belki mutlu değildi ama rahattı. İş ve Korsan ona arkadaşlık ediyordu. Mutluluk pek düşündüğü bir şey değildi.

Denver, genel öfkelerinden birinde ona ne istediğini düşünmesini söylemişti. Gabe bunu hiç yapmamıştı. Görünüşe göre tüm hayatı boyunca olmasını istemediği şeylere tepki vererek yaşamıştı. Babasının onu dövmesini istemiyordu. Sokaklarda açlıktan ölmek istemiyordu. Ölmek istemiyordu.

Rüzgâra karşı kapüşonunu yukarı çeken Gabe, istediği tek bir şeyi düşünmeye çalıştı. Ayakları kasabaya doğru döndü ama on metre sonra yön değiştirip ahıra ve Land Rover'ına doğru yöneldi. Elizabeth'i görmek istiyordu ve yürümesi çok uzun sürecekti. Belki ofisinin önünde duracak, belki de kapıyı tıkatıp bir soruya cevap vermeyi teklif edecekti. Umurunda değildi. Sadece onu görmesi gerekiyordu.

Reason ona şerifin ofisine de uğrayabileceğini ve başka Smith hırsızlığı olup olmadığına bakabileceğini söyledi. Alex geçen hafta onunla iki öğün yemek yemişti; mutlaka onunla konuşurdu. Elizabeth'in takma adının Smith olduğundan bahsedip bahsetmediğini hatırlayamıyordu ama Alex'e bu gerçeği söyleyecekti. Yazdıklarından utanmıyordu; sadece her şeyi yerli yerinde tutmayı seviyordu. Hayatı -düzeltiyorum: hayatları- her zaman kompartımanlarda geçmişti. Burada, Harmony'de, o Gabe Leary'ydi. İşinde ise G. L. Smith'ti. Kabusunda hâlâ Wiseman'dı, bir yalanla koşuyor, hayatta kalmak için savaşıyordu.

Bu yıl kış, birkaç günde bir kar ve ayaz yağdırarak tekrarlayan bir öksürük gibi görünüyordu, ama bu gece Gabe sıcaklığı hissedebiliyordu

düşüyordu. Elizabeth'i görmek için bu şansı kullanmazsa, kar yığılmaya başlarsa kasabaya ulaşması birkaç gün sürebilirdi.

Davetsiz misafiri Denver Sims, akşam yemeğinden önce bir süreliğine kasabaya gitmek istediğini söyleyerek ayrılmıştı. Hayatını yabancıların arasında geçiriyordu ve Gabe'in evinin sessizliğini pek kaldıramıyordu. Gabe ona küçük alışveriş merkezinin yolunu tarif etti ve şu anda orada fast food yediğini biliyordu.

Sabah olduğunda yağa bulanmış birkaç bin kaloriden şikâyet ederdi. Koşu ayakkabılarını giyer ve ana yolun kaldırımlarına doğru yola koyulurdu. Bir saat sonra bitkin bir halde geri dönüyor ve bodrumdaki makinelere girmeden önce açlıktan bir hamburger yemek istiyordu. Denver'ın kısır döngüsü sadece arada bir salatayla kesiliyordu.

Hâlâ güvenlik nöbeti tutuyorlardı ama sonunda ikisi de köpeği neredeyse öldüren kurşunun muhtemelen şerifin söylediği şey olduğu konusunda hemfikir oldular. Çakal arayan çocuklar.

Gabe Land Rover'ını arka otoparka, Elizabeth'in spor arabasının yanına park etti ve hızla merdivenleri çıktı. Kapıyı tıklatmadan önce mektuplarını kontrol etme zahmetine bile girmede.

Cevap yok.

Tekrar tıkladı. Saat yediyi geçmiş olamazdı. Buz gibi bir çarşamba gecesi nerede olabilirdi ki? Pazar gecesi sallanan kapının ardında paylaştıkları birkaç dakika bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Adam gerçek bir öpücük istemişti ama kadın kıkırdamış, ailesinin sadece bir kapı ötede olduğundan yakınmıştı. Sonunda bir pazarlık yapmışlardı. Bir öpücük, sonra diğerlerine katılacaklardı. O zamanlar gece sona ermeden önce bir kez daha baş başa kalabileceklerini düşünmüştü ama parti onlar sarılmadan bitmişti.

Mantığı ona, arabası park halindeyse çok uzakta olamayacağını söyledi. Alt kattaki kullanılmış kitapçıya baktı. Bir düzine kadın örgü örüyordu. İpliklerini göğüslerine bastırmışlar ve sanki içeri daldığında silahlı bir soyguncu olacakmış gibi ona bakıyorlardı.

Kitapçı tezgâhın arkasından kalktı ve elindeki açık kitabı gösterdi. "Örgü örmeye gelmediyseniz kapalıyız."

Gabe tek kelime etmeden geri çekildi.

Arabasına bindi, kasaba meydanının etrafında bir tur attı ve hâlâ açık olan birkaç dükkâna bakarak yavaşça etraftan dolaşmaya başladı. Çalışanlar dışında çoğu boştu.

İkinci köşede sola baktı ve Blue Moon Diner'ın ışığını gördü. Sokağın karşısındaki bardan gelen country-western müziğin sesi, arabasının camları kapalıyken bile içeri süzülüyordu. İçinden bir ses onun bir yerde ya da diğerinde olacağını söylüyordu.

Lokantanın yakınındaki boş bir yere park etti ve önce barı denedi. Etrafta oturan insanlar orijinal *Flört Oyunu'ndan* arta kalanlara benziyordu. Çoğu tek başına içiyor, kapanış saatini bekliyordu, o zaman hepsi güzelleşecek ve takılacaktı.

Gabe burada kalmadan önce örücülerin yanına dönmeye karar verdi. Dışarı çıkıp derin bir nefes aldı ve caddenin karşısına geçti.

Mavi Ay'a girdiğinde, Reagan'ın koltuk değnekleri yanında, tezgâhta oturduğunu görünce şaşırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kapüşonunu iterek çıkarırken.

"Yemek yediğinden emin olmak için geldiğimi söyleyebilirdim ama şu haline bak. Ön kapıdan girdin. Seninle gurur duyuyorum." Kadın kollarını kaldırdı ve adamın eğilip ona sarılmasına izin vermekten başka çaresi kalmadı. Çocuk ona soğuktan içeri aldığı bir köpek yavrusunu hatırlatıyordu ve şimdi en iyi arkadaş olduklarını düşünüyordu.

Gabe ona sarılacak türden biri olmadığını söylemek istedi ama duygularını incitemezdi.

Ayağa kalkmaya başladı. "Burası kapalı ama henüz kahve fincanını boşaltmadım."

"Sakin bana burada çalıştığını söyleme?"

Reagan güldü. "Hayır. Bugün evdeki hemşiremin son günüydü. Birkaç saat önce beni kontrole getirdi. Jeremiah Amca'nın beni hastaneden alması gerekiyordu, ama onda hiç anlatma zamanı beyin hücresi kalmamış gibi görünüyor. Sanırım sırada haftanın ya da ayın günleri var, sonra da gece ve gündüz. Geç kaldığında ona saati hatırlatmak için aradım ve Mary'den beni buraya getirmesini istedim, böylece Edith'in nasıl olduğunu görebilecektim."

"Hasta mıydı?" Gabe tezgâhın arkasına geçti ve kendi kahvesini doldurdu.

Reagan ona baktı. Kadim gözler, diye düşündü, yüz ömürlük. Burada on sekiz yaşında olabilirdi ama yaşının beş katı olan birçok insandan daha fazlasını görüyordu. "Kalp hastası," diye başladı kız. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Gabe onun ne demek istediğini biliyordu.

"Nerede o?"

"Beni bıraktıktan birkaç dakika sonra kocasından bir telefon geldi. Hastanedeymiş. Kardeşı onu karavanlarının zemininde kusarken ve bir 'iskele balığı' gibi çırpınırken bulmuş. Onun sözleri, benim değil." Reagan kıkırdadı. "Yine de kafamda canlandırabiliyorum."

Gabe sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

"Her neyse," diye devam etti Reagan, "kardeşı onu buraya getirdi. Doktorlar midesini yıkamış ve gıda zehirlenmesi geçirdiğini söylemişler. Eşyalarını toplarken Edith bana o kadar halsiz olduğunu söyledi ki, onu aradığında zar zor duyabiliyormuş."

Gabe vitrinden iki kurabiye çalarken başını kaldırıp baktı. "Güzel," dedi yavaşça, Reagan'ın düşüncelerini takip ettiğini biliyordu. Zayıf erkekler karılarını dövmezler. "Lloyd'un ölme ihtimali var mı?"

"Hayır. Edith oraya varır varmaz hastane onu taburcu edecek." Mor ve pembe yazılarla kaplı alçısına baktı, sonra tekrar Edith'in gözleriyle buluştu. "Lloyd'un bir sorunu var. Kafasında bir şeyler karışmış. Bazen beni biraz korkutuyor. Edith'e onu terk etmesi gerektiğini söyledim ama sanırım onun yapacaklarından korkuyor. Çiftliğe gelip Jeremiah Amca ve benimle kalabileceğini bile söyledim ama bana inanmış gibi görünmüyordu." Reagan ellerini iki yana açtı.

"Seni rahatsız eden başka ne var, Reagan?" Onun yanındaki tabureye oturdu ve tüm dikkatini ona verdi.

"Belki önemli bir şey değil ama Lloyd bazen Edith'in yerine baktığımda buraya geliyor, sanki onun evde hasta olduğunu bilmiyormuş gibi. Ona söylediğimde, gitmek için acelesi yokmuş gibi görünüyor. Sanki flört ediyormuş gibi etrafta dolanıyor. Menüde olmayan şeyler sipariş ediyor ve ona nasıl bahşiş bırakmam gerektiğiyle ilgili şakalar yapıyor." Parmaklarını birbirine geçirdi. "Gabe, ona iyi davranmaya çalışıyorum ama yaşlı, ürkütücü, aptal ve düzenli banyo yapmıyor. Onunla konuşmayı bırak, yüzüne bile bakmak istemiyorum. Son uğradığında güldü ve on sekiz yaşına girer girmez beni caddenin karşısına dansa götüreceğini söyledi." Sanki çürük bir şey tatmış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Bunu söyleme şekli... sanki arkadaş olduğumuzu düşünüyor gibiydi."

Gabe adamın kırklı yaşlarına yaklaştığını düşündü, bu da onu Reagan'la flört etmeye çalışan bir sapık yapıyordu. "Seninle konuşma şekli seni rahatsız ediyor mu?"

"Binbaşı." Güldü. "Belki de senin ve Denver'ın bana verdiği doğum günü hediyesini işe getirmeliyim gibi rahatsız edici."

"Yine Edith'in vardiyasında mı çalışacaksın?"

Omuz silkti. "Muhtemelen. Boş bir geceye ihtiyacı var ve sanırım en sakın gece olduğu için Çarşamba gününü seçiyor. Daha az bahşiş var. Bir ay kadar sonra alçıyı çıkarınca yine onun yerine bakarım ama ona ürkütücü kocasını evde tutmasını söylemeyi düşünüyorum."

"Kahve içmeye gelsem ve bir süre kalsam nasıl olur?"

"Harika. Etrafta başka biri varsa genellikle gider." Reagan gülümsedi. "Muhtemelen aşırı tepki veriyorum, ama eğer uğrayabilirsen bu çok anlamlı olur. Brandon Biggs de muhtemelen uğrayacaktır. Geldiğinde, eğer istersem kapanışa kadar kalır."

"O çocuğa güveniyor musun?"

Reagan güldü. "Elbette. Onu zaten bir kez dövdüm. Benden yarı yarıya korkuyor."

"Burada yalnız olmadığın sürece sorun yok. Lloyd için endişelenme. Muhtemelen kendini hâlâ Harmony'yi neredeyse eyalet şampiyonu yapacak olan büyük futbol yıldızı olarak görüyordur." Gabe onun rahatladığını gördü ve bu adam hakkındaki duygularını birine söylemek için ne kadar zamandır beklediğini merak etti. Konuyu değiştirdi. "Bu arada, B&B'de çalışan bir Bayan Biggs tanıyorum. Bu Brandon denen arkadaşın onunla bir akrabalığı olabilir mi?"

"Hayır, bundan bahseden ikinci kişisiniz ama Brandon sadece küçük bir erkek kardeşi olduğunu söyledi. Brandon'ın babası on yıl önce öldüğünden beri annesi yarım düzine kez evlenmiş. Evlenmediği bir isim bulmak için telefon rehberini kullanmaya başlamak zorunda kalacağını söylüyor."

"Eğer Winter's Inn'deki Bayan Biggs'in onunla bir akrabalığı olsaydı, onu sahiplenirdi. O iyi bir hanımefendi."

Bir pikap yanaştı ve farlarını açık bıraktı. "Bu benim amcam," dedi ayakta. "Kapıyı kilitler misin?"

"Elbette," dedi Gabe, Cass'in fazladan bir mutfak anahtarını bahçe lambasının arkasında nerede sakladığını bildiğini düşünerek. Arada bir can sıkıntısından içeri girip karanlıkta oturur, lokantanın penceresinden kasabayı seyrederdi.

Kabarıklığıyla onu yutan paltosunu çekiştirdi. "Kahveyi ve ışıkları da kapat."

"Ben halledeceğim." Şimdi ona annelik yapmaya çalışıyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

Koltuk değneklerini kollarının altına alarak onunla yüzleşti. "Gabe, benden çok daha büyük olduğunu biliyorum ve bunun bir kız-erkek meselesi olduğunu düşünmeni istemiyorum ama bir şeyi bilmen gerektiğini düşünüyorum. Seni seviyorum. Belki de sen benim koruyucu meleğimsin."

Neredeyse kurabiyesinde boğuluyordu.

Güldü. "Herkesin düzinelerce akrabasının olduğu bu yerde senin ve benim pek ailemiz yok. Bu yüzden şu andan itibaren senin de ailemin bir parçası olduğuna karar verdim. . . ." Tereddüt etti, çok genç görünüyordu. "Eğer senin için de uygunsa?"

"Benim için sorun yok," demeyi başardı. Hayatında hiç kimse ona bu sözleri söylememişti ve hiç kimsenin de ona söylemediğine dair bir his vardı içinde.

Adam sesini bulana kadar kadın kapıya doğru topallayarak yürüdü. "Hey, çocuk," diye başardı. "Ben de seni seviyorum."

Sırıttı. "Biliyorum." Gülümsedi. "Yine de söylediğin için teşekkürler. Oh, neredeyse unutuyordum. Liz'i arıyorsan, Martha Q'nun evinde. Ben içeri girdiğimde turta alıyordu. Edith'e bu gece seni görürse nerede olduğunu söylemesini tembihlediğini duydum."

"Onu aradığımı nereden biliyorsun?"

Reagan omuz silkti. "Ben artık bir yetişkinim. Sanırım kadın sezgilerim var. Ayrıca, insanları izliyorum ve sen sadece ona bakarak bile kızarmasına neden oluyorsun." "Onun ihtiyacı olan erkek tipi ben değilim."

Düşüncelerini söyledi.

"Belki değil"-Reagan kapıyı açtı-"ama ihtiyacın olan türden bir kadın olabilir."

Adam söyleyecek bir şey bulamadan kadın kapıdan çıkmıştı.

Truman kamyonetinden inmiş ve onu bekliyordu. Ona büyük bir özenle yardım etti.

Gabe kahvesini bitirdi, cezveyi duruladı ve ışıkları söndürdü. Tezgâhın üzerine iki dolar bıraktı ve dışarı çıkarken kapıyı kilitledi. Elizabeth'i görmeyi gerçekten çok istiyordu ama Martha'ya daha fazla katlanabileceğinden emin değildi.

Q. Kadın onu çıplak görmüştü ve şimdi ne zaman ona doğru baksa kaşları aşağı yukarı oynuyordu. Annesi olacak yaşta olduğu için flört mü ediyordu yoksa okşuyor muydu emin değildi.

Gabe arabasını lokantanın önünde bıraktı ve kurumuş dere yatağından yürüyerek pansiyona geldi. Arka kapıdan içeri girdi. Planında

başka bir örgü partisine giriyorum.

Karanlık yemek odasında kadın sesleri duydu ve içgüdülerini takip ettiğine sevindi. Salon doluydu.

Her zaman odadakilerin yarısı duymuyormuş gibi konuşan Martha Q, yarım düzine kadının katıldığı bir toplantıyı yönetiyordu. "Şimdi, Dallas," dedi kaşlarını çatın bir kadına. "Gerçekten çok basit. Hayallerinin Peşinden Git Kulübü'nü kuruyoruz. Hayallerimden biri bu yıl başkalarına yardım etmek ve isterseniz de istemeseniz de bu grupla başlıyorum. Hepimiz haftada bir buluşacağız ve bizi mutlu eden şeyleri ve hepimizin hayallerini düşüneceğiz. Eğlenceli şeyler yapacağız ve bizi gülümseten yiyecekler yiyeceğiz. Bu yüzden programa uyun ve gülümseyin."

"Hayatta kalmanın ötesinde bir hayalim yok." Dallas kaşlarını çatmaya devam etti. "Ve ben mutluyum. Mutlu olmadığım fikrine nereden kapıldığınızı bilmiyorum. Eğer biri size hayallerim olmadığını ya da düpedüz mutlulukla dolup taşmadığımı öne sürdüyse, bana sadece adını söyleyin, ben de gidip kafasına biraz mutluluk pompalayayım."

Martha Q, kadının kolunun üst kısmına vurarak her ikisinin de koltuk altlarının omuzdan bileğe kadar sallanmasına neden oldu. "Mutlu *değilsin*. Kocan öldüğünden beri mutlu değilsin, sana işkence edecek kimseyi bırakmadı ve mutsuzluk hastalığının bulaşıyor. Kızına bir bak. Yıllardır kimseye güzel bir söz söylemedi. Postanedeki işi olmasaydı, oturma odanızda pencere kenarında otururdu ve biz de onu haftada bir sulamak zorunda kalırdık."

Dallas öfkeyle, "Bizi kurtarmaya gelen kasabanın azizi olduğunu sanıyorsun. Kasabadaki kadınların yarısı kocalarına, erkek kardeşlerine ve babalarına yaptıklarını düşündükleri için hala senden nefret ediyor. Kırk yıldır kendinden başka kimseyi düşünmedin. Öyle bir palyaçosun ki, eğer kocan sana burası için para bırakmamış olsaydı, kırmızı bir burun takıyor ve sokak köşelerinde balon şişiriyor olurdun, böylece onları para kazanmak için sosis köpeklere çevirebilirdin."

Gabe Liz'in kıkırdadığını duyduğuna yemin etti. Onu göremese bile odada olması gerektiğini biliyordu. Bu mutlu buluşmayı bozmak istemiyordu.

Dallas öfkesini küçük sevimli avukatına yöneltti. "O neden burada? Hepimizi kötü hissettirmek için mi? O zeki ve düpedüz sevimli." Dallas dirseğiyle kızının yan tarafını dürttü. "Biraz ders al, Ronelle. Sana üniversiteye gitmeni söylemiştim. Birkaç yazışma kursu almış olsan bile,

merdiveni biraz yükselmiş olurdun. Bir Matheson'un aile parasına sahip değilsin ama yine de birkaç ipucu alabilirsin. Kasabadaki erkeklerin yarısı Liz onlara bir gülümsese yarın onunla evlenir."

Martha Q manikürlü bir parmağını gösterdi. "Burada çünkü o benim avukatım ve ondan rica ettim. Liz'in ne kadar mutsuz olduğunu bilmiyorsun, Dallas. Bilmiyorsun işte. Bu kasabada randevu havuzu o kadar dar ki, hapisten çıkardığı adamlarla çıkmak zorunda kalıyor. Bunu biliyorum."

"Sanki ben buna inanıyorum da," diye tersledi Dallas. "Onu burada tutmak için bana gerçek bir neden söyle."

Liz ayağa kalktı ve katılmaya çalıştı. "Çünkü turtayı ben getirdim ve herkes turtanın insanı mutlu ettiğini bilir. Aslında, siz hanımlar bu kulübün kurallarını belirlerken, ben de gidip dilimleyeyim." Pitbull kongresindeki bir tavşan gibi odadan kaçtı.

Gabe onu mutfak kapısına çarparken yakaladı ve gülerek içeri itti. "Merhaba bela," diye fısıldadı. "Gördüğüm kadarıyla yine sorun yaratıyorsun."

Kollarını ona doladı ve burnunu onunkine dokundurdu. "Geleceğini umuyordum. Kurtar beni, Gabriel. Bitches and Broomstick Inn'e düştüm. Martha Q iyi niyetliydi. Yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğü tüm kadınları davet etti. Bunu istemedikleri gerçeği aklının ucundan bile geçmedi."

"Onlar umurumda değil. *Seni* ne mutlu eder?" diye fısıldadı. "Bana sarılman," diye cevap verdi, saçlarını tarayarak Parmaklar. "Seninle birlikteyken benden başkası olmam için üzerimde baskı yok. Söyle bana, benimle sadece seni hapisten kurtardığım için mi görüşüyorsun?"

"Beni kefaletle çıkarmadın. Hiç suçlanmadım, hatırladın mı? Ve biz çıkmıyoruz. Anladığım kadarıyla hiç çıkmadık."

"Biliyorum. Ben böyle seviyorum. Tecrübelerime göre, flört etmek abartılıyor."

Onu hafifçe öptü. "Bu partiyi bırakıp benimle kaçma şansın var mı?"

Onu itti. "Bana on dakika ver. Bir bahane uydurup seninle ofiste buluşacağım. Şu anda kavga çıkmadan önce pasta servisi yapmam gerekiyor. Bu gece öğrendiğime göre Martha Q ve Dallas bir zamanlar arkadaşmışlar. Muhtemelen ikisinin de sahip olduğu tek arkadaş."

"Nedenini anlayabiliyorum. Martha Q kocasıyla yattı mı?"

Elizabeth gözlerini göğsüne kaldırdı ve başını salladı. "Dallas'ın adamını hatırlasaydın, bu soruyu asla sormazdın."

Gabe turtayı altı dilim halinde kesmesine ve tabaklara yerleştirmesine yardım etti. Pastayı herkese sıcak çayla birlikte dağıttı. Kadın kendi dilimi ve çayı için geri döndüğünde, Gabe son kalan turtayla birlikte ortadan kaybolmuştu.

On dakika sonra onu ofisinin kapısında beklerken buldu.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu kapıyı açarken eliyle sırtını okşarken.

Ona baktı, gözleri kahkahalarla doluydu. "Telefon gelmiş gibi yaptım, duyabilecekleri şekilde koridora çıktım ve 'Elbette Şerif, hemen geliyorum' dedim. Hayır, Şerif, kimseye söylemem' dedim. Sonra çantamı aldım ve gitmem gerektiğini söyledim. Kimse bana tek bir soru bile sormadı."

Kanepeye geçerken ışıkları açmadılar. Perdeler açıktı. Havadaki ayaz, sokak lambalarını bulanık yıldızlar gibi gösteriyordu. Birbirlerine sarıldıklarında, adam onu öptü ve sonra daha önce hiç yapmadıkları bir şey yaptılar.

Konuştular.

BİRKAÇ KİLOMETRE ÖTEDEKİ AVM'DE DENVER İKİNCİSİNİ İNDİRDİ pudra şekeriyle kaplı kızarmış ekmek toplarından oluşan bir tabak. Yemek alanı küçüktü ama bu gece çok kalabalıktı. Her önden giden genç, koşu kıyafeti giymiş bir düzine alışveriş merkezi yürüyüşçüsüyle birlikte orada gibi görünüyordu. Denver alışveriş çantası taşıyan tek bir kişi bile görmemişti. Garip bir şekilde, bu ona yüzlerce insanın mağazalarda dolaştığı ama kimsenin alışveriş yapmadığı havaalanı alışverişini hatırlattı.

İnsanlara her zamanki kadar dikkat etmiyordu. Akıllı Claire'deydi. Üç gün geçti ve hiç aramadı. Ayrıldıktan sonra Pazartesi günü ya da aslında Salı günü aramasını beklemiyordu. Bir şeyler ayarlamak zaman alacaktı. Sanatı ve küçük kızı vardı. Ama bugün, Çarşamba günü, en azından plan yapmak için arayacağından emindi. Birlikte bir geceye ya da belki bir hafta sonuna ihtiyaçları vardı. Konuşmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduklarında, belki de yaşadığı bu duygunun gerçekten aşk olup olmadığını anlamak için onun hakkında yeterince şey öğrenecekti.

Bu, şimdiye kadar dahil olduğu en garip neredeyse ilişki olmalıydı. Her zamanki çalışma şekli arkadaşça davranmak, birkaç iltifat etmek, kadına ilgilendiğini belli etmek ve sonra onun bir hamle yapmasını beklemektir. Bu

O an, ilişkinin nereye doğru gittiğini biliyordu. Yatağa. Yarım saat ya da bir hafta sürebilirdi ama yanında onunla uyanacaktı.

Claire farklıydı. Ondan hoşlandığından bile emin değildi. Dokunuşundan hoşlanıyordu ama ona nasıl hissettiğini sorsa, fısıltıyla bir sevgi sözcüğü söylemek yerine "*Bırak ölsün*" diyecekti. Ona numarasını vermemiştir. Eğer aramazsa, onunla karşılaşma şansı çok azdı. Kendisini okulda kızını bırakmasını beklerken göremezdi ve bildiği kadarıyla başka türlü evden hiç çıkmıyordu.

Kırmızı bowling topu gibi giyinmiş iki kadın masasının önünde duruyordu. "Bak Pat, bu Gabe'in misafiri, Denver Sims."

Şişman Teyze sadece kıkırdadı. Öyle keyifli bir kahkahası vardı ki, duyan herkesi gülümsetirdi.

Denver ayağa kalktı ve gülümseyerek neredeyse dudağını patlatacaktı. "İyi akşamlar hanımlar. İkinize rastlamak ne güzel. Ailenin geri kalanı burada mı?"

"Hayır, sadece biz. Yüz Mil Yürü dersimize gidebilmemiz için bizi Hank getirdi ve Claire bizi alacak."

"Yürüyüş nasıl gidiyor?"

"Harika. Altı mil noktasındayız ve hala Şubat ayındayız."

"Oturun ve donut deliklerimi paylaşın." Denver'ın onlar alınana kadar kadınların yanından ayrılmak gibi bir planı yoktu. "Size bir içki getireyim mi?"

Pat Teyze Şişman Teyze'ye baktı. "Etrafını üç kez dolaştık. Bu neredeyse yarım mil eder. Hızımızı ayarlamalıyız."

Şişman Teyze başını salladı.

Denver içeceklerini ve bir pudra şekerli kızarmış ekmek daha sipariş ettikten sonra Claire'in onları almasına dakikalar kaldığını düşünerek sohbete ayak uydurmaya çalıştı. Hatta onları Claire'in bekleyeceğini söyledikleri yere götürmek için ısrar etti.

Dodge Caravan'ı oradaydı. Kırmızı alanda, kapıya yakın bir yere park ettiğini fark etti. Yürüyenlerin otoparka kadar yürümek zorunda kalmasını istemeyiz, diye düşündü.

Minibüse binmelerine yardım ettikten sonra Claire'in penceresine doğru döndü. Teyzeler gevezelik edip ona teşekkür ederken, Claire'e fısıldadı. "Nereye? Ne zaman?"

Ona bakmadı. Sadece fısıldadı, "Gelemem. Çalışıyorum."

Teyzelere gülümseyip el salladı ama Claire'e, "Ben beklerim," diye ekledi. Parmakları Claire'in kolunun yan tarafına hafifçe dokundu.

Camını açtı ve doğrudan ona bakmadan arabasını sürerek uzaklaştı. Her hareketi bir yabancıya aitti, kollarında bir çocuk gibi şefkatle ağlayan ve onu kanını kaynatan bir tutkuyla öpen kadına değil.

İçmek için kakaodan daha sert bir şeyler aramaya gitti. Bunu Buffalo's Bar'da buldu ve gece yarısından sonra araba kullanamayacak kadar sarhoş bir halde dışarı çıktığında, Gabe'in arabasını caddenin karşısında, kapısı kilitli olmayan lokantanın önüne park etmiş halde buldu.

GABE VE ELIZABETH AKŞAM OLANA KADAR KONUŞTULAR ve Birbirlerine sarılmak diğer tüm iletişimlerin yerini aldı. İkisi de aralarında gelişmekte olan şeyi aceleye getirmek istemiyor gibiydi. Keşke ona bu oyunda yeni olduğunu söyleyebilseydi ve belki o da ona tüm vahşi zamanlarından bahsettikten sonra neden sadece sarılmak istediğini açıklayabilseydi. Ondan etkilendiğini biliyordu; öpüşme şekli sahte olamazdı. Kendisi de ondan etkilenmişti ama şimdilik bu kadarı yeterliydi, hatta belki de istemeye hakkı olandan daha fazlasını. Bir şekilde, paylaştıkları şeyin onun için uzun zamandır her şeyden daha fazla şey ifade ettiğini biliyordu.

Onu son bir kez öpüp arabasına doğru yürüdüğünde kar yağmaya başlamıştı ama onu düşünmek içini ısıtıyordu.

Arabasının kapısını açtığı anda gerçeklik geri çarptı. Gabe, duyduğu hırıltının bir horlama olduğunu ve arka koltuktaki hayvanın Denver olduğunu fark etmeden önce Glock'unu çıkarmış ve dirseğini ateş etmeye hazır hale getirmişti.

Gabe arkadaşının kafasının arkasına sertçe vurdu. "Neredeyse seni vuruyordum. . . yine."

Denver öne doğru eğildi ve küfretti. "Devam et. Şimdiden ölüme iki kere batırılmış gibi hissediyorum." Bununla birlikte, Rover'ın içine kustu.

Araba yıkama yeri donmuştu, bu yüzden Gabe eve camları indirerek gitti. Denver birkaç kez kulaklarının donduğuna yemin etti. Gabe keşke Denver'ın küçük kiralık Mustang'iyle takas etseydim diye düşündü ama bu yollarda arabayı kullanmak istemiyordu. İkisinin de isteyeceği son şey bu gece bir çukurda mahsur kalmaktı.

Çiftlik evine döndüklerinde Denver kendi pisliğini temizleyecek kadar ayıktı. Su hortumu donmuştu, bu yüzden evden su taşımak zorunda kaldı.

Elinde boş kova ve süngerle geri döndüğünde Gabe'in önünde durdu. "Bir şey söyle. Bana öylece bakma." Sözleri hâlâ bulanıktı.

"Pekala. Bir daha arabama kuma."

Denver kendi kendine konuşarak mutfağa doğru yürüdü ve Gabe'in ona takması gerektiğini düşündüğü tüm isimleri söyledi.

Gabe çizimlerine geri döndü ve çalışmaya başladı. Gülümsedi. Denver'ın ne yaptığı umurunda değildi. Hayat şu anda güzeldi. Belki de Martha Q'nun Mutluluk Kulübü'ne katılmalıydı.

Bölüm 40

PERŞEMBE

21 ŞUBAT 2008 WRIGHT

CENAZE EVİ

TYLER MASASINA OTURDU. NEREDEYSE GECE YARISIYDI ve

Bu, e-postasını yazmak için eline geçen ilk fırsattı.

Bu gece geç kaldığım için özür dilerim, Kate. Ben yazarken bile hava çirkinleşiyor. Sabaha kadar üç inç daha yağacağı tahmin ediliyor. Rüzgâr olursa mezarlıkta üç metrelik sürüklenmelerle uğraşacağız demektir ve yarın mezarlıklarla birlikte iki cenazem var. Tek iyi haber Bayan Biggs'in dışarıda olmayacak olması. Yarın evde kalmayı ve Stella McNabb'a tüm görüşmelerde yardım etmeyi kabul etti. Yarın sadece iki cenaze değil, aynı zamanda hazırlamam gereken bir ceset var. Aile cenaze için bir zaman belirlemedi ama ben Pazar günü cenaze töreni yapmıyorum, yani Cumartesi'ye kadar hazır olamazlarsa en erken Pazartesi olur.

Buradaki itfaiye şefi Hank'i hatırlıyor musun? Gazetenin ön sayfasına bir duyuru koyarak herkesten komşularını kontrol etmelerini istemişti. Donma noktasının altındaki dört gün bazılarının başını belaya sokabilir.

Bu kış bana diğerlerinden daha soğuk geliyor. Belki de sadece seni özlüyorumdur.

Güzel bir günün özlemini çekiyorum. Eski bir yerleşimin olabileceği araştırmak istediğim iki yer var. Harmon Ely'nin ticaret merkezinden yıllar önce bölgede eski bir çiftlik bulabilirsem, Harmony'nin yazılı tarihini değiştireceğim. Koyun çobanlarının Harmony'den kırk yıl önce, 1830 civarında geldiğini tahmin ediyorum. Sığır sürüleri buradan geçmeye başlamadan çok önce onları neyin yok ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak yerleşim yerlerini bulabilirsem, bir ipucu bulabilirim.

Sıcak kal,

Ty.

Gönder'e tıkladı ve dünyada kendisinden başka kimsenin umurunda olmayan bir şey hakkında gevezelik ettiğini fark etti. Bir şey bulsa bile, bu tarih kitaplarında bir paragraftan öteye geçmeyecekti. Kate'e yazdığı e-posta, eğer okursa muhtemelen onu uyutacaktı.

Tyler dizüstü bilgisayarını kapattı ve kendi kendine, onun dışarıda bir yerlerde e-postalarını okuduğunu bilse bile bunun onun için yeterli olacağını söyledi. Sadece bir kez cevap verse.

İlk başladıklarında, her şey hafif ve sıradan olmuştu. Kişisel sorular yoktu. İşi hakkında hiçbir şey söylememeye dikkat etmişti. Bir kadına cenaze direktörü olduğunu söylemenin ikinci randevuyu ortadan kaldırdığını yarım düzine tanışma randevusundan zor yoldan öğrenmişti.

Ancak aylar geçtikçe, notlar giderek daha kişisel hale geldikçe, ikisinin de saklandığını fark etti. Gerçekleri atlayarak yalan söylüyorlardı. Şans onları nihayet yüz yüze getirdiğinde, onu en kötü halinde görmüştü. Onun kendisini affedeceğini ve iki yıldan uzun bir süre önce ilk kez tanıştıkları yerde planladıkları gibi buluşacaklarını düşünmüştü.

Ama o ortaya çıkmamıştı. Onun hakkında her şeyi öğrenmişti ama gidip onu bulacak kadar cesur değildi. Eğer onunla buluşmak isteseydi, hiçbir şey onu durduramazdı.

E-postasına cevap vermek isterse verirdi. O zamana kadar yazmaya devam edecekti çünkü bir zamanlar yağmurlu bir gecede tanıştığı ve aşk için bir şans olduğunu düşündüğü bir kadından geriye kalan tek şey buydu.

Ayağa kalktı ve çalışma odasından çıkıp koridor boyunca dairesine çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Küçük Hanım onu takip etti ve Tyler anılarında kaybolurken ona biraz teselli verdi. Rüyadan vazgeçecek kadar güçlü ya da ölmesine izin verecek kadar zayıf değildi. E-postaları geri gelene kadar her gece yazacak ve umut edecekti.

Bölüm 41

CUMA

22 ŞUBAT 2008

HARMONY İTFAİYE İSTASYONU

HANK MATHESON KEMIKLERİ DONMUŞ GIBI HISSEDIYORDU. O şafaktan beri fırtınanın içindeydi. Saat dokuzda Tyler'ın Cadillac'ını, kederli ailesini ve cenazeye katılan bir düzine arabayı hendekten çıkarmıştı.

Öğleden sonra insanlar sokaklardan uzak duracak kadar akıllanabilirdi ama şu anda herkes dışarı çıkıp buzu test etmek istiyor gibiydi. Rocky Dağları'ndan gelen kar fırtınası günlerdir tahmin ediliyordu ama ondan başka kimse buna dikkat etmedi.

Kendi annesi dün Dallas'a uçup bazı çömleklerinin yer aldığı bir sanat gösterisine katılmak için ısrar etmişti. Claire de katılacağına söz verdiği için Saralynn'i okuldan alıp onunla birlikte gitmişti. Ancak Claire, yapacak çok fazla işi olduğunu iddia ederek geri çekildi. Noel'de ilk boya setini aldığından beri herkese annesi ve büyükannesi gibi bir sanatçı olmayı planladığını söyleyen Saralynn'i hayal kırıklığına uğratmaktan kaçınmak için Claire ve annesi birlikte gitmek için bir hemşire tutmaya karar verdiler. Hemşire okuldan yeni mezun olmuştu ve kiralık bir uçakla uçaacağı ve büyük bir otelde bir gece kalacağı için heyecanlıydı.

Sadece bir gecelik yolculuk şimdi ikiye uzanıyordu ve Harmony'nin en iyi pilotu küçük uçağını kaldırmadan önce dört ya da beşe gidebilirdi. Joyce ticari uçakla uçmayı reddediyordu, çünkü kısmen bu kadar çok yabancıyla birlikte olmaktan nefret ediyordu, kısmen de bunun zorluğu Saralynn'e ağır geliyordu. Hank onları günde iki kez arıyordu. Saralynn ve hemşire oda servisi ve film siparişi vererek eğleniyorlardı. Annesi de kendi türündendi ve iş yerindeki arkadaşlarıyla uzun yemeklerin tadını çıkarıyor gibiydi.

Hank birkaç dakikasını ayırıp çiftlikteki teyzeleri ve Claire'i kontrol etti. Teyzeler iyiydi. Claire sık sık yaptığı gibi çılgınca resim yapıyordu. Matheson kadınlarından hiçbirinin ona ihtiyacı olmadığından, Hank istasyonda kalmaya karar verdi. Kötü haber: yatak yerine bir ranza. İyi haber: Hank

Şerifin ofisinden bir sokak ötede. O ve Alex, gün ne kadar uzun olursa olsun her öğünü birlikte yemeyi başarırlardı.

İstasyona adımını attığında, sıcaklığa gülümsedi ve ofisinde oturan birine kaşlarını çatı. İhtiyacı olan son şey ziyarete gelen bir arkadaşı.

Adam başını Hank'e doğru çevirince, "Bakabilir miyim-" diye söze başladı. Reagan'ın partisindeki çocuktan bu. Hank, adının Brandon olduğunu düşündü. "Biggs, değil mi?"

"Yardım etmek istersem uğrayabileceğimi söylemiştin." Brandon gülümsedi. "İş yerim bugün hepimize izin verdi ve ben de zaten kat kat giyinmiş olduğum için gelip bir teklifte bulunabileceğimi düşündüm."

Hank gülümsedi. "İşime yarayabilecek bir yardım." Göz açıp kapayınca kadar erkek olan çocukla el sıkıştı. En genç itfaiyeci ofisinin kapısından geçerken "Willie," diye bağırdı. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Yola çıkıyorum. Merkez bana bir yerlerde mahsur kalan insanlardan gelen çağrılarının bir listesini e-posta ile gönderdi. Ben de doğuya gidip teker teker çalışayım dedim."

"Binici mi istiyorsun?"

"Kürekle mi geliyor?" Willie sordu. "Yardım alırsam iki kat daha hızlı hareket edebilirim."

Hank kullandığı küreği Brandon'a uzattı. "Öyle."

Brandon tereddüt etti. "Yani hepsi bu kadar mı? Bir sınavı geçmem ya da yanan bir binaya tırmanmam gerekmiyor mu? Sadece içeri giriyorum ve itfaiyeci mi oluyorum?"

"Sen bir yardımcısın," dedi Hank. "Birinci adım. Ama bugün çalışırsan, sana bilmen gerekenleri öğreteceğiz."

Brandon o kadar heyecanlı görünüyordu ki, çocuk ona sarılsa Hank şaşırmasdı. "Willie, elinden geleni yap ve haberleşmeye devam et. İkinizin de saat bire kadar buraya dönmenizi istiyorum. Winter's Inn'den Martha Q sıcak yemek getirecek."

"Zamanında döneceğiz." Willie, Brandon'a kendisini takip etmesini işaret etti.

Hank çocuğa baktı. "Bugün pek çok insana yardım edeceksin ve hava kararmadan çok yorulmuş olacaksın ama iyi bir şey yaptığını bileceksin ve bütün mesele de bu."

"Teşekkürler." Brandon kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Hank bir kahve fincanı doldurdu ve ofisinin hemen ötesindeki kamarasına doğru yöneldi, çocuğun yarın sabah tüm kasları ağrırken hâlâ kendisine teşekkür edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Ranzasında oturan Hank, üç katmandan ilkinı çıkardı. İstasyona ulaşmayı başaran diğerk gönüllüler, kasabanın doğusunda, eyaletler arası rampanın yakınında meydana gelen on araçlık bir kazaya yardım etmek üzere kamyonlarla gitmişlerdi. Buzları çözölür çözölmez ve bir lokma yer yemez, büyük Ram'ine geri tırmanacak ve onlara katılacaktı.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve kapandı. Alex'in havaya küfrettiğini duydu, sonra kızarmış burnu ve gülümsemesiyle göründü.

"Bu gün hiç bitmeyecek mi? Geç kahvaltı için vaktin var mı? Cass lokantayı açık tutuyor."

Hank ona doğru ilerlerken başını salladı. "Yemeği atlamaya ne dersin? Evde bir tek ben varım ve biri gelene kadar telefonlara bakmam gerekiyor ama birkaç dakika dinlenebiliriz."

Alex kıkırdadı. "Olmaz. Açlıktan ölüyorum."

"Martha Q birkaç saat içinde öğle yemeği getirecek. Dinlendikten sonra yiyebiliriz."

Göz kırptı. "Şimdi olmaz. Gecenin yarısına kadar sürmeyecek bir şey için tüm bu kıyafetleri çıkarmayacağım. Bu gece ortalık sakinleştiğinde sokağın karşısına, yanıma gelmeye ne dersin?"

Hank kaşlarını çatı. "Bunu yine hücrelerden birinde yapmayacağım. Yalnız olduğumuzu biliyorum ama bir hapishane filmindeymişiz gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Tüm giysilerimizi çıkarıp baharın ilk işaretini görene kadar birbirimize ve birkaç yüz battaniyeye sarılmak istiyorum."

"Ben de," diye fısıldadı ve onu hafifçe öptü.

Onu yakaladı ve dört kat giysinin izin verdiği kadar yakınına çekti. "Sana çok ihtiyacım var, Alexandra. Evlen benimle. Kaçabiliriz."

"Bunu planlıyorum," dedi ve onu tekrar öptü. "Kaçacak yerleri düşünmeye başladım, sonra sen benimle olursan nereye gittiğimizin bir önemi olmayacağına karar verdim."

Buna inanamıyordu. Sesi neredeyse bir plana evet diyecekmiş gibi geliyordu. . . bir randevuya. "Ciddi misin?"

Cebinden bir broşür çıkardı. "Her hafta Galveston'dan kalkan bir gemi var. Bu kar biter bitmez sahile kaçalım derim."

Onu öptü, ikisinin de gerçekten kaçabileceğine tam olarak ikna olmamıştı ama kadın çaba göstermişti ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Çağrı cihazı çaldı.

Geri çekildi. "Benimki mi seninki mi?"

İkisi de ceplerini karıştırıp telefonlarını aradılar. Bir dakika sonra, ikinci bir çağrı cihazı ilkinin yankıladı.

"Önemli bir şey olmalı," dedi Alex, artık tamamen işle ilgiliydi.

"Bu sabah beşten beri önemli bir şey oldu," diye ekledi ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken. "Alo!" diye bağırdı.

Bir dakika dinledi ve dedi ki, "O benimle. Yola çıkıyoruz. Hastaneye haber verin."

Alex donmuş bir halde telefonu kapatıp botlarının içine geri adım atarken bekliyordu. "Merkeze bir 911 çağrısı geldi. Reagan Truman. Jeremiah'ın kalp krizi geçirdiğini düşünüyor."

"Ambulans mı?"

"Her ikisi de kazadan insanları taşıyor ve en az otuz dakika boyunca müsait olmayacaklar. Truman'ın evine gidebilir ve o zamana kadar kasabaya geri dönebiliriz."

Birkaç dakika sonra kapıya çarptıklarında koşuyorlardı. Dodge Ram'i taşımak için mükemmel bir araç değildi ama ellerinde olanın en iyisiydi. Ram, arka yollardaki karı polis araçlarından daha hızlı yiyip bitiriyordu. Yataktaki kilitli kutuda tıbbi malzeme saklıyordu ve arka koltuğa bir adam yatırabilecek kadar büyüktü.

Hank sürdü. Alex telefonla Reagan'ı aradı. Alex onunla sakince konuşurken kızın paniğini duyabiliyordu, her yorum arasında duraklıyordu. "Nerede o? Güzel, eğer yerdeyse bayılıp düşmesinden endişe etmemize gerek yok. Uyanık mı? Seninle konuşabiliyor mu? Güzel. Önce Reagan, sakinleşmen gerek. Evde oksijen var mı? Sorun değil, oraya vardığımızda getiririz. Üzerini örtün, başını kaldırın ve rahatlama sağlayın. Panik sadece durumu daha da kötüleştirir. Ona verebileceğin bir aspirin var mı? Güzel, bunu yap, neredeyse geldik." Telefonu bir süre uzakta tuttu ama Hank'e hiçbir şey söylemedi. İkisi de neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Alex bekledi ve sonra şöyle dedi: "Şimdi Reagan, yaklaştık. Paltonu giy, giyebilirsen onunkini de giy. Toplayabildiğin kadar battaniye topla. Ön kapının kilidini aç, ilçe yolundan dönüyoruz. Evi görebiliyorum."

Alex telefonu kapattı, emniyet kemerini çözdü ve arka koltuktaki yardım çantalarından ikisini aldı.

Hank eve doğru kaydı, durmadan önce basamaklara çarptı. İkisi de taksiden inmiş ve koşuyorlardı.

Reagan onları kapıda karşıladı.

İkisi de kendilerine öğretilen tatbikatları izlediler. Beş dakika içinde Jeremiah, Hank'in kamyonetinin arka koltuğunda battaniyelerle sarılmıştı. Reagan onun yanında diz çökmüş, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Hastaneye gidişimiz kalp atışlarıyla ölçüldü.

Alex acil durum kapısında bir ekibin beklediğinden emin oldu. Göz açıp kapayınca kadar geçen bir süre içinde Jeremiah aceleyle götürüldü ve üçü girişte yalnız kaldı.

Kar, pencere duvarının hemen ötesine sessizce yağıyordu. Kapılar her açıldığında rüzgâr içeri giriyordu ama fark etmediler. Reagan başka soru sormadı. Alex daha fazla tavsiye vermedi. Sadece beklediler.

Bölüm 42

CUMA SABAHİ 22

ŞUBAT 2008

MATHESON

ÇİFTLİĞİ

DENVER, CLAIRE'İN OLDUĞUNU BİLDİĞİ KAPIYA VURDU

günlerdir saklanıyormuş. Çiftlik evinden kimse cevap vermeyince kapıyı tekrar çaldı. Donana kadar burada kalacaktı ama eninde sonunda birinin kapıyı açması gerekecekti.

Claire'in iki büyük teyzesiyle karşılaşmadan önce onların konuşmalarını duydu, kar fırtınası sırasında ön kapıya kimin geleceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Pat Teyze pembe, Şişman Teyze mor renkte, kat kat fanila ve tüylere bürünmüşlerdi. Her zamanki gibi çok sevimli görünüyorlardı.

"Bak Pat, bu Gabriel'in arkadaşı Denver Sims." Şişman Teyze kapıyı araladı. "İçeri gelin Bay Sims. Biz de tam sabah çayımızı içmek üzereydik. Genelde bir saat kadar önce içeriz ama ablam yanında çörek yapmak istedi ve birlikte yemek yiyecek başka kimse olmadığı için bu sabah kendi programımızı yapmaya karar verdik. Çay 10'dan sonra. Öğle yemeği uykumuzdan sonra."

Denver botlarını girişteki halıya vurarak içeri girdi.

"Bu kar fırtınasında buraya nasıl geldin?" Pat botlarını halının üzerine bırakmasını işaret ederken sordu.

"Arkadaşımın Land Rover'ını ödünç aldım," dedi sessiz emri takip ederken. "Onu deli ediyordum. Eğer şimdi buraya gelmezsem, birkaç saat içinde fırtına dinene kadar gelemeyebileceğimi ve o kadar uzun süre bekleyemeyeceğimi söyledi. Claire burada mı?"

Her iki teyze de sanki kulaklarının onun hızlı konuşmasına yetişmesi için zamana ihtiyaçları varmış gibi ona baktılar.

Pat Teyze önce toparlandı. "Resim yapıyor ve rahatsız edemeyiz ama bizimle çay içmenizi çok isteriz."

Şişman Teyze sanki bir tercümana ihtiyacı varmış gibi başını salladı.

Denver onları yetmiş yıl önce Cadılar Bayramı'nda Pat'in önderliğinde ev ev dolaşıp tüm konuşmaları yaparken ve Fat

sadece çantayı uzatıyor.

Denver onların yanından hışımla geçip iki kat merdiveni tırmanarak Claire'in stüdyosunun olduğunu duyduğu yere gitme isteğiyle savaştı. Onun aramasını beklemekten deliye dönmüştü. Gabe ona anahtarları fırlatmış ve neredeyse onu kapı dışarı edecek ti.

Denver onu görmeden eve gitmiyordu, önce çay içmesi gerekse bile.

Teyzeleri onu çok iyi hatırladığı koridora, odalarına geri götürdüler. O çay içerken sohbet ettiler, ona genç oldukları ve bir zamanlar ikiz kardeşlerle çıktıkları günleri anlattılar.

"Pat her zaman bizi değiştirdiklerine yemin ederdi," dedi Şişman Teyze. "Birinin diğerinden daha iyi öptüğünü iddia ederdi."

"Şimdi, Fat, bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Denver söyleyecek bir şey bulamadı ama gerekli de görünmüyordu. Ona Joyce ve Saralynn'in Dallas'taki maceralarını ve Hank ile Liz'in şehirde nasıl kaldıklarını anlattılar.

"Ev çok sessiz." Şişman Teyze onun dizini okşadı. "Uğradığınıza çok sevindik."

Yirmi dakika sonra Denver ayağa kalktı, çay için teşekkür etti ve gitmesi gerektiğini söyledi. Leary'nin Timber Line Yolu'ndaki evi çiftliklerinin yakınında olmamasına rağmen, iyi olup olmadıklarını görmek için uğradığına dair bir şeyler mırıldandı.

Onu kapıya doğru götürmeye başladıklarında, nazıkçe kucaklayarak onları durdurdu. "Ben kendim çıkarım. Siz ikiniz yorgan işinize geri dönmelisiniz. Günün birinde o yorganlardan biri için yalvarabilirim. Bana sorarsanız, bu evdeki herhangi birinin yaptığı herhangi bir şey kadar sanat eseridirler."

İki teyze de kıkırdadı ve ona el sallayarak veda etti.

Denver evin geri kalanına açılan her iki koridor kapısını da kapatmaya dikkat etti, sonra sessizce merdivenleri çıktı ve Claire'in stüdyo kapısına hafifçe vurdu.

Uzun bir dakikadan sonra cevap verdi. Güzel saçları başının üstünde gelişigüzel bir düğümle toplanmıştı. Gömleği koyu renk boyayla lekelenmişti ve giydiği pantolon daracık ve dizlerini geçen kalın çorapları vardı.

Onun çok seksi görüldüğünü düşünüyordu.

Adam daha bir şey söyleyemeden kadın girişi kapattı ve "Burada ne arıyorsun?" diye çıkıştı.

Denver kendi kendine onun kendisini gördüğüne sevineceğini ummadığını söyledi. Hiç memnun olmamıştı ama yine de sözleri canını yakmıştı. Onu alt kattaki koridorda ve yol kenarındaki parkta öptüğü gibi öpen hiçbir kadın onun için deli olmaktan başka bir şey yapamazdı. Belki de sözlü iletişim becerileri üzerinde çalışması gerekiyordu, ama sözsüz becerileri açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyordu.

"Aramadın." Hızlı bir sarsıntıyla onu kendine çekti ve öpmek için eğildi. "Sana sürpriz yapmaya karar verdim."

İterek kapıya doğru uzandı. "Çalışıyorum Denver. Gitmen gerekecek."

Gülümsedi. "En azından adımı biliyorsun. Ben de merak etmeye başlamıştım."

"Git buradan," dedi yavaşça.

"Konuşmadan olmaz," dedi, kapıyı iterek açtı ve kız onu durduramadan içeri adım attı. Yolda onunla buluşmak için bir zaman belirleyene kadar gitmemeye karar vermişti. Gerekirse bir hafta, bir ay bekleyecekti ama onu görecekti, tercihen yalnız bir yerde.

Yüksek tavanlı oda sıcaktı, panjursuz geniş pencereleri ona kendini büyük bir sahnedeymiş gibi hissettiriyordu. Her yüzeyde resim malzemeleri vardı ve havayı terebentin ve yağ kokusu dolduruyordu. Bir pencere kutusunun etrafındaki odayı karakalem çizimler kaplamıştı. Yarıları boş fincanlar her yere saçılmıştı. Burası onun yaşadığı ve çalıştığı yerdi. Burası onun mabediydi.

"Çık dışarı," diye emretti. "Hemen çık dışarı. Sana çalıştığımı söyledim."

Ona sarıldığında kendisini affedeceğini düşünerek ona doğru döndüğünde, dört ayak yüksekliğinde ve belki de sekiz ayak genişliğinde, siyah bir bezle kaplı devasa bir tuval gördü. Etrafında her yerde eskizler vardı: duvara bantlanmış, tuvalin yanındaki masanın üzerinde ve hatta aşağıdaki zemine dağılmış. Kış ağaçlarının, dönen karın ve *kendisinin* çizimleri.

Bu çalışmanın kendisiyle ilgili olması gerektiğini bilerek örtüyü yırttı. . onlara. Kızın çığlığı beyninde yankılandı ama önündeki resimden başka hiçbir şey kaydedilmedi.

Denver donmuş bir şekilde bakakaldı. Durdukları yol kenarındaki parkın resmini yapmıştı. Arka planda kanyonun puslu hatlarını ve altta uzanan yolu görebiliyordu. Bir söğüdün altına itilmiş piknik masası aynıydı ama resmin geri kalanı yanlıştı. Çok yanlıştı.

Bir adamın bedeni yerde donmuş halde yatıyordu, yüzü gölgelere dönüktü. Çıplak bir adamın gri ve cansız ayağı masanın ortasında duruyordu.

Tablonun köşesindeki altın etikete baktı: *Claire Matheson'dan Yalınayak Piknik.*

"Bu bir tür şaka mı?" diye sordu, zaten öyle olmadığını biliyordu. Yaptığı işin nasıl tarif edildiği aklına geldi. Lanetli, zalim, intikamcı.

"Hayır Denver, benim işim bu." Claire'in sesi sakın, soğuk ve işindeki adam gibi ölüydü.

Bir sonraki örtülü resme doğru ilerledi ve örtüyü çekti. Uzun bir koridordaki iki resmin arasında, ölümle rahatlamış bir adam ilmikle asılı duruyordu. Etiketle "*Son Satın Alma*" yazıyordu.

"Başka var mı?" diye sordu. Varsa bile bunu kaldıracabileceğinden emin değildi. Her iki eser de yüzü sadece gölgede gösteriyordu ama vücut yapısı, saçlar, hatta kıyafetlerin rengi bile ona aitti.

"Hayır. Bitirdim. Yapmayı planladığım tek şey iki taneydi." "Ve biz bitirdik, değil mi?"

"Doğru." Ondan uzaklaştı. Sanki onu düşüncelerinden uzak tutuyormuş gibi kollarını kavuşturdu. Sanki onun gitmesini bekliyormuş gibi fırtınaya baktı.

"Sen sadece beni kullanıyordun." Kendini dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordu. Elbette onu kullanıyordu, bu yüzden hiç konuşmuyorlardı. Bir sevgili, hatta bir arkadaş bile istemiyordu, son çalışması için bir kurban istiyordu. "Kabul et Claire. Ben sadece ortaya çıkan ve model olarak kullanmak için uygun olan biriyim."

"Bana dokunmana izin verdim," dedi savunur gibi. "İstediğin gibi oynamana izin verdim. Aidatımı öderken daha da ileri gitmene izin verecektim ama iki seferde de durdun. Sonunda vermem gerekenden daha fazlasını istediğini biliyordum ama bana verdiğin şey en iyi işlerimden biri olarak kayıtlara geçecek."

Yıllar boyunca bunun sadece bir oyun olduğunu ve herkesin kuralları bildiğini düşünerek sadece aşk oyunu oynamıştı. Tüm o tek gecelik ilişkiler, kayıp hafta sonlarında sayılan ilişkiler, hiçbir zaman bir anlam ifade etmeyen hızlı karşılaşmalar ona geri döndü. Onunla alay ediyordu.

Sonunda, oyun hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündüğü bir kadınla tanışmıştı ve kadın onunla tamamen oynamıştı. Onun için gerçek aşka giden yolda olduğunu düşünmüştü ama onun için sadece kullanılacak bir şeydi.

Denver'in öfkesi sonunda taşı ve evi sarsacak bir bağırıya karşı koyarak ona doğru döndü.

Başını örttü ve eğildi, ayaklarının dibinde bir top gibi kıvrıldı.

Denver ona baktı. "Sana vuracağımı düşünüyorsun, değil mi?" Bir kolunu ona bakabilecek kadar indirdi.

"Beni hiç tanıımıyorsun Claire. Hayatımda bir kez olsun oyun oynamıyordum ve sadece sana dokunmuyordum. Aptalım ben, seni sevdiğimi sanıyordum." Arkasını döndü ve hışımla çatı katından çıkıp merdivenlerden indi. Nefes alamadan Land Rover'a binmişti. Onu sadece tuvalde öldürmekle kalmamış, gerçekten de içinde ölüme terk etmişti. Sonunda gerçek bir hayatı olabileceğine dair küçük bir umuda inanmasına izin vermişti. Biriyle paylaşabileceği bir hayat. Kadın bu ihtimali yok etmiş ve onu boşluğa bırakmıştı.

Arabayı yavaşça Gabe'in çiftliğine doğru sürdü ve kaloriferi açmaya bile zahmet etmedi. İçten dışa doğru donmuş gibi hissediyordu. Fırtınanın sessiz beyazlığında bir yerlerde, acısı öfkeye dönüşmüştü, Claire'e değil, kendisine.

Bölüm 43

CUMA, 14:00

22 ŞUBAT 2008

HARMONY İTFAİYE İSTASYONU

MARTHA Q İKİ GENÇ ADAMIN BİNAYA GİRMESİNİ İZLEDİ

itfaiye istasyonu. Sanki kar kürekleri kılıçmış gibi gülüp şakalaşıyorlardı ve ona savaştan dönen iki güçlü haçlıyı hatırlattılar. Bir an sadece onları izledi, kendisini görmelerini bekledi.

"Son arabayı asla çıkaramayacağımızı sanıyordum." Biri karı bir köpeğin suyu silkelediği gibi silkeledi.

"Ben de öyle. Adama, bahara kadar paltosunu refüjde bırakmak isterse park cezasını ödeyeceğimi söylemeyi düşündüm." İkincisi ağır paltosunu çekiştirerek çıkardı ve bir askıya astı. "Geldiğin için teşekkürler Bran. Sen gelmeseydin ben hâlâ dışarıda olacaktım."

Martha Q'yu gördüklerinde ikisi de durdu.

İkisi de konuşmayınca gülümsedi ve "Bir ordu için öğle yemeği pişirdim ama kimse gelmedi. Umarım siz çocuklar açsınızdır."

Arkadaşından belki iki yaş büyük olan ilki güldü. "Emin olabilirsiniz, bayan. Açlıktan ölüyoruz." Kalın kışlık giysilerinin ilk katını çıkarmaya başladı. "Geldiğiniz için teşekkürler. Ben Willie Davis. Muhtemelen herkes bizim gibi geç kalıyordur ama içeri girdiklerinde hepsi aç olacak."

Brandon Willie'den liderliğini aldı. "Ben Brandon Biggs. Bu benim gönüllü olarak ilk günüm. Kesinlikle güzel kokuyor."

İkisi de kazaklarını giymiş ve ayaklarına çorap geçirmişlerdi. Martha Q kenara çekildi ve seslendi, "Gelin de alın. Ben ve Bayan Biggs bütün sabah yemek pişirdik."

Brandon Bayan Biggs'e doğru baktı, omuz silkti ve üstündeki giysileri çıkarmaya devam etti.

Çocuklar yıkandı ve iki gönüllü itfaiyeci ekibi daha içeri girerken oturdu. Birdenbire ortalık kahkahalar ve hikâyelerle inledi.

Martha Q servis yapıyor, adamlarla sanki her birini doğduğundan beri tanıyormuş gibi konuşuyordu ama gözü Bayan Biggs'in üzerindeydi. Sessiz kadın, Brandon Biggs adını söylediğinden beri gözlerini ondan ayırmamıştı.

Sonunda, adamların hepsi olabildiğince hızlı bir şekilde yiyeceklerini toplarken, Martha Q'nun eline bir fırsat geçti. "Brandon, Harmony'den Biggs'lerle akrabalığın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. En azından beni sahiplenecek bir şey yok. Babam hakkında pek bir şey bilmiyorum. Annemin onun nereli olduğunu söylediğini bile duymadım. Annem hiç ailesi olmadığını söylerdi. Bizim yanımızda da pek bulunmazdı. Yıllar önce öldüğünü duyduk."

Martha Q ekmeği elden ele dolaştırırken omuz silkti. "Bayan Biggs ile akraba olabileceğinizi düşündüm."

Brandon sobanın yanındaki zayıf kadınla yüzleşirken üzgün görünüyordu. "Özür dilerim hanımefendi. Kardeşim ve ben soyumuzun son üyeleriyiz. Dediğim gibi, babam öldü ve hiç akrabası kalmadı."

Kadın anlayışla başını salladı. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

Martha Q umudun ölmesine izin vermeye hazır değildi. "Babanın adı neydi Brandon? Belki de Bayan Biggs'in unuttuğu bir akrabasıdır."

"Annem onun hakkında nadiren konuşurdu, sadece soğuk algınlığı kadar sık ortaya çıktığını söylerdi, ama ona Andy dediğini hatırlıyorum."

Bayan Biggs doğruldu. "Brice Andrew Biggs."

"Evet," dedi Brandon. "Doğum belgemde de bu yazıyor. Onu tanıyor muydunuz?"

Herkes konuşmayı bırakmış, konuşulanları dinliyordu. Hepsi Bayan Biggs'e baktı.

Zayıf kadın başını kaldırdı ve basitçe şöyle dedi: "O benim oğlumdu. Benim tek çocuğumdu."

Sonra, kimse kıpırdayamadan yere yığıldı.

Brandon dışındaki tüm erkekler yaşlı kadına yardım etmek için çabaladı. Kendine geldiğinde onu kaldırdılar, bir sandalyeye oturmasına yardım ettiler, su getirdiler ve nasıl hissettiğiyle ilgili sorular sordular.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Sonunda Martha Q hepsine yerlerine oturmalarını emretti, böylece zavallı kadın nefes alabilecek kadar hava alabilecekti. Erkekler yemeklerine geri dönerken Brandon ayağa kalktı ve Bayan Biggs'e doğru yürüdü.

Tek dizinin üzerine çöktü ve sanki gözlerindeki gerçeği görmeye çalışıyormuş gibi dikkatle ona baktı. "Hanımefendi," dedi fısıltıyla, "bana büyükannem olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Babamın annesi?"

Bayan Biggs onun yanağına hafifçe dokundu. "Andy'nin senin yaşındaykenki haline biraz benziyorsun. O zamanlar kocam ölmüştü ve benimle bir daha asla konuşmak istemediğini söylemişti. Çok öfkeliydi. Babasının ölümü için beni suçluyordu. Uzaklara taşındım, her zaman sakinleştiğinde geri dönmeyi planladım, ama zaman hiç doğru gelmedi. Birkaç kez aramayı denediğimde hiç cevap vermedi. Çok üzgünüm."

"Benim için üzülme." Brandon başını salladı. "Babamı zar zor hatırlıyorum. Öfkeli bir sarhoştur. Benimle ilgilenmek için hiç zaman ayırmazdı. Hayattaki tek amacım büyüyüp ondan daha iyi biri olmak."

Brandon yaşlı kadına bakarken adamlardan biri telefona cevap verdi.

Martha Q her ikisinin de gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Her zaman yaptığı gibi, davet edilmeden içeri girdi. "Brandon, belki sen de Yarın sabah handa kahvaltı ederiz. İkiniz konuşabilirsiniz."

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi Brandon. "Ama hanımefendi, size açıkça söylemeliyim. Akrabalar konusunda hiç şansım olmadı ve bir akraba edinmek de istemiyorum."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Bayan Biggs. "Sadece kahvaltı."

Bir an sonra telefondaki adam bağırdı, "Hank hatta. İhtiyar Truman'ın kalp krizi geçirdiğini söylüyor. Şu anda onu ameliyata alıyorlar. Bizi bilgilendirmeye devam edecek."

Gönüllülerin en yaşlısı olan Bob McNabb mutfağa doğru ilerledi. "Hank devam etmemizi isterdi. Adamların yarısı hala eyaletler arası yığılmada olduğu için geri kalanımız telefonlara bakmak zorunda. Telefona ben bakacağım ve hepinizle iletişim halinde olacağım. Şimdi işimizi yapmalıyız yoksa insanlar ölebilir."

Brandon ayağa kalktı. "Reagan'a gitmem gerek. Biz arkadaşız."

McNabb başını salladı. "Sadece beklemesine yardım etmiş olursun. Yaşlı adam saatlerce ameliyatta kalabilir. Sana burada ihtiyacımız var. Bir şey duyar duymaz seni arayacağım ve Willie seni hastaneye götürecektir. Yeterince adil mi?"

Brandon tereddüt etti, sonra başını salladı. "Haklısın. Rea muhtemelen burada yardım etmemi isterdi. Bütün bu kasabanın kendisine ait olduğunu düşünüyor." Diğerleri paltolarına doğru yönelirken Brandon Bayan Biggs'e ekledi,

"Yemek için teşekkürler. Daha sonra konuşabiliriz. Babamın nasıl biri olduğunu bilmek isterim. Annemden hiç iyi bir şey duymadım."

"Bunu ben de isterdim." Avucunun içiyle tekrar onun yanağına dokundu.

Brandon diğerlerine katılmak için koştu ve Martha Q ilk kez Mrs. Biggs gülümsedi.

Martha durup az önce olanları düşünürse muhtemelen ağlayacağını bildiği için odanın içinde sağa sola vurmaya başladı. "Hadi Bayan Biggs, burayı temizleyelim ki eve gidip çocuklara kurabiye yapabilelim."

Bayan Biggs başını salladı.

Bölüm 44

CUMA ÖĞLEDEN
SONRA 22 ŞUBAT
2008

LEARY ÇİFTLİĞİ

GABE LEARY ARKADAŞININ EVE GİRİŞİNİ İZLEDİ,

Her şeyin yolunda gitmesi için çok erken döndüğünü biliyordu. Denver doğruca birkaç şişe viski stokladığı dolaba gitti ve kendine bir içki doldurdu.

Gabe yarım saat boyunca onu görmezden gelerek işine geri döndü ve sonra "Bu konuda konuşmak ister misin?" dedi.

"Hayır."

"Tamam. Bazı sayfaları paketleyip postaya vermem gerekiyor." Gabe yapacak bir şeyler düşünmek zorundaydı. Buzlu yollarda hayatını riske atmak bile oturup arkadaşının sarhoş olmasını izlemekten daha iyi geliyordu.

Denver dinliyormuş gibi görünmüyordu. Kendine bir içki daha doldurmakla meşguldü.

"Kasabaya kadar benimle gelmek ister misin? Böylece sıkışırsam itecek biri olur."

"Elbette. Neden olmasın, burada yalnız kalmaktan iyidir."

Denver sonunda kafasını kaldırdı. Gözleri çoktan kan çanağına dönmüştü. Bir saat daha geçseydi asker arkadaşı yatamayacak kadar sarhoş bir halde yere yığılmış olacaktı.

Gabe ceketine uzandı. "Yollar ne kadar kötüydü?"

"Fark etmedim," diye yanıtladı Denver.

"Harika," dedi Gabe, Elizabeth'le Claire'in Denver'ı öldürmesi konusunda şakalaşırken bunu gerçekten kastetmediğini düşünerek. Görünüşe göre öyle yapmıştı.

Beş dakika ve bir içki daha içtikten sonra kasabaya doğru yola çıktılar. Gabe sessizliği bozmadı. Kar yağarken bütün dünya sessizmiş gibi hissediyordu. Yolda başka bir araba görmediler.

Gabe postaneye girerken Denver Land Rover'da oturuyordu. Yolculuklarını genellikle geceleri yapar ve posta kutusunu kullanırdı. Gabe

ile etkileşim

İnsanlar onun güçlü noktası değildi.

Tezgâhın arkasındaki adam hızlı postaya verilen zarfa baktı. "Sizin G. L. Smith, yani yazar G. L. Smith olma ihtimaliniz var mı? Bu zarfları daha önce de görmüştüm ama genelde kutuya atılırdı."

"Hayır, sadece postalarını gönderiyorum." Gabe konuşmak istemiyordu ama kapana kısılmıştı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bir yazara pek benzemiyorsun. Sanırım sen bir

Çiftçi." Adam gülümsedi, dış tedavisine çok ihtiyacı olan bir ağzı gösteriyordu. "İnsanları tahmin etme konusunda yüzde doksan dokuz haklıyım. Bir muhasebeciyi bir banka memurundan, bir kütüphaneciyi bir fen bilgisi öğretmeninden ayırt edebilirim ve bu hiç de kolay değil."

"O benim, çiftçi. Haklısın, tahmin etmekte çok iyisin," dedi Gabe, kelimelerden nefret ederek. "Birkaç mil ötede bir çiftliğim var."

"Smith'in nerede yaşadığını bana söylemek istemez misin?" "Mümkün değil."

Posta müdürü tüm pulları bitirdi ve Gabe ödemeyi nakit olarak yaptı.

Gabe para üstünü eline alana kadar sormadı, "G. L. Smith diye birini tanıyorsun, değil mi?"

Adam başını salladı. "Torunum onun tüm çalışmalarını okur. Onun bir usta olduğunu söylüyor. Ben romanlarımı resimsiz tercih ederim, ama size söylemeliyim ki torunum çizgi romanları bulana kadar okumuyordu. Ona birkaç çizgi roman aldım; şimdi onu her gördüğümde okuyor. Eğer bu adamla karşılaşsam, torunuma bir merhaba diyebilir miyim diye soracağım. Böyle bir adam okuyucular için ne ifade ettiğinin farkında bile değil. Dünyayı sadece basılı olarak kurtarıyor olabilir ama insanlara evlerinin rahatlığında saatlerce macera yaşıyor."

"Teşekkürler." Gabe geri çekildi. "Smith'i görürsem söylerim."

"Bunu sen yap." Adam gülümsedi. "Ona benim de onunla tanışmayı çok istediğimi söyle."

Gabe gülümseyerek dışarı çıktı, ta ki Denver'ın ön koltukta oturup kendi ölümünü planlıyormuş gibi baktığını görene kadar. Denver arabaya bindiğinde Gabe, "Mavi Ay Lokantası'nın önünden geçerken ışıkların yandığını gördüm. Kızarmış yemek için uğramak ister misin?"

Denver başını kaldırdı. "Gerçekten yemek yemek için bir yere gider miydin? Paket servis ya da arabaya servis değil, gerçek bir oturarak yemek?"

"Tabii, seni neşelendirecek herhangi bir şey."

Denver başını salladı. "Satın alacağım." Bir an için düşündü. "Haklısın. Yardımcı olabilecek tek şey bu olabilir."

"Ben de senin ödeyeceğini umuyordum." Gabe postaneden çıkıp caddeye doğru ilerlerken, dışarıda yemek yemek için son iki yıldır gördüğü en kötü havayı seçmiş olmasının nasıl mümkün olduğunu düşündü. Eğer kızarmış yemek onu öldürmediyse, buzlu yollar öldürecekti.

Lokantada bu kadar çok insan olmasına şaşırdı. Çoğunlukla hava kötü olduğunda bile çalışmak zorunda olan şanssız insanlar gibi görünüyorlardı. Denver'la birlikte hepsi de önlük giymiş bir grubun yanındaki boş masaya oturdular. Denver menünün sol tarafını sipariş etmekle meşgulken, Gabe damarlarını tıkamayacak bir yemek bulmaya çalışıyordu.

Denver siparişini verdikten sonra çıktı ve Gabe'i hâlâ karar vermeye çalışırken bıraktı.

"Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin, Gabe?" Edith'in alçak sesi sordu. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Gabe başını kaldırdı. Edith Franklin ona gülümsüyordu. Onu daha önce hiç gün ışığında ziyaret etmediği için mi, yoksa sadece bir dakikasını ayırıp gerçekten baktığı için mi bilmiyordu ama bu kez gözlerinde yılların acısının yansımaları gördü. Kollarında yara izleri vardı: biri yanık gibi görünüyordu, diğeri ise gelişigüzel dikilmiş bir kesikti. Saçlarını kulağının arkasına taramak için elini kaldırdığında, kolundaki morlukları gördü. Savunma yaraları, diye düşündü.

"Nasılsın?" dedi, sıradan bir soru sorduğuna dair hiçbir ipucu vermeden.

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Bugün buraya gelirken bir sorun yaşadım. Arabam çalışmadı ve Lloyd beni minibüsüne almak için indiğinde merdivenlerden düştü."

Gabe nasıl hafif bir konuşma yapacağını bilmiyordu. "Sana kaç kere vurdu?"

Bir nefes verdi ve çoktan geceye dönüşen gri güne baktı. "Sadece iki kez, ama benim hatamdı. Sundurmadaki buzun üzerine sıcak su döktüm, daha iyi olacağını düşündüm ama dışarısı o kadar soğuk ki su tahtaya kadar eriyemeden dondu."

Gabe öfkesini yatıştırdı. "Bu senin hatan değildi, Edith."

Edith gülümsedi. "Bu savaşın yükünü Lloyd çekti. Üçüncü kez salladığında ayağı kaydı ve sırtını incitti. Şu anda acil serviste, ona ağrı kesici vermelerini umuyor. İçtiği yarım şişe viskinin sadece etkisini azalttığını söyledi. Yan masadaki hastane çalışanları, şehirdeki tüm çarpışmalar yüzünden dört kez kaza geçirmiş olabileceğini söylüyor.

Bir saat bekledim. Beni bıraktığında ondan ayrılacağımı söyledim. O çocuk, Reagan Truman, ışığı görmeme yardım etti."

Gabe ona Lloyd'u terk etmesini söylemeyi düşünmüştü. Lloyd evlendikleri günden beri kötü bir haberdi ama Gabe'in insanlara hayatlarını nasıl yöneteceklerini söylemek gibi bir alışkanlığı yoktu. Kendi hayatını bile yönetemiyordu ama Reagan'ın yardım etmek için öne çıkmasına şaşırmamıştı.

Edith onun karar vermesini beklerken, Gabe'den çok kendi kendine, "Biliyor musun, komik olan şu ki onunla evli olmadığım bir zamanı hatırlamıyorum. Alışmak biraz zaman alacak ama kararımı verdim. Yeni kızın gelmesini bekliyorum, sonra Cass kamyonetini alıp eşyalarımı almaya gidebileceğimi söyledi."

Gabe Edith'e başını sallayarak iyi dileklerini ilettili ve Denver tuvaletten döndüğü sırada bir kâse çorba sipariş etti.

"İyi misin?" Gabe, Denver'ın solgun yüzünü görür görmez sordu.

"Evet, viskiyi kustum. Şimdi kendimi daha iyi hissetmek için ölmem ve kurbağa olarak geri gelmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Claire, Denver'ı neredeyse Lloyd'un Edith'i dövdüğü kadar kötü dövmüştü ama yaraları görünmüyordu. Gabe münzevi hayatına geri dönmesi gerektiğine karar verdi. Çölün ortasına taşınırsa gerçekten özleyeceği tek kişi Elizabeth olacaktı.

"Matheson Çiftliği'ne hiç gitmemeliydim." Denver hüzünlü şarkısının ikinci kıtasına geçti. "Beni hiç aramaması, beni kullandığını bilmekten daha iyi olurdu. İçten içe beni gerçekten önemseydiğini ve önemseliyormuş gibi davrandığını sanıyordum. Şimdi biliyorum ki içten içe benden nefret ediyormuş ve benden hoşlanıyormuş gibi davranıyormuş. Ve o kadının benden hoşlanıyormuş gibi davranması asla Oscar kazanamaz. Bir çeyreklik için oraya geri döner ve ona ne yapabileceğini söyledim ..."

Gabe konuşmasını kesmek zorunda kaldı. Denver nefes aldığı anda, "Elizabeth çiftlikte miydi?" diye sordu.

Denver ona sanki zihninde devam eden bir bar kavgasını bölmüş gibi baktı. Boş boş baktı, sonra da, "Neden ona Liz demiyorsun? Herkes öyle diyor. Hoşuna gittiğini bile söyledi ama sen ona Elizabeth demek zorundasın. Çoğu zaman kimden bahsettiğini anlamıyorum."

Gabe öfkeyi yatıştırmak yerine sadece başka yöne çektiğini gördü. "Sadece orada olup olmadığını merak ediyordum," dedi yavaşça, arkadaşının bir kavga aradığını biliyordu. "Ona Elizabeth diyorum çünkü acele etmemeyi seviyorum."

onun adını söyleyerek. Kafanı karıştırdıysa özür dilerim. Bu arada, tüm bu kusurlu beyin hücreleriyle üniversiteden nasıl çıktın?"

Denver gözlerini devirdi ama ne yaptığının farkına varmış gibiydi. "Tamam, tamam. Hayır, orada değildi. Teyzeleri kasabada kaldığını söyledi."

Gabe gözlerini kapadı. Arka kapıdan çıkıp dere boyunca yüz metre koşarsa, yollarla mücadele etmek zorunda kalmadan ofisinin arka merdivenlerinde olabilirdi. Onu görebilirdi. Sadece bir dakikalığına. İhtiyacı olan tek şey buydu. Nedenini bilmiyordu ama ona sarılmaya yiyecekten daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ayağa kalkıp anahtarlarını masaya fırlatırken, "On dakika içinde dönerim," dedi. "Döndüğümde sipariş ettiğiniz üç meze hâlâ elinizde olacak."

Denver, Gabe'in ayağa kalkışını izledi. "Onu geri getirme. Ben uygun bir arkadaş değilim."

"Bana mı söylüyorsun?" Gabe arkaya doğru ilerlemeye başladı. "Merak etme. Yakında dönmezsem seni ararım."

"Eğer bir saatten fazla sürerse, sokağın karşısında yine içerek zamanımı boşa harcayacağım."

"Yeterince makul." Bir an sonra Gabe arka kapı çarpılırken aşçının ona bağırdığını duydu.

Dereyi geçti ve soğuğu hissetmeye fırsat bulamadan Elizabeth'in ofisine vardı. Işığı yanıyordu.

Merdivenleri tırmandı ama kapıyı çalmadan bir saniye önce onun sesini duydu.

"Anlıyorum," diye bağırdı. "Ben de gelebilirim. Biliyorum ama arabam gelebilir. Merak etme Hank, oraya geleceğim."

Sessizlik.

Gabe onun telefonda konuştuğunu tahmin etti. Davetsiz misafir olmaktan korkarak tereddüt etti.

Tam arkasını dönmek üzereyken Elizabeth kapıyı açtı. "Gabe," diye fısıldadı ve bir an sonra onun kollarındaydı.

Ona sıkıca sarıldı ve "Ne oldu? Neyin var?" diye sordu.

"Jeremiah Truman kalp krizi geçirdi. Hank onu hastaneye götürdü ve birkaç saat önce ameliyata aldılar. Doktorlar yaşlı adamın durumunun stabil olduğunu söylüyor ama durum pek iyi görünmüyor."

Gabe ona baktı ve onun insanlarla ilgilenme şeklini sevdi. "Reagan nerede?"

"Hastanede yalnız. Hank bu yüzden aradı. O ve Alex onunla birlikteymiş ama kötü bir kazaya karışmışlar. Şu anda orada yalnız olduğunu söyledi. Yaşlı adamın öleceğinden ve dayanacak kimsesi olmayacağından korkuyormuş." Elizabeth'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Arayacak kimse yok. Reagan'ın başka ailesi yok."

"Bizi yakaladı," diye fısıldadı. "Ben sürerim. Sen Hank'i ara ve yolda olduğumuzu söyle."

Buzlu merdivenlerden koşarak indiler ve Elizabeth'in küçük arabasına tırmandılar. Gabe koltuğu uzun bacaklarına göre ayarlarken motoru çalıştırdı. "Hank'e katılıyorum," diye bağırdı Liz'e. "Böyle bir havada bu şeyi kullanmamalısın. Daha fazla çekiş gücü olan go-cart'lar gördüm."

Dilini ona doğru uzattı ve Gabe onu öpebilmek için neredeyse koşarak yoldan çıkıyordu.

Hastaneye gitmek yirmi dakika sürdü. Her yer insanlarla doluydu. Gabe kasabanın yarısının çarpışan arabalarla oynadığına, diğer yarısının da - çoğunluğu altmıştan fazla- patensiz buz pateni yapmaya çalıştığına karar verdi. Daha da kötüsü, her yaralının etrafında yarım düzine aile üyesi vardı.

Reagan'ı aramak için kalabalığın içinde ilerlerken Gabe etrafına bakındı ve Reagan'a benzeyen bir adam görmeye çalıştı.

Edith'in kocası. Birinin Lloyd'un iri yarı olduğunu söylediğini hatırlıyordu, ama daha fazlasını değil. Komik olan, karılarını döven erkeklerin her zaman öyle görünmemeleriydi.

Lloyd'u görürse ne yapacağından emin değildi. Belki yanına gider ve ona dağıtmaktan hoşlandığı şeylerden biraz tattırırdı. Artık bunun bir önemi yoktu. Lloyd bu karmaşanın içinden sıyrılıp karavanına dönene kadar Edith temelli gitmiş olacaktı.

Bir hemşirenin Truman'ın hangi odaya götürüldüğüne bakmasını beklerken, Gabe Elizabeth'e doğru eğildi ve fısıldayarak, "Lloyd Franklin'in neye benzediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdi. "Aptal, göbekli ve karısının istediği gibi olsaydı ölürdü."

"Onu dövenin o olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama bence plan yapıyor. Ve eğer onu öldürürse, davayı almaya karar verdim bile. Onu neden arıyorsun?"

Gabe gülümsedi. "Edith buzda bir kaza geçirdiğini söyledi. Burada ağı kesici almaya çalıştığını söyledi. Sırtını incittiğini iddia etti." Gabe duraksadı ve ekledi, "Ayrıca onu temelli terk ettiğini de söyledi. Adamın çok sarhoş olduğunu, tartışmaya bile çalışmadığını söyledi. Sadece ona bakmış ve gülmüş."

"En başta onun yaralanmasıyla bir ilgisi var mıydı?" "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Gabe buna inanmakta zorlanarak.

İyi kalpli Edith asla birini öldürmeye kalkmazdı ama herkesin bir kırılma noktası vardır, diye tahmin etti ve sundurmayı sıcak suyla yumuşattı.

"Bayan Matheson." Bir hemşire dikkatlerini çekti. "Bay Truman yoğun bakıma alındı." Kalemle işaret etti.

"Teşekkürler," dedi Elizabeth ve koridorda koşmaya başladı.

"Şu hemşireyi tanıyor musun?" Gabe sordu.

"Bir noktada, burada yeterince uzun süre yaşarsanız, herkesi tanırırsınız ya da daha doğrusu herkes sizi tanır."

Yoğun bakım ünitesi kapalıydı ve her iki saatte bir on beş dakikalık ziyaret saatleri ilan edilmişti. Liz koridoru geçti. Hem ameliyathaneye hem de yoğun bakım ünitesine hizmet veren küçük bekleme odası boştu.

Reagan'ın nerede olabileceğine dair tahminlerde bulundular ama baktıkları her yer zaman kaybıydı. Bu büyüklükte bir hastanede ortadan kaybolmak zor olacaktı. Otomatlarla çevrili bir oda olan kafeteryada sadece sekiz masa vardı. İki katın her birinde dört banyo, toplam üç bekleme odası, bir acil servis odası, dört küçük ameliyathane ve bir doğum odası vardı.

Yirmi dakika sonra Liz kardeşinin telefonunu aradı. Reagan'ı yoğun bakım ünitesinin bekleme salonunda bıraktığını söyledi. Kız ona orada uyumayı planladığını söylemişti. Bir hemşire ona battaniye bile getirmişti. Truman'la birlikte değilse, onu bıraktığı yerde olmalıydı.

Hank Reagan'ın telefonunu ararken, Gabe oradan geçen hemşirelerden birine Reagan'ın amcasının yanında olup olmadığını sordu.

Başını salladı ve basitçe "İzin yok" dedi.

Elizabeth'in telefonu çaldı. Açtı, birkaç saniye dinledi ve sonra başını salladı. "Ben Hank. Reagan cep telefonuna cevap vermiyor. Telefonun onda olduğunu bildiğini, titreşime aldığını gördüğünü söyledi."

Liz telefonunu kapattı. "Hank'in sesi endişeli geliyordu. Reagan yaşlı adamı koruyor. Öylece çekip gidemez. Koltuk değnekleriyle değil. Arabasız olmaz. Hank, Alex'i arayacağını söyledi. Bir sorun olmalı. Öylece ortadan kaybolmuş olamaz."

Gabe de aynı şekilde hissetti. Sanki bir şey kaçırmış gibi yoğun bakım ünitesinin bekleme odasına geri döndü. Bir sandalyenin üzerine bırakılmış hastane battaniyesini kaldırdığında, Reagan'ın kırmızı cep telefonu yere yuvarlandı. Artık bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Onu bırakmış olamazdı. Reagan'ın başı dertteydi. Bunu içinde hissedebiliyordu. "Mavi Ay'ı arayıp Denver'in en kısa zamanda buraya rapor verip veremeyeceğini öğrenebilir misin? Land Rover'ım onda."

"Elbette, ama kafeyi aramama gerek yok, cep telefonu numarası bende var. Claire geçen gün bana onun kartını verdi." Çantasını karıştırdı. "Kartı ona geri vermemi söyledi. Sence yardımcı olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Sadece bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum ve ona burada ihtiyacım var." Gabe ona korkusunu söylemek istemiyordu ama parçalar bir araya gelmeye başlamıştı ve ortaya çıkan resmin netleşmemesi için dua etti. Eğer ortaya çıkarsa, Denver'in arkasını kollamasına ihtiyacı olabilirdi. Reagan amcasından uzaklaşmazdı, uzaklaşamazdı. Hücresi olmadan olmazdı. İsteyerek değil.

Gabe, Elizabeth'i korkutmamak için yavaşça konuştu. "Bütün kadın odalarını kontrol edin, her kabini. Ben erkeklerinkini kontrol edeceğim, sonra da hastane güvenliğine gideceğiz. Burada bir yerde olmalı. Biri onu görmeden hastaneden ayrılmış olamaz."

Kilitli olmayan her odayı kontrol ederek hızla ilerlediler. Aklında tahminler yürütüyordu. Belki uyuyacak ya da ağlayacak bir yer bulmuştu ... hayır, Truman'ı terk etmezdi, ölmek üzereyken olmazdı. Belki arkadaşları onu bir yere yemeğe gitmeye ikna etmişti... pek olası değildi. Arabası yoktu ve koltuk değnekleriyle yürüyüp gitme şansı çok azdı. Hastanede olmalıydı. Hastanede olmalıydı!

O ve Elizabeth acil girişine ulaştıklarında iki güvenlik görevlisi de onlara katıldı. Odayı bölerek herkese yürüyen alçılı bir kız görüp görmediklerini sormaya başladılar. Çoğu kendi sorunlarıyla ilgileniyordu. Check-in masasında nihayet şansları yaver gitti. Hemşirelerden biri Reagan'ın çıktığını fark etmişti.

Gabe hızla sorular sormaya başladı. "Nereye gittiğini söyledi mi? Sıkıntılı görünüyor muydu? Yalnız mıydı?"

Hemşire son soruyu duyana kadar başını salladı. "Onu iri yarı bir adamın arkasından topallayarak çıkarken gördüm," dedi hemşire. "Ona bir şeyler

bağırđı.

ama durmadı. Belki kızı duymadı, belki de acelesi vardı. Adama iyi bakamadım ama kız kapıdan geçerken alçısını yüzeye vurdu ama yavaşlamadı."

"İçeri geri geldi mi?"

Hemşire başını salladı. "Çok meşguldüm. Özür dilerim. Söyleyemedim."

Gabe başını kaldırdı ve Şerif Alex McAllen'in onlara doğru koştuğunu gördü. Onları ilk boş ofise yönlendirdi. Gabe gardiyanlara sorular sorarken Elizabeth de ona bilgi verdi. Hayır, kamera yoktu. Hayır, dışarıda nöbetçi tutmuyorlardı. Hayır, ikisi de acil serviste görevli değildi. Biri yemek yemek için yukarı çıkmıştı, diğeri de bir hemşire tarafından çok gürültü yapan bir aileyle konuşup konuşamayacağı sorulmuştu.

Gabe öfkesini bastırdı. İki adam güvenlik görevlisi değil, kapıcıydı. Yukarı baktı. Alex ona bakıyordu ve onun da aynı şeyi düşündüğüne dair bir his vardı içinde.

"Liz," diye başladı Alex, "Gabe ve ben dışarı çıkıp Reagan'dan bir iz ararken, sen burada Truman'la kalabilir misin? Eğer onda bir değişiklik olursa cep telefonumu ara. Uyanmadan önce Reagan'ı tekrar yanına götürmeliyiz."

"Ben icabına bakarım," dedi Liz. "Sen sadece kızı bul."

Gabe ve Alex ön kapıya doğru ilerlerken şerif güvenlik görevlilerinden binayı bir kez daha kontrol etmelerini istedi ve onlar ilk koridordan aşağı inerken Gabe'e fısıldadı, "Burada ne olabileceğini biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi. "Reagan öylece dışarı çıkmadı. Koltuk değnekleriyle değil. Tek başına değil."

"Katılıyorum." Alex tamamen işle ilgiliydi. "Bu konuda bana yardım edebilir misin? Desteğe ihtiyacım olabilir."

Gabe cam kapıdan dışarı baktı ve Denver'ın geldiğini gördü. Rover'ın motoru durmadan önce inmiş ve onlara doğru koşmaya başlamıştı. "İki kişiyiz ve ikimiz de silahlıyız."

Gülümsedi. "İçimde öyle olacağına dair bir his vardı."

Bölüm 45

CUMA GECESİ

22 ŞUBAT 2008

KERESTE HATTI

YOLU

REAGAN KENDİNİ DAĞINIK BİR ARACIN ARKASINA BAĞLAMAYA ÇALIŞTI, kirli minibüs. Avazı çıktığı kadar bağlamak istiyordu ama bunun bir işe yarayacağından şüpheliydi.

Lloyd'u durdurmaya çalışmakla aptallık etmişti. Edith ona onu terk edeceğini söylemiş olmalıydı. Yoğun bakım bekleme odasının önünden geçip Reagan'ı tek başına fark ettiğinde, hastanede ne kadar zamandır kavgalarını düşündüğünü bilemiyordu. Korkunç adam ona bağırması, Reagan'a her şeyin onun suçu olduğunu söylemişti. Eğer kendi işine baksaydı, karısı onu terk etmeyi asla düşünmezdi. Reagan adamın nefesinde viski kokusu aldı ve kafasının da haplarla iyi olduğunu tahmin etti. Dünyası parçalanıyor gibiydi ve Reagan'a en yakın kişi oydu.

Suçlama.

Reagan açıklamaya çalışmıştı. Onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Sonra aniden Lloyd kaçtı ve sadece Edith'i durduracağını söyledi.

Reagan onu takip etti, en azından onu yavaşlatıp Edith'e eşyalarını çıkarması için zaman vermeyi planlıyordu. Ama adam arkasını dönmedi, dinlemedi ve Edith koltuk değnekleriyle onu yakalayamadı.

Park halindeki minibüsüne doğru giderken Reagan son bir gayretle Lloyd Franklin'in kolunu yakaladı. Bir saniye sonra hatasını anladı. Sadece birkaç adımda etrafı insanlarla çevriliyken, bütün sorunlarından onu sorumlu tutan bir adamla yalnız kalmıştı.

Ona döndü ve karla kaplı bir arabaya doğru sertçe itti. "Bekle," dedi ellerini kaldırarak. "Açıklayabilirim."

"Bekleyecek zamanım yok." Paltosunu tuttu ve onu yukarı çekti. "Benimle gelip karımı beni terk etmekten vazgeçirmeye çalıştığın gibi onu da ikna etmeye ne dersin?"

Koltuk değneklerini topladı ve onu minibüsünün arkasına sürükledi. "Bana başka bir şekilde nasıl yardım edebileceğini düşünüyordum ve şimdi

müzakerelere başlamak için iyi bir zaman. Kaybedecek fazla bir şeyim yokmuş gibi hissediyorum, o yüzden sonuna kadar gideyim bari."

Kadın tekmeledi ve çığlık attı ama adam ele geçirilmiş gibiydi. Kadını tutmak ve çim ekipmanı kamyonetinin arkasındaki iki kapıyı açmak için mücadele ederken, alçısını tampona sertçe çarptı.

"Sen beladan başka bir şey değilsin kızım," dedi onu içeri iterken. "Birinin sana ders vermesinin zamanı geldi!"

Acı bacağından yukarı fırladı ve Reagan bir an nefes alamadı. Kırık darbe alamayacak kadar yeniydi. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken nefes almak için yutkundu. Koltuk değnekleri üzerine düşerken kirli aletlerin ve fıskiye parçalarının üzerinde kıpırdandı.

"Dur," diye bağırdı. "Bırak beni-"

Adam yüzüne sert bir tokat atıp dudağını patlatmadan önce başka bir şey söyleyemedi. "Bağırmaya başlamana gerek yok," dedi neredeyse sakince. "Bunun hiçbir yararı olmaz. Sana reddedemeyeceğin bir iş planı sunmak üzereyim ama önce konuşabileceğimiz bir yere gitmeliyiz."

Reagan kanın tadını alınca çığlık atmayı bıraktı, sonra tüm enerjisini topladı ve sağlam bacağıyla adamın karnına sert bir tekme attı. Bu çaba ona ondan daha fazla acı verdi.

Bir adım geriye sendeledi, doğruldu, kolundan tutup birkaç santim daha yaklaştırdı, sonra yumruğuyla tekrar vurdu.

Darbenin çoğunu omzu aldı.

"Sessiz ol," dedi, bir ses duyarsa bir darbe daha indirmek için elini kaldırdı. Tutuşuyla kolunu zedeledikten sonra alçak sesle ve keskin bir şekilde ekledi, "Bir sonraki daha sert olacak. Uzun zaman önce öğrendim ki, bazı insanlar önce dikkatlerini çekmezsen dinlemezler."

Çığlık atmayı bırakmış, adamın gözlerindeki vahşi bakış karşısında şok olmuş ve korkmuştu. Formda olmasa bile iri yarı bir adamdı ve güçlü yumruklarıyla büyük hasar verebilirdi.

Kolunu bıraktı ve sanki bir sorunu çözmüş gibi gülümsedi.

Kollarıyla kendini kaldırarak ondan uzaklaşmaya ve minibüsün içine doğru ilerlemeye çalıştı.

"Güzel." Başını salladı. "Bu konuda mantıklı davranmaya karar vermene sevindim." Minibüsün arka kapısını çarptı ve ön tarafa doğru koştu, tırmandı ve motoru çalıştırdı.

Reagan makine parçaları ve uzun boruların üzerinden tırmanmaya çalıştı ama kırık bacağı kapıya ulaşmasını imkânsız hale getirdi. Adamın ön taraftan bağırıldığını duyabiliyordu. Onunla içki içemeyecek kadar iyi olduğunu düşündüğü hakkında bir şeyler söylüyordu. Ondan hiç hoşlanmadığı için karısını zehirlediğinden. Edith onu terk etmekten asla söz etmezdi. Her nasılsa Lloyd'un kafasında bütün bunlar Reagan'ın suçuydu.

Reagan arkasına yaslandı ve düşünmeye çalıştı. Baş ağrıyor, bacağı zonkluyor ve alçısının parçalandığı yerde ayağının kanadığını düşünüyordu. Günün daha da kötüleşebileceğine inanamazdı. Amcası ölüyor olabilirdi. Onun yanında olması gerekiyordu. Yine de bir şekilde bir aptalın onu kaçırmaya izin vermişti. Birdenbire korkmuş olmaktan çok öfkelenmişti.

"Sana yardım edemem!" diye bağırdı ona. "Edith seni söylediğim bir şey yüzünden terk etmiyor."

"Bundan pek emin değilim ama bana yardım edebilirsin. Düşünüyordum da. Senin arazin var ve arazisi olanların da parası var. Belki bana biraz borç verirsen Edith gitmeyi iki kez düşünür."

"Amcam az önce kalp krizi geçirdi. İmkânı olsa bile sana para vermez. Beni hemen geri götür."

Lloyd güldü ve bir köşeyi dönerek Reagan'ı aletler ve borularla birlikte arkaya yuvarladı. "Amcana ihtiyacım yok, kızım. Edith bana arazinin sana ait olduğunu söyledi; doğum gününde sana verdiğini duydum." Koltuğunun altından bir şişe çıkardı ve bir yudum içti. "Şimdi birazını bana verebilirsin."

"Bunu asla yapmayacağım." Kadın bu sözleri söyledi ama adam dinleyecek kadar uzun süre susmadı. Lloyd Franklin kafasında bir plan kuruyordu. Karısını elinde tutmak ve para sorununu çözmek için bir plan.

"Bize neden yardım etmek istemediğinizi anlamıyorum. Kardeşimle geçen gece barda bu konuyu konuştuk. Edith'e bu kadar yakın olduğun için borç vermek isteyebileceğini söyledi. Sana zarar vermeyi düşünmüyorum evlat ama bu kadar genç birinin o kadar araziye sahip olması doğru değil. Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadın."

"Sana para *ya da* toprak vermeyeceğim." Reagan'ın kardeşinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama gen havuzu kesinlikle kirlenmişti. "Çıkar beni buradan. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Lloyd yine buzlu yollarda kayarak onu yuvarladı. "Edith on beş yaşındayken ve benimle çıkarken böyle derdi, ama ben onunla konuştum

içine. On altı yaşına bastığı gün kaçtık. O da senin gibiydi. Konuşacak kimsesi yoktu. Annesi bu fikirden hoşlanmadı ama onun da kendi sorunları vardı.

"İlk evlendiğimizde Edith benim mükemmel olduğumu düşünüyordu ama kötü şans ve insanlar onu bana karşı doldurdu. Sen ondan daha yaşlı değilsin. Her şeyi benim istediğim gibi görmen için seni ikna edeceğim ve Edith de para kazandığımda ışığı görecek."

"Amcam seni vuracak." Reagan önce Lloyd'u öldürmeyi planladığı için onun ölü bir bedene ateş edeceğini eklemeyi düşündü. Kimsenin ona yardım etmediği onca yıl boyunca onu hayatta tutan içgüdüleri şimdi yeniden aklına gelmişti. Çok fazla üzülemezdi, acısının ortaya çıkmasına izin veremezdi, harekete geçmeye hazır olmalıydı. Öğrendiği bir şey varsa o da işlerin tersine dönebileceği bir anın geleceği ve o an geldiğinde harekete geçeceiydi.

Nefret ettiği yalnızlık şimdi bir kalkan gibi etrafını sarmış, ona hayatta kalabileceğini hatırlatıyordu. "Beni geri götürün!" diye bağırdı. "Sana bir kuruş para ya da bir avuç toprak vermeyeceğim."

"Vereceksin," diye itiraz etti. "Bana bol bol vereceksin."

Lloyd cep telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı. Kısa bir bekleyişten sonra, "Donnie, Truman'ın kızını minibüsüne aldım ve tek yapmam gereken doğum gününde aldığından birazını bana vermesi için onu ikna etmek," diye bağırdı. Birkaç saniye duraksadı ve ekledi, "Sakin ol. Bana bağırmanı kes. Bu kolay olacak. En zor kısmı bitti. Peşimden koşarak geldi, ben de onu kucağıma aldım. Kimse beni görmedi bile. Kimse görmedi, yemin ederim." Minibüsün zemininde yatan kıza tekrar baktı. "Çok sessiz. Bana fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum. Birkaç dakika içinde orada olacağım ve göreceksin."

Minibüs bir buz tabakasına çarptı ve etrafında döndü. Reagan olabildiğince sıkı bir top haline geldi ve minibüsün içine tutundu.

Sonunda sokağın ortasında durduğunda, ona geri döndü. "Bak bana ne yaptırdın, kızım. Telefonumu düşürdüm."

Reagan başını birkaç santim kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi telefonu yanında hissederken.

Lloyd ayaklarının etrafındaki döşemeyi karıştırdı, sonra biri korna çalarak hareket etmesini söyleyince doğruldu ve küfretti.

"Sakin tek kelime daha etme," dedi alçak sesle. "Yoksa yemin ederim seni buradan atarım. Bunu ben de yapabilirim. Bedenini fırlatıp atabilirim."

Eyalette kimsenin bakmayacağı bir yerde. Edith bana iki yıl önce amcanı aramak için kasabaya geldiğinde kaçak gibi göründüğünü söyledi. Ortadan kaybolursan herkes senin yine kaçtığını düşünür diye düşündüm."

Reagan o geri dönüp tekrar sürmeye başlayana kadar kıpırdamadı. Parmakları, bir çekicin üzerine gelene kadar etrafındaki dağınıklığın üzerinde gezindi. Dikkatlice vücudunun altına itti, böylece yerinden oynamayacaktı. Sonra telefonu avuçladı.

Lloyd Franklin onu kaçırmamanın kolay olduğunu düşünebilirdi ama onun kolay kolay gitmeyeceğini öğrenmek üzereydi. On altı yıl boyunca yetiştirme yurtlarından yetimhanelere savrulmak ona nasıl hayatta kalacağını öğretmişti.

911'i tuşladı, sonra telefonu koluyla vücudu arasında kaydırды. Küçük ışık kaybolduğunda tekrar aramaya bastı. Konuşamayabilirdi ama birinin başının dertte olduğunu bilmesini sağlayacaktı.

Bölüm 46

ŞERİF ALEX MCALLEN HANK'E GERÇEKLERİ AÇIKLADI

Gabe ve Denver hastanenin otoparkında ipucu ararken onun radyosunu dinledi.

Hank haberi duygusuzca karşıladı. "Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu yorgun bir sesle ve sessizce evet derse geleceğini fısıldadı. "Eyaletler arası yolda birkaç yaralı ile uğraşıyoruz, ama bana ihtiyacın olursa orada olacağım."

Alex onu kendisinden uzaklaştırmaktan nefret ediyordu. "Reagan hastanede değildi. Otoparkta alçısının alçılarını bulduk. Mor yazılar hiç de yanıltıcı değildi. Piç herif bacağını alçının bir kısmını koparacak kadar sert bir şeye çarpmış olmalı."

Alex, Hank'in ona gelmesini sağlayacak sözleri söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Reagan'ın Hank'in yardımına ihtiyacı vardı, ama onun değil. Alex şerifti; kimseye ihtiyacı olmamalıydı.

"Bana ihtiyacın var mı?" Hank tekrar sordu, sesi kar fırtınasının sisi içindeki tek sakindi.

"Hayır," dedi sonunda. "Gabe Leary ve Denver Sims burada."

"Güzel," dedi Hank. "Burada büyük bir karmaşa var ve hava kararıyor. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Haberleşelim."

Alex telefonu kapattı. İlk defa yedeği yoktu. Tek başınaydı. Aklından ağabeyinin anısı geçti. Beş yıl önce rutin devriye görevindeyken yalnızdı. Issız bir yolda bir arabayı durdurmuş ve vurulmuştu. Alex, gerçek sorun ortaya çıktığında tereddüt edip etmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Peki ya o?

Denver, Alex'in daha az endişeli görünmesini sağlamaya çalışırcasına, "Kardaki kanın onun kanı olduğunu bilmiyoruz," diye yorum yaptı.

Alex devam ederken düşüncelerini geri çekti, "Lloyd'un kanı ya da yaralı olarak gelen başkasının kanı olabilir ama işaretlere bakılırsa otoparkta kesinlikle bir boğuşma olmuş. Tahminimce arabaya binerken kavga etmiş."

"Kamyonet," diye düzeltti Gabe bir metre öteden. "Eski bir minibüs kullanıyor. Edith arabasında sorun olduğunu söylemişti, hatırladın mı? Onu işe götürmek zorunda kaldı."

"Muhafızlara bölgeyi iple çevirmelerini söyle," diye bağırdı Denver. "Neler olduğunu bilmiyorum ama şu anda buraya bir suç mahalli gibi davranıyoruz. Güvenlik görevlilerinden birine insanları uzak tutmasını söyle."

Rover'ın arkasına geçti. Bir an sonra askeri bir alet kemerine benzeyen bir şey takarak yeniden ortaya çıktı. "Bu fırtınada minibüsü yaya olarak, muhtemelen bir arabada yapabileceğiniz kadar hızlı ve çok daha doğru bir şekilde takip edebilirim. İrtibatta kalacağım." Gabe'e doğru başını salladı. "Görsel temas kurduğumda seni arayacağım ve harekete geçip beni almanı bekleyeceğim."

"Ama kar yağıyor, hava buz gibi." Alex fırtınanın içinde yola çıktığına inanamıyordu. "Bu karmaşada kilometrelerce koşamazsın."

Denver gülümsedi. "Yapabilirim ve yaptım da."

Gabe, Alex'in aracına doğru birkaç adım attıktan sonra dönüp, "Siz kimsiniz?" diye sormasını izledi. Kadın ikisine de ters ters baktı.

"Beş yıl önce Özel Kuvvetler'deydik. Her türlü arazide düşmanı aramak ve yok etmek için eğitildik," dedi Gabe Denver uzaklaşırken, el fenerini izlerin üzerinde sallayarak.

"Aracına tırmanırken "Destek çağırırdım ama şu anda hepsi meşgul" diye yorum yaptı.

Gabe arabanın onun tarafına doğru ilerledi. "Ben de seninleyim," dedi. "Teğmen ve ben bir zamanlar yaptığımız işte en iyisiydik. Reagan'ın hatırı için, umarım unuttuğumuzdan daha fazlasını hatırlarız."

"Can you . . ."

"Evet," diye cevap verdi, sanki soracağı her şeyin cevabı buymuş gibi.

"Lloyd'un nerede yaşadığını biliyor musun?"

Başını salladı. "Kasabanın hemen dışında, Lone Oak Yolu üzerindeki karavan parkı. Soldaki üçüncü karavan. Sence önce oradan mı başlamalıyız?"

"Onu hastanede tek başına yakalamak bir fırsattı, planlı bir kaçırma değil. Muhtemelen bir süredir kafasında bir şeyler planlıyordu, hatta belki de malzeme topluyordu. Tahminimce Edith'in bu geceki açıklaması planını harekete geçirdi. Şimdi eve gidip bant, ip, onu tutmak için neye ihtiyacı varsa almak zorunda kalacak."

"Tabii minibüste saklanmıyorlarsa."

Gabe, Denver'in park alanının sonuna ulaşıp koşmaya başlamasını izledi. "Daha önce hiç böyle bir kaçırma olayında çalışmamıştım," diye itiraf etti Alex'e, "ama bunun için eğitim aldım. Onu ne için istediğini bilmiyorum. Eğer amaç paraysa, planın işe yaradığını düşündüğü sürece sorun olmayacaktır. Tecavüzse, dövüşmediği sürece hayatta kalma şansı yüksek ama o zaman da onu bir yere atabilir ve kırık bir bacakla donar." Tereddüt etti. "Eğer Reagan'ı tanıyorsam, savaşıacaktır ve eğer savaşırsa..."

O sözünü bitiremeyince Alex ekledi: "En kötü ihtimalleri tahmin ediyor olabiliriz ama onu neden kaçırmış olursa olsun, ona bir an önce ulaşmalıyız." Alex'in gülüşünde mizah yoktu. "Buradaki en büyük engelimiz zaman. Ona ne kadar çok zaman ayırırsa, zarar görme ihtimali de o kadar artar."

Alex'in telsizi canlanırken Gabe, "Biliyorum," dedi. Duyması gereken her şeyi duymuştu. Sevk memurunun hiçbir sürprizi yoktu. Reagan hastanede değildi ve güvenlik Lloyd Franklin'i teşhis eden iki kişinin bacağı alçılı bir kızıdan hemen önce ayrıldığını tespit etmişti.

Gabe Rover'a koştu ve içine tırmandı. Alex park yerinden çıkana kadar, Gabe onun penceresine yanaştı.

"Denver'ı takip edeceğim. Eğer şanslıysak, hepimiz karavan parkında buluşuruz." Kız cevap veremedi adam gitmişti.

Arabayı dikkatle kasabanın kenarına doğru sürdü. Kar şimdi buzun üzerine yağıyor, her dönüşü tehlikeli hale getiriyordu. Kasaba çok güzel, çok huzurlu görünüyordu. Nasıl olur da kasabasında bir kaçırılma olayı yaşanabilirdi?

Alex panikle savaştı. Hank'i aramak için uzandı, sonra durdu. Otoyolda bir sürü işi vardı. Gelmeye çalışsa bile ona ulaşması otuz dakika sürerdi. Reagan'ın hayatı tehlikede olabilirdi ama otoyoldaki diğer hayatlar da tehlikede idi.

Sevk merkezini aradı ve yol boyunca kasabanın kenarına doğru sürünürken bir dizi emir verdi.

Sonunda karavan parkına çekip ışıkları kapalı bir şekilde bekledi. Beş, on, on beş dakika. Tek bir araba bile geçmedi.

Alex merkezi aradı. Kimseden ses çıkmamış. Jess gelen tek şeyin bir cep telefonundan gelen 911 çağrısı olduğunu, ancak telefonu açtığında kimsenin cevap vermediğini söyledi. Yerini tespit edememişti ama numarayı takip ettiriyordu. Gabe onun arkasına yanaştı ve Rover'ına binmesini işaret etti, Sonra da Franklin'in karanlık evinin karşısına park etti. "Denver nerede?" Alex sordu.

"Minibüs izleri kasabanın etrafında birkaç tur attı ve kayboldu. Denver'ı aldım ve buraya geldik. Lloyd takip edilmediğinden emin olmak için etrafta dolaşıyor ya da güvende olduğunu düşünene kadar bekliyor olabilir."

Alex arka koltuğa baktı. "Peki onu sen aldıysan, arkadaşın nerede?"

"Arkanda durduğumda onu bıraktım. Zaten karavanın arkasını izliyor. Ona yaklaşması için birkaç dakika vereceğiz, sonra gidip bir arama yapacağız."

Alex dürüstçe, "Burada olmana sevindim," dedi. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Gabe sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi fısıldadı. "Kendime onu neden kaçırdığını sorup duruyorum. Onu öldürmeyi planladığını sanmıyorum. Muhtemelen onu sadece biraz korkutacağını düşünüyor. Kim bilir, belki de bir randevuda olduklarını sanıyordur."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, sanırım aklında, yirmi yıl önce Edith'e yaptığı gibi onu da etkileyebileceğini düşünüyor. Ya da ona zorbalık yapmayı deneyebilir."

"Yani," diye tahmin etti Alex, "Edith'ten bıktığını ve daha genç bir eş istediğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir. Reagan bana onun Mavi Ay'a geldiğinde arkadaşça davrandığını, onunla flört etmeye çalıştığını söyledi. Belki de artık on sekiz yaşında olduğu için, onunla kendi isteğiyle birlikte olduğunu söylerse adam kaçırmakla suçlanamayacağını düşünüyordur. Edith'i hemen hemen her şeye inandırdı, belki de cazibesinin Reagan'da işe yarayacağını düşünüyor."

"Buna inanması için oldukça hasta olması gerekir." "Kesinlikle," dedi Gabe.

Alex Franklin'in karavanına baktı. "Edith korkak bir çocuktü; belki de Lloyd'un elinden gelenin en iyisi olduğunu düşündü. Belki de onu seviyordu, bilemiyorum." Alex elini kapının koluna koydu. "Emin olduğum tek şey Reagan'ın Edith olmadığı. Hastaneden kendi isteğiyle ayrılmadı."

"Biliyorum," dedi Gabe. "Ve eğer yapmadıysa, Lloyd'un aklındaki hiçbir şeye uymayacağından emin olabilirsiniz."

"İstedikini elde edemezse onu öldürebileceğini düşünüyorsun." Alex Rover'dan dışarı çıktı.

"Çaresiz durumda. Ne yapacağından emin değilim."

Silahlarını çektiler ve eve doğru ilerlerken yanlarında tuttular. Her yer karanlık ve sessizdi. Yağan kar yumuşak bir

Yolun üzerindeki battaniye. Bir süredir kimse yola dönmemişti. Lloyd Reagan'ı nereye götürdüyse, burası değildi.

Gabe hafifçe ısıklık çaldı ve Denver cevap verdi. Kapıyı çaldı, sonra bekledi. "Burada kimse yok," diye fısıldadı ve ona yolun karşısındaki karavana gitmesini işaret etti. Orada ışıklar yanıyordu ve pencereler Franklin'in karavanına bakıyordu.

Alex, Gabe'i avluya bakarken bıraktı ve bir sonraki eve geçti. Komşusundan Lloyd'un karavanında herhangi bir hareket görürse haber vermesini istedi. Adam Franklin'i hapse atmak için elinden geleni seve seve yapacağını söyledi. "Işıklarımı kapatacağım ve elimde telefonla pencerenin önüne geçeceğim. Eğer bir tavşan onun arazisine girerse, sana haber veririm."

Alex arabasına geri döndü ve kötü bir enkazda çalışmayan herkesi çağırması için merkeze telefon etti. "Hank'le temasa geç ve güvendiği dört çeker arabası olan herkesi aramasını söyle. Bunu halletmek için insan gücüne ihtiyaçları olacak. En kısa zamanda onlarla itfaiye istasyonunda buluşacağım."

Gabe arabanın diğer tarafına geçti ve onu dinlerken başını salladı.

"Otoyol devriyesini arayacağım. Fırtına yüzünden henüz kapatılmamış yolları kapatacaklar. Onu ilçe dışına çıkarmaya çalışırsa şansımız yaver gidebilir. Bu gece çok az insan dışarıda olacak."

"Biliyorsun, eğitimsiz adamları içeri alırsan, yardımdan çok ayak bağı olurlar."

Alex itiraz etmedi. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Denver, Gabe'in yanında belirdi. "Bir tabancası var. Çöpte yarısı yanmış bir kutu gördüm."

Denver bir süre ona baktı ve basitçe, "Alex, Edith'i alıp götürürsen, belki bir şeyler biliyordur. Gabe ve ben en kısa zamanda seninle itfaiye istasyonunda buluşacağız."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Uzak bir ihtimal ama silahın geldiği kutunun üzerindeki adresi kontrol etmek istiyorum." El fenerini kullanarak numaraları ve yolu okudu.

Alex'in bilgisayarını kontrol etmesine gerek yoktu; adresi biliyordu, orada birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. "Orası Lloyd'un küçük kardeşinin evi. Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Denver, Gabe'le birlikte Rover'a doğru ilerlerken. "Eğer çıkmaz sokaksa, Edith'le konuştuktan sonra belki başka ipuçlarına ulaşsın."

Başka bir şey söylemeden ayrıldılar.

Alex, kalbi dakikada yaklaşık bin kez çarpmasına rağmen kendini yavaş sürmeye zorladı.

Merkezi aradı ve Truman'ı kontrol etmelerini istedi.

Değişiklik yok. Kalp ameliyatından çıkmamıştı. Onlar Reagan'ı bulmadan önce kendine gelseydi, bu haber muhtemelen onu öldürürdü.

Alex panikle savaştı. Dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissediyordu. İşinde her zaman kontrolü elinde tutmuştu. Her zaman karşısına çıkan her şeyle başa çıkabilmişti. Her işi kitabına göre yapmaktan gurur duyardı.

Sadece bu gece, emin değildi. Dakikalar geçiyor ve Reagan'ı bulmaya hiç yaklaşamıyorlardı. Fırtına etraflarını sarmıştı. Ona yakın zamanda yardım ulaşmasının imkânı yoktu.

"Şerif? Hâlâ orada mısın?" Jess'in sesi telsizde çatallaştı.

Alex, "Buradayım," diye cevap verdi.

"Sürekli gelen 911 çağrısı ... Lloyd Franklin'in cep telefonundan."

Alex gülümsedi. Reagan. Arayan kız olmalıydı. Bir şekilde onun telefonunu almayı başarmıştı. Tek neden bu olmalıydı. Lloyd asla arama yapmazdı. "Elimden geldiğince çabuk geleceğim." Alex fısıldadı, "Dayan, Reagan."

Bölüm 47

UYUM İÇİNDE BİR YERDE

REAGAN DOĞRU ANI BEKLEDİ. LLOYD

minibüsü tanımadığı karanlık bir sokakta durdurdu. Adamın on adım ötedeki bir kapıya vurduğunu duyabiliyordu. Aklından kaçma fikri geçti ama bacağı alçıdayken ondan kaçmak bir yana, ayakta durma şansı bile yoktu.

Rüzgâr ona doğru gelen vahşi bir hayvan gibi uluyordu. Minibüsten inip Lloyd'dan uzaklaşabilse bile, dışarıda rüzgâr ve esen karda kalmak muhtemelen yardım bulamadan onu donduracaktı.

Sonunda biri kapıyı açtı ama Reagan ona yardım edeceklerine dair pek umut beslemiyordu. İki adamın tartıştığını duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu.

Minibüsün arka kapıları açıldı ve iki büyük gölge önünde durdu. Lloyd ve daha genç, daha küçük bir benzeri.

Lloyd günün avını gösterircesine, "Gördün mü Donnie," diye övündü, "bağırıyor ya da ağlamıyor bile. Hastaneden yeni çıktı. Ona gelmesini söyledim. Sanki seninle konuştuklarımızdan haberi varmış gibiydi. Şimdi bize para vermeyeceğini ama fikrini değiştireceğini söylüyor."

"Evet"-Donnie başını salladı-"Kendi isteğiyle geldiğini söyleyebilirim. Neden çenesinde kan var? Sızdıran bir musluk gibi aşağı damlıyor."

Lloyd aniden uzanıp onu kendine doğru çekti, Reagan'ın kaçacak zamanı bile olmadı.

Adam onu yarıya kadar dışarı çekerken, kadın vücudunun altındaki çekicin üzerindeki hakimiyetini kaybetti. "Onu içeri taşımama yardım et. Burası konuşmak için çok soğuk."

Kırık bacağı yere çarparak alçısının bir parçasını daha kopardı. Donnie bacaklarını, Lloyd da ellerini tutarken Reagan mücadele etti. Onu karda yarı taşıdılar, yarı sürüklediler.

Nerede olduğunu görmeye çalıştı. Hâlâ Harmony'de olmalıydılar ama bırakın başka bir evin ışıklarını, bir sokak lambası bile göremiyordu. Sonra rüzgârda şingirdayan eski tahtaların çıkardığı sesi duydu ve anladı. Terk edilmiş demiryolu istasyonunun arkasında yıllardır çürümeye terk edilmiş bir depo binası vardı. Orijinal tuğlaların çoğu düşmüş ya da çalınmıştı, duvarları yer yer sadece ince ahşap çerçeveliyordu. Noah bir keresinde onu dinlemesi için oraya götürmüştü. Binanın rüzgârda titriyormuş gibi ses çıkardığını söylemişti.

Titreyen binanın ötesinde, kırklı yıllarda göçmen işçiler için kullanılmış bir dizi küçük ev duruyordu. Belki yirmi yıl önce birileri onları ucuz kiralık evler olarak onarmaya çalışmıştı ama şimdi muhtemelen altmış yıl önceki kadar kötü görünüyorlardı. Sadece bir tanesi dolu görünüyordu.

İçine taşındığı.

İçeri girdiklerinde Donnie onun bacaklarını indirip kasetin peşinden giderken Lloyd hâlâ onun ellerini büyük yumruklarından birinin içinde tutuyordu.

Kadın ağzını açtı ve adam boştaki elini kaldırıp iki katına çıkararak bir silaha dönüştürdü. Kadın mesajı aldı ve sessiz kaldı.

Donnie bandı getirdi, sonra Lloyd bandı bileklerine dolayınca sızlandı. "Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim, Lloyd. Sadece şaka yaptığını sanıyordum. Bilirsin işte, barda oynadığımız bir oyunmuş gibi hızlı para kazanmaktan bahsediyordun." Reagan'ı bir aşağı bir yukarı süzerken başını salladı. "Bunun için hapse girebiliriz. Bu doğru değil."

"Kapa çeneni." Lloyd ellerini önünde bağlamayı bitirdi ve onu sertçe itti. "Bunu o velet istedi. Edith'ime beni terk etmesini söyleyip duruyordu. Bize parayı verir vermez, Edith'e söylediği her şeyi geri almasını da sağlayacağım."

Reagan hiç ses çıkarmadan yere yuvarlandı. Lloyd'un sesini şimdi duyabiliyordu. Büyük bir hata yaptığını bilen ve bunu kabul etmek istemeyen bir çocuk gibi. Geri adım atmıyordu. Fırtınayla ilerlemeyi planlıyordu.

Donnie ona baktı. "Bak Lloyd, yürüyemiyor bile ve bir kızdan daha fazlası gibi görünmüyor. Her yeri kanıyor ve görünüşe göre ayağını kötü incitmişsin. Hapishanede çocuklara zarar verenlere ne yaptıklarını duydum."

"Onu ben incitmedim. Buzda kaydı."

"Dudağını patlattın ve bahse girerim o hurda minibüsün arkasında yuvarlanmaktan her yerinde çürükler vardır."

Lloyd onun saçlarından tuttu ve yüzünü görebilmek için başını yukarı kaldırdı. Geniş başparmağını çenesinde gezdirdi, sonra da kadının kanını pantolonuna sildi. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum, ama yaptıysam bile bunu o istedi."

Donnie küfretti.

Lloyd kardeşini öyle sert itti ki, genç Franklin neredeyse ayaklarından düşüyordu.

Lloyd, "Yolculuğundan daha kötü görünmüyor," diye ısrar etti. "Ve bacağının kötü olması iyi bir şey. Biz onunla konuşmaya çalışırken kaçıp gidemez. Tek yapmamız gereken, anlaşma yapmayı düşünmeye başlayana kadar onu birkaç saat burada tutmak. Şu anda çok kızgın olabilir ama ona biraz zaman verin, sakinleşecektir."

Reagan Donnie'ye baktı. Ruhunu uyuşturucuya satmış birinin donuk bakışları vardı üzerinde. Onu burada yüz yıl bile tutsalar ne onunla ne de Lloyd'la bir anlaşma yapmazdı. Lloyd aniden kıpırdandığında Donnie'nin nasıl sarsıldığına bakarak, Donnie'nin muhtemelen Lloyd'un ilk kum torbası olduğunu tahmin etti.

"Kardeşine söyle beni bıraksın," dedi Reagan. "Eğer bırakmazsan, ikiniz de ömür boyu hapse gireceksiniz."

Lloyd ona ters ters baktı. "Onu dinleme. Bize rahat yaşamamıza yetecek kadar para getirebilir. Konuşurken ondan borç istemeyi düşünüyordum, ama şimdi belki de bir süre yaşamak için ihtiyacımız olanı bize vermesini sağlamamız gerektiğine karar verdim. Gördüğüm kadarıyla, yol açtığı sorunlar için bana borçlu."

Donnie başını salladı. "Hayır. Bunun bir parçası olmak istemiyorum, Lloyd. Bu doğru değil. Onu buradan götür. Polisin buraya gelip, kendini içine soktuğun bu pisliğin bir parçası olduğumu düşünmesini istemiyorum. Doğru düşünmüyorsun."

"Ben mi? Onun biraz para için sırtını dayayabileceğin en kolay kız olacağını söyleyen sendin." Donnie kabul etmeyince Lloyd kardeşine vuracak gibi oldu ama Reagan'ı şaşırtacak şekilde vurmadı. "Onu öylece geri alamam."

"Bu planı düşündüğümüzde sarhoştuk, Lloyd. İşbirliği yapmayacak. Bu işler böyle yürümez."

Reagan Donnie'yi izledi. Kardeşinden korkuyordu ama aptal değildi. İçinde bulundukları belanın bir anlık görüntüsünü görmüştü. İnanmakta zorlanıyordu ama bu beyni kızarmış küçük kardeş ikisinden daha zekiydi.

"Bir deneyebiliriz."

"İşe yaramayacak." Donnie başını salladı.

"Onunla ne yapmam gerekiyor? Onu şehir dışına çıkaramam; hala açık olan yollar kaygan olacaktır. Buraya zar zor gelebildim. Bir saat kadar sonra bu kasabada hareket eden hiçbir şey kalmayacak."

"Ona ne yapacağın umurumda değil. Karın içine atın. Sadece gitmesi gerekiyor." Donnie volta atıyor, düşünmeye çalışıyordu. "İnsanların bizi görebileceği bir yere gitmeliyiz ki bir mazeretimiz olsun. İşte bu kadar. Buffalo'nun yerine gidip bira içeceğiz. Hiç kapatmaz, kapatırsa da uyandırıp içki isteriz. Üst katta uyuduğu için muhtemelen aldırmaz. Sonra millet onun kaybolduğunu fark ettiğinde biz de herkes gibi şaşırılmış gibi davranabiliriz. Belki aramaya bile yardım ederiz."

Lloyd yavaşça başını salladı, sanki yaptığı şey sonunda kafasına dank etmişti. "Haklısın. Onu bırakabileceğim, bahara kadar kimsenin aramayacağı bir yer biliyorum."

"Onu öldürme," dedi Donnie. "Onu öldürmeyeceğine söz ver. Bence öldürürsen bu senin için çok kötü olabilir."

"Yapmayacağım." Hayal kırıklığı içinde kaynadı. "Onu bağlı bırakacağım. Eğer donarsa, bu benim sorunum değil, değil mi? Yarın tekrar giderim. Eğer hâlâ hayattaysa, muhtemelen sessiz kalmayı çözülmekle takas edecektir. Onu bulup kurtardığımı bile iddia edebilirim. Böylece bacağını kırdığında onu bulan Gabriel gibi bir kahraman olabilirim. Bütün kasaba onun ne kadar harika bir adam olduğunu konuşuyor."

Donnie kaşlarını çatarak ona baktı. "Lloyd, düşünmen gerekirken hareket ettiğin için girdiğin her işten kovuldun ama bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey."

Reagan sanki konuşmalarının bir parçası olmaya hakkı varmış gibi, "Beni geri götür," diye talep etti. "Beni hastane girişinde bırak. Düştüğümü söyleyeceğim. Kimseye söylemem."

Sanki bu onun suçuymuş gibi sinirlenen Lloyd ona öyle bir yumruk attı ki, kız geriye doğru yuvarlandı ve tahta bir kutunun köşesine çarptı. Sanki biri kafasının içinde havai fişek patlatmış gibi yıldızlar gördü.

"Bir kadına asla güvenme," dedi bandı ağzının ve başının etrafına sararken. "Tek yaptıkları yalan söylemektir." Sağlam bacağını alçıdaki bacağına bağladı.

Kız karşı koymaya çalıştığında, adam başının yan tarafına bir tokat attı. "Sakin ol kızım. Bu gece yeterince sorun yarattın." Sadece iyi bir önlem olarak, tüm öfkesini ondan çıkararak ona bir tokat daha attı.

Reagan'ın başı döndü ve oda karanlığa gömüldü. Kendisini kavradıklarını, umursamadan kaldırdıklarını ve minibüse geri taşıdıklarını hissetti. Karşı koymadı, sadece karanlığın üzerine çökmesine izin verdi.

Uyandığında, baraka gibi kokan bir yerin sessizliğinde yalnızdı. Kirli pencerelerden iki katlı büyük bir evin arka tarafını görebiliyordu. Sadece elli metre uzaktaydı ama bir milyon mil de olabilirdi çünkü neredeyse beli kadar büyük bir direğe bağlanmıştı. Geniş endüstriyel bant göğsünün üzerinden ve direğin etrafından geçiyordu. Kolları dirseklerine kadar bağlıydı.

Vücudunun büyük bir kısmı, onu gömmek için yarım yamalak bir çabayla paçavralar ve ölü yapraklarla kaplanmıştı. Kıpırdandığında, çöpler yüzünden ve omuzlarından yuvarlanarak uzaklaşıyordu.

Parmağını çevirdi ve telefonu hâlâ kolunun içinde buldu. Manşetinin lastiğini çekip çıkarmak kolay olmadı ama sonunda telefonu, Lloyd'un kayıp telefonunu eline aldı. Numaraları tahmin ederek 911'i aradı ama ne yeterince öne eğilebildi ne de kollarını tam olarak kulağına ulaşacak şekilde kaldırabildi.

"İlçe şerifinin ofisi."

"Yardım edin," diye bağırdı ama kelime banttan dışarı çıkamadı.

"Yardım edin." Aramanın kesilme sesini duydu.

Evin pencerelerinden birinde bir ışık yanıp söndü, sonra söndü ve o karanlıkta yalnız kaldı.

Tamamen yalnız.

Bölüm 48

CUMA GECESİ GEÇ

SAATLERDE 22

ŞUBAT 2008

HARMONY İTFAİYE İSTASYONU

ALEX İÇERİ GİREBİLEN AZ SAYIDA ERKEKLE BİR ARAYA GELDİ

İtfaiye istasyonu, keşke onun yardımcıları olsalardı, ama böyle bir gecede bazılarının gelmesinden mutluydu. Üç itfaiye gönüllüsü; bir emekli şerif yardımcısı; her zaman gönüllü olmayı düşünen ama bir türlü vakit bulamayan kardeşi Noah; ve altmış yaşlarında, elinden geldiğince yardım eden iyi bir adam olan Bob McNabb. Hiçbiri Lloyd Franklin'le karşılaştıklarında onunla baş edemezdi. Çok büyük bir güç değildi ama elindeki tek şeydi.

Brandon Biggs, Reagan'ın partisine gelen çocuk, tam da Reagan'ın korktuğu şeyi açıklamaya başladığı sırada içeri daldı. Bran'in dört çekeri yoktu ama yardım etmek istiyordu. Kenarları pürüzlüydü ve yürüyen bir bela gibi görünüyordu ama Alex ara sıra Reagan'ın onda görmesi gereken şeyi görüyordu. Potansiyel.

Temel kuralları o koydu. *Kimse lastiklerine zincir takmadan yola çıkmayacak.* Bran, emekli şerif yardımcısı ve itfaiyecilerden biri hariç. *Kimse çok uzun süre dışarıda kalmayacaktı.* Hava sıcaklığı tek haneli rakamlarda seyrederken, soğuk hava faktörü sıfırın altında olacaktı. *Rozet taşımayan kimse silah taşımaz.* Geriye silahlı olarak sadece Alex ve Denver kalıyordu. Gabe'in silahının yanında olup olmadığını sormadı. Bilmek istemedi.

Denver ve Gabe her adamla konuşmak için zaman ayırdıktan sonra onları üç gruba ayırdı. Her takımın yanında her zaman cep telefonları ve telsizleri olacaktı. Plan basitti. Biri minibüsü bulana kadar her sokağa, inebildikleri her ara sokağa, her park yerine gireceklerdi. Edith Alex'e, Lloyd'un başı derde girdiğinde gidebileceği fazla arkadaşı olmadığını, ama yazın çimlerini biçtiği evlerden birkaçını deneyebileceğini söylemişti.

Denver elinde Harmony'nin bir haritasıyla arama ekibinin önünde durdu. "Şimdiye kadar Reagan'ın bulunduğu iki suç mahalli bulduk. Önce kaçırıldığı hastane, sonra da şehrin batı yakasında bir ev.

kısa bir süreliğine kaçırıldığını düşünüyoruz. Hem garaj yolunda hem de evde alçısına ait kırıntılar ve kan damlaları bulduk ancak evde sorgulanacak kimse yoktu."

Emekli şerif yardımcısı arama emri olmadan eve nasıl girdiklerini sordu.

Denver içeri girdiğinde kapının açık olduğunu söyledi. "Sanki aceleyle çıkmışlar ve kapıyı kapatmayı unutmuşlar gibi görünüyordu."

Alex, Noah dışında odadaki hiç kimsenin ona inanmadığını hissediyordu.

Denver, "Hava koşulları onu kasabada tutuyor olabilir," diye açıkladı. "Onu bulmak için fazla zamanımız yok. Bir şey görürseniz haber verin. Telsizler ekipteki herkese yayın yapacak. Birini tuşlayın ve cep telefonu burada çalacak. Ona yaklaşmayın. Silahlı olduğuna inanmak için nedenlerimiz var." Denver doğrudan Noah ve Brandon'a baktı. "Siz ikiniz anladınız mı?"

"Açık ve net," dedi Brandon. "Yola çıkmaya ne dersiniz? Ne kadar çabuk yola çıkarsak Reagan'ı o kadar çabuk buluruz."

Noah ilk kez aynı fikirdeydi. İki çocuk birbirlerinden hoşlanmıyor olabilirdi ama şu anda ortak bir düşmanları vardı.

Denver haritanın dilimlerini dağıttı. "Biriniz arabayı sürsün, diğeriniz sokakları işaretlesin. Garaj, ahır ya da bir minibüsü saklayabilecek kadar büyük bir yer arayın. İkisi de izlere dikkat etsin. Dışarıda ondan ve bizden başka pek bir şey yok, bu yüzden onun yolunu kesme şansımız yüksek. Yeni izler bir ipucu olabilir."

Adamlar dışarı çıkarken Tyler Wright içeri girdi ve doğruca Alex'e yöneldi. Kendisine ait olmadığını iddia ettiği küçük köpek de hemen peşinden onu takip etti. "Hank beni aradı, Şerif. Yardıma ihtiyacınız olabileceğini söyledi. Sanırım cenaze evi çok yakın olduğu için kasabada buraya gelebilecek birkaç kişiden biri olduğumu düşündü."

Alex gülümsedi. Hank ona elinden geldiğince iyi bakıyordu. "Teşekkürler Bay Wright," dedi, onu arkadaşı olarak görmesine rağmen kasabadaki herkesin yaptığı gibi ona seslenerek. "Bob McNabb'a telefonlara bakması için yardım edebilirsiniz çok iyi olur. Ekiplerimiz arayacak ve merkez için bir hattı açık tutmanız gerekiyor."

Bob hücreleri, telsizleri ve telefonları her birinin önüne kâğıt koyarak sıralıyordu.

Alex işaret etti. "Tüm aramaları, hangi telefonu, hangi adamı aradığını kaydedin. Biri aramazsa ya da arandığında cevap vermezse, bu başlarının belada olduğu anlamına gelebilir."

"Anladım." Tyler dizüstü bilgisayarını masanın ucuna koydu. "Bana beş dakika verirsen, bir hesap tablosu hazırlayacağım."

bu daha kolay."

Alex eldivenlerini çıkardı. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Tyler başıyla onayladı. "Burada Hank'e programlamayı öğretmek için o kadar çok bulundum ki her şeyin nerede olduğunu biliyorum." Yüzünü bir hüznün kapladı. "Reagan'ımız hariç," dedi. "Onun bu fırtınada dışarıda olması fikri hoşuma gitmiyor."

"Onu bulacağız." Alex neredeyse koşarak kapıdan çıkacaktı. Caddenin karşısındaki merkezle görüşmek ve ardından aramaya başlamak istiyordu. Yalnız gidecekti. Haritanın kendi bölümü şehir merkezindeki meydanın etrafındaki iki bloktu.

Denver ve Gabe Lloyd'un kardeşinin evini kontrol ederken, Alex de karısı Edith'le konuşmuş ve pek bir şey öğrenememişti. Lloyd cep telefonuna cevap vermiyordu, bu da onu şaşırtmamıştı; o şeye asla ayak uyduramazdı.

Edith bütün gece lokantada kalacağını söyledi. Cass kapatırsa, kabinlerden birinde uyumayı planlıyordu. Eğer Lloyd kapanmadan önce gelirse Cass arka taraftaydı. Edith işe gelmeden önce Lloyd'a onu terk edeceğini söylediğini, ama Lloyd'un ona inanmadığını söyledi. Hiç inanmadı.

Alex saatini kontrol etti. Lloyd karısını genellikle Cuma günleri gece yarısından sonra alırdı. Cass bardaki kalabalığı olabildiğince uzun süre yakalamayı severdi.

Alex bir saat boyunca harita üzerinde çalışacak, arada bir lokantanın önünden geçerek Lloyd'un gelmediğinden emin olacaktı. Mecbur kalırsa, Lloyd Edith'i almaya geldiğinde onu lokantada beklemeyi planlıyordu. Eğer gelirse.

Ofisine girdiğinde Jess bağırdı, "Şu arayan yine aynı şeyi yapıyor. Arıyor, hiçbir şey söylemiyor ve sonra telefonu kapatıyor."

"Bu sefer ben alacağım." Alex oturdu ve bekledi. On dakika. Yirmi dakika. Aramak için harcayabileceği zaman, ama bir şey onu yerinde tutuyordu. Bu sessiz arayanın bir şekilde cevap, beklediği ipucu olduğuna dair bir içgüdüden başka bir şey değildi.

Otuz dakika. Fırtına ona dışarıda beklediğini hatırlatırcasına camları tıkırdattı. Kırk dakika. Ekipler on beş dakikalık aralıklarla rapor veriyordu ve Tyler herkes giriş yapar yapmaz merkeze haber veriyordu. Elli dakika.

Bir saat. Şimdiye kadar tüm şehir merkezini dolaşmış olabilirdi ama içgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Sonunda telefon geldi.

"Alo, 911 acil durum," dedi Alex.

Cevap vermedi.

Alex telefonu o kadar sert kavradı ki parmaklarının arasında paramparça olmamasına şaşırdı. "Reagan," diye bağırdı. "Eğer sensen, bir ses çıkar."

Hiçbir şey.

Tam tekrar bağlamak için ağzını açtığı anda, telefon sanki biri bir numarayı tuşlamış gibi tıkladı.

"Eğer sensen, tekrar yap."

Telefon bir kez çaldı. Alex nefes alamıyordu. Her nasılsa Reagan konuşamıyordu ama diğer uçtaydı.

"Evet için bir. Hayır için iki," dedi. "Yaralandın mı?"

Bir zil.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Bir, sonra başka bir zil sesi. Hayır.

"Şehirde misin?"

Bir bip sesi.

"Bir minibüsün içinde misin?" İki bip sesi.

"Birinin evinde misin?"

Hiçbir şey. Alex paniği bastırdı. Evet ya da hayır soruları sorması gerekiyordu. Reagan bilmiyorsa, cevap vermeyebilirdi. Ya da cevap veremeyecek kadar tehlikede olabilirdi.

Alex tekrar denedi. "İçeride misin?"

Bir bip sesi.

"Yalnız mısınız?"

Bir bip sesi.

Jess onun arkasına geçmiş, hoparlörleri açarak takip ediyordu. "İçeride ama bir evde değil, Şerif."

"Ahırda mısınız?" Alex bağırdı. İki bip sesi.

"Araba mı?" İki bip sesi.

"Bir iş mi?" İki bip sesi.

"Baraka mı?"

Bir bip sesi. Alex nefes aldı ve Jess'in diğerlerine bir kulübe aradıklarını bildirmesi için not aldı.

Jess ararken, Alex Reagan'la oyun oynamaya devam etti. Kızın nerede yaralandığını, onu kimin ve neden kaçırdığını sormak istiyordu ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Şu anda önemli olan tek şey onu bulmaktı. Alex, Reagan'ın görebileceği şeylerin isimlerini saymaya başladı.

Bir düzine denemeden sonra *iki katlı bir ev* yazdı ve Jess'e iletmesi için verdi.

"Bu, şehrin büyük bir kısmını eliyor," dedi ararken. "Tarihi bölge ve golf sahasının orası ikinci katlar için elimizdeki tek yer."

Alex, telefonun kulağına yakın olmadığını tahmin ederek Reagan'a "Size doğru gelen ekipler var," diye bağırdı. "Hâlâ yalnız mısınız?"

Bir bip sesi.

"Geri dönecek mi?"

Cevap yok. Bilmiyordu.

"Isındın mı?"

İki bip sesi. Hayır. Muhtemelen donuyordu.

"Bağlandın mı?"

Bir bip sesi.

"Etrafınızda hiç ışık var mı?"

İki bip sesi. Her neredeyse, karanlıktaydı. Yalnız, soğuk ve korkmuş.

Adliyenin saati gece yarısını çalmaya başladı.

"Saati duyabiliyor musun?" Alex gözlerini kapadı ve zihninde çanları sayarak bekledi.

Bir bip sesi.

Alex koşarak ayağa kalktı. "Diğerlerini ara. Hepsine şehir merkezine yakın olduğunu söyle. Tarihi bölgede olmalı. Sokak lambalarını göremiyorsa, arka tarafta iki katlı bir evin arkasında olacaktır."

"Buldum!" Jess bağırdı.

Alex çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı. Tarihi bölgenin arka tarafına giden en hızlı yol dere yatağı boyunca uzanıyordu. Ceketinin kapüşonunu indirdi ve karanlığa doğru döndü.

Engibeli zeminde karda yürümek tehlikeliydi ama Alex her dakikanın önemli olduğunu biliyordu.

Bölüm 49

ERKEN

CUMARTESİ 23

ŞUBAT 2008

UYUM SOKAKLARI

TYLER SÖYLEMEK İÇİN ARADIĞINDA GABE TELEFONA CEVAP VERDİ

Alex'in Reagan'la konuştuğunu ve şehir merkezine yakın bir yerde olduğunu söylediler.

Denver Rover'ı şehir merkezine doğru sürerken Tyler'a, "Bana bildiğin her şeyi anlat, çabuk," dedi. "Güneyden geliyoruz."

Tyler'ın sesi gergin ama kararlı geliyordu. "Kasabanın içinden geçen dere yolunu biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Tarihi bölgede pek çok eski evin arkasında barakalar var. Elm ve Third'deki köprünün altından yürüyerek geçerseniz, yoldan aşağı inip her evin arkasından geçmekten daha hızlı bir şekilde dereyi yürüyebilirsiniz."

Gabe de aynı fikirdeydi. "Dereyi biliyorum. Elm'de karşıya geçeceğiz. Karanlıkta yolumu bulabilirim."

Telefonu kapattı ve hastaneden aldıkları ekstra koltuk değneklerinden birini aldı. "İki blok sonra sola dön," dedi Gabe Denver'a. "Yolun karşısında bir köprü göreceksin. Oradan dereye inebiliriz."

"Ne planladığınız hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Denver. "Ama ben seninleyim."

Birkaç dakika sonra karda dışarı çıktılar. Gabe bastondan nefret ediyordu ama şu an kendini düşünecek zaman değildi. Koltuk değneğiyle daha hızlı hareket edebilir, ayrıca sağlam zemini test edebilirdi.

Sokak lambalarından uzaklaşıp dere yatağına doğru ilerlerken ikisi de tek kelime etmedi. Hava durgundu, sadece botlarının karı yiyen şırıltılarının sesi duyuluyordu. Çirkin yatak, üzerinde sallanan buzlu dallarla karda bir harikalar diyarı gibi görünüyordu ama adamlar bu güzelliğin hiçbirini görmedi.

Gabe derenin kıvrımlarını ve dönüşlerini biliyordu. Koltuk değneğin yardımıyla koştu. Her evde durdu ve Denver dereye tırmanırken ışığını yaktı.

ve baraka üstüne baraka aradı.

Gabe birkaç kez kilitlerin kırıldığını ve tahtaların parçalandığını duyduğuna yemin etti ama Denver her seferinde geri döndü. "Bir şey yok," diyordu ve Gabe yürüyüşüne devam ediyordu.

Denver beşinci evin tepesindeyken Gabe'in telefonu çaldı. "Evet," diye fısıldadı.

Tyler'ın sesi yüksek ve netti. "Noah ve Brandon minibüsü meydanın dışındaki kullanılmış kitapçının arkasında park halinde buldular. Liz Matheson'ın ofisinin olduğu bina. İçeride kan var. Etrafta kimse yok."

Gabe bir an için patlayacağını sandı. Kitapçının arkasındaki arsa Elizabeth'in arsasıydı. Sonra onu hastanede bıraktığını hatırladı. Güvendeydi ve ona geri döndüğünde kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemeyi planlıyordu.

Denver kardan dere yatağına doğru kayarken, "Yok bir şey," dedi. "Devam edelim."

Birkaç ev sonra Gabe kendisine doğru gelen bir ışık huzmesi gördü. Işığı kapattı ve Denver'a da aynısını yapmasını işaret ederek bekledi.

Işın yaklaştı, bir o yana bir bu yana çılginca sallanıyordu.

İki adam ağaçların kökleri arasında gölge gibi duruyordu. Dost ya da düşman, beklemek daha mantıklıydı.

"Şerif arıyor," diye fısıldadı Denver, kadın otuz adım uzaktayken ışığı yakarak.

Gabe bir an için Alex'in silahına uzandığını gördü, sonra onların ışınına doğru adım atmalarını izledi. "Şansınız yaver gitti mi?" dedi, cevabı biliyordu.

Geriye kalan üç evden ilkinde taşındılar. Kar sonunda havada çorba kıvamında bir sise dönüşmüştü. Gabe, Winter's Inn'in arka bahçesindeki küçük bahçe kulübesini diğerlerinden önce gördü. Onu gördüğü anda anlamıştı, tıpkı beş yıl önce bomba patlamadan önce şoförün gözlerini gördüğü anda anladığı gibi, başlarının büyük belada olduğunu anlamıştı.

"İşte bu." İşaret etti.

Denver setten yukarı tırmandı ve sessizce kulübeye doğru ilerledi.

Alex telsizdeydi. "Reagan'a ses çıkarmak için elinden geleni yapmasını söyle. Ona yakın olduğumuzu söyle, çok yakın."

Alex, Gabe'i n Martha Q'nun bahçe görevlisinin kendisi için kazdığını söylediğini hatırladığı kaba basamakları kullanarak yukarı tırmandı.

Parçalar bir araya geliyordu. Olabildiğince hızlı takip etti.

Kulübeden on adım ötede bir tıkırtı duydu. Bir-iki-üç. Hepsi içeri girdi. Denver'ın düşüncelerini söylediğini duyunca Gabe gülümsedi. "Bir-iki-üç, gelin beni alın."

Reagan bir SOS gönderiyordu ve bunun farkında bile değildi.

Ona ilk Denver ulaştı. Işığı bir yığın yaprağın, çöpün ve kıvrırcık kızıl saçların üzerinde parladı.

Diz çöktü ve onu nazıkçe çöplerin arasından çıkarmaya başladı, ona gerektiğinden fazla dokunmamaya dikkat etti.

Alex ve Gabe içeri girerken Reagan'ın iri gözleri önce ona, sonra da omzunun üzerinden ona baktı. Panik ve korku bakışlarını doldurmuştu.

Alex elindeki ışığı yere bıraktı ve Reagan'ın ağzındaki bandı çekti. "Artık iyisin. Seni kurtardık." Sonra hem o hem de Reagan o kadar çok ağlıyorlardı ki zar zor konuşabiliyorlardı.

Gabe girişte nöbet tutuyordu. Avluda her şey sessizdi ama Lloyd dönmek için bu anı seçerse o da hazır olacaktı.

Beklerken, Alex'in yanında taşınması için ısrar ettiği cep telefonunu tekrar aradı. Tyler cevap verir vermez, "Onu bulduk. Winter's Inn."

Denver son bandı da çekerken ona başıyla onay işareti yaptı. Gabe arka kapıya doğru ilerledi ve kapıyı vurdu. Işıklar yandı.

O beklerken, Tyler telefona bağırdı. "Yaralandı mı?"

"Evet," diye cevap verdi Gabe, "ama bizi gördüğüne gerçekten sevindi. Onu içeride ışığa çıkardığımızda daha fazla şey öğreneceğiz."

Tyler birkaç saniye durakladıktan sonra, "Noah iki mil uzakta. Hastaneye nakledilmesi gerekirse diye yoldalar" dedi.

Gabe her iki olay yerindeki kanı hatırladı. "Evet, nakledilmesi gerekecek."

Bayan Biggs ışığı yaktı, Gabe'e baktı, sonra da kapıyı birkaç santim açtı.

"Sonra açıklarım Bayan Biggs. Reagan'ı eve götürmeliyiz. Yaralandı."

Hiç tereddüt yoktu. Bayan Biggs yolu açtı. Gabe kapıyı tuttu ve Denver Reagan'ı içeri taşıdı.

Mutfağa geçtiler ve onu küçük masanın üzerine yerleştirdiler. Bayan Biggs battaniyelere koştu. Alex havlu kaptı ve kanı yıkadı. Reagan'ın dudağındaki kanama durmuştu ama ceketinin önü kanlıydı.

Denver amurla kaplı kanayan ayağına dokunduğunda, Reagan ayağını çekip uzaklaştırdı.

"Bir bakmam lazım tatlım," diye tekrar denedi Denver, belli ki rahat değildi.

"Hayır," dedi.

"Yapmamız gereken..."

Reagan başını kaldırıp Gabe'e baktı.

Sandalyeye oturdu ve alçıdan geriye kalanı dizinin üzerine kaldırdı. "Bakmama izin verecek misin? Seni daha fazla incitmeyeceğime söz veriyorum ama bu hala kanıyor gibi görünüyor."

Reagan başını salladı.

Gabe yavaşça, dikkatlice kanı ve çamuru yıkadı. Kemerinin iç tarafındaki kesik derindi ve dikiş atılması gerekiyordu ama hayati tehlikesi yoktu. Elinden geldiğince sıkı sardı, kan kaybından çok enfeksiyondan endişe ediyordu.

Martha Q sonunda geldi. Acil servise gitmeden önce makyaj yapmak ve saçını taramak için zaman ayırmıştı.

Çocuklar birkaç dakika sonra geldiklerinde Reagan'ın ayağını bantlamış ve onu battaniyelere sarmışlardı. Noah ve Brandon hışımla ön kapıdan girdiler ve Martha Q kapıyı açtığında neredeyse onu yere sereceklerdi.

Gabe kendini trafik polisi gibi hissetti. Herkes aynı anda konuşuyordu. Ama Reagan, Lloyd ve kardeşinin Buffalo'da içki içtiklerini söyleyince Gabe, Denver'ın bakışlarıyla karşılaştı. İki adam da aynı anda başını salladı. Bundan sonra nereye gideceklerini biliyorlardı.

Alex, Noah ve Brandon'a, "Onu hastaneye götürün," dedi. "Ben Lloyd'un peşinden gideceğim." Küçük kardeşine baktı. "Sen. Dikkatli ol."

"Yapacağım," dedi Noah. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Ben buzla yüzleşiyorum, sen Franklin çocuklarıyla tek başına yüzleşiyorsun. Belki de destek için beklemelisin?"

Gabe basitçe, "Onunla birlikte olacağız," dedi.

Denver başıyla onayladı. "Siz çocuklar Reagan'ı güvenli bir şekilde hastaneye geri götürebilirsiniz." Reagan'ın başının üstünü öptü. "Biz şerife destek olacağız."

Gabe Reagan'a doğru eğildi. "Lloyd kilitlenir kilitlenmez orada olacağız."

Reagan gözyaşlarını bir kenara itti. "Benim için geleceğini biliyordum. Sen benim koruyucu meleğimsin."

Brandon eğildi ve battaniyeleriyle birlikte onu elinden geldiğince dikkatli bir şekilde kaldırdı. Çocuklar tek kelime etmeden onu kapıdan dışarı taşıdılar.

Martha Q pek konuşmamıştı ama Alex, Denver ve Gabe arka kapıdan çıkmak için döndüklerinde konuştu. "Her şey yoluna girdiğinde hepinizi buraya bekliyoruz. Yemek ve kahve hazır bekliyor olacak." Yardım etmek istiyordu ama kriz sırasında kimsenin atıştırmalık bir şeyler düşünmediğinden habersizdi.

Gabe arka tarafa doğru ilerlerken ona teşekkür etmeyi başardı. Tam dışarı adımını atarken Martha Q öne doğru eğildi ve onu yanağından öptü. "Sen büyük bir adamsın, Gabriel Leary, büyük bir adam."

Gabe karanlıkta önünde giden Denver'ın güldüğünü duydu.

Dere yatağına geri döndüklerinde Harmony'nin kalbinden hızlı ve sessizce geçerek Blue Moon'un arkasına, oradan da caddenin karşısındaki bara gittiler. Kapanış saatini çoktan geçmişti ama Alex kapının hâlâ kilitli olmadığını görünce şaşırılmış gibi görünmedi.

Bir barın mağarasından birkaç metre içeride Alex onları durdurdu. "Siz ikiniz sadece destek için buradasınız. Ben buraya olay çıkarmaya gelmedim. Sadece onları tutuklamak istiyorum."

"Anladım," dedi Denver çok hızlı bir şekilde.

Gabe arkadaşının aklından geçenleri okuyabiliyordu. Onlar bebek kötü adamlar için eğitilmemişlerdi. "Sizin kurallarınıza göre oynayacağız." Gabe, Denver'a bir kez başını salladı ve sessizce içeri girdiler.

Bölüm 50

CUMARTESİ, SAAT 1:00

23 ŞUBAT 2008

HARMONY HASTANESİ

REAGAN HASTANEYE GIDERKEN.

Brandon'ın kucağında, sokaklarda ilerlerken kanlı ayağı Noah ile direksiyonun arasındaydı. Artık sıcak ve güvende olduğu için bacağındaki zonklamanın bir önemi yoktu. Aslında Bran başını okşamayı bırakırsa uyuyabilirdi.

"Artık güvendesin, Rea. Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek. Güvendesin," diye tekrarlayıp durdu Bran okşarken.

"Şunu söylemeyi kes, Bran. Güvende olduğunu biliyor. Biz buradayız, değil mi?" Noah Brandon'a öyle sert baktı ki, Reagan gördüğü öfke karşısında şaşırdı. Sokak lambaları yüzünün eski bir siyah-beyaz film gibi yanıp sönmesine neden oluyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye bağırdı Brandon. "Ben olmasaydım yarım saat önce bizi sürüklediğin çukurda sıkışıp kalırdık."

"Ben mi? Arabayı ben kullanıyor olabilirdim ama 'Dön' diye bağırın sendin. Bir dahaki sefere bana bir yön vermeyi düşünebilirsin. Ben zihin okuyucu değilim, biliyorsun."

"Hayır, değilsin. Önce bir aklın olmalı. O rodeo çamurunda çok fazla kafa üstü düştün, Vaiz. Ata biner gibi sürüyorsun. Her sekiz saniyede bir toprağa gömülüyorsun."

"En azından yol yapımında dur işareti değilim. Senin için nasıl gidiyor? İşin çok fazla dönüşü var. Dur. Git. Dur. Git. Git."

"Paramı alıyorum!" Brandon bağırdı. "Senin aksine. Babanın çiftliğinde bok taşıyorsun ve tek kuruş kazanmıyorsun."

Reagan bir kahkaha patlattı. Her yeri acıyordu. Az önce neredeyse aklını kaçırarak kadar korkmuş ve donup kalmıştı ama en iyi iki arkadaşının birbirlerine bağırma sesleri kulaklarına müzik gibi geliyordu.

İki adam durup baktı ama o gülmekten kendini alamadı.

Sonunda Brandon endişeli bir sesle fısıldadı: "Sence çıldırmış mıdır Vaiz?"

Noah başını salladı. "Bilmiyorum, belki de haklısın. Onu hemen hastaneye götürsek iyi olur."

Onların panikleme sesleri onu daha çok güldürdü. Brandon onu acil servise taşıyana kadar sakinleşmedi. "Önce beni amcamı görmeye götürün," dedi aniden ayılarak.

Acil servis sessizdi. Bekleme odasının yarısında yorgun bir hemşire onları karşıladı. "Tyler Wright aradı ve ikinizin onu getireceğinizi söyledi. Amcasını daha sonra görebilir. Şu anda yaralarını kontrol etmemiz gerekiyor."

"Hayır," dedi Reagan. "Onu önce ben göreceğim." Hemşire tartışacakmış gibi görünüyordu.

Noah hemşire ile Reagan'ın arasına girdi. "Önce onu görmesi gerekiyor. Bir kez baktıktan sonra onu buraya geri getireceğiz. Bir şerif bize ayağında bir süre dayanabilecek bir sargı olduğunu söyledi."

Noah konuşurken Brandon Reagan'ın talimatlarını izleyerek hareket etmeye başlamıştı bile. Hemşireden ayrıldığında, Noah ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Hemşire üçünün yoğun bakıma doğru fırlayışını izledi. Bir dakika önce çocuktular. Bu gece yetişkin olmuşlardı.

Yoğun bakım ünitesinin kapısına vardıklarında onları bir doktor karşıladı. Doktor onları duvarları cam olan başka bir koridora yönlendirirken, "Hâlâ dinleniyor," dedi. "Onu uyandırmaya çalışmayın."

Reagan başını salladı.

Brandon onu içeri taşıdı ve o da kimse sahip çıkmazken kendisini ailesi olarak kabul eden çelimsiz yaşlı adama baktı.

Liz Matheson yanındaki sandalyede uyuyordu.

Doktor fısıldayarak, "Rahat dinleniyor," dedi, "ama tehlikeyi atlatmış değil. Bayan Matheson onunla kalmak için ısrar etti. Ona bekleme odasında beklemesini söylediğimde beni dava etmekle tehdit etti."

Reagan parmaklarını Jeremiah'nın damarlı elinin üzerine koydu. Sadece sıcaklığını hissetmek bile yeterliydi. O yaşıyordu. En büyük korkusu gerçekleşmemişti. Yalnız ölmek zorunda kalmayacaktı. İster birkaç saat ister birkaç yıl daha yaşasın, onun yanında olmayı planlıyordu. Kan bağıyla olmasa da ruh bağıyla ailedendiler ve Trumanlar kolay kolay ölmezdi.

"Düştünüz mü hanımefendi?" diye sordu doktor.

Brandon'ın onu götürmesi için başıyla işaret ederken basitçe "Evet," dedi. "Ayağım takıldı ve cehenneme düştüm ama arkadaşlarım peşimden geldi."

Acil servise geri döndüler ve Reagan röntgen çekilirken tek kelime etmedi. Bacağın eski haline getirilmesi bir saatten fazla sürdü. Ayağına sekiz dikiş atılmıştı ve vücudunun her yerinde çürükler oluşmaya başlamıştı ama umurunda değildi. Bu gece, hayatının geri kalanında yanında taşıyacağını bildiği bir şey öğrenmişti.

Ailesi kadar yakın arkadaşları vardı. Onu bulmak için kar fırtınasında bile dışarı çıkan arkadaşları.

Bölüm 51

CUMARTESİ, 13:10

23 ŞUBAT 2008 BUFFALO'S

BAR AND GRILL

Diğer ikisi adım atarken GABE KAPI KORUMASINI ALDI

Buffalo'nun Barına. Lloyd kaçsaydı, bu noktayı geçemezdi.

Arka tarafta yarı yarıya masaya uzanacak kadar sarhoş iki adam dışında mekân kapalı gibi görünüyordu. Barmen ya da muhtemelen sahibi, barın köşesinde bilgisayarının başında çalışıyordu. Ayı gibi bir adamdı ve elleri o kadar kuvvetliydi ki Gabe onları klavyeye sığdırabildiğine şaşırdı.

Bar sahibi/barmen şerifi görünce başını kaldırdı ve tek kaşını kaldırdı.

"Kahveden başka bir şey servis etmiyorum," diye bağırdı şerife. "Şişelerini kapanmadan önce aldılar ve burada içmenin yolda içmekten daha güvenli olduğunu düşündüm."

Alex el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Onları uyuyabilecekleri sıcak bir yere götürmek için buradayız."

Barmen başıyla onayladı ve gitmelerini işaret etti. Bir an sonra arka tarafta kayboldu, olmak üzere olduğunu bildiği şeyin bir parçası olmak istemiyordu. Denver bir daire çizerek iki Franklin'in arkasından gelirken Alex masaya doğru yürüdü ve duruşunu genişletti.

Lloyd başını kaldırdı ve kendisine doğru gelen şerifi fark edebilmek için gözlerini ayarlamaya çalışıyor gibiydi. Gabe onu fark ettiği anda sarsıldığını gördü.

"Merhaba Şerif," dedi yüksek sesle, sanki bar hâlâ insan doluymuş gibi. "Seni gördüğüme sevindim. Bu gece neler oldu?" Kardeşini dürttü ama Donnie baygın görünüyordu. "Bütün akşam burada oturup içtik ve karımın işten çıkmasını bekledik."

"Geç oldu" dedi Alex sakince. "Siz çocuklar için geceyi bitirme vakti geldi. Benimle karakola gelmeye ne dersiniz? Biraz konuşmak istiyorum"

seninle kahve içmek istiyorum. Senin için bir araba bile çağırdım."

"Hayır, hiç sanmıyorum." Lloyd ayağa kalkmaya çalıştı ama mazereti odanın dönmesine neden oluyor gibiydi. "Sanırım eve gideceğim."

Alex gülümsedi. "İkiniz de benimle geliyorsunuz."

Sarhoşken bile kabadayılık taslıyordu ve bunun onu korkutabileceğini düşünseydi yere vururdu. "Onunla gitmeyeceğim-"

Denver araya girdi ve tartışmaya son verdi. Bir kolunu Lloyd'un arkasına geçirdi ve adamın yüzünü masanın üzerine dökülmüş biranın içine soktu. "Şerif senin de gelmeni istedi."

Lloyd debelendi ve Denver onun kolunu daha yukarıya doğru bükte. Lloyd bağırıp dövüşmeyi bırakınca Alex kelepçeleri taktı.

"Bunlar çok sıkı!" diye bağırdı ve sonunda kardeşini uyandırdı. "Bana böyle davranamazsın."

"Anahtarı getirmedim." Alex Donnie'ye kapıya gitmesini işaret etti. Donnie hiç tereddüt etmedi. Teslim olmak için ellerini kaldırdı ve Gabe'e doğru yürüdü.

"Haklarım var!" Lloyd bağırdı. "Öylece içeri girip masum insanları tutuklayamazsınız. Ne yaptığımı düşündüğünüzü bana söylemek zorunda değil misiniz? Bana haklarımı okumak zorunda değil misiniz?"

"Seninle konuşmak bile istemiyorum." Alex onu kapıya doğru itti. "Konuşmaya devam edersen hapishaneye kadar yürürüz." Denver'ın Lloyd'un üstünü ararken ve kemerinin arkasındaki silahı çıkarırken onu izledi. "Hazır mısın, Şerif?" diye sordu.

"Hazır, Şerif."

"Paltom yanımda değil," diye yakındı Lloyd. "Paltom olmadan dışarı çıkamam. Dışarısı buz gibi."

Denver onu arkasından itti. "Onu bulamayız. Devam edin. Zaten kar yağışı durdu. Gördüğüm kadarıyla şu anda bir sıcak hava dalgasının içindeyiz."

Franklin kardeşleri dışarı çıkardılar ve şerif yardımcısının arabasına bindirdiler. "Buraya olabildiğince hızlı geldik Şerif," dedi yardımcılardan biri, "ama görüyorum ki bizim için her şeyi hazırlamışsınız."

"Yardım aldım," diye cevap verdi.

Gabe iki şerif yardımcısından birinin Franklin'in çocuklarına arabayla uzaklaşırken haklarını okuduğunu duydu.

Alex, Gabe ve Denver'a döndü. "Teşekkür ederim," dedi basitçe. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa. "

Denver elini kaldırdı. "Bir iyilik. Bizi Gabe'in Rover'ına götür. Bir ömür boyu yetecek kadar dere yatağında bulundum. Reagan'ı kontrol etmeliyiz ve arkadaşım sevgilisini hastanede bıraktı. İyi olduğunu öğrenir öğrenmez en yakın duşa gideceğim."

"Tamamdır."

Gabe'in arabasını almaya giderken hava durumu dışında pek konuşmadılar. Fırtına sona ermişti ve güneş birkaç gün içinde sokaklardaki karı eritecekti. Gabe savaflara katıldığı zamanları ve sonrasında dünyanın ne kadar huzurlu göründüğünü düşündü. Harmony hiç şimdiki kadar huzurlu görünmemişti.

Alex'e veda ettiler ve acil servise doğru yola çıktılar.

"Teğmen," diye başladı Gabe yalnız kaldıklarında. "Beş yıl önce bombanın bana isabet ettiği o günle ilgili bir şey hatırladım. Gördüğüm son şeyi hatırlıyorum."

"Evet, ne?"

"Sanırım bunu kimin ayarladığını ya da en azından kimin işin içinde olduğunu biliyorum. Şoförün gözlerini gördüğümü hatırlıyorum. Saldırı karşısında hiç şaşırmamıştı. Ne olacağını biliyordu. Hayatım üzerine bahse girerim."

Denver başını salladı. "Bilmemek seni hayatta tutan tek şey olabilir, Wiseman."

Gabe gözlerini Denver'a dikti. Her ikisinin de bir parçası her zaman savaş bölgesine geri dönecekti. Ne kadar uzun yaşarlarsa yaşasınlar, Denver her zaman onun teğmeni, o da her zaman Wiseman olacaktı. Aralarındaki bağ asla kopmayacaktı. Garip bir şekilde kandan daha güçlü görünüyordu.

Denver başını sallayarak acil servis bekleme odasının dışında oturan Brandon ve Noah'ı işaret ederek, "Bunu sonra konuşuruz," dedi. "Her seferinde bir şey."

On sekiz yaşındaki bu iki gencin birbirleriyle konuşmadıkları vücut dillerinden anlaşılıyordu. Ama, diye düşündü Gabe, bağırıyorlardı da, yani bunu bir ilerleme olarak görüyordu. "Reagan nerede?"

"Yoğun bakımın yanındaki bekleme odasında," dedi Noah. "Doktor, onlar yaşlı adamı muayene ederken onun gitmesini istedi."

"Amcası nasıl?"

Brandon omuz silkti. "Muhtemelen yüz yaşındadır ve kalp krizi geçirmiştir, sence nasıldır?"

Gabe Denver'ı tutmak zorunda kaldı. Teğmen ukalalardan nefret ederdi. "Bir dakika, eğer o yukarıdaysa siz ikiniz neden aşağıdasınız?"

Brandon suratını astı. "O küçük bekleme odasında onunla birlikte kaç kadın olduğunu tahmin edin."

"Neden bana söylemiyorsun?"

Noah geri sayım yaptı. "Liz, bütün gece buradaydı. Büyük teyzelerini aradı. Anlaşılan içlerinden biri Jeremiah'la çıkıyormuş ve barışmadan önce ölebileceği için o kadar üzülmüş ki, çılgın sanatçı Claire'in onu arabayla götürmesini istemiş. Diğer yaşlı teyze iki eski sevgiliye eşlik etmek için gelmiş, sanırım bu o kadar da kötü olmazdı ama Martha Q ve Brandon'ın büyükannesi ellerinde keklerle gelmişler çünkü kekleri onlar pişirmiş ve kimse yemeye gelmemiş. Sıradan bir gri saç toplantısı."

Brandon, "O benim büyükannem değil," diye ekledi.

Noah ateşlendi. "Sana daha önce de söylediğim gibi Bran, onu tanımıyor olman öyle olmadığı anlamına gelmez. Eğer babanın annesiye, o senin büyükannendir. Bu konuda hiçbir *şüphe yok*."

Gabe ikisinin kavgadan kıl payı kurtulduğunu gördü. İkisinin de muhtemelen yirmi dört saattir uyumamış olması ya da Reagan için endişelenmeleri işe yaramamıştı. Biraz düşünürse, ikisinin de çocuğa aşık olduğunu tahmin edebilirdi. Eğer kız ikisinden birini seçmezse, ikisi yıllarca onun için kavga edebilirdi.

"Büyükannem kahve getirmiş olabilir mi?"

"Hayır," dedi Noah. "Ve makine sadece bir dolarlık banknotları kabul ediyor."

Gabe her zaman yanında taşıdığı yarım düzineyi çıkardı. "Noah, hepimize birer fincan getirir misin? Liz'le gerçekten konuşmam gerek."

"Evet, Vaiz, git hepimize kahve getir."

Denver, Gabe'in yanından uzandı ve Brandon'ı iki yüz kiloluk ağırlığıyla sandalyeden çekti. "Ona yardım etmeye ne dersin?" Denver dişlerini birbirine kenetleyerek sordu.

Brandon tartışmayacak kadar akıllıydı. Neredeyse Noah'ya yetişmek için koşacaktı.

Gabe onun fısıldadığını duydu, "Bu itfaiyeci işinden pek emin değilim. Bir an kahraman oluyorsun, sonra da katır."

"Bir de bana sor," diye yanıtladı Noah. "İstasyonda Hank'ten emir almakla kalmıyorum, kız kardeşim gelip onu dinlediğimden emin olmak için bana bağıyor."

Gabe Denver'a döndü. "Sence dört fincan kahveyle geri dönebilecekler mi?"

"Zor bir ihtimal."

Yoğun bakım odasına geçip içeri baktılar. Brandon haklıydı, gerçekten de bir kongreye benziyordu.

Denver, Gabe'i öne doğru iterek fısıldadı: "Hiç fark ettin mi, beş kadın bir araya geldiğinde üçü konuşuyor? Bu nasıl hesaplanıyor?"

Pat Teyze ağlıyordu; kız kardeşi onu teselli etmeye çalışıyordu. Martha Q genel olarak insan ırkının erkek tarafını aşağılıyordu ve Claire her zamanki gibi sıkılmış bir halde pencereden dışarı bakıyordu. Bayan Biggs odanın içinde dolaşarak herkese kek isteyip istemediklerini soruyordu.

Denver koridorda otururken, "Oraya girmeyeceğim," dedi. "Tavuk."

Gabe güldü ve bekleme odasına girdi.

Sadece Bayan Biggs ona ilgi gösterdi. Ona bir çörek ikram etti ve Brandon'ı görüp görmediğini sordu.

"Bir dakika içinde burada olacak." Onun endişeli bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. "Elizabeth'in nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Reagan'la birlikteydi. Doktor Reagan'ı koridorun sonundaki bir odada kontrol etmeye karar verdi. Sanırım kızın eve gitmeyeceğini biliyordu ve şimdi en azından ziyaretler arasında dinlenebilir. Liz kızı yatırır yatırmaz evine dönüp Reagan için birkaç giysi almayı planladığını söyledi. Jeremiah'nın yeğenini giysileri kan içinde görmesini istemiyordu."

"Yaşlı adam nasıl?"

"Kayıyor." Bayan Biggs başını salladı. "Öldüklerinde iki kocamla birlikte oldum. Çoğu insanın fark etmediği işaretler vardır. İzleyen birine kişinin ölmekte olduğunu söyleyen işaretler. Tuhaf, çoğu insan bir anda ölmez; her seferinde azar azar kayıp giderler."

Gabe yorum yapmadı. Öldüğünü gördüğü insanların çoğu bunu bir kerede yapmıştı. Ona her seferinde azar azar ölmenin büyük bir lüks olduğunu söylemeyi düşündü ama gerçekte bu şekilde ölmenin daha kolay olduğundan şüpheliydi.

Brandon odaya girip Gabe'e kahvesini uzattı, sonra da kendi fincanını Bayan Biggs'e uzattı.

Başını iki yana salladı. "Konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı. "Sadece bir dakikalığına." Brandon kapana kısılmış gibi görünüyordu. "Pekâlâ. Konuşalım."

Gabe onların koridora geçip Denver'dan birkaç sandalye uzağa oturmalarını izledi. Ne konuştuklarını duyamıyordu ama Brandon sonunda elini kaldırıp onunkinin üzerine koydu. Bayan Biggs sessizce ağlıyor gibi görünüyordu. Bir süre sonra gözlerini peçeteye sildi ve gülümsedi. Uyumsuz bir çifttiler ama bir ailenin başlangıcını oluşturuyor gibi görünüyorlardı.

Gabe yıllardır kendini ilişkilere kapatmış gibi hissediyordu. Kutunun üzerinde yazmasa postacı adını bile bilmeyecekti. Zamanı gelmişti; etrafındaki kabuğun çatladığını hissedebiliyordu. İnsan ırkına katılma zamanı gelmişti.

Konuşması gereken tek kişi Elizabeth'ti ve o da ortadan kaybolmuş gibiydi. Gabe girmesine izin verdikleri her yeri kontrol ettikten sonra Denver'ın yanına gitti ve oturdu.

"Neden eve gidip biraz uyumuyoruz?" Denver şikayet etti. Gabe sırtıttı. "Önce yemek, sonra uyku."

"Zaten yarım düzine kek yedim. Bayan Biggs sepeti yanıma hiç koymamalıydı. Ben tatlıları korumak için güvenilebilecek biri değilim."

Gabe güldü. "Lokanta şimdiye kadar açılmış olmalıydı. Sana menünün sol tarafını ısmarlamama ne dersin?"

"Yeterince adil."

Onlar ayakta dururken Claire önlerine geçti. "Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, sanki onlarla düzenli olarak konuşuyormuş gibi rahat bir tavırla.

Gabe *Hayır diye* bağırarak istedi ama Denver onu şaşırtarak, "Tabii, gelsene. Lokantayı biliyorsun. Sanırım daha önce yemek yememek için oraya gitmiştin."

Gabe ikisiyle birlikte gitmekten kurtulmak için bir neden, herhangi bir neden düşünmeye çalıştı ama kendi ölümünü taklit etmek dışında bir şey bulamadı.

Claire onları lokantaya kadar takip etti. İçeri girdiklerinde Denver kabinin bir tarafına, Claire de diğer tarafına oturdu. Gabe ellerini yıkaması gerektiğini söyledi ve kimsenin onun konuştuğunu fark etmediğini ya da oracıkta kendini patlatıp patlatmamasını umursamadığını fark etti. Eğer masanın üzerine düşüp ölseydi, muhtemelen kahvaltayı onun üzerinde yaparlardı.

Lokantadan çıkıp meydana ve Elizabeth'in ofisine doğru yürüdü. Arkasına baktığında, birbirlerine ters ters bakıyorlardı.

DENVER, YEMEKHANENİN İÇİNDE BUZDAN DAHA KÖTÜ BİR FIRTINA HİSSETTİ

önceki gece yaşadıklarını hatırlıyordu. Claire'in neden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunu sadece ona işkence etmek için yapmış olabileceği fikrini de göz ardı etmiyordu. Ya da belki de birkaç gece geçirip ayrıldığı tüm kadınlar bir araya gelmiş ve Claire'in "ölümden daha kötü" kategorisinde yer aldığını düşünerek ona beddua etmişlerdi. Kahretsin, diye düşündü, bildiği kadarıyla önceki hayatında korkunç bir şey yapmıştı ve bu onun cezasıydı, sadece kalbini kırmakla kalmayıp onu tüm dünyanın görmesi için resmeden bir kadına aşık olmak.

İşteki ilk günü olduğu belli olan on altı yaşındaki bir garson, siparişlerini almak için uğradı. Sakızını ılık hızında çiğnerken, doğru yapamayabileceğini ve bunun sorun olup olmayacağını itiraf etti. Görünüşe göre, biraz esneklik tanınmadığı sürece siparişi almak istemiyordu.

Denver omuz silkti ve iki kahvaltı siparişi verdi, üçüncüsünü tatlı olarak alabileceğini düşünüyordu. Claire kahve sipariş etti.

Kız gittikten sonra Claire'i izledi. Birkaç dakika boyunca ona bakmadı ve baktığında gözyaşlarının süzüldüğünü ve düşmekle tehdit ettiğini gördü.

Denver başını salladı. "Biliyor musun, sanırım senden nefret ediyorum. Uzun zamandır hiçbir kadın beni senin kadar incitmemişti. Komik olan şu ki, muhtemelen gözlerimi oyacağını bilmeme rağmen, sana bakmaktan kendimi alamıyorum."

Kız konuşmayınca Denver elini salladı. "Üzgün olduğunu söylemene gerek yok. Her şeyi sanatın için yaptığını biliyorum. Ben sadece çalışan için meyve kasesi olarak kullanman gereken biriydim. Beni yok etmek istemediğini söylemek zorunda değilsin."

Garson kız içeceklerini getirdi.

Claire'e bağırmaya başlamadan önce ortamı yumuşatması gerekiyordu. Kendini garson kızla yüzleşmeye zorlayarak, "Edith bu sabah nerede?" diye sordu.

Garson kız omuz silkti. "Bu sabah ilk otobüsle buradan ayrılacağını söyleyen bir not bırakmış. Şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama kesinlikle Teksas'ta değil."

"Teşekkürler." Denver daha fazla soru sormamaya karar verdi. Kadın ona zaten bilmek istediğinden daha fazla bilgi vermişti.

Garson kız ipucunu aldı ve uzaklaştı.

Claire minik kremalı bardaklarla oynadı ve konuşmayı takip ediyormuş gibi görünmedi.

Denver bekledi. Kız bir şey söylemeyince tekrar denedi. "Belki de bir adam tarafından incitildin ve hepimizi teker teker öldürmeye karar verdin." Onu azarlamak istiyordu, gerçekten istiyordu ama dürüstlük onu durdurdu. "Beni kandırdın Claire. Sana fena aşık oldum. Daha ileri gitmedim, çünkü seninle bir kerelik bir kaçamak yapmak istemedim. Uzun zamandır ilk kez, kahvaltıdan daha uzun sürebilecek bir şey istedim."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Garson yemeğini getirdi ama o yemedi.

"Anlaşıldığı üzere," dedi, "kahvaltıya bile yetişemedik."

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. İşte oradaydı, şimdiye kadar tanıdığı en güzel kadın. Sofistike ve kırılğanlığın o inanılmaz karışımı. O, anlamaya çalışmak için bir ömür harcayacağı türden bir kadındı. Etrafında bir hayat kurabileceği türden.

İlk kez söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Onunla kahvaltıya neden gelmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de sadece birkaç dakika daha işkence çekmek içindi.

Birkaç dakika boyunca çatalına baktı, sonra onu aldı ve çırpılmış yumurtasından bir ısırık yedi.

Sadece onu izledi.

Kız ona bakmadan üçüncü ısırığını aldığı anda, "Bunlar benim yumurtalarım" dedi.

"Biliyorum." Bir parça kızarmış ekmek aldı. "Paylaşırsın diye düşündüm."

Tabağı masanın onun tarafına itti. "Özür dilemeyeceksin, değil mi?" Kaşlarını çatarak devam etti: "Ve sen de bunu bana bir daha yapmayacağına söz vermeyeceksin."

"Hayır." Biftekten bir dilim kesti.

"Ve bir gün kendimi başka bir tuvalde, başka bir korkunç ölümle yüzleşirken görebilirim."

Mücverine ketçap ekledi. "Bu da bir olasılık."

"Mücverimde ketçap sevmiyorum."

Ona gülümsedi. "Mücverlerim." "Onları geri vermeyecek misin?"

"Hiç şansın yok." Kadın ona gülümsedi, bıçağını göğsüne doğrultmuştu. "Eğer birlikte kahvaltı yapacaksak, başka bir yemek sipariş etmelisin."

Denver sırtıttı. "Hanımefendi, siz yaşanmayı bekleyen bir kalp ağrısısınız." Sipariş ettiği krepleri, kadın onları kesmeden önce masanın kendi tarafına çekti

ve ekledi, "Benim kreplerimden alamayacaksın."
Gülümsedi. "Bunu yarın göreceğiz."

Bölüm 52

CUMARTESİ, SABAH 10:00

23 ŞUBAT 2008 WRIGHT

CENAZE EVİ

TYLER WRIGHT ALTI SAAT ODASININ SESSİZLİĞİNDE UYUDU

Küçük Hanım onu uyandırıp dışarı çıkmak istemedi önce cenaze evinin üzerindeydi. Eşofmanını giydi ve onu arka kapıdan çıkardı. Hava donma noktasının üzerine çıkmıştı ve güneş tüm dünyayı yeni doğmuş gibi gösteren bir karın üzerinde parlıyordu.

Saatini kontrol etti. Saat on. Saat ona kadar hiç uyumamıştı. Ama daha önce hiç itfaiye istasyonunda telefonlara bakmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, bunu sevmişti. Kendini olayların merkezindeymiş gibi hissediyordu. Sevk memuruyla, şerifle, devriyedeki adamlarla konuşuyordu. Sonunda Reagan'ı bulduklarında Tyler, grubu bölge birincisi olduğundan beri hiç bağırmadığı kadar bağırmıştı.

Küçük Hanım evin saçaklarının altında, karın sadece toz halinde olduğu en sevdiği yeri seçti. Tyler sabırla bekledi.

"Biliyor musun, Küçük Hanım," dedi border collie'ye, "istersen buraya gelip yaşayabilirsin. Ne de olsa hiçbir şeyi çığnemez ya da ortalığı kirlilemezsin. Asansör düğmelerine ulaşabiliyorsun ve gelen aileler seni seviyor gibi görünüyor." Bunu neredeyse her seferinde fark etmişti. Birkaç kişi köpeklerin yanından geçip gidiyordu ama çoğu ziyaret etmek için duruyordu. Küçük Hanım kimin ona ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Sanki süreç boyunca onların elini tutuyormuş gibi sandalyelerinin yanında oturuyor ve ne zaman acılarına bir nebze de olsa teselli katmak isteseler uzanıp onu seviyorlardı.

Bir adam Tyler'ın köpeği nasıl aldığını sordu ve dul adama anlattığında adam "Sahibini kaybetmiş olmalı çünkü şu anda nasıl hissettiğimi bildiğini söyleyebilirim" dedi.

Bir hafta sonra karısının küllerini almak için geri döndüğünde, Küçük Hanım'la bir süre verandada oturup oturamayacağını sordu.

Collie tasmağını çekiştirdi ve Tyler tekrar içeri girdi. Ofisinin önünden geçerken Tyler, karakola en son varmak için acele ettiğini fark etti.

Gece bilgisayarını kapatmamıştı.

Kahveyi hazırladıktan sonra oturdu ve merdivenleri çıkıp giyinmeden önce gazete manşetlerini okumayı planladı.

Bir saat sonra hâlâ ekrana bakıyordu.

Hank arayıp Reagan'dan bahsettiğinde Kate'e gece notunu yazıyordu. Tyler, "*Gitmem gerek.*" diye not almıştı. *Acil durum. Reagan Truman tehlikede.* Sonra Gönder'e tıklamış, bir saat içinde dönüp bir not daha yazmayı planlamıştı. Ama gece uzun sürmüştü ve o kadar geç olmuştu ki doğruca yatağa gitmişti.

Şimdi onu bir mesaj bekliyordu.

Ty, iyi misin? Reagan güvende mi? Fırtınaya yakalandığınızı gördüm.

Ona cevap vermişti. İki yıl sonra, Binbaşı Katherine Cummings sonunda ona cevap vermişti.

Parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirdi. *Reagan'ın ufak tefek kesikleri ve morlukları var ama güvende. Sana geri dönemediğim için üzgünüm. Döndüğümde geç olmuştu.*

Milyonlarca soru sormak istiyordu. En önemlisi, onunla iletişime geçmek için neden bu kadar uzun süre beklediği.

Bunun yerine, kalbinin onu yönlendirmesine izin verdi. Yazdı: *Seni özledim, Kate.*

Gönder'e tıkladı. Sonunda kalkıp kendine bir fincan kahve doldurdu ve bilgisayarı çaldığında tekrar yerine oturdu.

Mesajda, *"Pazartesi'den bir hafta sonra bana her şeyi anlatmaya ne dersin?" yazıyordu. Bana kırmızı şarap sipariş et.*

Quartz Mountain Lodge yazdı ve Gönder'e tıkladı.

Mesaj geri geldi. *Hatırlıyorum.*

Tyler sandalyesine geri oturdu. İki yıldır nerede olduğu artık önemli değildi. Soru sormayacaktı.

Şimdilik, ela gözlü arkadaşının geri dönmüş olması yeterliydi.

Bölüm 53

CUMARTESİ, SABAH 10:00

23 ŞUBAT 2008

MEYDANDAKİ OFİS

LİZ OFİSTEKİ DOLABI KARIŞTIRIP

On sekiz yaşında birinin giyebileceği bir şey. Kendini kar küreme aracı tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. Bütün geceyi Gabe, Reagan ve Jeremiah için endişelenerek geçirmişti. Jess'i o kadar çok aramıştı ki, Jess onu telefonuna karşı yasaklama emri çıkartmakla tehdit etmişti. Her şey bir yana, ablası bu sabah hastaneye geldiğinde harika görünüyordu ve ona ne kadar buruşuk ve berbat göründüğünü hatırlatıyordu.

Bugün iyi bir gün değildi. Tek yapması gerekenin ders çalışmak ve kiminle çıkacağını düşünmek olduğu üniversiteye geri dönmek istiyordu. Bir ofisi ve aileyi idare etmeye çalışmak iyi günlerde bile stresliydi ama dün gece çılgıncaydı.

Yine de bir şey öğrenmişti. Ailesi, bu kasabada akraba olduğu insanlardan çok daha fazlasıydı. "Burası benmerkezci olmak için imkânsız bir yer," diye yakındı yüksek sesle. "Ne olduğunu anlamadan önce sürekli kendimi düşünmekten vazgeçip diğer herkes için endişelenmeye başlamam gerekecek. Bu düpedüz iç karartıcı."

Biri kapısını çaldı.

"Kapattım!" diye bağırdı. Uğraşmak isteyeceği son şey, yeni aldıkları Japon balığını da dahil etmek için vasiyetlerini yeniden yazmak isteyen genç çiftti. Ya da alt kattaki kitapçı adamın el falcısını yanlış reklam yaptığı için dava etmek istemesi.

Çarpma sesi tekrar geldi. "Elizabeth." Gabe'in sesi kızgındı. "Aç şu kapıyı."

Liz dolabının zeminindeki giysilerin arasından paytak paytak geçerek kapıyı açtı. Ona, duş alıp makyaj yaptıktan ve kafein içip insan ırkına katılmaya karar verdikten sonra gelmesini söylemeyi planlamıştı.

Ama onu çamurlu, tıraşsız ve sevimli bir şekilde gördüğünde, ikisi de tek kelime edemedi kollarına atıldı.

Onu kucaklayarak kaldırdı ve öpmeden önce ofise doğru birkaç adım yürüdü. Ve onu öptüğünde Liz'in tek düşündüğü kendisiydi. Kendini harika hissediyordu. Adamın onu öpme şeklini seviyordu. Ona dokunma şeklini sevmiştir.

Sonunda hava almak için ayağa kalktığında, "Seni çok özledim" diye fısıldadı. Kadın güldü. "Beni daha dün gece gördün."

"Hayır." Yüzünü kızın saçlarına sürttü. "Bu bir ömür önceydi." Kadının omuzlarını kavradı ve onu kendisinden birkaç santim uzakta tuttu. "Söyleyeceklerim var ve beni dinlemeni istiyorum."

"Önce kahvaltı edebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum." "Hayır, eğer bunu şimdi söylemezsem, asla çıkaramayabilirim."

"Pekâlâ. Bana bırak, ama eğer benden ayrılacaksan, sanırım sana hiç çıkmadığımı hatırlatmalıyım. Ayrılma konusunda uzman gibi görünüyorum. Bir konuda haklısın, sabah en iyi zamandır, tabii tüm gününü mahvetmesi dışında, ama geceden iyidir. Gece ayrılıkları korkunçtur. Bütün gece ağlarsınız ve sabahleyin ısınmış ölü gibi görünürsünüz."

"Elizabeth."

"Evet?"

"Konuşmayı kes."

Suratını astı. Gabe asla konuşmak istemezdi. Dünyada en sevdiği şeylerden birini yapmaktan nasıl nefret edebilirdi? Tam soracaktı ki Gabe konuştu.

"Sanırım sana aşığım," dedi. "Hayır. Bu doğru değil. Özür dilerim. I
"Sana aşık olduğumu biliyorum."

"Belki de çıkmaya başlamalıyız türünden 'sana aşığım' mı yoksa başkalarını görmeyelim türünden 'sana aşığım' mı?" Üçüncü türden bahsetmeyi kendine yediremedi. Evlenelim türünden.

Konuşmayı kesip kesmeyeceğini anlamak için onu sarsacakmış gibi baktı ama sonra ona doğru eğildi ve başının üstünden öptü. "Seninle olmak istiyorum türünden bir 'Sana aşığım'. Benimle ilgili kararını vermeden önce birlikte biraz zaman geçirmemiz gerektiğini biliyorum, ama ben seninle ilgili kararımı çoktan verdim. Sensiz yaşamak istemiyorum. Ne bugün, ne yarın, ne de hayatımın geri kalanında."

"Hank ve Alex'in birkaç dakika önce yaptığı gibi evlenmeye gitmiyorum." Ağzını tokatladı. "Söylemeyeceğime söz verdim. Dün geceden sonra ikisi de birbirlerine ve yaşadıkları eve ihtiyaç duyduklarına karar verdiler."

birlikte oldukları sürece önemli değildi. Beni aradılar ve eğer onları arayan olursa, yeryüzünden kaybolduklarını ve bir süre geri dönmeyeceklerini söylediler."

Gabe güldü. "Sen ve ben konusuna dönelim, Liz. Benimle evlenmek istemediğini mi yoksa kaçmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Konuşmayı bırakıp sana karşı ne hissettiğimi göstermenin zamanı geldi diyorum." Adamın ağzını kendine çekti ve ona karşı eridi. Bir kez olsun, *onu* bir öpücükle susturmuştu.

Denver kapıya vurduğunda birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı. "Anlamıyorum. Sen konuşmuyorsun bile ve bu şehirdeki her kadın sana sarılıyor. Öte yandan ben bir oyuncak ayıyım ve ölürken resimlerim yapılıyor."

Gabe Elizabeth'e sıkıca sarıldı ve arkadaşına gülümsedi. Yorgun ve çamurluydular ama bir şekilde dünyada her şey yolunda görünüyordu. "Kahvaltı nasıl geçti?"

"Emin değilim. Bir sonraki sergisinin açılışı için Dallas'ta onunla buluşmamı konuşmak üzere yarın tekrar kahvaltı etmek üzere anlaştık."

Gabe Elizabeth'i son bir kez öptü, sonra çekilirken inledi. "Temizlenmek için eve gidiyoruz. Seninle sonra hastanede buluşuruz."

"Saat kaçta?"

"Önemli değil," dedi, bakışlarını onunkilerle buluşturarak. "Seni bekliyor olacağım." "Yeterince adil." Onu kendine doğru çekti.

Öpüşmeleri o kadar uzun sürdü ki Denver sıkıldı ve aşağı indi.

Eve dönerken Denver bir süre sessiz kaldı ve sonunda, "Bir itirafta bulunacağım ve bunu ikimiz de kavga edemeyecek kadar yorgunken yapabilirim," dedi.

Gabe tek kelime etmedi.

"Buraya sadece eski bir arkadaşımı aramaya gelmedim. Beş yıl önce sen kaybolduktan sonra orduda kaldım. Hastaneden kaybolduğunda seni bulmam için beni çağırdılar. Sanırım başka kimsenin seni bulma şansı olmadığını biliyorlardı."

Gabe silahına uzanma isteğiyle savaştı. Denver'a güvenmiş, her sözüne inanmıştı. Şimdi adam yalan söylediğini itiraf ediyordu.

"Bombalama olayını araştırdım ve ortadan kaybolmak için bir nedeniniz olması gerektiğini biliyordum. Bombalama rastgele olmamıştı. Ordu da bunu biliyordu. Seni tıbbi izne çıkardılar, sonra da seni avlayan adamların peşine düştük." Denver duraksadı. "Onları bulduk. Bombalama olayının

Konvoydaki herkesi öldürmek için tuzak kurdular. Eğer onları yakalamasaydık, eninde sonunda sizi bulacaklardı. Güvenliği sağlamakta haklıydınız."

Gabe neredeyse kendini paranoyak olduğuna ikna edecekti. Direksiyonu kavradı ve gerisini bekledi.

Denver sonunda, "Güvendesin, Gabe. Hatırlasan da hatırlamasan da güvendesin. Bir yılı aşkın süredir güvendesin."

"O zaman neden buradasın? Beni geri getirmek için mi?"

"Hayır. Ordu seni aramaktan vazgeçti. Ben de sonunda ordudan ayrıldım ve bir hava mareşalliği işi aldım ama seni asla unutamadım. Seyahat ettiğimde hep seni arıyordum. Çalışmalarını bir çizgi romanda gördüğüm kısmı doğruydı. Seni şans eseri buldum. Hikâyelerini okuduğum anda sen olduğunu anladım. Bizim hayatımızı, becerilerimizi, o zamanki düşünce tarzımızı yazıyorsun."

"Peki ne istiyorsun?" Gabe aralarındaki yalanın etrafından arkadaşını görmeye çalıştı.

"Geri dönmek istersen ordunun geçmişini düzelterek söylemek istiyorum ama onlara söylemeyeceğim. Yıllarca maaş alacaksın, onurlu bir terhis olacaksın ve neden kaçtığını anlayacaklar."

"Peki ya isim? Beni Wiseman sanıyorlar."

"Onu bilemem. Kendine iyi bir avukat bulmak isteyebilirsin." Denver güldü. "Ona tüm hayat hikayeni anlatacak kadar uzun süre öpüşmeyi bırakabileceğin biri."

Gabe artık Wiseman kimliğine ihtiyacı olmadığını fark etti. O Gabe Leary'ydi. Arkadaşları vardı. Saygı görüyordu. Onun koruyucu meleği olduğunu düşünen bir çocuğu, ona güvenen ve itimat eden bir şerifi, bir gün onun için duyduğu "*seni seviyorum* "un sonsuza dek sürecektir bir *aşk* olduğunu anlayacak bir avukatı vardı. "Geri dönmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum. Bırak Wiseman ortadan kaybolsun."

Denver anlamış görünüyordu. "Yeterince adil, ama yine de seni aramaya devam ettiğim için memnunum. Arkanı kollayacak türden dostlar bulmak zordur."

Evine giden yola saptılar. Bir düzine araba oyuncak gibi arazisine ve evinin etrafına dağılmıştı.

Gabe kaşlarını çatı. "Çıkarken alarmı açtın mı?" "Hayır.

Şu arabalara bak. Neler oluyor?"

Her iki adam da en iyi yaptıkları şeyi yaptılar; ayrıntıları gözlemlediler. Yerel ve eyalet dışı etiketler. Eski arabalar, spor arabalar, hurdalar, hepsinin arka camında takımların ve grupların çıkartmaları vardı. Liseli çocukların kullandığı türden arabalar.

Gabe onların yanından geçerek ön kapıya doğru yürüdü. O dışarı çıkarken, gençler her arabadan sürünerek çıkmaya başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Denver'a.

"Hiçbir fikrim yok. Gençler. Sürü halinde gezdiklerini ve gördükleri her şeyi yediklerini duymuştum."

"Ama burada ne işleri var?" Gabe kaşlarını çatı.

Bir çocuk Gabe'e 20 adım yaklaştı ve bağırdı, "Bu o. Bu o. Bu o. Millet, ben G.L."

Gabe dondu kaldı. Çocuğun elinde yazdığı ilk çizgi romanlardan biri vardı.

Denver da gördü ve güldü. "Onlar hayran, Gabriel. Senin hayranların."

Başka bir çocuk elinde bir romanla yaklaştı. "Postanedeki büyükbabam senin bir çiftçiye benzediğini söyledi. Harika bir kılık değiştirme. Haftalardır internette seni çözmeye çalışıyorum. G. L. Smith. Gabriel Leary. Tam burada, Harmony'de."

Gabe kaşlarını çatarak Denver'a baktı. "Demek beni bulmak için bir uzmana ihtiyaç var."

Denver omuz silkti. "Yüksek eğitilmiş bir uzman ya da görünüşe göre internet becerileri olan bir çocuk."

Diğerleri Gabe'e doğru ilerliyordu. Hepsi gülümsüyordu. Hepsinin elinde kitaplar vardı.

"Dallas'tan geldim," diye bağırdı biri. "Kitabımı imzalar mısınız?"

"Oklahoma City'den geliyorum," dedi bir başkası. "Çalışmalarınıza bayılıyorum." Denver'ı işaret etti. "Bakın çocuklar, bu adam tıpkı *Soldier Force, Fight for the Planet* filmindeki teğmene benziyor. Saçını ayıran yara izi olmasa bile onu her yerde tanırım."

Gabe ve Denver kapıya çarpına kadar geri geri gittiler.

"Harika." Denver yemin etti. "Çalışmayı bırakıp sanatçılar için modellik yapmaya başlayabilirim. Görünüşe göre iki sanat dalında da modellik yapıyorum."

"Kapa çeneni ve bana ne yapacağımı söyle," dedi

Gabe. Denver sırtı. "Kaç mermin var?" "Ciddi ol. Yardıma ihtiyacım var."

Denver kapıyı öyle aniden açtı ki, Gabe neredeyse içeri düşüyordu.

"P e k â l â çocuklar," diye bağırdı. "Size hayatta bir kez görebileceğiniz

G.L.'nin evini gezdireceğim.

ama hiçbir Şeye dokunmayın. Bir Şeye s  z verirsiniz kitaplarınızı bile imzalar. Kimseye nerede yaŖadığını s  ylemeyin."

Hepsi s  z verdi.

Gabe geri geri evine doğru ilerlerken, "Hiç Ŗansın yok," dedi.

Bir saat sonra b  t  n kitapları imzalamıŖ ve çocuklar gitmiŖti. Gabe alarm sistemini  alıŖtırdı, b  ylece herhangi bir genç gelmeye karar verirse haberdar olacaktı, duŖ aldı ve Denver temiz ve ıslak kafasıyla mutfağa girdiğinde iki kutu çorba piŖiriyordu.

"Ne yapacaksın G.L.?"

"Issız bir adaya mı taŖınalım?"

dedi. "Hayır, burayı kastediyorum?"

"Bilmiyorum. Kanyonun aŖaėısında inŖa edebileceğim birkaç yer var ve harita olmadan kimse beni bulamaz."

"Bu eski tuzağı bana satmaya ne dersin? Zaman zaman bu tarafa uğramak için bir nedenim olabilir diye d  Ŗ  n  yorum."

Gabe baŖını salladı. "Hayır. Burası evim. Sanırım kalacağım." İki aydan kısa bir s  rede uzun bir yol kat etmiŖ ve bir Şeyi  ėrenmiŖti. Olmak istediği yer burasıydı.

Evindeydi ve artık yalnız değildi. Kalmak istediği yer Harmony'ydi.

Denver sırtıttı. "O zaman arazinin   n yarısını bana sat. Liz'le birlikte kanyonun aŖaėısında bir yer inŖa edebilirsiniz. Çocukları araziden uzak tutabilirim." Ellerini kaldırarak ekledi, "Silah yok, sadece iŖaretler, s  z veriyorum."

Gabe elini uzattı. "AnlaŖtık. Evinize hoŖ geldiniz, Teğmen."

Denver onun elini tuttu ve ikisi de sonunda ait oldukları yeri bulduklarını anladılar.